

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

БЛАГОСЛОВЕН

ВТОРИ ТОМ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

БЛАГОСЛОВЕН

Неделни беседи

28.09.1941 – 26.07.1942

Втори том

Първо издание

Кърджали 1998

Учителят Беинса Дуно

БЛАГОСЛОВЕН

Неделни беседи

28.09.1941 – 26.07.1942

Том II

Компютърен набор и правопис:

Стоил Янев

Коректори:

Стоил Янев, Христо Андонов

Графично оформление:

Николай Колев, Стойко Стойчев

Добронамерено и с разбиране съдействаха:

Стойко Стоянов, Минка Андонова

Координатор за отпечатване на неиздаденото

Слово на Учителя Беинса Дуно: Вергилий Кръстев

© Издателство „Урания“

© Издателска къща „Жануа`98“

пл. „П. Р. Славейков“ 11

Тел. 02 / 987 87 30

www.janua-98.com

ISBN 954-9589-07-2

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Тодорова (1888-1972), Савка Керемедчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

**Автентичността на
стенографските записки е запазена.**

*Всяко Божие слово е опитано.
То е щит за тези, които упоават на него.
Не притуряй неговите думи,
за да не те обличи и се покажеш лъжец.*

Прит. 30;5, 6

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре.

Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

СЪЖИВЯВА

Добрата Молитва.

„Изгрява Слънцето”

Ще прочета само един стих от Евангелието:

„Това е Живот Вечен да позная Тебе Единаго Бога.”

„Духът Божи.”

5 глава от Йоана, 21 стих: „Понеже, както Отец въздига мъртвите и съживява, така и Синът, когото иска съживява”.

Често човек изгубва смисъла на живота, понеже изгубва целта, към която се стреми. Даже в религиозните хора, духовните хора, често настава една криза, и в учените хора настава криза. Някои лекари съжаляват, че са станали лекари. Някой професор-лекар съжалява, че е станал лекар, даже банкери съжаляват – на този вземат пари, ще се скара с него, на онзи вземе пари. Та казвам: Хората мязат на младите моми, като се влюбят. Първият ден е Царството Божие. Раят е вътре, след това, раят постепенно го напускат, слизат, от него идват в чистилището, после мязат на Ян Веслей, който казал на третия ден, след като се оженил, на един свой приятел: „Не си струва човек да се жени. Не го вземайте.” Той веднага разбрал, че направил погрешка. Той бил проповедник в Америка, взел една жена и тя много ревнива. Той ходи да проповядва на тази сестра в Господа, на онази сестра за Господа, на тази писъмце, на онази писъмце. Тя му казва: „Сега тия работи няма да ги правиш. Сега другите ще ги оставиш малко настрана.”

Аз се чудя по някой път отде се яви един човек - нито те е родил, нито ти е дал нещо, като се влюби в тебе, казва: „Нямаш право”, стане ти господар. Мъж или жена, казва, с другите няма да имаш работа. Отгде накъде се пръкнало туй? Ще оставим, то е един

философски въпрос. Нас ни интересува целта, смисълът на живота да се осмисли. Смисълът на живота е оживяването на човека, безсмъртието. Човек да се освободи от ограниченията на смъртта. Няма по-страшно нещо от смъртта. Като дойде смъртта, какво нещо е? – Най-първо тя купува нещо, погледнеш, закачи палеца долу на крака, някой път ще почервенея ръката, посинея, лекарите режат, казват, трябва да се реже ръката. По някой път гръбнака си изместил, по някой път врата си изместил. Станало някакъв удар в мозъка, ще ми разбиват черепа. Ще правят операция, някой тумор се родил, някой път туморът се родил в стомаха, ще го оперират, ще го извадят навън. Зароди се туберкулоза, започват да го ядат човека, жив човек го изядат. Дават му церове, не го изядат. Питам, при такъв един живот има ли смисъл. Колцина са на страх като в турско време, башибозуци могат да дойдат, да те оберат. Или някъде няма никаква сигурност, разбойници може да дойдат. Казвам: Хубаво е човек да бъде сигурен, да бъде здрав. Дойде болестта, да я хванеш, да кажеш: „Слушай, дай си акредитивните писма“, защото болестта иде като консул. Започне вече да оперира.

Та казвам: Веруещите имат светлина да се справят най-първо с болестите. Ако ние не можем да се справим с болестите, това показва, че не сме достатъчно организирани, не знаем ония закони, с които трябва да разполагаме. По някой път разполагаме с много малко знание, със знанието на детинството. Като сме деца, това знание помага, но щом излезем из областта на детството, детското знание не помага. Дойдем във възрастта, станем възрастни, тогава детските знания не помагат. Дойдем до пълната възраст, туй знание не помага. И най-после, като остареем, знанието на детинството, на възрастния и на пълната възраст не помагат. Старият човек трябва да има друго знание. Казвате: „Като идем на оня свят.“ Ти този свят не си разбрал, че оня свят ще разбереш. Ако този свят не разбираш, и оня свят няма да разбираш, защото

той е още по-сложен. Ако лесните задачи не може да разрешаваш, как ще решиш сложните задачи? – Като музикант проста някоя песен не можеш да изпееш, ще вземеш някоя опера, казва: „Може да изпея тази песен.” Възможно е. „Ола белир”, казват турците.

В живота не може да се добие безсмъртие без едно правилно разбиране на Любовта. Не може да се придобие Вечният живот. Там, дето съпътства ревност, всякога смъртта следи човека. Без разлика дали си религиозен, дали си светски или си светия. Ако си ревнив, смъртта ще те намери. Дали си някой гений, ще те намери смъртта. Аз не засягам, което е възможно, но което е невъзможно, засягам. Целта на живота е възможното. Безсмъртието, това е целта на човешкия живот.

Казва: „Това е Живот Вечен да познай Тебе Единаго Бога.”

Или както Отец въздига. Кой въздига Отец, които Го любят, които имат Любов. Ти без Любов туй безсмъртие не може да го добиеш. Аз нямам към Бога солидни отношения. Той никога няма да ти даде тази власт в ръцете. Чудни са хората, днес се проповядва една религия, казват: „Да вярваме в Бога.” Не е лоша вярата, но аз не зная на какво се базира тази вяра. Вяра без Любов е мъртва. Надежда без вяра е без основа. Но и вяра без Любов, е мъртва, защото когато се съединят Надеждата, Вярата и Любовта, тогава животът вече има смисъл в себе си. Сега не искам да оставя във вашия ум... Вие се спирате на външните работи и казвате, тази работа не е за нас, тази задача не я решавам. Туй не е за нас. Три неща има на Земята, които човек трябва да знае: той трябва да знае защо яде; той трябва да знае защо диша, трябва да знае защо мисли. Защо хората ядат? – Защо дишат хората? – Аз дишам. Хората дишат и аз дишам. Хората мислят и аз мисля. После казва: „Защо ще мреш?” – Хората умират и аз ще умра, нищо повече. Хората умират един по един, никога не е имало случай, дето цял един народ да умре наведнъж. Листата на дървото окапват един

по един. Идушата година покарат нови. Индивидът умира, но народът не умира. Тогава, ако един народ умре, човечеството не умира. Народите са клончета на туй дърво. Значи има нещо, което не умира. Трябва да намерим туй безсмъртие. Туй, което умира, това са променчиви фази, които минават.

Та казвам: Трябва да се образува една връзка. Без Любовта към Бога вечния Живот не можем да го постигнем. Това е най-голямата свобода. Във вечния живот ще мяза. Представете си, че сте свързани с безброй малки нишки навсякъде. Всички нишки се скъсват, ти се освободиш като някоя птичка и хванеш в пространството, дето искаш. Свободен от всичките ограничения. Вътрешните ограничения. Често ние се смущаваме за нищо и никакво. Виждам някой ден времето е облачно, смущаваме се. Подухнал северен вятър, смущаваме се, че можем да се простудим. Паднал малко сняг, понижила се температурата на 5-10 градуса, ние се плашим. Лошото в света ние го създаваме. Когато времето стане лошо и бурно, това показва, че в света съществува голямо безлюбие. Безлюбието образува зимата. Любовта образува лятото и хубавото време. Те са две състояния. Тогава казвам. Ние можем да изменим зимата, като внесем Любовта. Веднага ще се измени зимата. Същият закон е: ти внесеш един безпорядък, безлюбие в ума си, безлюбието в ума намалява светлината. Безлюбието в сърцето, намалява се топлината. Безлюбието в тялото, намалява се силата. Щом ти намалиш силата и тялото, Любовта ти е отслабнала. Щом започнеш да трепериш, най-малкият вятър като те полъхне, намалила се е топлината, Любовта в сърцето се намалила. Като започне да не ти стига умът, Любовта не работи. Те са правила, които всички трябва да ги имате, елементарни правила. Може да се обясни научно, да ви кажа туй. Когато горението в дробовете отслабне, човек ще се разболе. Когато в мозъка намалее, човек ще стане шашав. Когато въгленната

киселина се увеличи в тялото, ще се родят всичките болести. Въгленът сам по себе си не е дошъл у нас, той дойде по причина на безлюбието, намери място. Температурата се е намалила в сърцето по причина, че Любовта е отслабнала. Ние страдаме от безлюбие. В мозъка се намалява фосфорът, понеже Любовта се е намалила. Всичките елементи, които съществуват на физическото поле, от колко елементи е създаден този свят? – Може да четете, може да намерите химията на Менделеев и ще видите колко елемента има. Сега има нови елементи. Всичките елементи, които съществуват, са се подчинили на Любовта. Всичките елементи, от които е създаден духовният свят, и те са подчинени на Любовта. Всичките елементи, от които е създаден умственият свят, и те са подчинение на Любовта. Следователно, ако обичаш един елемент от друг /ти го привличаш/. Който елемент обичаш, ти го привличаш. За пример, някои хора искат да станат богати в света, но /не/ знаят какво нещо е богатството. Следствие на това, станат богати, започват да тлъстят. Всичките елементи идат, започват да се трупат отгоре. Мисля, че един англичанин е тежал 300 кг. и като умрял на третия етаж, че не могли да го снемат по стълбите, та през прозореца трябвало с въжета да го спуснат. Ако ти тежиш 300 кг, какво допринесе тази материя 300 кг? Има змии, които тежат повече от 300 кг. Една голяма боа над 300 кг. е. С друго ние трябва да се хвалим, с едно организирано тяло, направено от фина материя. С едно сърце фино, сърце направено от фина материя. С едно сърце фино, сърце, направено от фина материя, което бие ритмично, музикално. Като туриш ръката на сърцето си, издаваш един ритъм, една топлина. Някой път ти е приятно. Някой път турили ли сте си ръката? Ако искате по някой път да знаете дали сте здрав, турете ръката на сърцето си и ако ви е приятно да слушате пулса на сърцето си, здрав сте, не бойте се. Щом започне някой да те смушава, има нещо. Щом започне

челото да става топло, не е добър признак. Щом започне челото да става топло, не е за препоръка. Хладно трябва да бъде. Една хладнина, както когато лятно време имате 40 градуса топлина, и една сянка, такава една хладина трябва да чувстваш. Такова е здравословното състояние. Казват старите педагози: „Студено чело, топли крака.” Щом краката изстиват, а челото е топло, ти си обърнал целия органически свят наопаки.

Питам: Какъв е този религиозен живот? – Нас не ни трябва да вярваме. Да вярваме в Бога. Ако ти не знаеш една леска какво отношение има към тебе, защо Господ я създаде? – Ако ти не разбираш езика на тази леска, ако ти не разбираш езика на камъните. Ако ти не разбираш езика на водите; ако ти не разбираш езика на вятъра; ако ти не разбираш езика на светлината; ако ти не разбираш езика на звездите, че в какъв Господ ти вярваш? – Този, Който говори на всичките езици, на толкоз езици говори. Ти един език не знаеш, а минаваш за Негово чадо. Че много глупав човек си. Даровитата майка даровито дете ражда. Даровитият баща даровито дете ражда. Как е възможно ти да си роден от Бога и да си невежа. Ти, простакът, минаваш за Син Божий. Не, така не се мисли. Един човек, който казва, че вярва в Бога, трябва да има един отличен ум, светъл ум. Един човек, който казва, че вярва в Бога, трябва да има едно отлично сърце. Като музика да е. Да ти е приятно. Но сто крачки като минеш, да ти е приятно да кажеш: „Още веднъж да го срещна.” Тия неща ви ги казвам не за обезсърчение, но за поощрение. Вие ще кажете тогава нашата е свършена. Не е свършена. Какво ти е свършена работата. Криво разбираш. Казвам някому: „Посей тази ябълка.” Той я посее, зарови я половин метър под земята. Казвам: „Не се заравя така.” Казва: „Да не замръзне.” – „Само няколко пръста ще я туриш под земята. Тя няма да може да израсне. Покрил си я с много пръст. Изрови я оттам.” Той казва: „Нека седи – няма да израсне.” Ние

обичаме големите работи и настояваме. Ние искаме изведнъж да станат нещата. По земному, много умни сме. Казва: „Ти знаеш ли как да се молиш?“ – Аз зная само три думи на Бога да кажа. На вас ще ви ги кажа. Времето ще се развали, ти кажа. Времето ще се развали – в името на Божията Любов, времето ще се оправи. И се оправи времето. Срещам някой човек, който е прост, не ме разбира, казвам: „В името на Божията Мъдрост да се просвети умът ти.“ Просвещава се човекът. Срещам един човек, ограничен във вериги, казвам: „В името на Божията Истина, да паднат тия вериги.“ И те падат. Какво повече от туй? – Че аз се моля, времето не се оправя. Каква е тази молитва? – Всякога трябва да имате в себе си. Аз цитирам по някой път, ние имаме доста голямо затъпяване в нас. Ако тази Любов не може да премахне облаците, които са наслоени, ако тази Любов не може да премахне своята зима, която е настанала. Някой път при два, при три метра сняг, водата замръзне. Не само на 34, но и 50 градуса студ. Ако тази Любов не може да измени твоето вътрешно състояние, какво ще стане?

Та казвам: Писанието казва: „Призовете Ме в ден на най-големите изпитания и аз ще ви покажа пътя, по който да излезете. Тогава ще ме прославите на земята.“

Баща и син отиват на един концерт, понеже 4-5 месеца синът свирил на цигулка, дошъл някой виртуоз и като се връщат от концерта с баща си, синът казва: „Татко, и аз като него свиря. Като него държа цигулката, като него държа лъка.“ Бащата му казва: „Като него държиш цигулката, но такива тонове не може да изкараш.“

И ние по същия начин държим цигулката и лъка, теглим лъка, теглим лъка, но тоновете не са същите. Там е всичкият резултат. Ръката трябва да дойде на ония места, дето са поставени тоновете. Точно на място трябва да се поставят пръстите.

Сега в съвременното проповядване намирам един голям дефект. Личното проповядване нищо не допринася на човека. Казват: „Да бъдем добри. Чухме: „Да бъдем добри.” „Да свирим, да свирим”. Колкото и да ти казват. Веднъж да ти кажат и да вземеш цигулката. Кажат „Да свирим”, а ти казваш: „Имам малко работа”, после пак отлагаш, отлагаш. Аз ще ви приведе един анекдот.

В България една млада мома купува цитра, 20 години казва: „Ще свиря!” Най-после един ден, става, въодушевява се, намира учител по цитра и тя стана близо на 40 години. Казва: „Бях в гимназията, бях много заета, после с университета, сега ми остава свободно време.” Казва: Много си възрастна, но ще се помъча да ти преподавам, да ти преподавам на цитра. Започна да свири тя и той ѝ казва: „Голям простак си.” Музикалните хора са много сприхави. Аз имах един професор, първият учител, един чех, много музикален, с отлична музикална памет, каквото чуе, всичкото го запомня. И каквото чуе, всичко го запише, като чуе някаква мелодия, напише я. Някой ученик като свири неправилно, това го дразни, той маха ръка, излезе из къщи. После пак се върне. В музиката големи изпитания има. Музикалният човек без изпит в музиката не може да прогресираща. В музиката се туря Питагоровият изпит. Четири години ще мълчиш, като ученик да не говориш, ще слушаш, без да говориш. Цели 4 години ще те подиграват и той трябва да издържи на подигравките. Те ще му кажат всичките неща и той не трябва да изгуби равновесие, прост, невежа си, какво ли няма да му турят, и той трябва като философ да ги понесе. Само да се поусмихнеш. Като издържиш изпита, тогава те вземат като ученик в училището. Някой път в живота се случва някое противоречие, изпитват ви. Вие искате да влезете в Божественото училище, най-първо ви турят на изпитание. Ако малкото изпитание не можете да понесете, как ще понесете голямото изпитание? Сега изпитанията в света не

произтичат от добрите същества. Изпитанията идат от по-нисши същества от нас. Когато отивате, за пример, при тази млада мома, тогава се насъбират такива прости, музикални същества, които искат да се учат, че надуват професора да те обижда. Професорът никога не може да обиди един даровит ученик. Приятно му е, че е даровит. Понеже е даровит идат най-даровитите, гениите на музиката. Тези простаци, казва, махни ги. Ние по-лесно можем да научим отколкото той.

Едно състезание има в религията. Събират се хора религиозни и започват да се хвалят един други, казват: „Ти си много напреднал.” А зад гърба му казват: „Да го понамажем малко, той е простак, но обича да го хвалят.” Казват: „Ти си много напреднал, като се молиш всичко става.” Казва: „Ти като се помолиш, Земята върви право. А когато ние се молим, не върви.” Че аз, когато не бях роден, Земята не вървеше ли? – Ако Земята остане по моята молитва да върви, право е в това отношение. Моята мисъл е моят път. Аз съм в дадения случай моята мисъл. Моите мисли и моите чувства се изкривяват, и моят /път/, по който вървя, се изкривява. Тогава се заражда едно противоречие между мене и Земята. Та казвам на вас: Вие сте на разни възрасти, започнали сте като тази 20-годишна, изгубили сте по музиката. Този професор, който ви преподава, намира, че не сте досетлив. Нещата искат досещане.

В Америка мъжът и жената посещават едно събрание. Проповедникът обичал да привежда примери. Американските проповедници много нецензурирани работи говорят. Като го слушали, мъжът се разгневил на жената и казва: „Не те е срам да ходиш да разправяш на проповедника как се карае, срамота е да ни компрометиращ пред цялото събрание.” Тя казва: „Нищо не съм казвала.” – „Как, не искам да ме лъжеш. Още веднъж да си държиш устата затворена, да не чувам тия работи в събранието.” Особени са тия проповедници, тия съживителни

проповедници. Големи събрания дето се събират по 4000-5000 души. Проповядвал много свободно. Един проповедник казва: „Аз имах една баба, тя беше много упорита. Не живя много, умря и отиде в ада.” В събранието разправя това. Разправя в събранието, за да не идат и те в ада. Един става от публиката, и проповедникът му казва: „Стой, къде отиваш?” Той се спира. Казва му: „В ада отивам.” Обръща се към проповедника и му казва: „Няма ли да изпратиш много здраве на баба си?” – Адът не е така страшно място. Този ад е малко по-приятен от Земята. Земята в някои отношения е много по-лоша. Ако идете сега на бойното поле, е по-страшно, отколкото в ада. Бомбите, които падат, гранати отвсякъде, много по-страшно е. Денем и нощем седиш, със седмици не можеш да бъдеш спокоен.

Казвам: Единственото нещо, което нас може да ни спаси, то е Любовта към Бога. Защо върви светът така, не се смущавайте от туй. Този свят е такъв. Бог е допуснал с добра цел. Всичко онова, което днес става в света, тия са хубави работи. В този безпорядък Господ ще създаде един отличен свят. За него няма нещо невъзможно. Невъзможното за нас, е възможно за Бога. Всичкият безпорядък, който съществува в света и адът, служат на Бога, тъй както и раят. В ада онези работят за Господа. И в Небето работят за Господа. Сега ще кажете, че в ада ще се мъчат там. Нима ние не се мъчим тук? Вие, ако идете в ада, онези, които са в ада, ни най-малко няма да ви кажат, че се мъчат. Енергични са. Мислят постоянно как да излязат, как да завладеят света. Освен че не се мъчат, мислят как да завладеят света. Измислят все нови и нови начини, за победа. Ако те дойдеха до Божественото разбиране, защо Господ създаде света, ще вземат друго направление, те са още по-лоши от тези на Земята. Непросветено е тяхното съзнание. Вземете толкоз секти има, които вярват в Бога. Християни има. Каква разлика има между

протестанти, католици, баптисти? – Каква разлика има? – Кой вярва по-право? – Едни се хвалят кой обича Христа повече, кой е готов да изпълни Неговата воля повече, кой как вярва. Според мене, вярата е закон за празните стомни. Да имаш вяра значи да носиш празни стомни и да търсиш къде да /ги/ напълниш, то е вяра. Всеки, който няма празна стомна, е безверник. Сърцето трябва да бъде празно, за да приема Любовта. Щом сърцето е пълно с кал, то не е вяра. Та казвам: Криво разбиране на вярата е. Вярата е благо то на Любовта, която извира. Този живот е на вярата. Вярата става жива, когато Любовта извира. Животът извира в нас и този живот започва да ни ползва. Това е онази вяра, която ние търсим. Казва Христос: „Който вярва ще бъде жив извор в Него.” Казвам: Какво има нас да ни смушава? – Гледаш един богат човек, казваш: „Защо Господ го благословил?” - Как мислиш за добро го е благословил. Казваш: „Защо аз съм сиромах?” – Ти си сиромах, за добро е. Ами, че онзи вол, как мислиш, неговото положение е много по-долу и той е доволен, а ти като човек не си доволен, и казваш, че си сиромах. Най-първо не мислиш право. Аз съм срещал бедни хора, по-хубави от тия научените, на гениалните. По-хубаво устроени глави, устроено лице, устроена по-хубава уста, тяло и ръце по-хубави. Питам: Този човек беден ли е? – Този човек има един капитал, едно богатство, което с нищо не може да го купи. Онзи, истинският капитал, това е вашият ум. С какво може вие да замените Божествената Любов? – Може ли тази Любов да я направите само един лъч на Божествената Любов? – И с целия свят не можете да купите това, което този лъч може да произведе във вас. Вие минавате и казвате: „Как Господ те е благословил, мене как ме е оставил като сираче, босо.” Как сте боси? – Питам: Вечерно време, когато си лягате, с обща /ли си лягате/, защо сменяте общата и дрехите си? – Не гледайте на съвременния

живот. Ние, ако бяхме имали Божията Любов, ние щяхме да си направим малко по-други обуща, отколкото сега носим. Някой път мене ми казват: „Ти нали проповядваш, защо носиш обуща на животното?“ – Аз, рекох, нося обуща на животното, но за да помогна на тях. Искам да се свържа с тях, един ден всички животни, от които съм носил обуща, ще ги намеря, ще кажа: „Я дайте тези насам.“ Туй именно, което носите, то не е ваше. Я да го дадем, да го върнем на тия животни. Трябва да бъдем справедливи. После по някой път казваме: „Аз нося обуща. Уча се от добродетелите. Нося на някое теле, на някой вол. Уча се. Като туря обувката, уча неговото търпение. Всяка кожа ми дава търпение, пример ми дава.“ Аз например не зная, моята кожа за обуща не може да стане. Не зная дали си бих дал кожата за обуща. На онзи вол, без да искат, вземат я. То е една голяма жертва. Другояче трябва да гледаме на тия животни, които стават жертва. Мислите, то е произволно. То е колективно самоотричане. Тия животни се жертват, да може ние да се подигнем, да могат те да дойдат при нас, да могат да прогресират. Да дойде за нас ред и ние да дойдем на вашето място. Онова жито се жертва за доброто на човечеството и самото жито се повдига. В света всяко нещо има цена. Всичкото Битие се стреми към вечния живот, в който Бог пребъдва. Заради тази Любов всички растения, всички животни и ние, хората, трябва да жертваме всичко, за да се домогнем до живота. Ние искаме много лесно да влезем в Царството Божие, с много малко, като се помолим три пъти само и тъй премигваме с очите си. Слушайте да ви кажа. Ти, когато искаш да се молиш, Христос казва: „Ти, когато се молиш.“ Аз казвам: Ще намерят една бедна вдовица, /която/вярва в Бога, ще влезеш и ще я прегърнеш, ще я целунеш, ще ѝ занесеш храна и ще ѝ кажеш: „Я сестра яж“. Едно кило ябълки, круши, череши и тя като яде, ти ще се радваш. Какво значи да се молите двама на Господа?

Казва Писанието: „Влезе в скришната стаица.” Коя е тази стаица? – Някое сираче ще го намерите само, ще го викнеш в скришната стаица, ще го нагостиш, ще му дадеш обуца. Ще го пратиш в училище. Ще го потупаш по гърба. Сега се проповядва все тайната стаица. Тая стаица е Любов, не да те знаят хората. „Но Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде явно.” Това трябва да бъде бъдещото верую на хората. Мене са ме питали: „Ти, като проповядваш, правиш ли го?” – Аз го прилагам. Ако, като виждам нещата, в мене е правило. Аз, като нося, не давам на хората. Може да е малко, нито един косъм от брадата, нито от главата, не давам, не давам. Комуто давам, много давам. Може да му взема пресен хляб, дето не са го бутали. Плод най-хубавия. Няма голяма мъчнотия. Казвате: „Така лесно се проповядва.” Ни най-малко не се проповядва лесно. Под думата „проповед” разбирам /да/ направиш нещо. Преди да съм проповядвал, аз съм ходил и съм направил. Преди да дам концерт, аз съм свирил 20 пъти тия упражнения. Не за пръв път излизам, но 20 пъти съм ги свирил, на мене ми е приятно, самоувереност имам. Ти мислиш, че проповядвам нещо ново, трябва да го опитам. Всичкото онова, което правим, трябва да сме го опитали най-малко 10-15 пъти. И като излезеш да си го направиш, понеже нещата не се повтарят. Ако по този начин светът би решил да живее, всичките хора щяха да се подмладят. Болестите 75% щяха да изчезнат от света. Веднага цялата небесна атмосфера ще се измени. Неплодородните места щяха да станат плодородни. Навсякъде по Земята, ако хората бяха приели Любовта, ще започне да лъха и в България, и във Франция, и в Германия, и в Русия, и в Америка, навсякъде ще започне да лъха Божественото благословение. В сегашния век сме големи материалисти. Хората вярват само онова, което виждат. Сега вече може да проповядваме в това, което не виждаме. Преди 40-50 години, ако

би казал някой, че от Лондон, Берлин или от Америка може да се говори, ще каже, че не може. Или, ако биха казали, че може да се вижда надалече, ще каже, че са илюзии. Тъй просветените хора на миналото са виждали нещата. Човек вижда какво има да стане. Нещата, които ще станат, те са определени. Та казвам: Даже и Божият Глас, когато ние говорим, ние сме много смешни. Когато ти каже Господ, дай 5 стотинки, бръкнеш и даваш. Когато ти каже дай 1 лев, пак даваш. Сто лева започваш да се свиваш. Като ти каже 1000 лева, вече не е право. Колкото отива нагоре, като ти каже раздай всичко, казваш не е от Господа. Като ти каже дай 5 стотинки от Господа е, като ти каже раздай всичко, не е от Господа. То е неразбиране на нещата. Онзи, който раздава, той е вече собственик на цялата Земя. Той вижда, че всичко каквото има на Земята, то е негово. Казвам: Аз съм сиромах. Човек, на шега, казвам, пак и вярно е. Раздадох всичкото си богатство, пък сега не ми го дават. Всичките банкери взеха, не искат сега да дадат, искат да ги съдя, аз не искам да се съдя. Казвам: Един ден, когато по Любов решите да ми го върнете, върнете го, но не искам да ви съдя. Най-първо мене не ме интересува богатството на хората, което имат, аз се радвам на тяхното богатство. Има несметни други богатства, за които хората не са сънували. Ако е за богатство, аз може да ида на Месечината. Там има късове до 100 кг. злато. Туй по 36 кг. на Земята има и по 100 килограма скрито злато, богатство има. Може да ви дам цялата Месечина, които от вас са иманяри. Златото е емблема на човешкия живот. Астролозите турят златото емблема на Слънцето. Много добър проводник на живота е то. Среброто е проводник, здравословен проводник. По някой път Месечината има доста злато, сребро има. Среброто действа лечебно. Всичкото злато иде от Слънцето, то носи живота. Онзи, който разбира самия живот, златото се ражда тъй, както се раждат плодовете. То расте постоянно. Най-

хубавият ценен материал, но хората не може да ядат злато. Има известни микроби, които ядат метала и го хрупат и се хранят с тях.

Сега да дойдем до същественото: Има една вътрешна страна на нещата. Богатството в света, ти трябва да го завладееш най-първо със своя ум. Богатството в света, ти трябва да го завладееш със своето сърце. Богатството в света, ти трябва да го завладееш със своята воля, то е богатство. Ако златото не можеш да го постигнеш в своя ум, да влезе в мисълта ти, защото има мисловно злато. Част от туй злато трябва да влезе в състава на твоята мисъл. Златото трябва да влезе в състава на човешките чувства. Златото трябва да влезе в състава на човешките постъпки. Едно злато, което минава през човешкия организъм, туй злато прогресира. Едно злато, което не е минало през органическия свят на живота, е още в нисша степен на развитие. Казвам: Туй злато, което имате, трябва да мине през нашия ум, трябва да мине през нашето сърце и през нашето тяло, за да се облагороди за въдеще. Всеки един човек трябва да внесе безброй хубави мисли, да се ползва от хубавите мисли на цялото човечество. Да се ползва от хубавите желания на цялото човечество, да се ползва и от хубавите постъпки. Другите хора да се ползват от твоите хубави мисли, да се ползват от хубавите ти желания и постъпки.

Казвам: Новото учение седи в това, да станем всички проповедници на Божите блага, да минава през всница нас и във всеки одного от нас, да остане онова, което е потребно за нас, защото животът е създаден за нас. Всичко онова, което съществува на Земята, защото има предназначение на човешката душа. Защо ти гадаеш дали Господ мисли за тебе или не. Ти мислиш, че Господ не мисли, то е човешка мисъл, може хората да не мислят. Господ, Който те е създал, мисли заради тебе. Мислите ли, че един художник, който рисува една картина, че той не мисли за

картините си.

Желая всички да бъдете учени в Любовта, учени в обичта.

Вярвайте в Божията Любов, за да се подмладите всички.

Отче Наш.

21 беседа, държана на 15 февруари 1942 г. неделя, 10 ч.

Изгрев-София.

ЧОВЕШКАТА ДУША

Отче Наш. „Ще се развеселя.“

Ще цитирам един стих само от 15 глава на Матей: Петър му рече: „Изтълкувай ни тази притча.“

„Духът Божи.“

Ще говоря за човешката душа. Понятията за човешката душа са смътни. Всеки мисли за душата и каквото мисли, все е право за него. За него е право, но е и за другите. Душата е от полудуховните, от полуматериалните реалности. Свързана е с два свята: материален свят, следователно тя съдържа в себе си всичките ония преживявания, които ние сме преживяли на физическото поле. Тя го съдържа в себе си. Всичко онова, което имаме да преживяваме и него съдържа. Сега туй не трябва да смущава вашите понятия. Когато слушате един цигулар да свири или да ви пее някой, техните песни не трябва ни най-малко да смущават вашите песни. Туй трябва да бъде едно поощрение на вас. Някой казва: „Пее по-хубаво от мене.“ Ти си мислиш. Ти някой път мислиш, че пее по-лошо, то е пак твое схващане. Може този човек да пее както ти. Ти като го обичаш, той пее по-хубаво, ако не го обичаш, пее по-лошо. Като нито го обичаш, нито го мразиш, тогава като тебе пее.

Та казвам: Когато се говори за такива работи, мислите, че само така се говори. Казвате: „Какво има да се говори за Господа. Да вярваш в Него.“ Въпросът не е за вярване. То е много голямо ограничение. Ние вярваме в онова, което Господ е създал. Извън онова, което Бог е създал, ние не го знаем какво е. Искате да знаете какво нещо е Господ. Ти ще го знаеш по това, което Той е създал. Ти ще го изучиш. Един певец не можеш да го знаеш какво е той,

преди да е пял. Като пее, той е певецът в дадения случай. Извън песента какъв е, той сам си знае. Ако пее хубаво, добър е. Ако пее лошо, лош е. Ако не пее никак, нямаме понятие за него. Та сега знанието не иде само по един начин. Казвате: „Аз го видях.” Но единствената реалност не е това, което виждаш. „Аз го видях”, „Аз го чух”, това не е единствената реалност. „Вкусих го.” Това, което вкусваш, не е единствената реалност. „Вкусих го.” Това, което вкусваш, не е единствената реалност. Пипаш го. Това, което пипаш, не е единствената реалност.

Сега мнозина по някой път, някой слуша една беседа и иска нещата в една беседа да върти механически както някой автомобил. Да се въртят колелата. И този автомобил от себе си не се търкаля. Някой го търкаля. Кой го търкаля, взривното вещество. Някой горе се качил на него и постоянно шиканира, дразни го, като се дразни, като се сърди автомобилът, върти се колелото, върви. Щом престане да се сърди, той спре. Вие схващате. Правим аналогия. Казвате: „Да бъде човек добър, да не бъде лош.” Човек, като е добър и лош, тогава колелата вървят. Щом като не е добър и лош, тогава колелото на едно място стои. То е схващане сега. Някой автор ще цитира какво е казал някой велик човек. Че какво е казал Сократ?

Преди 2000 години ти не си бил там, не си авторитет да кажеш какво е казал. Какво е казал Христос преди 2000 години, ти не си авторитет. Писал някой, чул някой, казал някой, от него да вадиш своите криви заключения, да го държиш отговорен за нещо, за което той не е сънувал, това не е правилно. Някои мислители има, които мислят, че Христос върнал света 2000 години назад. Много учени хора пишат как го е върнал. Той не е автомобил, да го върне назад. Значи според тази логика, ако Христос не беше върнал 2000 години света назад, светът щеше да има по-висока култура. Аз казвам, ако Христос не беше върнал света 2000 години назад, светът щеше да бъде в един прогрес. Като дойдеш до прогреса,

то не е върнал автомобила. Ако караше този автомобил, какъв щеше да бъде прогресът? – Казвате: „Прогресирал.” В какво седи прогресът в света? – В изобретението, че приложиха едно пушкало в един аероплан. Каква мисъл? Каква логика? – Бият се и куршумът точно на място пада на прицелната точка. Като те замери логически, точно на място, как ви се харесва тази логика? – Тогава за нас логиката да не е, когато като гръмне, да не те удари, да не е логично. Бих желал пушките да не са логични. Бих желал лошите чувства да не са логични. Логичните неща да бъдат в доброто. Доброто да бъде логично. Каква е логиката? – Логиката е онова, което носи живот вътре в света. Логиката е това, което носи светлина в света. Логиката е това, което носи сила в света. Не е една механическа сила. Онзи автомобил, който се движи по пътя, той няма съзнание даже. Горещото вещество, което го движи, и то няма съзнание. Има едно същество, което разбърква работите. Дига скандалите вътре и се движи този автомобил. Туй същество, което дига скандал, то не е разумно. Онези, които не дигат скандал, те са мирни същества. Казва: Каквото кажеш, ще направя.

Сега ще ни кажат, че има зло в света. То е наше схващане. Какво разбираш? – Дава ти някой човек пари, добър е. Вземеш /ти/ пари, лошо е. Значи какво означава? – Дава, добро е. Вземаш, лошо е. Но туй отчасти е вярно. Да допуснем, че някой турил 30 кг. на гърба ти товар. Аз се обръщам, логически разсъждавам. Дойда аз, туря ти 30 кг., нали даването е добро, 30 кг. туря на гърба ти, ти как ще мислиш, каква ще бъде тази логика? Нали е логическо в дадения случай, може да ти отнемат 30 кг. и може свободно да се движиш. Ред разсъждения има. Има една логика, която във всяко отношение, във всяко време или в дадено време да е права. В друго време не е права. Пита един кое е онова, което ме заставя да дойда в света? – Аз отговарям: Кое е онова, което е заставило нотите

да идат в дадена песен? – Да кажем „до” или „ре”, или „ми”. Ти играеш рол. То е един факт. Да влезеш, за да дадеш един израз на песента. Ти си в една система, не си свободен да правиш каквото искаш. Що е свобода? – Ти си свободен в системата. Ти като „ре” си свободен на мястото. Като дойдеш и дадеш израз, идеята на „ре”, то ще се намести. Ще вземеш време или цяло време или половин време, или една четвърт от времето, или една четвъртина от времето, или една осмина, или една шестнайсетина, или една трийсет вторина, или една шестдесет четвъртина. Някъде ще ти турят една точка. Всякога тази точка подир тебе ще иде. Един твой другар е. Каква е идеята? – Музикантът, като тури цяла нота, щедър е той, да мислиш повече. Турил половин нота, каква е идеята? – Времето му е малко, той бърза да си свърши работата. Турил една четвъртинка, още по-малко времето е. Турил шестнайсетинка, още по-малко времето е. Като стане работата да се спрем, туря шестнадесет четвъртина да се свърши тази работа. Но бързата работа ще се свърши, всичко не може да бъде на място. Всяка нота има определено време. Една осминка като има, не можеш да кажеш, ще взема половината време. Една осминка от времето ще вземеш. Сега онези от вас, които са музикални, разбират, които не са музикални, тази работа не е логична. Погрешно е да мислите, че не сте музикални. Вие правите само погрешка. Казал един: „Аз не съм навикнал да се моля.” Слушали го двама и казват: „Я да го накараме да се моли.” Чакат го в гората, хващат го, налагат го в земята. Един започне да го налага: „Моля, ти се братко не ме бий.” Казват: „Нали не се молиш.” Казва: „При тия условия може вече да се моля.” Молитвата не е принудително състояние. Сега по музиката двама автори има – един англичанин и туй по английски да го произнесеш, ще кажеш, „Хеар”, ако го произнесеш, ще бъде „преер”. Хелм Холц в едно...правят сравнения по музиката. Единият дава 16 трептения на основния тон, другият 34. Как се

/мерят/ трептенията? – Кой е методът? – Основният тон, който може да се чуе, е от 16 или 32 трептения. Лъчът, който можем да го видим, има 428 билиона трептения в секундата. Само с толкова трептения можем да видим червената светлина. Под това другите трептения ще ги видим в червен цвят. Че цветовете 2000 години преди Христа, в Египет, в Персия, преди милиони години авторите, които поддържат и в Индия, винаги белият цвят е седял зад живота, а черният цвят зад смъртта. Жълтият и портокаленият цвят седят зад разумността и мъдростта. Червеният цвят на живота, синият цвят е стоял зад човешкия интелект, за отношението, което хората имат. Преди хиляди години тия хора, които ги учили, ние откъде взехме тия знания? – Ние, съвременният свят, учените хора разглеждат светлината се движи. Но тия пособия, по които светлината се движи от Слънцето до нас, по какъв начин става? Описваме този начин. Идването на светлината разумно ли е или не е разумно? Има нещо разумно и има нещо неразумно в светлината. Ако ви грее дълго време с тъмно вишнев цвят, ще произведе едно състояние, което никак не е приятно. Ако ви нагривам с червено ален цвят, приятно е. Веднага ще почувствате едно обновяване на организма си. В сегашните изследвания има хора, които правят опити. Има хора, които от духовната гама на светлината може да минат във физическата. Има начини, по които се правят опитите. Ти си на физическото поле виждаш 7 цвята. Ако започнеш да концентрираш своята мисъл по известни закони, веднага ще дойдеш до едно място, до една черна зона и денем като е, всичко ще стане тъмно, макар че Слънцето грее. Тъмно, някой, който не е опитал, ще мисли, че е ослепял. Ти в съзнанието си /се/ повдигаш, минаваш през една гъста зона. Ако си горе, постепенно се повдигаш, появява се една много приятна червена светлина. 70 други цвята се явяват във втората гама. Сега тези, които сте тук, не знай дали имате тази опитност. Може би някои да са сънували.

Вечерно време нали виждате Слънцето. Или сте видели някой пейзаж много хубав, то спада вече към втората гама. Понеже в съня, вие не го правите съзнателно, то става несъзнателно, не можете да видите нюансите на този червения цвят. Вие го виждате като на кино, но ви интересува. Когато хората правят научни изследвания, интересуват се каква е разликата между червения цвят на физическото поле и червения цвят в духовния свят. Единият цвят разбира статистическото положение, а другият - нещата са в движения. На физическото поле на един предмет седи на едно място, да го знаеш в духовния свят, трябва да се движи постоянно. В духовния свят щом се движиш, ти си видим. Щом не се движиш, ти си на физическото поле. Щом спреш да се движиш, ти си видим. Щом се движиш, ставаш невидим. Става невидим понеже предметите, като се отдалечават, стават малки и изчезват. Ти мислиш, че не съществуват. Те не се виждат. Туй, което на физическото поле е невидимо, значи е далеч от твоето съзнание. Туй, което на физическото поле се отдалечава, в духовния се приближава – туй го наричат промени. Двата полюса на живота, от единия полюс до другия полюс, в една секунда. В червения цвят – 428 билиона трептения стават. Та по някой път вие седите и се смущавате от промените, които стават. В тия промени е животът. Колкото промените са по-бързи, толкоз по-добре. Разбира се има движения, които не са толкоз полезни. Трябва да се усилва движението. Ако човешката мисъл не се усилва, ако човешките чувства не се усилват, ако човешките постъпки не се усилват, няма прогрес. Та казвам: Законът на доброто е закон на вечното движение. Преди да бъдеш добър, трябва да разбираш законите на движението. Тогава ще оценяваш, че всяка една постъпка, всяка една промяна в Природата си има своя ценност. Ти страдаш, но твоето страдание в дадения случай не е твое. То не е твое лично страдание. Ще ви приведа един пример, за да стане малко ясно.

Примерът е малко банален.

Един българин правил една колиба, турил греди – чука. Един го пита: „Какво правиш?” – „Правя си колиба.” Искал да му даде един урок. Казва: „Моля, може ли да ми направиш услуга, да си туря гредата на рамото ти.” Турил гредата на рамото, той отишъл по друга работа. Минава половин час, един час, питат го: „Какво правиш?” – „Държа гредата. Ако не се подпира тази гредя, колибата не може да стане.” Тук по някой път пита някой: „Какво правиш?” – „Мисля.” „Как мислиш?” – „Тури му гредата.”

Преди години идва един арменец от Турция, отива при един търговец и казва: „Имам цяла торба диаманти – показва му 10 диаманта. Искам да се освободя от тях. Дай ми 20 хиляди лева за тях. Ако ме хванат, ще трябва да платя голяма сума.” Търговецът мислил, че много /ще/ спечели, дава 20 хиляди лева. Но като видял диамантите в торбата, видял че това са малки стъкленица, за които платил 20 хиляди лева. Казвам: Този човек е умен, похвалявам го, понеже отгдето щях да си взема пример да го приведа. Ако такива примери нямаше с хиляди. По някой път казвате: „Истината не може да се каже.” Не е практично, не е разумно.

Във Варна един голям варненски пехливанин, който не обичал да си слуша жената, веднъж се запил в кръчмата. Тя праща детето и казва: „Кажи на татко си да си дойде вкъщи.” Като му казва детето, той казва: „Какво ще си дойда в къщи, да седи сама майка ти.” Жената взима цепеницата, отива в кръчмата и го налага. Като го налага, тя му счупва ръката. Отива той в едно съседно село да му лекуват ръката при един чиракчия /чекръкчия/. Казва: „Паднах от кон, че си навехнах ръката, не смее да каже, че го била жена му. Ако туй не беше станало, как щях да ви разправам тия работи? – Сега ще разсъждавате. Имала ли е право да бие жената мъжа си? – Щом е по-силна, има право. Мъжът, като е по-силен, има право да бие жена си. Жената, ако е по-слаба, има право да бъде смирена.

Щом си по-слаб, да бъдеш смирен. Туй как ще го разберете? – Ще си държиш устата да не предизвикваш. Ти казваш: „Аз му казах Истината.” Никой човек досега не е бит, който е казал Истината. Това са факти. Всеки, който е казал Истината, се възнаграждава. Ама разбирайте Истината. Сега ако ви приведа тълкуванието, опасна работа е. Аз ще ви приведа един факт, който има два острия. Кама с две острия. Главатарят на разбойниците казва: „Тия пари аз ги откраднах.” Казва: „Говори Истината.” Казва: „Аз ги откраднах.” Възнаграждава го. Сега някой прави благодения. Някой дал 10-20 хиляди лева, казва: „Добре, че си дал.” Единият обрал, другият дал. И двамата говорят Истината. Онзи, че обрал и той казва Истината. Не е ли Истина? Тия пари на него не са потребни. Всяко нещо, което Бог ни е дал, че не ни е дадено. Всеки, който ни го даде, ще покаже благо за нас. Затуй доброто в света винаги седи да раздаваме Божиите блага. А пък всякога чуждите, да не ги вземаме. Що е справедливост в света? – Че един съдия не наказва. Ще те осъдят 10 години в затвора. Има ли право съдията да те осъди. Има право. Ти казваш: „Не е право.” Съдията, като те осъди 10 години, въпросът е дали музикално е определено точно времето. Може да ти турят по-голямо наказание, отколкото трябва. Сега кое е право? – Вие ако бихте осъдили себе си, как щяхте да се осъдите? – Да оставим хората. Да осъдим себе си. Казвате: „Аз се съдя.” Щом се съдиш, какво наказание ще си туриш? – Някой път хората се съдят и големи наказания си турят. Един човек се осъдил да се самоубие. Питам: Има ли право той да се самоубива? – Той няма право да се самоубива. Сега не искам да се отричам от Истината. Всяко нещо, което смущава човека, това не е Истина. Туй, което смущава, нито е Любов, нито е Мъдрост, нито е Истина. Туй, което примирява човека в света, туй е Любов. Това, което в дадения случай, при най-големи противоречия примирява, Бог е допуснал злото в света. Той създаде света. Лошите хора Той ги създаде. Лошите ангели Той ги създаде.

Не ги създаде лоши Бог, добри ги създаде. Вие как обяснявате. Аз бих желал вие да ми обясните как е възможно доброто да стане зло. Злото произтича в света от един много елементарен въпрос. Отчасти е така, понеже Бог, като създаде света, Той сам се жертва. И понеже се пожертва, всичко е добро. Злото произтича в света от един много обикновен въпрос. Бог, като създаде света, се самопожертва и те, като видяха това, поискаха да вземат Неговото място, да идат да управляват света. Бог се скри да ги види какво ще правят. Сега хората мислят, че Господа го няма, и започват да уреждат света. Погрешката е там, Той ги наблюдава какво правят. Те Го делят на парчета, един вълк взема да изяде една овца, Господ в овцата. Онзи, когото изядат, е по-силен, той, като влезе в него, започне да го мъчи. Така един вълк като ял една овца, загнездила се една кост в гърлото. Казва: „Може ли да ми помогнеш? – Кост има в гърлото. Казва: „Каквото искаш ще ти дам, само я извади, ужасно страдам.” Вълка /му/ извадят костта.- „Какво ще ми дадеш?” – „Благодари, че не ти отхапах врата.”

Тъй разглеждам въпроса. Единственото същество в света, което страда, то е Бог. В моите очи е така. Аз казвам някой път на себе си: „Слушай, ти няма да причиняваш вреда на същества, които са създали всичките добри неща. Нямах право да причиняваш вреда на него.” Някое същество не те разбира, остави го. Сега ние искаме хората да ни разберат. Ние не искаме тях да разбираме. Ние искаме те да влязат в нашето положение, да ни разбират. Ние не искаме тях да разберем.

Петър казва: „Изтълкувай ми тази притча.” Пита го Христос: „Кой казват, че съм.” Петър казва: „Ти си Христос, Син Божи.” Казва Христос: „Кръв и плът не са ти открили това.” Кръщава името му от Кифа да стане Петър. Камък да стане. Но този Петър не може да разбере Истината. Туй още не беше Истината. Защото, като каза Син на Бога Живаго, казва: „Като дойдеш в Царството си,

мене Петър ще туриш, ще знаеш, че аз съм първият, който познах, че си Син Божи. Ще ми дадеш първото място.” Христос нищо не му каза. На първото му каза, че Духът ти е открил. Открил ти е Духът, но ти не си разбрал какво нещо е Истината. Казва им Христос: „Ами тази вечер, вие всички ще се отречете от Мене. Аз ще ви поставя на изпит и вие ще се отречете.” Петър казва: „Всички могат да се отрекат, но аз никога.” – „Ти ще видиш Петре: преди да пропее петелът три пъти, ще се отречеш от Мене” - казва Христос. „Имаш добри желания. Поискай един да те опита. Аз се молих за тебе, че когато се утвърди Твоята вяра, да познаеш Истината.” Петър очакваше да бъде пръв. Тази е идеята в него, да бъде между първите хора. Хубавото в Петра е, че той, като пропя петелът, казва: „Не го познавам този човек.” Питат Петра, казват: „Ти не беше ли с Него?” – „Не познавам този човек.” Вие ще кажете, Петър се отрекъл. Кой е в света, който не се отрича, кой е в света, който не се колебае? – Дали това, което вярваш е вярно или не, но щом сме тръгнали по пътя, колко пъти човек не се разколебава в своето вярване. Разколебават се хората, понеже, не са обосновали своите вярвания на Любовта, в туй проявеното положение не са обосновали в онова, което вярват.

Светлината, в която се е проявила Любовта, носи живот. Щом хората живеят, животът ще дойде. Щом светлината расте, светлината вътре се проявява. След туй казвате, чувствам нещо, топлината ѝ се проявява. И силата /ти/ виждам. Виждам - всички неща се местят, всичко е в движение. Ние имаме вече оня свят проявен. Ако ние бяхме вярвали в Любовта, ако ние бяхме вярвали в светлината, в топлината, в неговата сила, в нас никакво колебание не може да става. Какво има аз да се колебая в един човек, дали ме обича или не. Най-първо аз не се нуждая от никаква човешка Любов. Нито хората се нуждаят от моята човешка Любов. Аз не работя. Един човек дотолкоз, доколкото аз мога да стана

проводник на Божията Любов към мене, и доколкото аз мога да стана проводник на Божията Любов, тази обмяна между мене и него на Божествената Любов от едно състояние в друго, то е, което носи живота. Тогава тия две същества са бодри, те са свободни, докато са проводници на Божията Любов. Щом престанат да са проводници на Божията Любов, не са свободни. Щом една свещ загасне, губи своята цена, щом гори, тя е ценна. Щом един човек живее, той е ценен; щом престане да живее, той губи своята цена, няма цена в смъртта. Казвате: „Да умра.“ Като кажеш да умреш, ти нямаш цена. Ти като човек трябва да живееш, трябва да минеш от смъртта в живота. Ако искаш да умреш, за да влезеш в повисш живот, разбирам, тогава има смисъл. Казвам: Единствената реалност, когато ние предлагаме, нашето верую на Любовта, която е проявена и носи живот, единствената реалност е светлината, която се е проявила и при която всичко расте. Тази светлина приема топлината, която е постоянно в нашите чувства. Пита някой: „Обичаш ли ме?“ – Имаш ли температура, чувстването определя духовната температура на човека. Докато имаш температурата, ти живееш. Някой казва „аз не го обичам“ - така не се говори. Аз го обичам. Не пресилвайте работите. Аз му казвам: Обичам ви. Да ви кажа защо. – Понеже вие сте един добър проводник на Божията Любов. Не ви обичам, значи аз вече разбирам, никакъв проводник на Любовта не сте. Щом не ме обичат, аз не съм добър проводник, заради Него на Божията Любов. Щом ме обича, аз съм добър проводник на Божията Любов за него. Пак е същият закон: Когато не обичат, той не е добър проводник. Как ще измерите сега? – Много лесна работа е. Ако стъклата на вашата къща не пропускат светлината, ще ги изчистите. И таман ще изчистиш, ще мине светлината и веднага ще видиш какво нечисто има в тебе. В човешката душа не трябва да има никакво користлюбие. Користлюбието не е нещо... В користлюбивото желание да ядеш, е на място да

се наядеш хубаво, но да не преяждаш. Винаги ще останеш малко гладен. Сега по вашето да определя. Ти определяш, живееш на Земята 90 години. Ти доставиш храна за 90 години. То е на място. То е на място, когато е за един ден. Но ти за 120 години се осигуряваш. За 30-те години, за които се осигуряваш, ти няма да бъдеш на Земята. Ти искаш да те обичат хората повече от другите хора. Ако всичките хора са проводници на Божията Любов и ти трябва да бъдеш проводник като тях за Божията Любов. Трябва да разрешиш въпроса, че те трябва да те обичат, но ти еднакво трябва да бъдеш проводник. „С каквато мярка мериш, ще ти възмерят.” Любов с Любов, светлина със светлина. Сила със сила, обмяната трябва да бъде правилна.

Много пъти казвате: „Толкоз невежи ли сме, да не знаем да служим на Бога?” – Все трябва да има някой, да ти покаже някой как трябва да свириш. По какво вие познавате златото и по какво среброто? – Научно златото е чист метал, не ръждясва. Първото нещо е, че не хваща ръжда. Всички неща, които хващат ръжда, те не са благородни, следователно, законът е същият. Метали, които ръждясват, не са се облагородили, не прогресират. Не че са долни тия метали, ще минат в благородните. Дотогава най-малките външни условия го окисляват и той ръждясва, човек е. Човек е онзи, който не ръждясва при най-лошите условия, окалят го, но не ръждясва. Аз наричам човек. Съмнението като дойде, да не ръждясва при съмнението. Омразата, като дойде, да не ръждясва при омразата. При всичките ония лоши условия, при които може да се постави човек, че да не ръждясва, то е човек. Какво е съзнанието на една котка? – Като види птичката, хване я, изяде я. Ние не изядем при доброто положение. Ти имаш цяла една кошница, пълна с хубави ябълки, и при това едно пиленце искаш да изядеш. Казваш: „В курника има една ярка.” Ярката изядеш и ябълката отгоре. Хубаво е сготвена ярката. Казваш: „Малко винце

да има.” Пиеш една чашка, после ябълка отгоре и мислиш, че туй е Волята Божия. Като влезе Господ вътре в тебе, ще каже: „Защо изяде туй пиле, то не е потребно. Аз бях в ябълките. В пилето имах работа. Защо ме спря от работата. Аз исках да се поразходя, рандеву имах. Тази кокошка е твоя възлюбена, ти защо я спря на пътя?” – Бог ни съди за онези погрешки на безлюбието в нас. Ние постоянно спираме във всичките благородни пориви. То е нашето престъпление. Затуй казва Господ: „Не ме спирайте да правя добро” – нищо повече. „Не ме спирайте да любя. Не ме спирайте да давам светлина.” Сега ще определяте какво нещо е Господ, имате ли Го, нямате ли Го. Нямам нищо против философските въпроси. Когато една красива жена си тури було – защото булото турят и красивите, и грозните – какви са съображенията на хубавата, красивата жена? – Тя туря було да не се съблазняват другите. Грозната туря було, да ги не отвращава от себе си. Каквото добро мнение имат, да го запазят, да мислят, че и тя е красива. Грозната турила було, да мине за красива. Красивата туря було, за да не съблазнява. Каква е тази философия, която съблазнява хората? – Какво ще се проповядва на една жена Любов, която не е Любов. Какво ще се проповядва Любов на един мъж, който не е Любов? - Тя този върти, онзи върти насам-натам. Тя казва: „Аз любя, гори ми сърцето.” Няма никаква Любов, кал има. Устата посиняла, Любов има. Червени да бъдат. Взели, че ги намазали с мазилки, не минава. Когато е Любов, Любов е. Червен да е цветът на устните. Аз така говоря на себе си и ти го говориш. Няма да говориш друго на хората. Аз съм постил, посинели устата. От пост не посиняват устата, но от безлюбие. Често има хора, които като нямат никаква Любов, ходят да крадат. И Любовта се краде. Като заговорят, този остарял, казват по-млад, по-млад. Тия старите не искам, пазят се от тях. Човек, който може да люби, може да бъде млад. Човек, който обича светлината, може да бъде млад. Човек, който обича

топлината, може да бъде млад, такъв е законът. Сега щом се поколебаеш в Любовта и започнеш да правиш различие, старостта иде като едно последствие на нещата. Та казвам новите схващания в света, ние света никога няма да го оправим. Няма какво да се занимаваме със Земята, по пътя си върви, не можем да я спрем. Някои неща знай и точно може да ви предскажа. Може да ви ги предскажа с една секунда точност. Кога ще изгрее Слънцето и кога ще залезе, с една секунда, точно може да ви предскажа. Кога ще бъде обед и него можа да определя. Може да определя светлината целия ден, имам вече един свят организиран. Божественото може да предскажа. Може да ви предскажа дали някой ще се откаже от пианството, или няма да се откаже. Ако се увеличават кръчмите, той не може да се откаже, ако се намаляват, той е на отказване. Като се затворят всичките кръчми, той ще се откаже. Та казвам: В живота трябва да се радваме. Срещнеш един човек, мъж, жена или дете, или котка, или куче, или дърво, да се зарадваш. Видиш един извор, да се зарадваш, видиш едно растение, да се зарадваш, Господ е там. Видиш облаците, да се зарадваш. Видиш Слънцето. Всичко, което човек вижда, е Божествено. Човек се радва на всичките прояви на Бога. Сега аз говоря. Има живи камъни. Има камъни, които имат съзнание. Аз ще ви кажа каква е философията. Някои хора има, които много съжеляват, има жени и мъже, моми и момци, които съжеляват, че не са ги обичали. Господ ще ги тури в скъпоценните камъни да ги гледат, да ги милват хората, да ги държат в кутии, да им падне мед на сърцето. Някой ще вземе този камък, ще каже: „Много си красив, много си хубав” - ще го тури на пръста си, ще го милва. Другояче как ще го милва като човек. Няма чистота като човек, но като скъпоценен камък. Ония, хубавите плодове, са хора, които сте ги обичали, трябва да ги изядете. Ядете сега вашите възлюбени. Всичко онова, което ядете, е онова, което не сте обичали, то е логика. По някой

път вие се самозаблуждавате в следното: Мислите ли, че онзи раздавач на писма, който ви предаде едно писмо, той ще донесе писмото и ще остане у вас. Реалността е един раздавач, остави ябълката и си замине. Ако той не беше дошъл, сама ябълката няма да дойде до вас. Бог е вложил нещо във вас. Този раздавач, тия разумните същества, носят тия плодове. Вие, като изядете плода, ще възприемете Божиите блага, които Бог е вложил в този плод. Като изядеш плода, ще се обърнеш към Бога и ще благодариш за живота, който Бог ти дава чрез ябълката. Ще благодариш на онзи човек, който ти донесъл ябълката. Ще благодариш на Слънцето, което те грее. Ще благодариш и за въздуха, който приемаш. Този въздух, като приемаш, Бог е вложил нещо в него. Във всяка вдишка е вложено нещо. Ти, като благодариш, възприемаш този живот. Така се подмладяват хората. Ти седиш и не си доволен от ябълката. От всичко не си доволен и от себе си не си доволен. Най-после какво искаш.

Ние се намираме в едно преходно състояние в света. Тия противоречия на какво се дължат? – Човек трябва да се откаже от всички ония идеи и мисли, от всичко онова, което не е организирано. Той трябва да го държи вън от себе си. По някой път аз съм говорил за Любовта към Бога. По какво се познава? – Щом обичаме Бог, имаме разположение към всичко живо. Щом намалее Любовта към Бога, хората изгубват своя смисъл. Ти по някой път обичаш един автор, четеш книгите му, има мисъл; не обичаш този автор, книгата му не е интересна. Гледам тук иде един наш познат, италианец, носещ една хубава цигулка „Гуарнели.” Този италианец е Чомни. Завил я доста, като едно детенце, трепери над нея. Доста скъпо струва, близо 5 000 000 лева. Аз седя и мисля колко струва онази душа, която е в тебе? – Ние се учудваме за 5 000 000 лева. Ти имаш една душа, която не я цениш. Ти ще вземеш пример. Този цигулар, като вземе цигулката, свири на място. Като тури ръцете,

точно взема тоновете, никакъв фалшив тон не взема. Всеки тон е отмерен. Ние на цигулката вземаме неверни тонове.

Та казвам: Знайте вашата душа, която е най-голямото благо, което Бог е дал на човека. Ако човек знае да свири на своята душа, тя душата – иска да свириш на нея. Като я прегърнеш, като започнеш да свириш, ще чуеш най-хубавата мелодия в света. Като говориш, да говориш на свят. Като мислиш, да мислиш на свят, като чувстваш да чувстваш на свят. Като проявиш силата си, да я проявяваш на свят. Това е човешката душа, която се проявява в Любов, в знание, със свобода, в сила, това е душата.

Та казвам: Ние трябва да ценим душата си. Пита някой дали имам душа или не? – Аз ви казвам: Всинца, като ви гледам, имате душа. Само че някои от вас я оставили душата, запрашясала. Като се върнете, избършете праха от ума си, да се обърше, да бъде всичко чисто. Много пъти на цигулката, старите цигулари мислят, като е прашясала, свири по-добре, лъжат се. Прахът препятства на тоновете. За цигулката ще имаш копринена кърпа, ще я изчистиш хубаво, всичко ще изчистиш. Колкото повече прах има, тоновете не са верни. Препятства прахът. Тия тонове са неорганизирани. Тия неорганизираните мисли в нас, които са прашясали в душата, не може да се избавим, трябва ди изчистим праха в нас.

Днес ви казвам: Намерете вашата душа и ѝ дайте подходяща цена. Разчитайте на душата си, както цигуларят разчита на цигулката, без нея не може да се прояви, както певецът разчита на гласа си и вие разчитайте на вашата душа, без нея вие не можете да се проявите. Вашият интелект не може да се прояви, вашето сърце не може да се прояви и вашата сила не може да се прояви. Без душа, човек не може да се прояви. Щом ние се проявяваме, тогава Бог в нас се проявява. Ние ставаме едно с Него. За тази благословена работа сме пратени на Земята. Да работим, да пеем, да свирим, да мислим, да обичаме, всичко в света, което е хубаво,

да го направим, то е човешката душа. Човешките духове по някой път слизат да свирят на човешките души. Казвам: Радвайте се, когато Духът дойде и ти покаже, че имаш душа. Най-хубавото е човек да има една душа. Духът е най-великото. Духът може да свири на душата.

Тайна Молитва.

**22 беседа, държана на 22 февруари 1942 г., неделя, 10 ч.
Изгрев – София.**

КЕСАРЕВОТО КЕСАРИЮ, БОЖИЕТО БОГУ

Отче Наш. „Изгрява слънцето.”

Ще прочета само един стих от 10-та глава от Евангелието на Йоана, първи стих: „Истина, истина ви казвам: Който не влязва през вратата на кошарата на овците, но влязва от другаде, той е крадец и разбойник.”
„Духът Божи.”

В древността отишъл един ученик при един учител да се учи на тайните. Той му казва: „Кривите пътища трябва да се изправят. Правите трябва да се изкривят.” Тъй че онзи, който не разбира, когато трябва да се изкривят правите пътища навреме и когато трябва кривите пътища да се изправят, то е на място. Виждаме в Природата - правите се изкривяват и кривите се изправят. Ние се нуждаем от светлина. Всичките криви разбирания в каквото и направление да са, липсва /им/ светлина. За пример, изречението: „Бога, никой никога не е виждал.” Онези, които буквално разбират, изкривили го. Слепите хора никога не могат да видят, те нито Слънцето са видели. Ако някой каже, че не е видял Слънцето, аз зная, че той е сляп. Ако някой каже, че дума не е чул, той е глух. Казва: „Бога никой никога не е видял.” Каква философия е това? – То е един недъг. Значи сляп е този човек. Като ти се отварят очите, ще видиш Бога. Някой казва: „Аз дума не съм чул от Бога.” Значи той е глух. Много голяма философия няма в това. Глухият не може да чуе нищо.

Раздайте кесаревото кесарю, Божието – Богу. Като излезем от Бога, влизаме в света. То е Кесар. От Кесаря като се връщаме, то е Бог. Туй, което Господ ти дал, ще го дадеш на Кесаря. Като се връщаш от Кесаря към Бога, туй, което Кесаря ти дал, ще го дадеш

на Бога. Сега някои турят друго тълкувание. Може да го тълкувате, както искате. Няма никакво разрешение там. В съвременните научни изследвания, в тази механичната математика, когато се занимават с устойчивите величини, постоянните величини, има неща, които могат да се изчислят. Има нещо, което съвременната математика не може да изчисли. Аз ако на един математик му дам ред данни, в някои отношения може да направи изводи. Защото има органическа математика, има и психологическа математика. На един математик може да му дам следните данни: Ако му дам една права линия и един ъгъл, той може да изчисли колко е далеч Месечината. Но ако му дам широчината и дължината на носа, какъв е характерът на човека, не може да изчисли, и след време какви пертурбации могат да станат в неговия живот. Тъй както един математик може да изчисли, като се движи Месечината или Земята около Слънцето, какви промени ще станат. Сега това са сложни работи, изисква се голяма светлина и знание. Науката не мяза на угощение, да бъдеш на някоя вечеря, всичко да е приготвено, само да си дадеш мнение, дали е много добре сготвено. Отиде яденето, че е добре сготвено, но отиде яденето. След като си угощавал гостите, какво си добил. Всичкото угощение седи да усещаш една приятност. Приятно е угощението, че всичките гости са доволни от яденето. То е заплатата. След като си заминат гостите, ти си съвсем закъсал. Последните пари сте ги дали и вие оставате гладен. Питам: Защо ще правите това угощение? – Не че угощението не е на място. Да угостиш одного, когото обичаш, е на място, но да угостиш един вълк с една овца, не е на място; да угостиш една овца с трева, е на място. Защо? – Вълкът след като изяде овцата, благодари на Бога, че помислил заради него. Господ имал ли предвид в създаването на света да създаде овците, че да ги ядат вълците? – В анализите на овците пише, че Господ не е създал добре света, като създал тия хищници да нарушават техния

мир. Как ще утешите овците? – „Трябва да търпите да си носите товара. Нека да ви ядат, Господ ще промисли.” Много съвети са давани на овците. Единият съвет е: „Не противи се злому.” Главите на овците останаха, паднаха рогата, само муцуната се продължи. Гърбовете се покриха с вълна, че като дойде вълкът да ги захапее, да могат да се защищават от дебелата си дреха. Не противи се злому, когато си слаб. Противи се злому, когато си силен, нищо повече. Не противи се злому, когато си глупав, противи се злому, когато си умен. Противи се злому, когато си лош, противи се злому, когато си добър. Не противи се злому, когато живееш в безлюбие, противи се, когато си в Любовта, нищо повече. То са максими. Онези, които от паметивека са учили човечеството, са направили един превод, както на „Илиада” има превод на български, или преведени има от Данте или от Милтон е преведен „Изгубеният рай”. Питам: Милтон беше ли, когато се изгуби раят? – Възможно е да е бил на Адама, тъй щото спомня си. Кой от двамата синове е Милтон? – Кой предполагате, че е Каин или Авел? – Аз не искам да си дадете мнението, защото как ще докажете, че е бил син на Адама, или че сме синове на Адама? – Че досега вие не знаете, кой ви е баща. Защото баща ви умрял, неговият баща умрял, всички тия бащи умрели, бащи ли са? – Баща, който умира, не може да бъде баща. Приятел, който умира, не може да бъде приятел. Любещ, който умира, не може да бъде любещ. Ще каже някой, че и Христос умря. Умря, но оживя. Ако Христос не беше оживял, не беше възкръснал, то беше безпредметно умирање. Ако умреш, за да възкръснеш, разбирам. Ако умреш и възкръснеш, разбирам. Но ако умреш, за да не остане нищо от тебе, тогава в твоята смърт, в умирањето няма смисъл. Да се надяват хората в празнотата на живота, това е безсмислено. Спорят сега хората дали ще оживее Христос, или ще възкръсне. Писано е, отбелязано е в анализите на Природата. Отбелязана е

историята, когато е създадена Земята, отбелязана е историята, когато е създаден първият човек. Отбелязана е историята, когато е създадена Ева. Отбелязано е хронологически, когато е яла от плода на забраненото дърво. Забелязано е, когато Бог ги изпратил из рая. Изпратил ги много любезно с всичките ангели като онзи младия син, който поискал от баща си да му даде дела. Баща му го изпратил много добре облечен и му казал, като отива да учи, да учи добре. То не е работата така, както е представено в Библията, че ги облякъл в кожа и ги изпъдил. Много хубаво бяха изпратени, като царски синове, със знамена, с песни и като ги изпратиха, затвориха рая отподире, не могат да влязат. Защо? – Защото, ако е отворено, ще влязат без да хлопат. Като се затвори ще хлопат да чуе бащата, че се връща синът му. Синът, който не хлопа на вратата на баща си, той не е любезен син.

Мене ми разправяше един свещеник един случай. Той имал син, едно младо момче, Атанас, много красив момък. Баща му имал пчели и казва на баща си: „Задушно е въкъщи, искам да дишам чист въздух, искам да спя в пчелина.” Бащата казва: „Синко, спи в пчелина.” Казва: „Влизам там, гледам синът спи. А пък той, Атанасчо, турил корито в леглото, покрил го с юргана и той хваща по село.” Бащата дойде, потупа коритото, казва: „Синко, спи, спи.” Ние, съвременните хора, туряме коритото на Атанасчо, не е там, някъде другаде е. Питам: Защо Атанасчо да не каже на баща си: „Искам да видя момите, вечерно време се събират на седенки, обичат да предат. Обичам музика, обичам и красивите моми. Понеже Бог създал красотата, ще ми позволиш да ида, да видя тия ангелчета, като пеят да ги послушам. Господ ги създал така красиви.” Защо да не каже Атанасчо така? – Защо ще каже: „Искам да дишам чист въздух.” Какви са съображенията?

Човек, който не говори Истината, е слаб човек, който и да е. Ти щом се опиташ да кажеш най-малката лъжа, ти губиш своята

сила. Аз говоря сега не отвън. Да говориш Истината в себе си. Съзнанието винаги трябва да бъде така будно, че никога да не позволиш в себе си най-малката бяла лъжа. Ако искаш да бъдеш силен човек – няма да бъдеш в началото силен – в сърцето си никога не си позволявай да кажеш каквато и да е бяла лъжа. Вятър не си позволявай. Отвън хората може да те питат, кажи това. Говори Истината в себе си. Никога не се извинявай пред себе си, когато си направил погрешка. Когато си направил погрешка, зарадвай се; когато направиш едно добро, зарадвай се два пъти. Ако не се радваш, правиш престъпление. Като направиш едно добро зарадвай се. То е заплатата. Ако ние /не/ се радваме на доброто, правим престъпление. Радвай се не само на доброто, което вие правите, радвай се на доброто, което хората правят. Законът е: Всяка погрешка, която направиш, поправи я, не съжaliaвай. Всяка погрешка, която хората правят, ти я поправи. Минал някой, развалил нещо. Ти минаваш, виждаш го, поправи погрешката му. Той казал обидна дума. Ти се спри, поправи обидната дума, каже, че той не е знаел езика. Казал, една дума, която не разбира. Езиците са разбъркани. Сега вземете най-хубавата дума в българския език „син” – значи „любезний”, „син” на английски значи „грешник”, който е грешник в света. Всеки човек, който се грее без позволение, е грешник. На български „грях” произлиза от „греене”, грее се той. Всеки, който се храни, ако се приближи много близо до огъня, се опарва. Следователно опарването се счита, че е съгрешил. Допуснете сега, че като обвиняват някого за някакво престъпление, че той бърка в джоба на някого. Самото бръкване не е повод за престъпление. Да допуснем, бръкне в джоба, извади кесията, вземе нещо – то може да е престъпление. Но ако вземе кесията и вложи нещо вътре и пак я тури в джоба, тогава къде е престъплението? – Казва: „Бръкна в джоба и извади кесията и замълчава, че турил нещо в кесията и че я върнал пак

в джоба.” Съдията няма всичките данни, че той бръкнал, извадил кесията от джоба, турил нещо в кесията и пак я върнал в джоба. Намирам, че тази кесия се е обогатила. Преди е била бедна, сега е станала богата. Питам: Какво престъпление има? Но може да ви представя другояче работата. Вие ще кажете всякога, когато се туря едно благо, е добро. Не всякога турянето в джоба е благо; не всякога вземането от джоба е престъпление. Да ви приведа един прост факт. Ако вие турите една торба на един човек, който се движи по сушата, вие подобрявате неговото положение, то е едно благо заради него. Но ако тази същата торба вие туряте на един човек, когато се дави, мислите ли, че тези пари ще му помогнат? – Той отива на дъното на морето. Казвам: Ако си във водата, тебе злато не ти трябва; ако си на сушата, злато ти трябва. Ако си на сушата, парите ти трябва, но ако си във водата, нямаш нужда от пари. Когато си на умиране, ти дадат скъпоценен камък или най-хубавата книга, или най-хубавия обед, какво те ползва? Ти си на умиране. Разбирам, когато си болен и оздравееш, скъпоценният камък е на място и дрехата е на място.

Казвам: Всички хора в света искат свобода. Каква свобода? – Свобода на хора, които се раждат. Свобода на хора, които умират, то е робство. Умиращите ги затварят в затвор в земята. Та аз искам да зная в съвременния живот умирам или оживявам. Ако умирам, всичките постижения, които имаме за нас, са безпредметни. Ако се раждам, всичките постижения са на мястото си. Ако ти имаш едно положение чуждо и си недоволен? Съвременните хора са даже недоволни от най-големите блага. Недоволни са от очите си, от ушите си, недоволни са от устата си, от носа си, от краката си, от ръцете си са недоволни, от дрехите, от всичко са недоволни. Вечерно време, когато спят, сънуват някой че е плакал през нощта. Стане, безпокои се, че плакал. „Сънувах лош сън, плаках.” Казвам: Да плачеш вечерно време е голямо благо. Радостта на съня е плач

на действителния свят. Плачът в съня е радост в действителния живот. Така седи работата.

Следователно страданията в живота са едно велико благо за човека. Радостите в живота, които човек има, са едно голямо нещастие за човека. Може да не вярвате. Дали вярвате, или не вярвате, мене това не ме интересува: мене ме интересува Истината. Тя не е горчива за мене. Няма нещо по-сладко от Истината. Истината освобождава човека, тя внася светлина на човешкия ум. Казват: „Като умра.“ Аз не разбирам, като умра, да се осведомя за онзи свят. Умрелите никога не се осведомяват за онзи свят. Христос, като възкръсна, отиде при Бога. Като умря, отиде в ада и три дни се бори и проповядва, станаха пишман, че го пуснаха. Той проповядва Новото учение. Казва: „Ще седите тук, лъжат ви. Вие чакате някакво наследство от баща си да умре.“ Христос казва: „Баща ви никога няма да умре. Ако живеете в рая, няма нищо да получите. Ако излезете извън рая, тогава всичко ще получите.“ Всичките сегашни хора из ада са излезли, дошли за наследство и затова се бият. Бият се, законът на ада е с юмручно право. Ако си силен, ще удариш един юмрук в носа, в лицето, да ти даде това, което ти принадлежи. Аз не съм и против боя. Че пианистът, като удря пианото, знае как да бие. Ако биеш, че произвеждаш ония Божествени тонове, на място е, но ако биеш и нямаш понятие, какво нещо е тон, не е на място боят. Ако биеш с Любов, значи свириш. Ако свириш без Любов, то не е свирене.

Сега ще ви приведа един анекдот. Българинът по естество е много реалист. Каквото да му разправяш, казва: „Черно на бяло има ли?“ Той е много реалист, като правите търговия, казва: „Ха да се почерпим нещо, каквото и да е.“ Може да е заклал някой коркой, може да е патица, или кокошка, после може да пие половин кило или кило винце. Като си хапне, казва: „Всичко наред върви. Щом има ядене и пиене, много добре е.“ Много прав е българинът. Вся-

ка работа трябва да има ядене и пиене, да върви. Такава работа, дето няма ядене и пиене, не искам. Аз съм съгласен с българина. Господ казва на Адама: „От всичките плодове ще ядеш, ще бъдеш свободен. Само едно дърво има, него не го бутай още.” Той не му каза: „От всички дървета няма да ядете, но от всички ще ядете, ще ги опитате.” Казвам: Ядете от всичките дървета, вие сте на правия път. Ако ядете само от едно дърво и не ядете от другите, вие сте на кривия път.

В древността се явили четирима души арфисти при един цар. Единият казал на царя: „Аз като свиря, посетите семки поникват отдолу.” – „Я, да видим.” Посели едно семе, той започнал да свири и то поникнало. Възнаградил го царят. Дошъл вторият и казал: „Аз като свиря не само семето пониква, но и цъфти туй дърво.” – „Я, да видим.” Той свирил, семето поникнало, израснало и цъфнало. Възнаградил и него. Третият казва: „Аз като свиря не само изниква и цъфти, но и завързва и узрява.” Свирил и той, и него възнаградил царят. Най-после дошъл четвъртият арфист, казва: „Аз като свиря, семето изниква, израства, цъфти, узрява, но и в устата ми идва.” Като засвирил, посятото семе изникнало, израснало, цъфнало, завързало, узряло и в устата му дошъл плодът. Питам сега: От тия четиримата арфисти, /на/ кого искате да подражавате? – Някои сте спрели при първия – изникнало нещо. Някои сте спрели при втория – цъфнали дърветата. Още има да работите, някои сте спрели, дето плодовете зреят. Други при онзи, когато свири, че плодовете в устата му идват.

Та казвам: Онова, което в дадения случай може да реализираме в нашата мисъл, онова, което можем да реализираме в нашите чувства, туй благо може да дойде. Защото чрез закона на Любовта нещата идват до нас. Да любиш, то е свирене. То е този четвъртият арфист, който, като свири, знае методите. Тримата други не знаят да свирят, че Божиите блага, които Бог определил да дойдат до тях.

Щом вие се спрете и кажете: - „Господ заради мене не мисли”, кое ви даде основание да мислите, че Господ не мисли заради вас? – Ако вземете един ученик, в кое и да е училище, който се занимава присърце с предмета на един учител, или по естествените науки, или по математика, или по химия, по който и да е предмет, учителят е крайно разположен към този ученик. Има връзка между ума на учителя и ученика. Някой никак не разбира предмета, който учителят преподава, като погледне, ученикът никак не го харесва. В дадения случай, за да бъдем ние свободни в света, за да има една връзка, трябва да има една обмяна. Обмяната винаги става между хора, между които има връзка. Ако са в умствения свят, учителят, който преподава, ще предаде светлина на учениците и учениците, които възприемат, ще предадат топлина на учителя. Една обмяна става между светлината и топлината. Тогава аз наричам топлината е обратен процес. Според мене топлината е обратен процес на светлината. Светлината изхожда от Бога, топлината се връща към Бога. Онези, които не разбират туй, мислят, че двата процеса топлина и светлина едновременно излизат от Бога. Сега щом кажете от Бога, вие разбирате по човешки. Аз разбирам така: топлината от периферията на живота се връща към Божествения център, за да покаже, че светлината е добре използвана. Узрелите плодове са в топлината. Светлината носи възможностите на живота. Онези, които не разбират закона, мислят другояче. Щом имаш светлина, имаш възможности. Щом имаш топлина, ти вече си свършил някаква работа. Туй е вярно. Ако тялото има изобилно топлина, ти си здрав човек; ако тялото има малко топлина, ти не си здрав човек. Значи не си работил много, не можеш да очакваш. Ако умът ти има изобилно светлина, ти си здрав, ако светлината е малка, има някаква външна причина, която отнела тази светлина. Ти трябва да я наваксаш.

Сега аз не съм за онова учение, което казва: „Господ ще

промисли.” То е тъй по човешки. Бог е промислил. Дал е да кажем на едно дете – мъжко или женско, един ларинкс отличен, една ципица, която струва милиарди. Може да пее. Туй дете не разчита на туй благо, което Бог му дал да пее на хората, да може чрез ларинкса да внесе най-хубавите трептения. То ще се занимава с други работи. После се оплаква това дете, че не му върви напред. Че как ще му върви? – Ако един човек, който се занимава с рачешките работи, или човек, който се занимава с рибешките работи, на място ли е? – Един човек, който се занимава с птичешките работи, това не е неговото предназначение. Предназначението на човека е неговата мисъл. Предназначението на човека е запознаването му с Любовта. Ние досега сме се запознали с човешката мисъл. Сега иде една епоха, когато трябва да се запознаем с Любовта. Мнозина говорят за Любовта. Има една Любов, която наричам котешка. Познание на Любовта, ето аз какво разбирам. Отиват всичките плодни дървета на война да защищават своите права. Голяма война се водила в миналото; и тогава останало просото да храни света. Явило се то при житото и казва: „Да ставам ли баница?” - Житото му казало: „Ти стани на хляб, че не мисли за баница. От просо баница ще направим, че никой няма да я види.” От просо баница не става, то е дребно. Съединителната нишка между частиците е слаба. Слабата страна на просото, коя е? – Дребни работи просото може да /свърши/, но за големи работи не разчитай на просото. Щом ми каже някой с просо да се занимаваш, аз разбирам, че с малки работи този човек се занимава. Един човек, който се занимава с просото, той не може да възпитава хората. Има хора, на които имаш да даваш пет стотинки. Като /те/ срещне, казва: „Петте стотинки, които има да ми даваш, кога ще ми ги върнеш?” – Колкото пъти те срещне, ще ти иска петте стотинки. Той изхарчва повече енергия да ги иска, отколкото струват петте стотинки. Не си струва човек да си отвори устата не за пет стотинки, но за пет

лева. Разправят за Аделина Пати, една знаменита певица. Има доста анекдоти за нея. Отива тя в Ню Йорк, ще пее в театъра. Директорът на театъра обичал да протака в плащането. Хиляди хора я чакат да излезе. Директорът ѝ казва да излезе. Тя седи в стаята си и не си обува обувката. Отвън викат. Той ѝ дава 25 хиляди долара. Тя си обува едната обувка и като ѝ плаща още 25 хиляди долара, обува си и другата обувка и излиза да пее. Не се занимава с празни работи. Трябва да бъдем честни. Още в началото ще платиш на човека. В дърветата има много голяма честност. Едно дърво плаща за работата, която още не са му направили за него. Вкусният плод, който изяждаме, то е заплатата. След като изядем плода, посейте семената. Ябълката плаща за работата, преди да си я свършил. Ние всички, които ядем ябълки, ни е платено. Ние изядем ябълката и хвърлим семето. Някой дойде при мене, че ми разправя. Често аз изпитвам някой. Дам им една ябълка, след като изяде ябълката, знай какъв е характерът му. Той се определя дали е честен или не. Ще му дам една круша да изяде, ще видя, дали ще изпълни задължението или не. В света Бог ни дава блага да ни опита, доколко ние ще изпълним онова, което сме длъжни. Ние, съвременните хора, какво сме изпълнили от всичките блага, които имаме? – Не говоря за миналите поколения. Ние, настоящето поколение, най-културното, никога светът не е имал такава култура като днешната, какво сме допринесли ние? – Ако слезе едно същество от Невидимия свят, какво ще занесе в Небето? – Как ще представи европейските народи от гледище на Невидимия свят, не от гледището на хората. Нито един народ на Земята не е готов да извърши Волята Божия. Всичките народи мислят за себе си. Осигуряват се. В умовете на съвременното човечество трябва да влезе идеята, че те трябва да изпълнят Волята Божия да се тури един ред и те ще имат Божите благословения. Съвременните народи мислят, че те могат да внесат един нов ред. Новият ред

Бог ще го тури, както Бог е създал рая. Преди Адама имаше други хора на Земята. Няма какво да разправят. Адам не беше първият човек. Преди него имаше други. Като излезе из рая, други хора имаше, смесиха се с онези, от които беше взет. Как ще обясните този стих: „Синовете Божии видяха човешките дъщери и си взеха жени от тях.” Кои бяха тия Синове Божии? – Отде дойдоха тия човешки дъщери? – Може разпо да го тълкувате.

Та казвам: В света иде един нов ред на нещата. Сега говорят за новия ред. Този нов ред на нещата ще го донесе Божественият Дух, който работи в човешките умове, който работи в човешките сърца. Всички тия нечистотии /ще/ ги изхвърли из сърцата на хората. Днес Невидимият свят ще тури всичките народи на изпитание. Всеки народ да се види какъв е. И тогава човештина /ще/ имат. Бият се. След като се бият, заробват се. Как ще се отнесат с пленниците, ще видят. В миналото всичките пленници ги избиваха. Сега ранените ги лекуват. Всеки народ се опознава как се отнася със своите пленници. Вън от войната как се обхожда човек. Ще ви представя един пример. Борят се двама борци, цялата публика следи. Всеки иска да победи другия. Не е лошо. Някой път може да се удвои силата. Някой път единият е по-силен. В какво седи благородството? – Той го дигне, удари го на земята, изкълчи му крака, или ръката. Пита го: „Признаваш ли, че съм по-силен?” – „Признавам.” Той се завзема тогава, ще му намества ръката. Подадат си ръка, ръкуват се. „Колеги сме” - казва. Туй е борбата. Борбата е борба, а човештината е друго. Щом престане тази борба, трябва да бъдем хора. Щом има един човек към тебе отношения, каквито и да са, трябва да ги изпълни.

Ще ви приведа друг пример. Един велик цигулар среща го едно бедно момиченце. То казва: „Исках много да ви послушам снощи, всички имаха привилегията да ви слушат, но аз няхах пари.” Той го потупва и казва: „Аз на тебе ще ти свиря.” Тръгва с нея, отива

в къщата ѝ, изсвирва ѝ няколко хубави парчета, бръква в джоба си и половината, от което е взел през вечерта, и го оставя. Нали такъв артист е отличен? – Туй разбирам човещина. На много хора може да свириш, но и на едно бедно момиче може да свириш. То разбира. Дали на една душа или на много души, е безразлично.

Казвам, /то/ в своите постъпки постъпва много по-велико, отколкото артистът. Много пъти Господ посещава бедните души, паднали, когато са изгубили всяка надежда, живеят в мрак и в тъмнина. Той слиза в ада и от дъното на ада ги изважда. Усмивва се и оттам насетне животът се изправя. След години тия души пак го забравят, казват: „Кой знае дали беше Господ.” Има Един в света, в Когото не трябва да се съмняваме. Аз проповядвам само едно учение. Съмнявайте се в когото и да е, право ви давам. Критикувайте, когото и да е. Щом дойде до Бога, там да си затворите устата и недоволството да изчезне. Има Един в света, Който не се мени. Нашето благо Той го счита за свое благо. Нашето нещастие го счита за свое нещастие, нашите загуби са Негови загуби. Нашата придобивка е Негова придобивка. Той го счита като свое, присърце го взема. Ако нямаме това нещо в ума си, ние сме на крив път. Нашето знание, нашият успех, който придобиваме, то е знанието, на което Бог се радва. Доброто, Любовта, които влизат в нас, на тях Бог се радва. Сега може да ви приведа много примери, но какво ще ви ползват? – Аз ще ви приведа един пример, не зная какво можете да извадите от него? – Употребяват го много учени, той е зает. Тия учени хора поддържат, че в една двумилиметрова главичка на една карфичка има толкоз атома, че ако речем да ги броим, ще вземе много години да ги преброим. Тия учени казват, че за да се преброят тези атоми в двумилиметровата главичка се изискват 250 хиляди години, ако във всяка секунда отделяме по един милиард, 250 хиляди години ще ни вземе да преброим атомите. Питам: Ами онези, които /ги/

направиха, колко време трябва да им е взело, за да ги турят? – От туй преброяване ще се получи едно число, равно на 8 с 21 нули. Толкоз атома се съдържат в главичката на една двумилиметрова главичка на една игла. Ако Господ би ви дал една такава работа да свършите, да преброите атомите в главичката от два милиметра на една игла, ще ви вземе 250 хиляди години, като във всяка секунда отделяте по един милиард атоми. След 250 хиляди години ще се явиш при Господа, ще кажеш, че си го проверил. Ти искаш след един час да кажеш: „Не става тая работа.”

Та казвам: Когато излизаме от Бога, отиваме при Кесаря. Всички сте отишли при Кесаря. Каквото Господ ви дал, ще му го дадете. Ще се опитате. Всичко, каквото желаете, опитайте, да не съжालявате. Като се върнете в другия свят, да няма какво да съжालявате. Опитайте вкуса на всички плодове. Опитайте вкуса на всичките води. По някой път аз уважавам онези, които пият вино. За пример, колко са усърдни. Знаят в София или в другите градове в коя кръчма се намира най-хубавото вино. Разправят за бъчвите. Ако попитаме в местността кой е най-хубавият извор, не знаем. Знаят най-хубавите бъчви на кръчмаря, но не знаят най-хубавите източници на Божествения свят. Господ дава вино, което дава даром. Не мислете, че в света нещата са даром. Даром ето какво подразбирам. Ще вземеш и ще платиш ти колкото искаш. Виното, което Бог продава, няма цена, толкоз струва. Всеки може да плати колкото иска. Може да платиш една стотинка и може да платиш една десета от стотинката. Колкото дадеш, счита се, че си платил. При кръчмаря цената е определена. Питам: Всички онези, които са опитали кръчмарските бъчви, какво са добили. Я ми кажете някой велик човек да е станал от бъчвите. Нито един. Може да ви покажа хиляди хора, които са станали велики от планинските извори. Някой от този извор музикант е станал. Някой от този извор светия е станал, някой от този извор гениален

е станал; някой талантлив е станал. Хиляди хора от тия извори са /се/ подигнали. Колко хора са станали велики от запалените свещи на хората? – Нито един. Но от изгряващото Слънце хиляди хора са станали гениални.

Казвам: Божествено е туй, което в нас внася светлина и събужда в нас онова състояние на обновление. Когато си скръбен, като помислиш заради Него, ако не внесе утеха, какъв е този Господ? Като помислиш за Него, веднага тази светлина да разпръсне всичките тъги. Всичките християнски народи какъв Господ имат? – Това не са християнски народи. Господ им гледа умовете. Ако всичките народи се явят и кажат: „Ние искаме да изпълним Волята Божия”, англичаните да кажат: „Каквото Господ рече, ще го направим.” Русите ще кажат: „Каквото Господ рече, ще го направим.” Американците да кажат: „Каквото Господ рече, ще го направим.” Ще спрат войната. Земята е дадена на тяхно разположение. Какво им коства да направят това? – Сега казват: „Коя страна защитаваш?” – Казвам: Който и да е народ в света, който не служи на Любовта, няма бъдеще. Който и да е, без разлика. Който и да е човек, който се е родил и не служи на Любовта, няма бъдеще. Коя и да е мома, която се жени без Любов, няма бъдеще. Дете, което се ражда без Любов, няма бъдеще. Слуга, който слугува без Любов, няма бъдеще. Учен, който учи без Любов, няма бъдеще. Навсякъде в каквото и да е направление, всяко нещо, в което няма Любов, няма бъдеще. Този закон е неумолим, опитват го от паметивека. Новото е: Учиш ли, учи с Любов. Свириш ли, свири с Любов. Пееш ли, пей с Любов. Готвиш ли, готви с Любов. Спиш ли, спи с Любов. Като погледнеш общата си, благодари за кожата на животното, което ти е дало кожата си. Влез в съзнанието, че някое животно пострадало, да могат твоите крака да бъдат в изправно състояние. Туй същество ще почувства твоята благодарност. Ние хич не влизаме в положението на страдащите.

Благодарете на житото, което страда заради нас. Благодарете на ябълките, които страдат заради нас. Благодарете на водата, става нечиста и ни очиства. Благодарете за въздуха, за светлината, за всичко онова, което Бог ни дава. Благодарете за всяка хубава мисъл, която прониква в ума, благодарете за всяко хубаво чувство, което прониква в сърцето. Благодарете за здравето, което е във вас.

Ако всичките народи биха ме послушали, може да направим един опит. Ако бяха послушали моя съвет, всички биха станали велики. Германците имат свое велико предназначение. Англичаните, русите, славяните, имат велико предназначение, но не по пътя, който вървят. Сега то е път на пианите хора, които не мислят. Ето аз какво разбирам под разумно в света. Ти имаш право да заколиш една кокошка, децата ти да не умрат гладни, но нямаш право да консервираш кокошките. Ти имаш право да хванеш 10 риби, да ги изядеш, но нямаш право да ги консервираш. Ти имаш право да свариш няколко килограма жито, но нямаш право да го мелиш, да го туряш в чували. То е престъпление. Ние, съвременните хора, като мелим житото, създаваме своето нещастие, но не разбираме Божиите Закони. Ще кажат религиозните хора, че вършат Волята Божия. Те нямат право да мелят житото. Аз разбирам Божия Закон, туй жито ще го свариш и тъй с Любов ще го приемеш в себе си. Бог присъства в житото. Ние мелим Господа в житото. Той е там. Всичките мазнини отиват нагоре. Остават за нас триците. Той казва: „И аз така ще те меля.“ Учим се да се молим на брашното. Това е философията. Това е Кесаровото, не е Божието. Да възприемеш всичко с Любов. Да правим всичко с Любов.

Добре да разсъждаваме сега. Аз искам да остана във вашия ум. Не мислете кой ще победи. Аз да ви кажа кой ще победи? – Победата е свършена. Светлината, която иде, ще победи света. Любовта иде да въдвори своето царство на Земята. Туй е 101%.

Бъдещето царство ще бъде царство на Любовта, царство на Мъдростта и царство на Истината. Бог ще се въдвори и на Небето, и в духовния свят, и на физическото поле. В Небето с Любовта си ще се въдвори, в духовния свят със знанието си, с Мъдростта си ще се възцари и на Земята с Истината си ще се възцари. Истината иде сега. Любовта не може да слезе на Земята. Истината може да слезе. Бог ще царува в умовете ни, знанието ще царува в сърцата ни, Истината – в телата ни. Та казвам: На всичките хора им трябва да бъдат носители на онази Истина. Под Истина разбирам да не измъчваме телата си. Трябва да се научим да възпитаваме. Не измъчвай краката си с тесни обувки, не измъчвай главата си с тясна шапка, не измъчвай тялото си с какви и да е дрехи. Ние туряме каква и да е дреха. Аз ако бих ви препоръчал дреха да носите, бих ви препоръчал следното: Един овчар да вземе сто овци да ги пасе с Любов. Никога да не псува, да не казва лоша дума. Всички да ги помилва, да ги познава. След туй с Любов да остриже вълната им и то в най-хубавото време, че и те да са доволни, че са ги остригали в най-голямата топлина. Тази вълна да се опере с Любов, да се изпреди с Любов, да се изтъче с Любов и след туй платът да се оваля с Любов. То е Божествената дреха. Тогава ще просветне умът, ще бъде светло и сърцето. Тя е дреха на един светия.

„Кесаревото кесарю, Божието – Богу.” На Бог всичко се дава с Любов. На Кесаря всичко се дава със знание. Изобилно трябва да се даде. Човешката душа е излязла от Бога да служи в материалния свят. Материалният свят е Кесар. След като служил човек на този материален свят, пак трябва да се върне назад, за да се обнови. И в тялото си имаме две системи: артериална и венозна. Артериалната кръв е Любовта, която иде от Бога, венозната кръв, която се връща в сърцето, да се пречисти. Някои искат да бъдат само артериална кръв, да не бъдат венозна. Който е бил артериална кръв, ще стане

венозна. Еволюционният път е венозната кръв. Инволюцията е слизване на Бога към Земята. Инволюцията и еволюцията, това са два процеса. Ние сега трябва да се върнем. Всеки един от вас може да заmine. Той, като иска, знае дали работите в Божествения свят вървят добре. Много лесно се познава. Като туриш ръката на челото и ще знаеш. Ако искаш да знаеш как са работите в духовния свят, ще пипнеш носа с дясната ръка. Ако искаш да знаеш дали на Земята работите вървят добре, ще пипнеш устата. Като пипнеш устата, ще знаеш хляб ще има ли. Пипни устата си и ще знеш дрехи ще има ли, пари ще има ли, обуца ще има ли. Младите моми нали тъй казват, турят ръката си /до/ устата и после настрана /както се прашат целувки/. „Всичко от устата зависи”, казва. Момъкът казва: „Беден съм, не мога да се оженя.” Тя казва: „Всичко може.” /дава целувка/. Но учение трябва. Не на всяко време може да си туриш ръката на челото. Има специално, когато можеш да си туриш ръката. Но ако си туриш ръката на челото без време, нищо няма да знаеш. Ако чакаме Слънцето да изгрее и да рисуваме, може да рисуваме. Ако излезем два, три часа по-рано, не може да рисуваме. Или когато излезе, пак нищо не можем да видим. Всяко нещо има свое определено време. Има време за Божествения свят да работиш, има време за духовния свят да работиш, има време и за физическия свят да работиш. И очите, и ушите, и устата, всичките бръчки ще изучаваш. Тепърва има да учим. Побеляват косите, не знаеш защо побеляват. Защо е черна косата и това не знаеш. Черна е косата, излязъл си от Бога, ще идеш да работиш. Побелява главата ти, ще се върнеш при Бога. Казва: „Побеля ми главата.” Казвам: При Господа трябва да се връщаш. Казва: „Още трябва да живея.” Казвам: Трябва да почерните косата си. Щом имаш дълго време да живееш, трябва да почернее. Вие казвате: „Побеля ми главата.” Зимно време, като завали снегът, ще влезеш вкъщи, ще запалиш собата, ще влезеш

вкъщи да работиш. Отвън всичките други работи ще туриш настрана, абсолютна почивка. Ще работиш само вкъщи. Уреждане на вътрешния живот е зимата, на човешките работи. Щом дойде Пролетта, ние ще излезем вън от себе си, ще бъдем полезни на ближните си. Любовта към ближния е пролет. Любовта към Бога е есен. Любовта към нас е зима. Следователно за нас е сложена зимата, за ближните пролетта, за Бога есента. А пък лятото то ще бъде за нашите приятели, за развлечение. Отношението е дето всички заедно трябва да работим. Всичките хора колективно трябва да работят. Та казвам: Работете за ближните в пролетта. Работете за Бога в есента, а за себе си – в зимата.

„Това е живот Вечен да позная Тебе Единаго Истинаго Бога.” Това е живот Вечен да възприемаме Любовта в нашите умове. Това е живот вечен да възприемаме Любовта в сърцата и телата. Това е живот Вечен, което Бог ни е дал и затова ни е призвал. Всички трябва да го призоваваме. Да кажете: „Господ туря мир на Земята.” Писанието казва: „Ако ония дни не се съкратяха, нито една плът не би се спасила. Но заради избраните ония дни ще се съкратят.” Следователно, за тия избрани тия дни ще се съкратят. Туй, което Христос е предсказал преди две хиляди години, то е за нашите времена. Ако тия дни не се съкратяха, ако Бог не дойде на помощ, никой няма да се спаси. Той, като дойде, всичко това ще се прекрати и ще се превърне в едно благо. Отворете си сърцата за Бога, призовете Го да дойде на помощ. Не само вие, но всички, които търсят да изпълнят Неговата Воля, да въздворят Неговото Царство и да прославят Неговото име. Тогава Господ ще се прослави и всички хора ще се прославят на Земята. Съвременните хора имат едно много извратено понятие за Земята. Затова се бият. Те мислят, че Земята е много малка. Това, което очаквате, мирът скоро ще дойде. На войната часовете са преброени. Мирът ще дойде за хиляди години. Такъв мир, какъвто никога не е слизал на

Земята. Казвам сега: Всички вие се безпокоите. Господ ще отвори съзнанието на съвременните хора да видят, че Земята е десет пъти по-голяма, отколкото те я виждат. Тъй щото има място за всичките, няма защо да се бият.

Тайна Молитва.

23 беседа, държана на 1 март 1942 г., неделя 10 ч.
Изгрев- София

ЖИВОТ, ПЪТ, ИСТИНА

Отче Наш. „Фир-фюр фен.“

Ще прочета част от 14 глава от Евангелието на Йоана от 18 стих до края.

„Духът Божи.“

Ще взема онези думи на Христа, дето казва: „АЗ СЪМ ПЪТЯТ, ИСТИНАТА И ЖИВОТЪТ.“

На пръв поглед като че думите са ясни, не съдържат нещо повече. Път, обикновеното разбиране на пътя е място, по което се ходи, но пътят е и връзка. Ако от един свят до друг няма път, няма да можеш да влезеш. Път, значи път за влизане в по-висок свят. За този път човек трябва да има средства. Ако вие от екватора вървите към Северния полюс, ще забележите една промяна, която става в температурата, после ще стане една промяна в годишните времена, в дните, в часовете. Щом дойдете до полюса, ще се намерите в едно противоречие. Там имате 6 месеца ден и 6 месеца нощ. Имате приблизително 2 месеца изгрев, Слънцето не залязва, но се върти, спирално се повдига. Почти лъчите на Слънцето са хоризонтални, затуй топлината е малка.

Някои искат да кажат, че нас Земята ни интересува толкова, доколкото може да ни храни. Но Земята е една книга, една Библия, един склад на знание. Тя държи много работи. Приблизително тя има един живот от два милиарда години и половина. Каквото е видяла, написано е. Мислим, че тя е глупава Земя, няма никакво знание, че е неразумна. Земята е много по-умна от хората. Когато говорим за Земята, че е по-умна, не разбираме материята на Земята, както когато говорим за човека, не разбираме тялото, то е средство. Има един дух, който живее в Земята. Сега аз не

съм да се поддържа да се доказват нещата. Туй, което се доказва, то не съществува. Туй, което не се доказва, то съществува в света, според мене. Щом доказваме нещо, аз го зная, че то не е реалност, то е сянка на живота. Едно време хората доказваха, че идолите са богове. Едно време хората доказваха, че силните хора са поставени от Бога и те са богове. Виждаме, че идолите се разрушават и силните хора и те умират. Това са човешки понятия. Казва: „Какво нещо е Истината?“ – Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Ако ти в твоя път, в който вървиш, вдигаш много прах, ти не знаеш как да ходиш. Ако пътят, в който ходиш, има кал, пътят ти не е онзи, в който трябва да ходиш, пътят на Истината. Той не трябва да има прах, не трябва да има кал, нищо повече. Щом има прах и кал, този път не е прав. Да се разберем какъв е пътят. Път без прах, път без кал, път без умора, той е най-приятният път, по който човек може да пътува. Той е пътят на живота и няма нищо по-приятно от този път. Сега виждаме хората са уморени. Не е този правият път по който вървят, те вървят в мочурлаци. Сега този объркан свят, не е този свят, за който аз ще ви говоря. Някой път вие виждате облачно небе, мислите, че цялата Земя е облачна. То не е така. Едно малко пространство е облачно. Другите места е ясно. Вас ви е неприятна мисълта, че животът е много тежък. Не зная, дали животът на един човек е по-тежък от живота на заека. Виждам този заек, след като го гонят, животът му виси на косъм, той си играе, забавлява се, майстор е, разсъждава, дойде донякъде. Направи един кръг, подскочи 20-30 крачки, пак направи друг кръг. Вие се чудите защо играе. Дойде копоят, започне да обикаля по кръга, няколко пъти, дойде до центъра, озадачи се копоят. От центъра копоят мисли накъде е подскочил, направи втори кръг копоят. Някой път ходи, после пак се върне. Вие мислите, че това същество е глупаво. Казва: „Да си поиграя с този глупак. Понеже той, като не разбира живота, взел

да ме гони, да ме хване, каквото съм събрал да го изяде. Няма да го бъде. Мене Господ ми дал дълги крака, голямо геройство се иска, докато ме стигне.” Даже най-голямата хрътка не може да стигне един заек. Старите турци имаха големи хрътки, тазове ги наричаха. Задигне пушката, две хрътки като даначета, тънки, четат им се ребрата, коремът много тънък, като изкарат някой заек, хрътката като наближи заека, турчинът вика: „Ха кузум, ха чужум”, много любезни думи. Но, ако заекът изпревари хрътката, вика й: „Ха гяур, ха домуз”, най-лошите имена туря. Заекът дошъл нагоре, бяга, задните крака са дълги, бяга лесно нагоре. Като влезе в гората, хрътката вече го напусне.

Та казвам: Ние като турците по някой път, като върви нашата хрътка, като наближава заека, казваме: „Ха чожум.” Като се изгуби заекът, казваме: „Животът няма смисъл.” Животът има смисъл в учението. Човек трябва да учи. Който разбира никога, никога не трябва да си тури на ум, че старо било знанието. За новото, което иде, ще му послужи. То е предисловие, ще му помогне. Новото знание изисква съвсем други условия. Ти пееш една песен, може да си започнал с основния тон на песента или от „ре”, „ла”, „ми” или „фа”, но последователно трябва да вземеш всичките тонове и да ги вземеш вярно. Певец е онзи, който е изправен в тоновете, може да предразположи хората. Ако вземе само няколко тона вярно, не е певец.

Сега някои хора казват: „Той е много добър човек, религиозен, той е човек на сърцето.” Мисли, че като е религиозен, всичко е завършил. Той, религиозният човек, да пее „фа”. Специалист е на един тон и втората октава на човешкия живот. Казва: „Той е детински живот, той е физически живот.” Основният тон „ре”, с „ре” се занимава. Казва: „Много културен човек, той е в третата октава, който има основен тон „сол”. Тия три октави имат междини, влизането на една октава в друга. Тук в пианото имате отражение,

седем октави имате, три октави са отгоре, три октави отдолу, едната е основна. Но в живота октавите на сърцето се различават от октавите на физическия свят и от октавите в умствения свят, различават се по своите трептения. Тоновите на физическия свят произвеждат сила. И съвременните хора, които живеят в него, казват: „Силни трябва да бъдем.” Всичко със сила не става. Някъде трябва топлина. Да кажем имате вода. Ако под думата „сила” разбираш, че трябва да я мачкаш, с мацкане нищо не става, иска топлина. Ако я стоплиш, влиза в работа. Някъде в умствения свят иска светлина. Ако вие нямате светлина, животът ви няма смисъл. Едновременно вие трябва да имате и сила, и топлина, и светлина. За пример, вие може да сте много богат човек, да имате много знание, но ако нямате топлина, вас ви липсва нещо.

Та казвам: В съвременния живот хората се разделят, казват, този е светски, тези са религиозни, тези са глупци. После казват: „Те са културните хора, в умствено отношение.” Те го изопачават по много начини. Може да докажат, че три е равно на четири. Прави са, но при дадени условия. Една ябълка, разделена на три части и същата разделена на четири при известни условия. Но три е равно на четири при известни условия. Не всякога три е равно на четири. В три основни това е друга, в четири основни това е друго. Ако ги разгледаме астрологически, съвсем се различават. Четири е число на гъстата материя, означава човека, който каквото вземе за себе си, събира. Може да умреш гладен, той казва: „Мене не ме интересуват. Аз искам да живея.” /Прави движения с ръцете отвън навътре/. Три е благородно число. Бог е в три лица, Юпитеровско число е. Дави се човек, ще го извадиш, имаш да плащаш, ще ти плати, бие се за него, казва: „Свобода му дайте.” Каква голяма разлика има между тия две числа.

Казвам: Нека дойдем до основните неща. Ако пътят представя материалния живот, ако животът представя органическия живот,

ако Истината представя крайната цел, свободата на човека. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.” Крайната цел на живота е Истината. Какво трябва да разбираме под крайна цел? – Каква е крайната цел на една мома? – Младият, красивият момък. Но това не е крайната цел, това е само привидно така. Тя казва: „Аз те обичам, заради тебе ще жертвам всичко.” Но тя не говори Истината. Тази мома ни най-малко не иска момък. Тя иска да му даде един такъв подарък, дето само Господ подарява. Тази младата мома, за да я задоволиш, трябва да станеш посредник, да се яви нейният възлюбен. Кой нейният възлюбен? – Това е нейното детенце. Тя се жени, за да има свой възлюбен. Той ще се яви в такава форма, в каквата ще бъде послушен, каквото да му каже, /той/ ще слуша. Онзи, големият, иска да заповядва. По него ще дойде възлюбеният, понеже знае това казва: „Ако не ме обичаш, аз няма да го пусна да дойде; ако ме обичаш и той ще дойде.” Съгласяват се двамата. Заинтересовани са мъже и жени. Мъжът става средство да дойде възлюбеният на бащата. Това са момиченцето и момченцето. Туй, което създава всичките скандали в света, Господ ги примирява. Мъжът казва: „С друг мъж работа няма да имаш.” Като дойде момченцето, тя може да го гали, да го милва, казва: „Позволявам, аз съм допуснал.” Тя казва: „С жени работа няма да имаш, но дъщеря си може да я милваш.” Питам защо хората са добили тия изопачени идеи? – Казва: „По други жени да не ходиш.” Жените се обезверили в себе си. Те не вярват в себе си. Мъжете се обезверили в себе си и те не вярват в себе си. Аз говоря сега принципиално. Аз съм гледал женени хора, наблюдавал съм ги. Жената върви и мъжът я наблюдава като един орел, види някой красив мъж, погледне го. Мине някъде красива жена, тя го наблюдава. Някой път са доста умни.”Тя е умна”, казва: „Хареса ми тази мома, мяза малко на майка ти.” Той казва: „Виж този, мяза малко на баща ти.” Тъй щото замаскират се.

Има нещо в света незаконно. Незаконни неща са, ти едно дете не може да го храниш с твърда храна. Ако го храниш с твърда храна, осъждаш го на смърт. Ще го храниш с много деликатна храна. Като стане на четири, пет години, може да го храниш. Има една Любов, която уморява хората. Прави са тия хора. Сега някой казва: „Да се обичаме.“ За да се обичаме, трябва да пречистим Любовта. Любовта на Земята не е чиста. Тия покварените мисли развалят работите. Най-първо се оженят с Любов и след като се оженят, имат най-голямото недоверие. Преди да са станали религиозни, хората са много вярващи, после като станат религиозни, влизат какви ли не съмнения. Съмнения, колкото искаш.

Та казвам: Нас ни трябва една наука, която да ни обясни нещата. Има известни елементи в Природата, които носят една отрова. Вие ако съедините азота с някой елемент, може да образувате азотна киселина, ако съедините сярата, образува се сярна киселина. Ако извадите тия отровни елементи, вие добивате онези естествени елементи. Как става сярната киселина? – Отпосле се образува. То е едно човешко съединение. Понеже азотът е от високо произхождение, той е в материалния свят, тъй го вземат. Окултно той завзема най-високо положение, най-голям аристократ е. Пречистена кръв има. Ако вие го съедините с подолните елементи, тогава той с тия елементи образува отровите. Той не трябва да има вземане и даване с жени. Такива съединения не може да прави рядко. С когото завърже приятелство, женитба, не разчитай на женитбата, то ще бъде до ден и половина. По някой път ме озадачават някои факти. Някои млекопитаещи по отношение на брачния живот пример са. Лъвът е еднобрачен. Той веднъж се жени. Като умре единият, другият остава сам. И орелът е еднобрачен, /но/ гълъбът не е еднобрачен, като умре другарката му, намира си друга и гугуцат. Гълъбът е пример в друго отношение, по отношение на храната, той е прецизен. Хиляди

години той живее в най-лошите условия, никога не се е изкусил да хапне месце, червейчета, а само зрънца. Каквито и да са били условията, не са го заставили да хапне. Той е обърнал внимание на храненето. Храненето е по-важно за гълъбите, отколкото брачният живот. Че ти искаш да дойде някой твой възлюбен, аз ще стана пример. Няма какво да се занимавам с тебе. Ти искаш да дойде твоят възлюбен.

Преди няколко време дойде една госпожа от София, която живяла с мъжа си и тя го считала за светия. След много време тя видяла една бележка, че той бил женен и имал деца преди. Това тя не е знаела. И не го допускала. Тя не може да му прости, как така да я лъже? И на себе си не може да прости. Ами ти как да излъжеш, защо да не може да простиш? – По някой път вие като не прощавате, кои са причините? – Ако някой човек има да ви дава пари, че не ви ги плаща, вие му прощавате, ако ви плати четирикратно, вие сте готов да плащате. Непрощаването е свързано с всички тия материални блага. Щом някой човек не е донесъл тия блага, които очаквате, не можете да простите, не е идеално. Законът седи другояче. Ние трябва да зачитаме Божия закон, Законът на Любовта трябва да се зачита, понеже от този закон зависи човешкото щастие. Ти ако любиш един човек, ти ще създадеш царски път на своята душа. Онзи, когото любиш, не мисли, че може да го обичат десет, двайсет души, ти като обичаш този човек, ще създаде възможност за твоето бъдеще. Себе си повдигаш. Ако ние любим Бога, ние ще подигнем Господа, но ние, като го обичаме, с това обичаме и себе си. Казвате: „Каква нужда има да го обичаме Господа?“ – Ти имаш нужда. Ако обичаш Господа, във всяко отношение може да успееш. Ако не Го обичаш, ако твоята Любов е колеблива, ти не можеш да очакваш никакво постижение в света. Понеже връзката между всички неща е Бог, който е скрит във всичките прояви на живота. Единственият,

Който може да те упъти, да ти даде светлина, Единственият, Който може да ти даде топлина, Който може да ти помогне и в най-тежките времена на живота, Той е, Който се жертва. И в ада да си, Той може да те извади. И в най-благоприятните моменти, Той може да те извади. Казвате: „Не може ли и без да се молим на Бога?“ – Чудни сте по някой път. Молитвата е език. Ти трябва да знаеш езика на Баща си. Бог те пратил на Земята, трябва да знаеш Неговия език. Ти като не говориш на езика на баща си, какъв син си? – Роден си от Господа, не искаш да говориш езика Му. И Той няма да ти говори. Тогава какво ще стане с вас? – Няма по-голямо нещастие от това, да престане Той да ти говори. Невидимият свят, когато искат да накажат един човек, го наказват по този начин. То е най-голямото наказание. Има един живот в ада, дето се мъчат и пак са блажени, че има на кого да се оплачат един на друг. Пък има един ад, останеш сам в карцера, никой няма наоколо, ни глас, ни усещане. Досега всичките хора са проповядвали, но на Земята има този ад. Казва: „Чужд съм на света.“ Коя е причината? – Щом се отчуждаваш, ти си се отделил от Божия Закон. Ти искаш да те обичат хората, трябва да бъдеш честен в Любовта си, да нямаш никакви задни цели. Ще дойде неизбежно е. Не е виноват, ако Любовта не е дошла. Ще разбираш тази Любов, ще разбираш нейния език. Ти трябва да разбираш нейното ухание, трябва да разбираш нейния свещен трепет, трябва да разбираш нейната светлина, да разбираш нейната музика, тя си има своя октава. Чудни са хората, говорят за Любовта. В какво седи Любовта? – Любовта си има основен тон, основен тон от 12-та октава, дето я няма на Земята.

Нека сега да се повърнем във възможното в света. Ние се стремим към постижения. Искаш да се развиеш, искаш да станеш музикант. Трябва да знаеш пътя на музиката какъв е. Ти искаш да станеш човек на изкуството, художник или искаш да станеш

скулптор, или искаш да станеш поет. За постижението на туй казваш, че то тъй ще дойде от Господа. Дарбите са дадени на всички, тия дарби имат известни пътища, по които се развиват. Житното зърно се развива при известни условия, при известна температура, при известна почва. Тя е из лозените пръчки и те избират почвите. Колкото почвата е по-подходяща, по-добре. Колкото топлината е по-подходяща, толкоз соковете са по-сладки на гроздето. Ние в ума си страдаме от недоимък на светлина. Често в сърцето си страдаме от недоимък на топлина, често тялото страда от безсилие, няма достатъчно сила. Аз я наричам животворна сила на организма. Когато човек е здрав, ходи изправен, пазете се. Почнеш ли да се навеждаш, земята те привлича, ти изгубваш своето равновесие. Не се свивай. Дръж ръцете си изправени, гръбнака перпендикулярен. До този перпендикулярен светлината и топлината идват правилно. Има две течения, които стават по гръбначния стълб надолу, едното слънчево течение, другото лунно течение. Сега няма какво да ви разправам. Някои от вас, които се интересувате, има школи. За да бъдете във връзка със слънчевото течение, вие трябва да обичате живота, вие трябва да обичате центъра на този живот, отдето произтича. Да сте във връзка с лунното течение, вие трябва да обичате Луната. В какво седи Любовта на Луната? – Нейната задача е да лекува хората. Ти си неразположен, ще обичаш Луната, ще оздравееш по-скоро. Забелязано е, че ако ти се разболееш, при празненето на Луната, болестта лесно ще мине. Ако се разболееш, когато се пълни Луната, мъчно се лекува. Единственият начин е Любовта. Ако обичаш Луната, лесно се лекуваш, ако не - по 4-5 години може да страдаш от безлюбие. Луната е свързана с религиозните вярвания на хората. Под думата „Луна”, разбираме: „Трябва да обичаш Бога, Този, Който те лекува.” Бог направил две светила, за да ти светят, едното в тъмнината на живота, другото в светлината на живота,

да ти дава живот. Ти трябва да разбираш Луната, която в живота ти помага. Казваш: „Луната сега ще обичам.” Ще я обичаш, защо не? – Няма да ѝ се покланяш. Казано е там, да ѝ се не покланяш. Ние всичко, което Бог е създал, трябва да обичаме. Да възлюбим Господа Бога Твоето на Земята и всичко, което Той е създал. Навсякъде трябва да го виждаш. Така няма заблуждение. Щом ти обичаш света, изваждаш Бога от света, ти си на крив път. Всеки трябва да върви по онзи път, който Господ е оправил. Да видиш как Господ е създал едно растение, да научиш закона. Какъв закон трябва да научиш? – Че Господ е поставил главата на растенията в земята, затрупал я. Туй растение е пак благодарно и дава най-хубавите сокове и плодове и не роптае. Твоята глава е обърната нагоре, Господ ти дава и ти си пак недоволен. Следователно тия растения при най-лошите условия и те благодарят на Бога, ти при най-добрите условия постоянно мънкаш, казваш: „Не го бива, това не е добро, онова не е добро.” Всичко все лошо. По някой път българинът гледам има две неща. Българинът има едно чувство, много преувеличава. Като иде на някой сбор, казва: „Свят, свят, яйце да хвърлиш няма къде да падне” – преувеличава. Пък то събрали се сто-двеста души. Ако му кажеш за материалните работи, как е берекетът тази година, започва да мисли, едва ще се изкаже, хич не преувеличава. Ако попиташ турчина, казва: „Бин берекет версин.” Той обича да се хвали, че е много. Българинът казва, че е малко. Българинът го е страх да каже, да не би Господ да чуе и да му вземе, казва, че е малко, че Господ като чуе, да увеличи. Хитрина има малко. Понеже знае, че е щедър, да даде повече, понеже е заинтересован. Психологически е това. Аз така разсъждавам. Туй, което не засяга него, той е щедър. Когато хвали някого, той е учен човек, всичко знае, много знае. Казвам: Всички тия работи имат своя психологически произход. В българина чувството Любов към Бога е слабо развито, това съм

установил в моите наблюдения. Съвестен е, твърд е. Съвест има от Божествения свят. Твърд е, когато в духовния свят искат дирек, хващат българина. На Невидимия свят всичките дирекци са българи. Другаде няма да го намериш, но за дирек става. Когато наблюдавах една от най-големите български ясновидки, казвам ѝ: „Много си съвестна, честна, справедлива, но Любов към Бога нямаш. Много малка Любов имаш. Всичко, което го правиш, не го правиш от Любов.” – „То, казва, ме мъчи. Ако има нещо, което ме мъчи, то е.” На главата известна част показва това. Когато има това чувство, успява навсякъде, носът, ноктите нормални. Когато човек има това религиозно или Божествено чувство, в него има един свещен трепет, благоговее пред всичките хора. Когато е слабо развито, казва, че никой нищо не струва. Аз говоря сега, когато в него са развити разумността, интелектът е развит, съвестен е, то е едно от най-хубавите чувства, от най-деликатните чувства. То предава една много красива осанка на човека. Такъв човек никога няма желание да излъже. Като дойде, той винаги е щедър, пази твоите интереси и гледа с нищо да не те оскърби. Много внимателни хора са. Аз ги наричам тия хора, които обичат Истината. „Аз съм пътят и Истината.” Истината може да живее само тогава, когато в нас е развито това Божествено чувство Любов. Сега вие всинца има да развивате още това чувство. Ако разгледате вашия живот, по някой път Господ ви дал хубави условия, вие сте доволни, като дойде някакво противоречие, веднага вие се колебаете. Вие считате за всичките неща, че Господ е отговорен. Господ е отговорен за Него. Мен ми разправяше един българин своята опитност. До едно време считал, че обществото е виновно, казва, после забелязах, че не е обществото, най-после дойдох до мисълта, че всичкото зло е в мене. То е другият полюс. Нито светът е причината, нито сам човек е причината. Светът може да е съблазън и ти си съблазън. Казвам: Не осъждай себе си. Направил

си една погрешка, не се съди. Считай, че ти си актьор, играеш известна роля, не ти е по характера, кой е крив. Ролята е крива. Ти не искаш да играеш. Но в драмата е турена и ти искаш, не искаш, ще играеш. Да кажем, че си сприхав човек и гледаш да не вземеш за в бъдеще такава роля, но един добър начин да се подигнеш, да ти дадат видна роля. По-простите роли да останат за по-простите актьори, някой музикант, на някоя отлична майка, на някой цар, на някоя царица, на някой философ, на някой калугер, на някой постник, отшелник, не такива роли на коцкар, хайдук.

Ние, съвременните хора, сме лишени от онова великото благо, което Бог ни дава поради крайното подозрение, което съществува. Има какво да се плашим, но няма някъде, дето подозрението не е на място. Има две неща по-съвместими; вълкът не може да опаса нивата и овцата не може да изяде един вълк. То са несъвместими неща. При топлината водата не замръзва, а ври, но при студа замръзва. При студа водата не замира. Казвам: Хората, като станат религиозни, стават крайни критици и казват: „Той не върви по правия път.” Че кой е човекът, който върви по правия път? – Той трябва да е крайно съвестен. Най-първо трябва да започне с милосърдието, крайно милостив трябва да бъде. На физическото поле трябва да бъде съвестен и честен. Две неща различни, със Съвестта е правото. Като човек мене не ми подобава да кажа една лъжа. Другояче дали е право или не, направил съм погрешка, не може да се извинявам, не е права постъпката. Ти не трябва да допускаш никаква погрешка като честен човек. Значи богат си, защо ще вземеш парите на друг човек. В справедливостта ти може да си най-бедният човек, няма да се обърнеш да кажеш: „Сиромашия е това.” При най-голямата сиромашия ти и последният кодрант, който имаш, ще дадеш, ще си изпълниш дълга. Онзи човек, който е така развит, не се бои от сиромашия. Сиромашията е изпит за човека. Има много деца, които в съвременния свят са

подхвърлени, или много деца има откраднати. Не е подхвърлено, от голямо произхождение е. Изтезават го. Един ден, като намери баща си, който седи над вас. Този, който ви терзае, не е ваш баща. Той казва: „Тебе знание не ти трябва, за тебе работа, работа постоянно”, препоръчва работа. Ни най-малко не ти препоръчва да си честен, добър, казва: „Каквото искаш, но работа трябва.” Казва: „Смел бъди, претърпи го.” По този начин не се говори. Имаме един много добър пример. Най-добрата черта в един от израилските царе, като го гонеха Саул, да му докаже, че не му мисли зло, отрязва едно парче от дрехата му. Казва: „Можех да те убия, виж отразях това парче от дрехата ти. Онези те заблуждават, които мислят, че аз искам да те убия, аз не се нуждая да взема царството ти.” Казвам: Добрата страна в Давида беше съвестта, защо да го убие. Той се настани /на/ най-доброто място.

Ние, съвременните хора, трябва да зачитаме онова, което Бог ни е дал. Всеки от вас не знае какво велико предназначение имате. Някои от вас сте предназначени в далечното бъдеще да бъдете ръководители на цял един народ. Сега се изпитвате, минавате през един такъв курс. Вие се задоволявате с малки работи - да се ожените, да имате един мъж, да бъдете богат, да има пари, да има слуги, апартамент, да имате няколко деца. Утре вашите деца се оженят и ще имат свои деца, ще ви напуснат. Казват: „Този старият да си върви от този свят.” Един баща, който не може да роди една дъщеря или един син, който да казва, баща му да живее и бащата да иска синът да живее, че и бащата е добър и синът е добър, той е истински баща и истински син. Бащата да не казва: „От где се пръкна този син, по-добре да го нямаше.” Това не е баща.

Та казвам: Всички вие искате да бъдете бащи и майки. Ако не можете да отхраните добри деца, какви бащи и майки сте? – Нали майките и бащите създадоха този свят. Тия хора защо се бият? – Бащите и майките са виновати. Ако бащите и майките биха

внушили на синовете си ония възвишени идеи за Бога, ние щяхме да имаме съвсем друга култура. Даже още сега ние можем да се освободим. Щом един постъпва добре, ние сме по-добри. Щом те ухапе един, току изведнъж се измениш. Искаш да си отмъстиш. Слушай тогава, възмущават се слабите хора, силните хора не се възмущават. Ухапала ме една мравя. Може да я хвана, да я стисна. По някой път я взема и я туря във вода, като рече да се дави, извадя я. Казвам й: „Не се занимавай да ме хапеш.” Най-после що се плашите вие. Онеправдае ви някой. Тази идея е лъжлива. Никой не може да ви онеправдае. Веднъж един ми казва: „Знаеш какво може да направя, като извадя кобура.” – Я го извади, рекох. Ще ти остане ръката във въздуха. Ти мислиш, че можеш да ме убиеш, ха бръкни. Не се е родил онзи, който може да бръкне и да може да се откъсне ръката. Той като бръкне и ръката ще отхвъркне. В първото християнство като дойде Ананий и Сапфира да лъжат. Казва му Петър: „Защо тази лъжа, туй имане, което даваш, не е ли твое, защо скри от него, пък искаш да лъжеш.” Падна Ананий и умря. Иде неговата другарка и тя лъже, казва й: „Ето онези, които изнесоха мъжа ти, и тебе ще изнесат.”

В света има ред и порядък. Хората умират по своя несправедливост. Ти си господар, никой не те заставя насила, никой не те заставя насила да идеш да /се/ биеш. Ти го желаеш. Аз може да бъда полезен във войната като лекар да ги превързвам. Ако ме викат във войната, ще ги приспя всичките. Докато съм там, всичките ще спят. Ако искат да се бият, мене трябва да ме евакуират, да си вървя, че да могат да се бият. Някои хора мислят, че могат да се бият. Ако Господ иска да прекрати, ще тури 150 под нулата, как ще се бият тогава? – При 10, при 40 градуса под нулата се бият, но при 120, 150 никакъв бой не може да има. Сега аз говоря на вас, не какво да се прави. Ако вие имате вяра в Бога, Той ви изпитва. Казвам: Ако ме вземат насила, ще престане боят.

Понеже тях ги е страх да ме накарат. Както и да е, ние им желаем доброто. И те един ден ще ме послушат. Аз им казвам: „Не се бийте. Престанете да се биете.” Те ще се примирят, ще си подадат ръка. Туй ще го видите. Туй, което Господ направил в света, то не е човешко. Туй, което Бог казва, ще бъде. Тогава Господ ще заповядва в сърцата на всичките хора. Казва: „Ще се заселя между тях, Аз ще им бъда Бог и те ще Ми бъдат народ, и ще Ме познаят от малък до голям.” Щом Го познаваме, само тогава ние ще можем да живеем. Когато Господ дойде на Земята да се всели в хората, в техните умове да се всели в техните сърца, тогава ще настане тази епоха, която ние очакваме. Та казвам: Преди тази епоха, ние трябва да изучаваме законите. Светът няма да се оправи тъй, както ние мислим. Докато се извае една статуя, чукът на скулптора има да работи, да чука, докато се изрисува една картина. Дълго време има четката да работи. Докато един цигулар може да изсвири една пиеса, дълго време лъкът трябва да играе по струните, ръката да се движи, докато се изсвири както трябва. Така е и с пеенето.

Изисква се в света хора на Любовта във всяко отношение. В художника, в картините виждаш Любовта заговорила. В цигуларя Любовта е заговорила. Като четеш поета, да направи реформа, да кажеш: „Искам от сега така да живея.” Като свири цигуларят, да кажеш: „Искам тъй да живея, както свири този цигулар, така искам да живея, както този художник рисува, така искам да живея.” То е вече изкуството на Любовта. Религиозните хора не държат, казват: „Искам като този човек да бъда добър.” Ти няма да говориш за религия. Вечерно време той е в тъмнина, веднага ти ще светнеш, ще му покажеш пътя, ако е в затруднение ще го улесниш, ако е смутен, ще премахнеш неговото смущение; ако не знае предназначението си, ще го упътиш. Този човек ще те обича. Казва: „Да си поговорим за Господа.” Аз ето какво бих поговорил на един човек, ето какво бих казал: Ти имаш един отличен глас. То е един капитал. Ти имаш

един музикален тон, много хубав. Обърни внимание на музиката. Там е твоето бъдеще. Една дума бих му казал. Аз го пращам при Господа. Там е твоето бъдеще. Една дума бих му казал. Аз го пращам при Господа. Той, като започне да свири, той ще намери Господа там. По някой път гледам религиозни хора, които не са музикални. Религия без музика не е религия. Религия без поезия, не е религия. Религия без наука, не е религия. Религиозният човек, той диша живот от себе си, той не съди никого, той вижда хората, извинява ги, той живее добре и иска всички хора да живеят както него и им дава един добър пример.

Та казвам: Ние няма какво да се делим на сектанти, на окултисти, на православни или на католици. Не е лошо православието, право да славяш Господа. Право да славяш Господа, трябва да си съвестен, трябва да си твърд в убежденията, право да славяш Господа, трябва да Го обичаш. Право да славяш Господа, трябва да бъдеш милосърден, трябва да бъдеш разумен, деликатен в обходата си. Всякога трябва да бъдеш деликатен, не само като излизаш от църквата в неделя, но и в най-тежките моменти на живота си. Човек, като копае на нивата, подигне се, усмихне се. Всяка работа го занимава. Казва ти: „Както обичаш.” И в тебе се зароди желание и ти вземеш мотиката.

„Аз съм пътят, истината и животът.” Ако в живота ние не може да пазим органическия живот, ако в пътя ние не можем да подобрим духовния живот, тогава нашите вярвания не са прави. Аз опитвам някои хора, срещам някои хора и виждам колко са упорити. Аз го усещам така. Гледам той е толкоз алчен, че трепери на парата. Като дойде и аз ставам като него и аз дребнав ставам, извадя пет стотинки, тури ги в джоба, ако имаше, една стотинка щях да извадя. Туй го зная. Дойде друг човек, изведнъж ставам щедър, извадя пет лева, десет лева, давам. Щом съм щедър и давам, този човек е добър. Щом съм скържав, той е лош. Тогава

какво правя? – Когато искам да давам, отивам при онези, които дават, когато нямам нищо в джоба си, отивам при тия, които са скържави, за да се извиня. В света като се приближиш при един човек, всеки човек остава върху нас своя отпечатък. Ако е поет, поезията си; ако е музикант, музиката; ако той е весел и ти се настройваш весело; ако е тъжен и ти ставаш тъжен. Казвам: Ние си представяме чертите. Не сме така бедни, както мислим. При добрите хора сме свободни, понеже те не ни ограничават. Единствените хора, които ни ограничават, то са хора недоразвити.

Под думата „Път”, аз разбирам онзи възвишен умствен живот, който разбира смисъла, защо е науката. Понеже всички неща са за науката. Горе най-възвишените същества за наука са създадени. Под думата „Живот”, ние разбираме органически живот, който сега се развива. Под думата „Истина”, ние разбираме тия сили, които хармонират тия трите свята в една хармония. Нашият умствен живот и нашият живот на сърцето, защото нашето сърце мяза на езеро, в което се втича животът, капиталът – аз тъй го уподобявам. От физическия живот става втичане. Дето човек работи с волята, втичане става в този живот. Защото, ако нашата воля не внесе и не изнесе, процесът в нас не е правилен. Тогава в нас се зараждат всичките болезнени състояния. Когато втичането е нормално и изтичането е нормално. Тогава имаме здравословно състояние. Затова сърцето на човека трябва да бъде езеро пълно, да разчитаме, че има с какво да разполагаме, да не се боим, че ще изтече. Туй, което изтича от ума, трябва да изтече и из волята, трябва да възприемем. Бог чрез нашата воля ни дава. От земята имаме жито, пълним хамбарите. Умът като мисли, ти ще раздаваш от онова, което Бог ти е дал.

Казвам: Всинца трябва да бъдем носители на ония велики блага на щедрост, които Бог дава да изпълним Волята Му. Тогава ние ще имаме Неговото благословение; и философи, и поети, музиканти,

съдии, майки, баща, всякъде. Навсякъде новото учение така трябва да се приложи. Сега, когато вие искате да развивате вашата воля, то е първата октава, съвсем други са трептенията. Ако искате да развивате вашето сърце, вие сте втората октава, в музикалния свят на сърцето имате други тонове, не е същата октава. Щом искате да развивате вашия ум, вие сте в третата октава на живота. Три октави, от три различни системи, които са свързани помежду си. Казвам: За в бъдеще ти искаш да развиваш тялото си, трябва да разбираш първата октава, какъв е основния тон на здравето. Икаш да развиваш чувствата, трябва да знаеш какъв е основният тон на чувствата. Тогава ще започнеш хубаво да изучаваш тази гама. Сърцето има своя песен, своя мелодия, има основен тон. Ако знаеш умствено да пееш, ако знаеш сърдечно да пееш и физически да пееш с глас. Как ще разбираме тогава?- Пейте и възпявайте Господа в сърцето си. Сега сме дошли до онова положение на сърцето. От изобилието, което имаме, от препълването на сърцето човек говори. От препълването на доброто сърце човек музикално да дава, музикално да прави добро, че всички навсякъде да знаят, че той върши Волята Божия. Музикално хората за бъдеще трябва да правят добро.

Един факт. Вестниците пишат, че водата над Видин била на 6 метра висока. Виждам сега българите как тичат да помагат. И във време на война такова наводнение е. Добрите хора трябва да ходят със своите лодки да помагат на онези, които са окръжени с вода.

Добрата Молитва.

24 беседа, държана на 8 март 1942 г. неделя, 10 ч.
Изгрев – София.

ПРИСТЪПИХА ПРИ ИСУСА

Отче Наш. „Иде, иде.”

Ще прочета част от 15 глава от Евангелието на Матей от начало до 21 стих.

„Духът Божи.”

Противоречията на живота са една неизбежност на самия живот. Започват с индивида. Човек става основа на всички други прояви. Народът е размножена форма на човека. Човечеството е още по-размножена форма. Говоря за неща, достъпни за човешкото съзнание. Има неща недостъпни за съзнанието. Може аз да говоря за сладчината, но ако нямате вкус, не можете да я разберете. Може да ви говоря за цветовете, но ако нямате зрение, не може да ме разберете. Може да ви говоря за тоновете, но ако нямате слух, не може да ги разбирате. Не може да разберете вкуса, ако нямате език. На съвременните прояви на Природата трябва да се погледне малко по другояче. Учените хора започват от Правдата, религиозните хора започват от Бога. Някои казват: „Няма Господ в света.” Турците казват: „Седем ката нагоре, седем ката надолу.” Религиозните хора не допускат някой път възражения. Един негърски проповедник проповядвал за човека, как Господ направил човека, че го сушил три дни на плета. Попитали го, ами плета, кой го е направил? – „То не е твоя работа.” За човека се говори, питат за плета от де е взет. Казваме: „Бог направи света.” Как го направи? – Казвате: „Иван и Драган направиха къща.” Но Иван и Драган ли направиха, пратиха само, други направиха къщата. Трябва да имате едно понятие за Бога. Трябва да имате едно правилно понятие. Когато разбираме като един творчески принцип, е друго понятие. Когато разбираме Бога като човек, то е наше лично схващане. Божествената Любов

не мяза на човешката, защото човек е почти сляп. Той на 10 хиляди нещастия, едва вижда едного. Че каква е тази Любов? – В дадения случай Бог всичко вижда и помага. Будно е съзнанието. Казвате: „Човешката Любов.” При човешката Любов трябва да чакаш 10 години един човек да те приеме на аудиенция или човек е като онзи милиардер. Влиза един друг и казва: „Искам да видя милиардера.” Милиардерът казва, че неговото време е скъпо, пет лири му струва минутата. Онзи казва, че само 5 минути иска. Пет по пет – двадесет и пет, ще плати. Влиза при милиардера, изважда си часовника. Моля, казва, какво имате? – Казва: „Искам да ви видя. Аз се хванах на бас, че ще вляза при вас за 250 лири. Вашето време струва 25 лири, моето 250.” Може да си извадите заключението кой е по-умен. Умен е, разбира се. Онзи, който казва, че пет минути му струва всяка минута е умен, разбира се. Англичаните казват: „Времето е пари.” Английски понятия. То е само идея за парите. Когато парите не бяха знайни, какво беше времето? Казвам: Имаме и ние някое понятие.

Ако разгледаме съвременния човешки път, по който е дошъл, ние ще се учудим. Животните, когато бяха създадени, отидоха на запад. Когато човек е създаден, отиде на изток. То е само фигура. Ако вземете и сравните ръцете на човека и задните крака на коня, ще видите еднакво се сгъват. За какво е създадена ръката? – Най-първо Природата създаде ръцете за защита. Ръцете на хората бяха задните крака на коня. У коня те са създадени да ритат неприятеля, кой как дойде, удря го да се пази. Когато дойдоха у човека задните крака на коня, станаха ръце на човека. Как стана това, нямам време да ви обяснявам. Трябват геометрически чертежи, има математически отношения, как са се изместили силите – сложна научна работа. Тогава, за пример, ти някой път искаш да удариш някой човек. Имаш конски характер. То не е човешко. Конят откога ритна? Казва: „Искам да го ритна.” Туй конете го знаеха милиони

години преди ти да риташ. Какво е новото, когато удариш някого? Кажете кое е новото с ръцете? Ако вземеш перо и пишеш, то е новото. Напишеш, че Бог е Любов, братство, равенство. Конят това не може да го пише. Той само рита. Вземеш с четката, рисуваеш някоя хубава картина. Конят това не може да го направи. Ти го правиш. Седнеш и с ръцете си на пианото свириш. Конят това не може да направи. С двата крака отзад рита. Казвам: Трябва да се отучим от конските работи. Хубаво е ритането и без него не може. Не мислите, че някога ще се освободите. Като дойде злото, ще го риташ. Ще му дадеш един ритник. Ритай, нищо повече. Конското ритане за злото може. Като дойде злото, колкото искаш ритай. Но когато дойде доброто, не ритай, тогава пиши.

Сега нека се разберем на един език, но понятен език. Имате наука и религия. В старо време, когато се създаде Слънчевата система, знаете ли причината? - Нека започнем с Уран и Нептун. Когато те се отделиха, кои бяха подбудителните причини? – Когато в Слънцето се отделиха, чисто социални въпроси се разрешаваха. Понеже не били в съгласие със Слънцето, казват: „Ще се отделим.“ Отделят се, Слънцето ги изпраща, казва: „Уреждайте живота.“ След това Сатурн се отдели, кои бяха подбудителните причини? – Чисто философски разбирания. Какъв е смисълът на живота? – Понеже Слънцето не споделя неговите възгледи, казва: „Аз ще се отделя.“ Отделя се. Дойде Юпитер. Какви са подбудителните причини? – Религиозни работи, разбирания за достойнство, голяма почит и уважение. Понеже не го считаха, че той е най-голям и той се отдели. Дойде Марс, той казва: „Ние трябва да се бием, да завладеем света.“ – „Не може, как ще завладеем света?“ – Само като не приели тази идея, той се отделил. Дойде Земята, казва: „Нито философия ме интересува, нито религия ме интересува, „абтен гевзен“.“ Може да кажем, че Земята представя онзи пример на Христа за младия син, който се е отделил от баща

си. Земята казва: „Каквото ми се пада, дай ми моето.” Тя излезе да яде и пие. Виждаме едно подобие. Той се разкайва, връща се при баща си. На Земята става спасение, хората се избиват, връщат се при баща си, казват: „Съгрешихме.” То са теории. Венера се отдели по любовни работи. Млада мома искаше да се жени. Не се съгласиха на Слънцето, напуска бащиния си дом. Най-послед Меркурий се отделя по търговски работи, искаше търговец да стане. Остана Слънцето и гледа всичките свои синове и дъщери, които се отделиха. Около Юпитер има доста негови спътници. Това са аксиоми, които са верни принципи. Защото, когато дойдеш под влиянието на Юпитера, някои хора мязат на Юпитер. То са религиозни заблуждения, колкото искаш. Може да е религиозен с разбиране, може да те поставят на ешафода. Казва: „Ти как вярваш, Христос Син Божи ли е, или не?” – Дали ти живееш според както Христос учи, не се интересува, но ти какво мислиш, какъв е той? – „Отде да го знам. Преди две хиляди години е живял някъде, не бях там да го слушам като човек. Писано е тук в Евангелието, но други са го писали.” Сега някои казват: „Така не се говори.” Хубаво тъй не се говори, но ако тъй не говоря, е бяла лъжа. Аз не говоря едно, да разбирам друго. Казвам: Чакай туй учение да го опитам, говорил ли е Христос право или не. Учението ще го приложи на опит. Казва Христос: „Раздай всичко.” Не казвам, че е глупава работа да не раздавам. Тук имаше един адвокат, няма да му кажа името, мисля че е заминал сега за другия свят. Хващат го за едно престъпление като адвокат, осъждат го 4 години на затвор. В затвора изучава Евангелието. Решил да живее по евангелски. Излиза из затвора и колкото длъжници има, се разправя с тях. Вика един и му казва: „Готов ли си да ми върнеш парите без лихва.” – „Готов съм.” Отива при друг. – „Ти три четвърти от това, което ми дължиш, можеш ли да ми платиш?” – „Не три четвърти не мога, но половината мога да платя.” Взема половината. Така

ликвидира с длъжниците си. Хайде да му каже името, Бъчваров се казваше. Не този Бъчваров, но адвокат. Разправам ви една история действителна, както на мене ми разправяха. Казваше ми: „Постъпих съобразно Христовото учение и ми тръгна напред, направих си къща, заживях без вълнения.” Казва: „Христовото учение.” Този човек, преди да бъде в затвора, казва: „Този ще дам под съд, онзи ще дам под съд.” Тъй скоро се свърши процедурата.

Сега някой ще възрази, ще каже: „Учението Христово не е модерно, не е социално, но е много мистично, отвлечено.” Какво ти отвлечено? – Ти с 2 кила злато като се давиш във водата, няма ли да се отделиш от златото? – Ще се откажеш. По-добре златото на дъното, ти отгоре, отколкото ти със златото на дъното. Христос разбира, че вие с тия материални работи ще изгубите бъдещите блага, които Бог ви дал. Но вие трябва много да учите. Не буквално човек да се откаже от всичко, да гладува. Аз ще поставя въпроса малко по другояче. Ако вие внесете вашите капитали в една банка, че ви дадат лихвите, не е ли полезно. Самоотричането, то е да получиш капитала с лихвите. Христос иска да каже: „Внеси този капитал в бедните хора, то са Божиите банки.” Ти като го внесеш, ще ти върнат лихвите. То е законът. Може да го опиташ. Няма човек в света, на когото ти да си направил едно добро да не ти плати, когато и да е.

Мисля, че това в Будапеща е било. Един унгарец отива при един banker и казва: „Моля, дай ми 1000 лева, искам да отида в Америка.” Този богаташ му дава. След 15 години случва се така, че богаташът закъсва, загубва всичкото си богатство. След 15 години онзи му връща 15 хиляди от Америка, казва: „Еди кога си вие ми дадохте 1000 лева, сега се замогнах, плащам ви 15 хиляди лева.” Праща му парите точно, когато имал нужда. Какво изгуби като даде?

Казвам: Божественият порядък на нещата трябва да разбираме.

Няма добро в света да направиш, колкото и да е микроскопическо, което да не принесе своята полза. Изключение няма никакво. Може 1000 години да минат, законът е верен. Правиш добро, връща се, правиш зло, връща се. Сега според този закон някоя жена потупва мъжа си. Много лош е мъжът. Защо я потупва мъжът? – Преди три прераждания мъжът е бил жена и тя мъж, тя като мъж го потупвала. Сега в замяна на това тя като мъж го потупва. Аз се чудя как ще намери причина да бие жена си. Той трябва да има някакъв повод. Ако във вълка се заражда едно желание да изяде една овца, той има повод. Месото на овцата или на агнето привлича, то има магнетическа сила. Вълкът не може да се въздържи на своя инстинкт, сладко му е. Мисли, като изяде това агне, че ще стане нещо, ще се възмогне. Виждал съм котка, мине покрай жаба, бутне я, хич не я яде. Защо? – Няма сродство между тях. Онази змия като хване жабата за крачето, жабата, която е мълчалива, можеш да чуеш как кряка. Змията щом я хване, започва да крещи, на половин километър можеш да чуеш, когато жабата дига шум.

Та казвам: В сегашния живот трябва да се изучават законите на миналото, понеже преживяваме миналата наша история. Някой път прониква нещо мрачно, искаш да се самоубиеш. Туй трае 4-5 часа. Може 3-4 поколения назад да се връщаш, ти преживяваш един от твоите животи, цяло едно съществуване на Земята от преди 500 години. Сегашният живот е съчетание, история на 200, 500, 1000 поколения, хиляди прераждания. Някой ден се чувстваш радостен. Ти чувстваш миналото, заобиколен си от такива условия. На другия ден си неразположен, казваш: „Как Господ направи света?“ – Но Господ /го/ направи другояче, ние го чувстваме другояче.

По някой път дойде в съмнение със себе си, обезверите се. Малки са причините. Малък е поводът на едно съмнение. Ти след

като даваш някому, ще го използваш. Ще кажеш дали те лъже, или не. Този човек, който лъже, той има особена миризма. Колкото лъжата е по-голяма и миризмата е по-голяма; колкото лъжата е по-малко и миризмата е по-малка. Добрият човек, като дойде, има ухание като розичка или някое карамфилче, другото не зная на какво да го уподобя. Който лъже, мирише като че нещо се разлага, когато умира, така мирише.

Мене ме питат: „Напреднал ли съм?” Ако миришеш хубаво, напреднал си; ако не миришеш хубаво, не си напреднал. – „Толкоз години съм се подвизавал.” Ти може да си се подвизавал. Уханието, което излиза, изкуството, което имаш, силата, която имаш, умът, който имаш, сърцето, което имаш, туй, което носиш в себе си, което сме припечелили, в дадения случай то ни ползва. Затуй Бог спазва една правило: Винаги възнагражда онези, които изпълняват закона му. Няма същество на света по-точно от Бога. Той не онеправдава никого. Приятно Му е всички да живеят добре. По някой път като не живеем, казва: „Защо Господ допусна злото?” Аз питам младата мома, защо допусна в един синеок и в един черноок да се влюбва? – На двама пише. Религиозни хора има, пишат. Историята е пълна с такива неща.

Ако четат от Толстой има един разказ на един светия руски, Иван, живял много добре. Идат при него да го изкушават. Иде една княгиня, млада, красива, влиза в стаята му, той си туря пръста на свещта и започва да /го/ гори. Тя, като вижда, излиза навън. Значи издържа Иван. Но донесли да лекува едно сираче, бедно момиче, малоумно. След като го излекувал, той се влюбил в него. При княгинята издържа, но се влюбва в него. Иван после забягнал. Защо забягнал? – Защото не могъл да издържи изпита си. Той трябваше да си вземе заплатата, понеже я въздигна. Сега тук престъплението е много малко. Престъпление, е, че гледате един човек и не му се усмихвате. Туй се счита за престъпление. Един човек си го

срещнал десет пъти, гледаш го сериозно, не го гледаш любезно. Де е престъплението сега? Престъплението в какво седи? – Ти му даваш една задача. Може да разбираш защо гледа така.

Един българин в Америка поканили го на гости. Дъщерята на хазаина била доста красива. Той искал по български както в България да я прегърне, да я целуне. Най-първо го гледали любезно, но като го изпращал, гледал го сериозно. Какво иска да му каже? – Още веднъж в къщата ми да не стъпваш. Че това е. Сега какво ще кажете. Тук е една бяла лъжа. Да видите как се разрешават социалните въпроси. Той да иде при бащата и да каже: „Обикнах дъщеря ви.” Да не е скрито. Той е баща. Той работи за нейното създаване. Няма да работиш зад гърба, но ще бъдеш кавалер. Ще каже: „Обикнах дъщеря ви, ще извините.” Той ще каже: „Ето един честен човек. Зад гърба му да върши работи, то не е почтено. Ние, съвременните хора, които мислим, че Господ / не/ вижда всичко, някой път в тъмното се крием. Бръкнеш някъде, мислиш, че Господ не те вижда. Че Господ ще те срещне и ще те погледне сериозно. Теглят те пред съдията и съдията те погледне сериозно. Съдят един българин във Варненско. Той е един анекдот, доста големи мукалити са тия от Чатма. Като го съдили, той казва на съдията: „Господин съдия, ние сме прости като говеда, вие сте наши братя. Направили сме една погрешка. Ние сме хора говеда, пък вие сте наши братя.” Значи косвено му казва.

Та казвам: В съвременния живот ние живеем при най-свободните времена, а много сме се ограничили, понеже сами си създаваме ненужни подозрения и съмнения. Едно време в България мъжът замине в странство, с десет години се занимава там с градинарство, жена му има доверие. Той след 10 години се завръща, носи придобитото. Тя няма никакво съмнение в него. Сега живее при жена си, всеки ден го следи като стражар къде ходил, с коя се срещал. Онзи градинар не се ли срещал с някоя

жена. Няма ли да дойдат да купят.

Религиозните хора казват, че всички трябва да се подигнем на един висок морал. В Природата аз виждам хлъзгави места. Когато човек има слабост, аз го извинявам ето за какво. Той е поставен на един наклон, хлъзгаво място, почвата е гладка, мазна, като дойде там, хлъзга се. Не че иска, но отива надолу без да иска. Слабостта на човека не е нещо лошо. Някой път човек може да добие светлина повече, отколкото да изгуби. Казвам: Всички трябва да се пазите от такива наклонени площи в Природата. Светът не е така безопасен. Нашата земя, както сега е устроена, има много изкушения. Има много съблазни вътрешни и в умствения свят, и в духовния, и във физическия свят. Ако, за пример, имаш повече кислород, който поддържа горението, ще бъдеш много импулсивен. Ако имаш повече водород, отколкото трябва, ще бъдеш твърд. Ако имаш повече азот, ще бъдеш инертен. В Природата азотът има своето място, кислородът, водородът и въглеродът си имат своите места. Имат място и в умствения свят. Ти може да се въздържаш от едно престъпление да /не/ /го/ направиш, но ако ти се въздържаш да направиш едно добро, ти правиш престъпление; ако се въздържаш да правиш добро, правиш престъпление. Но въздържанието едновременно е в две посоки: при въздържанието, при злото, доброто се създава, при въздържанието от доброто, ти губиш. Ако при злото се въздържаш, в доброто трябва да бъдеш смел, да направиш доброто.

Та казвам: Ние сега искаме да живеем в мир с всичките хора. Да разберем как се живее. Заекът да живее с мир с всичките хора, той да плюе на петите си и да бяга. Ако иде, няма отношение, не може да живее добре с тях. За да живеем в мир, ние трябва да имаме един отличен ум, пълен със светлина, отлично сърце, пълно със светлина и една отлична силна воля. Човек трябва да бъде силен. Онзи, който говори за мир, трябва да бъде силен. Онзи, който трябва

да прояви доброто, трябва да бъде добър. Онзи, който трябва да прояви ума, трябва да бъде справедлив. Този човек е силен. За него е мирът, той трябва да живее в мир с всичките окръжаващи, а не със страхливците, които нямат нищо, те не могат да живеят мир. Слабите хора, страхливите хора казват: „Да живеем в мир.” Най-първо ще станете силни, че тогава ще живеете в мир. Преди да сте станали силни, че тогава ще живеете в мир. Преди да сте станали силни, плюйте на петите си. Туй е неразрешен социален въпрос. Ако искаме, то е Божествен закон. Казва: „Да обичаш всекиго.” Да обичаш всекиго, но кой? – Страхливият не може да обича. Немислимо е страхливият да обича. Любовта най-първо разбира смели и силни хора. Слушам някои говорят за Любовта. Аз го гледам - той мяза на заек, и говори за Любовта. Несъвместими са тия неща. Любовта изисква герои хора, по ум, по сърце. Те са силните хора. Те могат да приложат закона на Любовта. Под думата „Любов” разбираме един Божествен процес, който изтича от Божественото, от цялата Природа изтича. Трябва да дадете ход. При процесите на Любовта, то са условията, то е възприемане. Да възприемаш и да даваш, са два процеса различни. При даването и възприемането има начини, как да възприема и как да даваш. Като имаме правилни понятия върху тия работи, ние ще можем да поправяме много погрешки. Сега често аз гледам и изучавам литературата, поетите. Изучавам английски, френски, немски изучавам. Не зная немски, но разбирам, не зная френски, но разбирам. Говоря малко английски, но разбирам английски. От старите езици по малко разбирам. Всяка дума има няколко значения. Има думи, които претърпяват известна еволюция. Има думи, които са били женски, сега са деца. Фигуративно говоря. Такава дума имаме в английския език – „привент”, която преди 200 години значела – „Накарай ме Господи да направя тази работа.” Сега тази дума има точно обратното значение, значи - „Въздържай

ме, Господи.” Питам: По какъв начин станала тази еволюция в ума на англичанина в 200 години да добие точно противното значение. За вас това е философия. По същия начин ти имаш един съпруг, който може да те обича три, четири години и след 3-4-5 години измени се характерът му и не те обича. Не че се изменил характерът му, но изменила се неговата Любов. По-напред неговата Любов е била мъжка по форма, след пет години е станала женска по форма. Ти чувстваш, че станала промяна. Казваш: „Той не ме обича.” Не. Неговата Любов станала малко по-широка. Вие сте чудни по някой път хората. Той направи един хамбар, който побира 20 кила жито. Стане голям земеделец, събира сто кила жито, направи друг хамбар, който събира сто кила жито. Каква вина има този човек, че направил по-голям хамбар и има сто кила жито? Де е престъплението? – Няма никакво престъпление. Престъплението седи в употреблението на житото, в неговата обхода. В Любовта не страдаме от изобилие, но от една въздържана Любов. Всичките болести произтичат от въздържане на едно болезнено състояние. Всякога, когато ти трябва да обичаш и не възприемаш Любовта, ще дойде едно болезнено състояние. Неизбежно е. Не само за хората, но и за ангелите било неизбежно, каквито и да са големи князе, напреднали същества, от неразбирането на този закон са се отдалечили. Законът ще изправи работата. То са Божии закони. Хората не са виновати, но техните разбирания.

Та сега трябва да знаем противоречията, които съществуват. Природата не обича еднообразие. Детето като дете обича по един начин. Стане на 15 години, обича по друг начин, стане на 21 година, обича по друг, на 35, на 45, на 55. Различава се тази Любов. Тези работи не трябва да ви смущават. Някой ще каже: „Аз имах повече Любов към Бога.” То е въпрос. То е твое лично схващане. Аз да ви дам един съвет. Когато си бил в най-добро състояние, трябва да имаш една статистика, колко пъти си се

вкисвал на деня, на седмицата или на месеца. Ако вкисването започва да става по-често през месеца, през седмицата, през деня, ти вървиш в низходяща степен. Най-първо, ако си имал много вкисвания, после се намаляват, ти вървиш във възходяща степен. Любовта има възходяща и низходяща степен, когато идем в съприкосновение с напредналите същества. Любовта става по-ценна. По някой път се бъркате в Божиите работи. Един мъж в съприкосновение с една жена по-високо културна, той се повдига. Някой път жената иде в съприкосновение с мъж по-високо културен, тя се повдига. Моралът не седи в тялото. Престъплението не става във физическия свят. Престъплението става в духовния свят, когато душите не се повдигат. Душите трябва да растат. Те са като скъпоценните камъни, като плодовете, които трябва да се изявят. Всякога, когато помагаме на тяхното развитие, ние служим на Бога в тяхното велико дело. Когато спъваме този велик процес, ние вършим това, което не е в съгласие с този велик Божи закон и затова носим отговорност. Невидимият свят казва да се не месим в Божиите работи. Често снахата казва на мъжа си: „Ти при майка си няма да ходиш!“ От где накъде тази жена има право да забранява да ходи при майка си. Казва: „При майка си няма да ходиш!“ То е прекалено. Ако той престанеше да ходи при майка си, неговите синове и дъщери ще престанат да ходят при него, ще се върне върху него това. Каквото правиш на другите, ще дойде на тебе. Каквото правиш на майка си и на баща си, ще се върне отгоре ти. Ако искаме да благоуваме в света, ние трябва да бъдем гениални в света. Давай щедро, храни хубави мисли. Като видиш погрешка на човека, кажи: „Ще се поправи, за добро е.“ Не го съди, понеже като го съдиш, трябва да го поправиш. Ако не можеш да го поправиш, задръж своето мнение. Този човек ти причинява една голяма добрина, понеже тази погрешка, която виждаш, той те избавя от нея. Аз срещнах един младеж, беше доста отдавна. Казва ми: „Аз

съм трезвеник. Знаете ли коя е причината? – Пиянството на баща ми ме накара да стана трезвеник. Като идваше пиян вкъщи, от обноските му се погнусих и реших да не пия никога.” Пиянството на баща му му подействало. Той е трезвеник, значи изправя погрешката на баща си. Отде знаем тия хора, които наричаме грешници, в света и те носят един товар. Колко нощи са прекарвали в разкаяние, никой не го знае. Всички казват, че той е такъв или такъв. Търси изходен път и не може да го намери. Всичките души търсят някоя душа да разбира положението, да го извади от този мочурляк навън. По кой начин ще се очистят хората? Пране трябва, вода трябва, светлина трябва, култура трябва, говорене трябва. И ти трябва да знаеш какво говориш.

Сега има една философия. Един адвокат съветвал клиента си, един селянин, как да отговаря. Казва: „Господин съдия, будала съм, не разбирам, будала съм, не разбирам.” Свършило делото, оправдали селянина, дошло ред да плаща на адвоката. И на него казва: „Будала съм, не разбирам, будала съм, не разбирам.” Прилага същия метод. Често и ние носим последствията на нашата философия. Трябва да внесем най-хубавото, което имаме в света. То е закон. Трябва да внесеш най-хубавото, за да получиш най-хубавото. Да внесем Любовта в най-чистата форма. Всеки един да внесе Любовта тъй, както разбира. Да му се не меси никой. Светът ще се оправи много по-лесно така, отколкото сега, когато искаме да се коригираме едни други. Не знаем законите и си създаваме ненужни страдания, плачове, скърби. Съдят ги, отделят ги, затварят ги. Хубави са тия работи. Затворът е хубаво, но този затвор трябва да се преобрази. Казва: „Да го отделим, той не е заради нас.” Новите времена изискват нови средства. Едно правило ще ви дам: Ако искате да въздействате на един човек, най-първо намерете в него една добра черта, която той има, нещо, което остава винаги с него и дръжте я в ума си. С туй вие ще

му помогнете повече, отколкото да го морализирате 10 години. Дръжте хубавото и имайте доверие в хубавото в него. Другите неща ги оставете, провидението сега ще ги изправи. И за себе си същия закон. Да вярваме в доброто в нас, в онова, което Бог е вложил в нас. Въпреки всички наши погрешки, като мислим така, ние ще излезем много по-скоро от мъчнотиите, в които сега се намираме.

Казвам: Сега се нуждаем от мир. Мирът разбира светъл ум, добро сърце и силна воля. Силни хора трябва да станем всички. Важното е: „Това е живот Вечен да позная Тебе, Единаго и Истиннаго Бога.” Човек, който може да познае Бога, той е силен човек, който може да познае Христа, той е силен. Той има воля. Онзи, който не може да познае Бога, той е от слабите, от страхливите. Страхливите хора оставете настрана. Онези смелите, решителните, дръжте в ума си. Върху смелото, решителното във вас градете. Не бойте се. То е бъдещето благословение, което иде за света. Трябва да бъдем добри, когато живеем /на/ Земята. Да бъдем справедливи, когато живеем в духовния свят. Да любим, когато живеем в Божествения свят.

Тайна Молитва.

25 беседа, държана на 22 март 1942 г., неделя 10 ч.
Изгрев – София.

ДА ИЗПОВЯДАМЕ!

Отче Наш. „Изгрява Слънцето.”

Ще прочета няколко стиха от 12 глава на Лука от началото до 13 стих.

„Духът Божи.”

Какво трябва да изповядвате днес? Задава се въпросът, какво човек трябва да изповядва, какво учение трябва да изповядваме днес? Ако учиш медицина, ще станеш доктор по медицина, ще изповядваш, че си доктор по медицина. Ако си доктор по правото, ще изповядваш, че си доктор по правото. Ако си по естествените науки, ще изповядваш, че си доктор по естествените науки. Ако си доктор по психология, ще изповядваш, че си доктор по психология. Те са специални работи. Ако си мъж, ще изповядваш, че си мъж. Ако си жена, ще изповядваш, че си жена. Ако си дете, ще изповядваш, че си дете. Ако си слуга, ще изповядваш, че си слуга. Ако си господар, ще изповядваш, че си господар. Сега в какво седи изповедта? – Много неразбрана е изповедта. Направил си някакво прегрешение, да го изповядаш, това е изповед. „ИЗПОВЕДИ.” Съвсем друго значение турили на изповед. Трябва да знаеш нещо и да го знаеш на свят. Не само да говориш, но да знаеш основно.

Сега жените аз ги уважавам в едно отношение. Казват: „Не си струва човек да бъде жена.” Не всякога. Някой път трябва да бъде жена и горко, ако не бъде жена. Ако искаш да научиш търпението, трябва да бъдеш жена. Да носиш едно дете 9 месеца в утробата си, търпение се изисква, геройство се изисква. Всичките генерали на бойното поле не могат да се сравнят с една жена, която носи едно дете. Тя ражда нещо разумно, ражда живота. В какво седи

достойнството на човека? Един мъж, който не може да послужи на една жена, не е мъж. Мъж е онзи, който може да послужи на една жена. Дете, което не може да забавлява баща си и майка си, не е дете. Какво значи забавлява? – Има една забава в Природата. Цялата Природа е велика забава за нас. Онези, които изучават великите хора, имат една смешна идея за великите хора. Те мислят, че са надуте хора. Великите хора не са никак надуте. В тях няма никаква надутост. Великият човек, той не мяза на една кратуна. Един велик човек следва не само училището на Земята, но следва и друго училище – те нищо не говорят. Смешно е на днешните хора, ако кажеш, че си свършил друго училище на Слънцето. Мислят, ако кажеш така, че си смахнат. Да краде човек не е смахнат, но да каже, че е учил в училището на Слънцето, ще кажат, че е смахнат. Да лъже другите хора не е смахнат, но да каже, че се е учил на Слънцето, е смахнат. Ние от сутрин до вечер живеем на Слънцето. Казва: „Може ли да си бил на Слънцето?“ – Ти никога не си излизал. Той в Слънцето живее, но не иска да го признае. Земята от хиляди години се мъчи да си представи, че е извън Слънцето. Една погрешка е, че иска да се отдалечи от Слънцето, тя се върти около него. Сега не разбирайте буквално нещата. Слънцето е не само това, което виждаме. Под Слънцето разбираме онази вътрешна разумност, в която живеем. Разумността в света, това е Слънцето. Казва: „На Слънцето бил ли си?“ – Бил съм на Слънцето, може да го подпиша с двете си ръце. Ако не съм бил на Слънцето, ще бъда първия глупак. Сега някой е смирен, казва, че не е на Слънцето. Мислите ли, че много знае. Ако е писал за това Слънце, което вие виждате, то е друг въпрос. Ти може да живееш в главата на един цар, без да живееш в неговия двор. Той като те види, фотографираш се в неговата глава, може никога да не си ходил в неговия двор, ти живееш в царската глава, отпечатан си, той те е видял някога.

Та казвам: Ако ние разглеждаме в какво седи величието на човека. Ви имате някаква идея. Някой човек за пръв път го виждате и го обичате. Кое ви заставя да го обичате? Кое обичате в него? Има нещо, което се обича. То не е конкретно. Ако ви попита някой, не можете да дадете отговор. Казвате: „Обичам го.” Че го обичате, обичате го, но кои са подбудителните причини? – Те са скрити от вас. Дотогава, докато вие не можете да си обясните Любовта в себе си, Любовта не ви се изявила, тъй както трябва. Вие имате само външните прояви на Любовта. То е една Любов на сенки. Не казвам, че тя не е Любов, но тя е нагодена според състоянието на хората. Сегашните хора със своята нервна система не могат да издържат лъчите на Любовта. Под думата „Любов” сегашните хора мислят, че като се влюби човек, роб става. Робството не е Любов. Единственото нещо, което освобождава хората, то е Любовта. Слънцето, като огрее Земята освобождава всички ония семена, които са притиснати вътре в нея, те излизат. Сегашните хора са били роби, че от постоянните лъчи на Слънцето хората са излезли от земята, започнали са да мислят. Горенето на Слънцето ги е накарало да ходят по Земята.

Сега се заражда противоречие, какво е писано в Библията. Всеки може да оспорва какво е писано в тази Библия. Смешно, нищо не е писано в тази Библия. Много малко работи са писани. Има една друга голяма Библия, за която трябва най-малко десетина хиляди години да прочетем само половината от нея. Трябват 20 хиляди години да я прочетеш цялата Библия. Има и картини вътре. Всичките тия епохи са описани с картини и ти трябва най-малко няколко милиона години да изучиш и да се опознаеш. Сега някой прочел Библията и дошъл до Откровението. До Откровението дошъл, друга манджа да яде. Казва: ”Слънцето ще потъмнее, Луната ще потъмнее.” Слънцето е емблема на държавата, на светската власт. Когато се казва, че Слънцето ще потъмнее, значи властта

на всичките държави ще потъмнее. Кога се казва, че Луната ще потъмнее, значи всичките религиозни вярвания ще потъмнеят. Когато се говори, че всички звезди ще паднат от небето, това са великите хора, които ще паднат. Това са уподобления. Онези звезди, които падат, те са велики слънца. Де ще паднат, на кое място ще паднат? – Простите хора казват – звездите падат. Падат тия, малките парчета, но изгарят.

Та казвам: Тепърва ние имаме една епоха, в която човек трябва да учи и то с Любов. Ако учи другояче, то е товар. Сега гледам учените хора, които поддържат Айнщайновата теория, не можаха да издържат. Тя е смешна. Те са толкоз малки работи. Искат да знае Айнщайн разширява ли се Вселената, дали е безгранична или гранична. Дойде и намериха, че още се разширява, расте. Намериха, че сегашният свят е относителен. Какво се подразбира под думата „относителен“? – Може би, ако ние запитаем моралите за Вселената, какво понятие ще имат. Съвременните хора са слепи. Тя е сто пъти по-голяма, отколкото те я виждат. Всичките ни телескопи са направени според нас, тя е сто пъти по-голяма. Най-големите телескопи още нищо не виждат. Те не са приспособени. В човека ще се създаде нова мрежа. Ние не схващаме всичката светлина. Ние схващаме само 7 цвята. Светлината има повече цветове. Някои мислят седем. Седем засега. Едно време бяха три, после четири, пет, шест, сега са седем. Светлината се развива. Какъв ще бъде погледът на един ангел за Вселената?

Има един разказ. Един астроном се молил да му покаже Господ величието на Вселената. Като наблюдавал небето, явило се в него амбицията за величието на Вселената. Молил се много, Господ да му покаже величието на Вселената. Господ изпратил един ангел на Земята и му казва: „Ще го вземеш, ще го лишиш от неговото тяло, но ще му оставиш човешкото сърце.“ Взел го ангелът да го носи по Вселената. Минали през Слънцето, минали през друго

слънце, навлезли във Вселената. Казва: „Няма ли край?” Казва му ангелът: „Това е още началото.” Казва: „Моля ти се да ме върнеш, моето сърце не може да издържи. Не е за мене това, върни ме пак на Земята.”

Сега най-високите идеи за оня свят, какви са? – Чисто човешки идеи. Такива напреднали идеи. Къде е оня свят. Вие мислите като въздуха. Като стъпиш на оня свят толкоз твърда почва има, че е по-твърда от диамант. Сега аз не искам да доказвам, че е твърда. Който не вярва да иде да провери. Аз, който съм видял нещата, не ги доказвам. Който не вярва, да иде да ги провери. Нито аз искам да ми доказват на мене. Без доказателства. Как ще ми доказват дали пея право или не? – Аз съм автор. – „Отде знаеш?” – „Чух го. Отлично пее човекът.” – „Какво доказателство? Кой професор го доказва?” – „Никой професор не ми доказва. Аз го зная.” Ние имаме пет сетива. Като пипна с пръстите, познавам, че материята е твърда. С пръстите познавам тази твърдата материя. Какъв е вкусът? – Ще близнеш и ще познаеш сладко ли е или горчиво. После тази твърдата материя има и уханье. Под думата „твърда материя” разбирам организирана материя, тя издава звук. След туй тя е по-модно облечена, в дрехи, с краски. Ние сме дошли до гледането. Туй е азбука. Седем букви са открити в Битието. В Битието знаете ли още колко букви има? – Сега не искам да ви казвам още колко букви има, защото ще ви смутя. Не искам да смущавам хората. Ако ме пита един човек и каже: „Колко ти дължа?” – Казвам: – 50 стотинки. Не се смущава. Изважда и плаща. Ако му кажа 500 хиляди лева, ще се смути. Като му кажа 50 стотинки, никак не се смущава. Малкото е разбрано, голямото сплашва човека.

Та казвам: Най-хубавите неща не се доказват. Любовта не се доказва. Мъдростта не се доказва. Истината не се доказва. То са непосредствени неща, които засягат човешката душа. Всеки един човек в света, който е излязъл от Бога, той носи Божието

благословение. Всички онези същества, които са излезли от Бога, понеже всички са излезли в разни епохи, ние мислим, че някои хора нас не ни ползват. Ние са samozаблуждаваме. Няма същество, което като срещнеш на Земята, да не ги причини едно голямо благо. Сегашните хора се оплакват, страх ги от влияния. Лошите влияния произтичат от закона на безлюбието в света. Ако за големият син намисли баща му да му остави най-вече, той веднага започва да се държи със своите братя и сестри... Той е любезен с баща /си/ и с майка си, но той има една задна цел. Онзи брат, който иска да помага на своите братя, постъпва другояче. Ние трябва да бъдем ония синове, които искаме да помагаме. Досега ние сме били синове да се обличаме най-хубаво, да вземаме първите места. Във времето на Христа се яви една майка с двама синове, която искаше да тури единия отдясно, единия отляво на Христа. Целият християнски свят иска да бъде отляво или отдясно. Не върви. Най-великите хора вземат последните места, глупавите първите места, светът ще се оправи. Първите места за ядене дайте ги на глупавите. Умните хора да се наредят последни.

Ние трябва да изучаваме Вселената такава, каквато Бог я създал, не каквато ние я създаваме. Всичкото противоречие седи в противоречивите възгледи. Колко майки ще срещнете сега, които отговарят за качеството на майка? – Много малко. Колко бащи ще срещнете, които отговарят на качеството на баща? – Аз не искам да направя упрек на съвременното човечество. Намирам, че семейният живот на птиците е много добре развит. Наблюдавайте, там майката мъти, после бащата топли яйцата, помагат си. Като се излюпят и той, и тя носят храна. Като ги отхранят оставят децата свободни. И в тях има различие. Майката обича някое повече, бащата обича някое повече. Имат симпатия. Неизбежно е. В Природата няма такова равенство. Под думата „равенство” разбираме същество, което обича повече, повече го обичат, което

обича по-малко, по-малко го обичат. Онези, които не разбират този закон, казват: Не ме обичат - и те малко обичат. Много го обичат - и той обича много. Обича човекът, много е богат. Обича много. Бог му дал. Ако говорим за богатството в този смисъл, което се дължи на ума, на сърцето на човека. Този човек, който много обича, много му е дадено. Но и много се иска от него. Съвременните хора страдат. Много им е дадено. Съвременните изследвания /на/ учените показват какви възможности има в човека. Те казват, че всичкото знание, което има днес човек, може да се запечата на 90 книги като Библията. Ако това знание се напечата в човешкия мозък, ще остане място още за 900 такива книги. Тогава едва една десета от това, което е в човека, е развито. Какви големи възможности има, девет десети има неразвито. Някой пита: „Какво трябва да правя?“ – Ще учиш. Оженила се младата мома, тя бяга от мъжа си. Тя няма търпение. Трябва да го търпи. Че тя ако имаше Любов, този мъж ще бъде по-лек от муха. Тя ще го хване за врата, ще му каже: „Ти си пратен да ми помагаш. Ако помагаш, ти си мъж.“ Той ще каже: „Ако търпиш, ти си жена. Не може да търпиш, не си жена. Да си върви.“ Не може той да помага. Той да си върви, не е мъж. Следователно, в сегашното разрешение, ако жената не носи търпението като основа на себе си, не е жена. Ако мъжът не може да послужи на една жена, не е мъж. В най-разбраната форма не е мъж. Казва: „Да бъде кавалер.“ Чудна работа. „Кавалер.“ Тази дума е безсмислена. „Кавалер“, значи конник. Той е кавалер без кон. Как е кавалер без кон? – Казва: „Кавалер не е.“ Няма никакъв кавалер. Казва: „Дама.“ Оставете, дама нас не ни трябва. В България колко дами има? – Такива нас не ни трябва. Нас не /ни/ трябва дами, ни лейди, но жени ни трябва. Давам смисъла на две думи. „Девин“, „девици“, значи чисти. Жена е, която има търпение. Тя носи живота. Дама, като умре мъжът ѝ, ще се почерни, ще иде на гроба, ще се поклони и ще си замине. Тя гледа какво /е/

оставил на нея. Лейди е, като умре мъжът, ще иде на гроба, ще тури цветя на гроба, ще тури вода, ще остави той да разрешава въпроса. Ако е жена, ще го възкреси. Ще го зачене в себе си, ще го роди. Искате да възкръснете, ще минете през тесните врата. То са тесните врата, вратата на раждането и смъртта. То са два пътя, по които човек трябва да мине. Този въпрос не може да се разбере без онзи вътрешен процес, без онази чиста представа за нещата. Ти седиш най-първо и нямаш една идея. Онова, което Бог е създал като жена, какво е? – Онова, което Бог е създал като мъж, какво е? – Трябва да имаш представа, че по образ и подобие го направи. Трябва да имаш представа. За жената не казва, че я направил по образ и подобие. Но за първия Адам казва: „Направи го по образ и подобие свое – мъжки и женски пол.” В първото създаване и двамата ги направи. Във второто създаване мъжът е направен, но за жената нищо не е казано. Жената тогава не беше, тогава тя беше дете. Не говоря за Ева, тя отпосле стана жена. Тя не беше подготвена за жена. Тя едва сега е Ева. Като се яви в новото човечество, Ева ще издържи изпита си. Ева в новото човечество, което сега иде, ще роди нещо хубаво. Те ще се нарекат хората на братството. Засега Ева, която родила, не знае какво да кажа. Ние сме онази Ева, която ги роди вън от рая, единият брат уби другия брат. Сега родените са от първата Ева, всеки гледа да убие другия. Всичкото недоволство в света произтича от там. Има нещо от майката, Новата Ева, която иде в света, трябва да изяви роденото от Бога. Казва в /се/християнството: „Да се родят.” Трябва да дойде една Ева в света. Апостол Павел казва, че ги родил. Те загатват за тази първата Ева, която Бог създаде по образ и подобие. Тя слиза сега на Земята. Първият човек, когото Бог създаде и той слиза сега на Земята. Дето се казва – Второто пришествие, Възкресението. Туй Възкресение ще бъде новото раждане, в което хората ще се родят по нов начин. Няма да се раждат както сега. Сега вас може

да ви се вижда малко странно.

Ако влезете в един музикален свят, знаете ли колко странни работи има? – Аз съм слушал мнозина да изпълняват някои сполучливо направени, някои майстори съм слушал, никакъв образ не дават. Щом се дават тоновете, веднага образ се дава, има трептения. Цяла епоха представят, някои имат само размътени образи, нищо определено нямат. Казвам: Ако нашата мисъл, ако нашите чувства, нашите постъпки /не/ ни дават един чист образ на нещата, ние нямаме една престава за Бога. За пример, ние мислим, че то е велико същество някъде. Аз Го виждам скрит зад най-дребните неща. Заставам пред един цвят и с благоговение седя, Той е скрит зад него. Гледам колко хубаво е направено това цвете, какъв аромат има. Казвам: „Господи, Господи, познавам Те, Ти си.” Не казвам и това, но като дойде, изменя се лицето ми, погледът, мислите ми, всичко става друго. Влизам в един друг свят. Отваря се един свят, виждам ангели, които изложили своите картини. Всеки цвят е една картина на един ангел, който е работил. Седя с благоговение в туй изложение. Гледам един цвят, други и гледам да не наруша нещо, да се не събори някоя картина някъде. Такава една ясна престава имам. Та казвам: Когато дойде един музикант, аз го виждам. Та когато аз видя един музикант, те нямат една поза. Клати се на една или на друга страна, като че мъчно се свири. Има едно клатене немусикално. То не е хармонично според мене. Аз съм изучавал музикалните движения на всеки тон. Има известни движения, които са важни. От движенията зависи здравето. Когато мислиш, се движиш, когато чувстваш, се движиш, когато постъпваш, се движиш. Да знаеш какво е движението на постъпките, какво е движението на чувствата и какво е движението на постъпките. Ти ще имаш ясна престава. Казвам: Сега ни трябва хора, които са опитали. Нас ни трябва музиканти, които са следвали в консерваторията на Слънцето и

са дошли на Земята. Тези тук, които сега се упражняват, минават за професори по музика. Щом се занимавате с музика, ще дойдат един ден и ще ви вземат. Достатъчно е 24 часа да бъдете там, като се върнете, ще бъдете професор тук. – Как е възможно? – Аз ще ви докажа, което не се доказва. Легнете вечерно време, сънувате, че оттук отивате в Америка, свършите колегия, университет, вземете докторат, връщате се в България. Как става? – Цяла една епоха, а ти за една вечер свършваш. Такива сънища са ми разправяли.

Та казвам: Онези, даровитите, гениалните деца, които се раждат, как на 4-5 години свирят на пианото. Раждат се. Но тия деца са били на Слънцето. Не мислете, че гениалността е от Земята. Земята не е за гениалните хора. Тук се проявяват гениите. Като го хванат, като го турят при най-лошите условия, ще може ли да търпи. Ако може да се освободи музикално, ще пее на гъстата материя, ще пее и тя ще те пусне, ще минаваш, ще претърпиш. Един /ден/ Буда искал да се освободи, да си поотпочине, да не мислят заради него. Легнал под едно плодно дърво и заспал. Дебнала го тази астралната змия, обвила го и като се събудил, намерил се стиснат. Той започнал да се смалява, смалява, станал толкова малък, че се изплъзнал от нейните гънки. Сега музикантите, като дойдат лошите условия, смаляват се, смаляват се като излезе навън, той вече е музикант. Без Любов по музика, не може нищо да се постигне. Може да ми каже някой, че може да постигне, но то е невъзможно. Ще туриш в основата Любовта. Ще пееш, тия ноти, като произнасяш, като че пее някой в душата ти. „До” пееш, носи блага, „ре” пееш, носи блага. След като изпееш една гама, една песен да се чувстваш радостен. Сега изпееш една песен, дотегне ти. Това не е пеене. Аз не пея така. Не може да се пее така. Сега кой е начинът, по който вие можете да постигнете нещата? – Понеже не сте работили над себе си, вие имате едно бъдеще, вас ви въодушевяват обикновени хора. Хубаво е да ви въодушевяват. Но казвам: На вас ви трябва

да се спре някой цигулар при вас. Има един анекдот за Паганини. Като минавал покрай една улица, вижда един стар цигулар, побелял, паднала цигулката, той седи и мърмори. Взел Паганини цигулката и започнал да свири. Събрала се цяла публика. Гаванката на стария цигулар се напълнила, всички хвърляли. Та старият цигулар казва: „Синко, защо не дойде по-рано, къде си толкова закъснял?” – Какъв отговор е дал Паганини? – Казва: „Благодари сега.” Казвам: Туй наричам гениалност. Гениалният е този музикант, който се е спрял в Невидимия свят. То е гений. Не мислете, че в дадения случай вие сте гений. Геният е особено същество от Божествения свят, нищо повече. Талантът е едно същество от духовния свят, обикновеният човек е от Земята. Сега мислим, че сме талантливи и гениални. Ако си талантлив, ти си от духовния свят, посетило те е едно същество. То, докато е с тебе, всичко върви. Ако си гениален, посетило те е едно същество от Божествения свят, помагат си заедно. Сега някои, които не разбират казват: „Тъй ми каза Духът.” Оставете този начин, но говорете тъй: Тъй ми каза Духът. Духът в човека никога не говори като човек. За мене е тъй. Много рядко говорят духовете. Защото езикът им е толкова съдържателен, една дума на едно гениално същество в духовния свят, е цяла реч от 10 000 думи. Тази реч като ти каже, никога няма да я забравиш. Като влезе, тази дума е светлина, веднага умът работи. Дойде мъчна задача, веднага я разрешава. Това същество разреши задачата и казва: „Подпиши се.” Дойде друга задача, разреши я и казва: „Подпиши се.” Ти мислиш, че си гениален. Ти си само този, който се подписва. Ти си свидетел. Казва Писанието: „Ще изпратя Духът си.” Когато Бог изпрати Духът Си, всички хора ще бъдат гениални. Гениално в нас е само Божественото. Само духовното е талантливо. Та сега както е на Земята, казват, че има гении, полугении. Това не е обяснение. Гениите имат особени линии. Те имат особено устройство на

очите. Всичките линии са съвсем другояче устроени.

Та казвам: В онази притча, дето Христос казва за талантите, този, който имаше 5 таланта, беше гениален. Който имаше два таланта, беше талантлив, който имаше един талант, беше обикновен. Онзи, който беше гениален, спечели още 5, който беше талантлив, спечели още 2, а онзи обикновеният, който имаше 1, зарови и него. Ако сте заровили вашите таланти, вие сте обикновени. Не си правете илюзии. Казва: „За в бъдеще като се преродя втори път на Земята.” Ще се преродиш в някоя крава. Ни най-малко не ви насърчавам в бъдеще. Гениалните и талантливи хора имат бъдеще. Не е лошо да се родиш в крава. Ти няма да имаш условия да учиш. В една крава мляко знаеш да правиш, ще го сърбаш от дърветата, ще те доят. Като се научиш да си даваш млякото, ще влезеш във втора степен. Дойде талантливият. Щом човек дойде в таланта, в гения, трябва да работи за Божествения свят. Каквото вземе, всичко трябва да раздава даром. Както от цветята излиза аромат, така и нашата дума да раздава, както Слънцето раздава своята светлина. Туй се изисква от онези, които искат да служат на Бога.

Та казвам: Оставете този страх. Хората от постоянния страх остаряват. Казвате: „Ще се остарее, ще се остарее. Какво ще се прави?” – Като остаряват, къде ги заравят? – Ще направят паметник. Защото какво е паметник на Земята? – Един паметник, това е затвор за тебе. Защо ми е затвор? – В затвора, нищо повече. Ще каже: „Не ми трябва затвор.” Ако ми повярвате и без затвор може. Като не вярвате, направят затвор. Имайте вяра, отворете душите си. Вие сте живели по един начин. Трябва да има правилно разбиране, защото някой път можете да ме разберете криво. В Русия един студент, след като се молил дълго време, явява му се Христос и му казва: „Не ти харесвам очите.” Става и си казва: „Щом Христос не ми харесва очите, защо ми се?” –

Запалва една свещ, туря едното око и започва да го гори. Влизат студентите и спасяват другото око, искал да изгори очите си. Христос му казва: „Поправи си очите.” Той разбира буквално. Казва: „Че видях Христа, не се съмнявам, че не разбрах Христа, направих една погрешка, че изгорих окото /си/”. Не тълкувайте криво, не искам да си изгорите очите. Не искам каквото хората имат, да го раздадат. Искат да раздадат богатството си. Светът така не може да се поправи. Най-първо в света трябва да влезе Любовта като подбудителна причина. Всеки човек, който иска да направи добро, да го направи от Любов. Ученият да учи от Любов. Ако Любовта влезе във всичките области на човешкия живот, всяко нещо да става от подтика на Любовта. И каквото направиш, да си доволен. Другите хора да живеят, както разбират. Да не казва никой, те ме изнудиха. След като раздадеш всичко, да не усещаш, че си осиромашал. Тогава може да имаме опитността. Отишъл там да проповядва. Проповядвал, проповядвал, никой не се обръщал. Един ден казва: „Ще ви проповядвам Христовото учение реално. 20 години ви проповядвах, че Христос учеше, че който има две ризи, да даде едната.” Като чули, идат тия диваци и всеки, като влязъл в къщата, задигнал нещо: някой стол, друг – дреха, задигнали всичко и офейкали. Той се зарадвал, че проповядвал учението. Докато проповядваме Христа и всичко седи у нас, ние не сме дошли още до реалното учение. Тия диваци по едно време си казват: „Този човек 20 години живее между нас, никому зло не ни е направил, ние отидохме като разбойници и разграбихме.” Всеки се върнал и му върнал взетото, всичко каквото имаше. Ние се страхуваме, че ще ни оберат. Те ще донесат взетото назад. Целта на провидението не е да ни оберат, но иска да ни научи да вършим Волята на Любовта. Всичкият стремеж на Бога е да ни научи да работим с Любов в света. Не че е принуждение. Принуждението произтича от съвсем друг закон. Христос казва: „Защо ме наричаш благ? - Благ е само един

Бог.” Едно благо същество може да носи всичкия този произвол, който имаме сега на Земята. Казва: „Ще поумнеят всичките хора.” От всичките противоречия, които сега виждате, Бог ще извади скъпоценни камъни. Тия гранати, тия бомби, всичките танкове, параходи, всичко ще се промени и вие ще се чудите на чудесиите, които станат. Съвременните хора светии ще станат. Светии, но като се родят от новата майка Ева, която е направена по образ и подобие Божие. Затова всички трябва да се поставите да минете по новия път на Любовта. Свириш, свири с Любов. Сиромаш си, приеми сиромашията с Любов. Не те слуша жена ти, ти с Любов приеми това. Защо да не ме обича? Ако обичаш жена си, която те обича, не е Любов. Като не те обича, да я обичаш, то е Любов. Любовта няма стимул отвън. Любовта е сама стимул за себе си. Докато не дойдем, Любовта ще бъде стимул за нас, не отвън да бъде стимулт да влезе, онази истинската Любов сама да бъде стимул в нас. Туй наричам в нас да се всели Божественото начало. Та при най-лошите условия да станат чудесии, каквито никога не са ставали. Да допуснем сега, че искате едно чудо. Какво чудо? – Искате по един самун да имате или искате по 100 или 200 златни да имате. Кое от чудесата искате? – Ако искате по 100-200 хиляди лева, трябва кредит от банката; ако ви дам тия пари, то е залъгалка, то е заблуждение. Най-първо ще наруша порядъка на нещата. Понеже златото се ражда като плодовете. То е свързано със здравето на човека. Златото има отношение към целия органически свят. То е проводник на слънчевата енергия. Да ви дам сега на вас златото, значи да ви създам зло. Вас злато не ви трябва, нищо повече. Но ви трябва една светла мисъл. Материалните работи ще дойдат. Целият материален свят трябва да го добием отпосле. Засега трябва да се приготвим. Материалните светове Бог е приготвил като възнаграждение. Ако вие служите на Бога както трябва, един ден, ако сте гладен за земя, за слава, ще ви пратят някъде. Казва:

„Не търсете слава от хората, от Бога слава търсете.“

Сега такива каквито сте, вие не може да идете на Слънцето. Защо не може? – С тяло не можете да идете. Понеже на Слънцето има 16 хиляди тона налягане, на Слънцето ако идете, вие ще се превърнете на най-тънката хартия, която съществува в света. Или на научен език казано, ще се превърнете на газообразно състояние. Вашата мисъл не трябва да има тяготение на Земята. Човек иска да иде на Слънцето. Трябва да има съвършена Любов. С Любов може да иде и да издържи на всичкото налягане. При сегашното състояние да идеш, е голямо нещастие. Даже по някой път да мислим за Слънцето, то е доста трудна работа.

Най-първо се въоръжете с Любовта на малките мъчнотии, които имате, понеже в тия, малките мъчнотии, ще ви се разкрият бъдещите закони, по които ще се направляват законите, по които талантите ще дойдат да се вложат във вас, по които геният ще дойде. Пред всинца ви седи едно велико бъдеще. Вие искате сега на Земята...Вие сте в училище. Няма какво да очаквате повече. Ако възприемете така Любовта, вие ще влезете в новия живот по един естествен път. Няма да се плашите. Когато дойде смъртта, ще дойдат вашите приятели отгоре. Най-първо ще се явят двама ангели, облечени в светло, ще дойдат, ще ви вземат, ще ви ръководят, няма да ви говорят нищо за смъртта. Ще станете, те с Любов ще ви изтеглят и ще напуснете тялото, като че излизате от къщи и ще си заминете весел за другия свят. Няма да се мъчиш да излезе душата, да я пуснеш. Те са двата ангели, най-красивите, които сте виждали. Опасност има, че като не сте живели добре, наместо да дойдат светли, ще дойдат двама черни, с мечове. То е лошото. Искам да ви представя Онзи Велик Баща, да имате един образ заради Него. Няма по-добър от Него. Няма по-велик от Него. Заслужава да живеем за нашия Баща. Заслужава да бъдем музиканти заради Него. Заслужава на Земята, тази работа ще

се благослови. Дето сте болни някои, то е, че не правите опити. Срецам мнозина. Казва: „Сестра, аз много вярвам, но няма да го бъде.” Много вярва, но няма да го бъде. Тъй ли се говори? – По старому няма да го бъде, по новому ще го бъде. По старому никой от вас не живее добре. Всички от вас трябва да имате един много подвижен ум, подвижно сърце. Човек е изпълнен със страх. Като дойде една болест, започва да го е страх. Няколко дена прави опити. Изучавам теченията на болестта. Опасни течения са. Знаеш какво значи да правим опити с температурата. 150 градуса да те турят на пиростията*, докато се приспособиш, после 200, 400 градуса, ще започнеш да подскачаш. Започваш да изгубваш вярата, Небето се затваря, оставят те, не можеш да се молиш. Говориш, никой не слуша. Отвън ние механически се молим. Ние мислим /за/ Духа. Ще се обърнеш по съвсем друг начин за молитвата, ще разчиташ. Ще видиш какво Бог може да направи в тебе. Ще уповаваш на себе си, тогава ще имаш равновесие, няма никакъв страх. След тази голяма тъмнота, която ви е посетила, ще видиш отдалече една малка светлина се задава. Видиш светлото лице, постоянно се приближава, ще чуеш думата „мир”. Да изповядваме Бога с Любов, не с насилие. Като помислиш заради Него, да ти стане весело, че всичко можеш да направиш. Всичко наоколо да ти е мило. Като искаш да направиш една постъпка по Любов, всичко в света да ти стане мило. То е Любов в света. Не правите малки опити. Само така можете да се подмладите. Писанието вярно казва: „Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.” Които с Любов го чакат, ще се обновят.

Та казвам: Остава единственото нещо в света, което хората трябва да направят. Аз ви казвам: Иде нещо в света много добро. Аз така го виждам. Какво ще стане? – Много добро иде в света. Толкоз хора измряха. Не измряха, опознаха се. Войната от Божественото гледище е опознаване. Два народа като се бият, се опознават и се

влюбват един в друг. Следователно тази война, която става сега, е опознаване на народите. Не само с бой работата става. Който много има, много трябва да дава. Всеки, който има, да принесе на олтара от Любов най-хубавото, което има. Кажете на един човек две думи. Не иска много този човек. Един ден иде един болен и му казвам: „Иди, ще оздравееш.” – „Как ще оздравее?” – „Иди, ще оздравееш.” Най-после му креснах: „Иди си, ще оздравееш.” След един месец иде да благодари, че е оздравял. Искам да му кажа: „Ако не оздравееш, ела при мене. Като ти казвам, че ще оздравееш, отгоре казват, че ще оздравееш. Аз няма да те лекувам, други ще те лекуват. Ще оздравееш.” Той мисли, че аз го лъжа. Казвам му: „Върви ще оздравееш.” Сега не е въпрос за оздравяването. Дойде някой, не е добър. Казвам: „Добър си, само си ашладисан с диво.” Всички сте добри.

Та казвам на всинца ви: Всички ще станете за в бъдеще талантиливи и гениални. Ща кажете: „Кога?” – Гледайте да не ме предизвикате да кажа: ”Вървете си.” Които се сподобят с този век, нито се женят, нито за мъж отиват по стария начин. Ще имат Любов, ще бъдат като ангели. Ще видите служение, за което ви говоря. Ние трябва да се подготвим да служим с Любов. Казвам: Ще се оправи светът. Умрял някой. Не е умрял, повикали го в другия свят, отишъл да се учи.

Та казвам: Нека изповядваме нещата. Под думата: Който ме изповядва пред хората с Любов, казва Христос, и аз щ е го изповядам пред ангелите. Кой не ме изповядва пред хората и аз няма да го изповядам пред ангелите. Любов за Любов. Безлюбие за безлюбие. Всички работете с Любов. Всички други философии си ги дръжте, но започнете новото да служите. Имате баща, служете му с Любов. Имате другарка, служете ѝ с Любов. Имате мъж, служете му с Любов. На всички служете. Жените да дават. Ще кажете: „Уважение и почитание.” Аз казвам: С Любов. Досега

сте работили с почитание и уважение, оставете тези работи, с Любов работете. Услужи на една жена с Любов. Жените сега са обеднели, като нямат Любов, треперят като животно. Любовта е, която дава. Щом обикнеш, като послужиш с Любов, веднага става красива; щом е без Любов, погрознее. Един мъж, като го срещне една жена, която няма търпение, той отслабва; като има търпение, мъжът става смел и решителен. Щом тя не е търпелива, стане баба. Казвам: Жените търпеливи, мъжете с обхода, тогава ще бъдат смели и решителни. Или според моя език: Ще служат в света с Любов. Всичко ще постигате с най-малка енергия. Не разрешавайте въпроса, как. Няма да се мине дълго време и това ще се отбележи на вас. Нека да се чете на вашите очи, в движенията, че Любовта е подбудителната причина, че служите на Бога. Питат те: „На кого служиш?“ – Кажи: „Уча се сега да служа на Любовта. Ученик съм на Любовта. Искам да служа тъй, както аз вече разбирам.“

Не правете опити с големи работи. Големи работи не искайте да свършвате. Правете опити с малките работи. Направи един опит най-малък. Служи на човек, кажи му една дума с Любов, тъй че да почне думата. Една дума тъй да я произнесеш, че той да я запомни. Не големите работи, но малките работи опитвайте.

Тайна Молитва.

**26 беседа, държана на 29 март 1942 г. неделя, 10 ч.
Изгрев-София.**

БЪДИ ВЕРЕН

Отче Наш. „Ще се развеселя.”

Няколко стиха от 20-та глава на Йоана.

„Духът Божий.”

Нашият век е век на реалното. Реалистичният век няма да го нарека материалистичен, понеже го свързват с думата „безверие”. Понеже думата „безверие” не съществува в света. Тя е псевдоним. Някой не вярва. Той не вярва в едно, но вярва в друго. Бих желал да срещна някой човек свършен безверник. Този век не е на безверие, но е реалистичен век. Понеже е реалистичен век, костеливи орехи има, като ги чоплиш със зъбите, ще си повредиш зъбите, трябва чук. Много деца повреждат зъбите си с чупене на лешници. Кой въпрос е много лесен? Казват някои: „Откровение имаме.” Откровение на един гениален човек разбирам, но един обикновен човек никакво откровение не може да има. Ако откровението може да се даде на обикновените хора, досега светът щеше да цъфне. Но на гениалните, на талантливите хора ще дадат. Талантливите и обикновените докато ги убедят в туй, минава се време. Сега има едно положение, което трябва да знаете. Как да гледате на света. Сега на вас ви трябва почивка. Всички сте турени като на парила. Тия парила може би вие да сте ги създали. Тия парила може и другите да са ги създали. Но ще ви приведа един български анекдот. Не е много поетичен, но е изразителен. То седи в следното: Някой селянин се оженил за една селянка и тя му забранявала да яде яйца. Казва: „Яйца няма да ядеш, само ако ти позволя. Без мое позволение нито едно яйце няма да изядеш!” Не знаей, може би от Великден на Великден му е давала. Анекдотът е следният: Един ден тя умряла, дошла една болест, припаднала и

умряла. Той, като видял, казва: „Отървах се вече.” Не плача заради нея, но взел човекът 4-5 яйца, заровил ги в огъня и казва: „Сега не може да ми заповядваш!” Чули съседите, че се е поминала жена му и 4-5 дошли да го посетят. Като чул да се тропа, той извадил набързо яйцата и ги сложил в пазвата. Забравил за момент, че жена му умряла и помислил, че ще има скандал. Те започнали да го окайват и казват: „Голям огън гори на тази къща.” – „Много голям е, но този, дето гори /показва сърцето/, е по-голям.” Виж, казват, колко обичал жена си! Не че обича жена си, но яйцата го горят. Ние, съвременните хора, страдаме от нашите яйца, от печените яйца. Създаде се една мисъл, създаде се едно чувство, създаде се една постъпка, които не може да се организират.

Да дойдем до основните работи. Физическият свят е твърд. Материята, от която е създаден е твърда и се дели до безкрайност. Духовният свят е жидък, на вода мяза, воден е. Умственият свят е въздухообразен. Божественият свят и той е твърд, но той е неделим. От него се образува голямото тяло, от физическия свят се образуват малките тела. Има едно подобие. Когато идваш да създадеш едно нещо голямо, трябва да се хванеш за Божествения свят. Когато искаш да създадеш едно малко нещо, трябва да се хванеш за човешкия свят. Хората, когато създават малки работи, хващат се за Божественото; когато създават големите – хващат се за човешкото – не върви работата. Ако човек не разбира вътрешния смисъл на света, ако той не разбира своите чувства, ако няма ясна представа за чувствата, за постъпките и за своите мисли, мъчно може да се справи със света. Той мисли. Всеки мисли, че е най-важното нещо. Като комара няма друго такова същество. Жабата мисли, че като нея няма друго същество. Ами вярно е, че няма. Не че светът е създаден само за комара, то е въпрос. Светът да е създаден само за жабата, то е въпрос. Трябва да имаме една ясна представа. Не само теоретически нещо да го помислим, трябва да

го почувстваме и още трябва да го направим. Не само трябва да го направим, но има едно състояние, трябва да го опитаме. Аз вземам опита като една проверка. Има неща, които могат да се проверят. За пример, как определят учените хора с каква бързина се движи светлината? Или как далечните слънца от Земята, по какъв начин измерват? С аршин ли? Макар че не може да идат на Слънцето, знаят какви елементи има. После определят температурата му. Има други работи, които не знаят. Не че не знаят, но не искат да кажат, понеже ние разглеждаме света от чисто земно гледище, според законите на Земята. Целият физически свят стои в едно безкрайно разнообразие на живота при разни състояния. Животът може да се яви при 37 градуса, при сто градуса, при 125, при 250 градуса, при 1000, при 2000, при 100 000 и при няколко милиона градуса. Сега ние само от нашето гледище на Земята мислим. Тук на Земята е така. Ами, че как мислите? В Библията се казва: „Бог създаде небето и земята, и земята била неустроена и пуста и Дух Божи се носел на повърхността на Земята.” Голяма температура имаше в този Дух. Имаше живот. Той се носеше по повърхността на Земята. Сега всички вие имате един свят неустроен във вас. За пример - по това се отличава Небето. Небето е устроено. „В началото Бог създаде небето и земята и земята беше неустроена.” Светът се създава всеки ден. Той се създава разумно. Небето е създадено. То носи разумния идеал в света. Оттам се вземат всичките форми. Казвам: Всеки един трябва да работи, да пресъздаде себе си. То е задачата на Земята. Ако дойде един художник, той няма да се роди със своята гениалност. Той се ражда с всичките възможности. Постепенно като работи, той става виртуоз в тази област, да рисува. Така става с музикантите, така става с писателите, така става с онези, които говорят или работят. Религиозните хора казват: „От Духа ще дойде!” От Духа ще дойде, но Бог иска работа. Не може да дойде така. —,Аз не го

помня.” Че ти не го помниш. Много религиозни хора мислят, че като не помнят, забравили го. Не трябва да го забравяш. Някои неща, които са важни, защо ще ги забравиш? Ако забравиш как да си обуваш обувката, какво ще бъде? Ако забравиш как да се качиш на един кон или как да се качиш на някоя каруца или ако забравиш откъде да влезеш в къщата, идеш оттам, дето няма врата, искаш да влезеш, търсиш нова врата.

В човека има вродено едно тщеславие и гордост. Човек мисли, че много знае. Да ви приведа един анекдот. Трябва да се пазите. Той не е поетичен, но обяснява. Една доста интелигентна селянка не знаела как да готви. Отива в съседите и пита: „Вие как варите боба?” – „Туряме го във водата и като стоплим първата вода, хвърляме я. Втората не я хвърляме.” – „И ние така го варим.” Пита: „Житото как го варите?” Казват й. – „Ние така го правим.” Казва: „Баницата как я правите?” Казват й как. Тя казва: „И ние така.” Един ден съседката искала да я изпита колко знае и когато тя дошла да ги пита как те готвят охлювите, тя казва: „Туряме ги в чутурата, начукваме ги, начукаме ги хубаво, туряме ги в тенджерата, туряме ориза отгоре.” – „И ние, казва, така ги правим.” Това е човекът, който не знае. Така не се говори. Има един анекдот, ще го оставим него. Нас ни е потребно едно знание, което да ни освободи от тежестите, които имаме. Съвременните хора имат големи тежести. Има неща неверни, празни. Четеш едно съчинение, писал неверни работи отвсякъде. Смущаваш се. Трябва човек да проверява нещата. Често има преувеличение. У българина чувството на преувеличение е силно развито. Харесвам това чувство на българина. Не казва нещата както са, той ги преувеличава. За пример, в практическо отношение някой казва толкова свят много – 20 000, а то едва 1000 души има. Друг казва, като отиде на някой събор, свят, свят, яйце да хвърлиш няма къде да падне. Събрали се 1000 души и яйце нямало къде да

падне. – Преувеличение. Само в едно нещо той не преувеличава. Като го попиташ колко даде нивата, няма да преувеличи. Казва: „Едва прекарахме.” Там няма увеличение. Като е за друго, много увеличава. Казва: „Учен човек е, звездите снема отгоре.” Щом дойде до там, трезвен е вече, разсъждава. Много знае. Та казвам: Сега ако вземеш един човек, който много те обича, преувеличава работата. Ако ще ти даде мнението си за някой човек, когото обича, казва: „Този човек е ангел, той е добър, добър!” Да ви приведа един анекдот, колко са добри хората. В едно богато семейство през постите заклали един паток. Идва един гост, скрили патока в една голяма тенджера, турили коприва да ядат. Поседял гостът, мирише му. Питат го: „Кога ще си ходиш?” – „Утре рано.” Казват: „По-добре тъй, времето ще се развали.” Турят го там да спи, дето е патокът. Сутринта става рано, взема патока в торбата. Казват му: „Ха, на добър път!” Той казва: „На добър път, но се опасявам. В моя живот патиците дойдоха да царуват, ако ме хванат някъде.” Казват: „Няма, няма да те хванат, от патка нищо не става. Няма лошо.” Търсят патока в тенджерата, няма го. Ти ще преувеличиш една работа, ще туриш на един човек, той да е способен. Всичките хора, които са създадени, те са с различни способности. Някой човек не може да го туриш на някоя работа, за която няма способност. Ние мислим, че всеки може да бъде съдия. Не всеки може да бъде учител. Не всеки може да бъде майка. Не всеки може да бъде баща. Не всеки може да бъде адвокат. Не всеки може да бъде виртуоз или певец. Раждат се хората в света. Следователно ние трябва да уповаваме на онова, което Природата е внесла, или онова, което Бог първоначално е вложил, на туй трябва да разчитаме. Често в живота ни се ражда един дисонанс, който аз го отдавам на две причини, три причини има. Един дисонанс се ражда от движението на Земята, друг – от движението на Месечината около Земята, един – от движението на Слънцето.

Слънцето се движи с една скорост 300 000 километра в секунда. В подсъзнанието на човека, човек трябва да вземе влиянието на Земята, на Слънцето и на Месечината заедно. Един човек, който няма перпендикуляр, който не е свързан с центъра на Слънцето, аз считам центъра на Слънцето интелигентността на Слънцето. Слънцето е разумно. Земята е разумна. Между тия две разумности има отношение. Видимата Земя е тялото на Земята. И Земята има душа. И Слънцето има душа. Туй не искам да ви доказвам дали вие вярвате или не, аз вярвам, това е важно. Нещата, които не съществуват, те съществуват, те са. Нещата, които не съществуват, аз и да не вярвам нищо не значи. Не важат за мене доказателствата има ли Господ, няма ли Господ. Казвам: Какво подразбирате: Сит съм, гладен съм? Няма Господ – гладен си. Има Господ – сит си. Мислиш добре – има Господ, не мислиш добре – няма Господ; добър си – има Господ; лош си – няма Господ; справедлив си – има Господ; не си справедлив – няма Господ.

Та казвам: Ония неща, отрицателните, те са в тъмнината. В тъмнината няма знание. Там човек не чувства никаква перспектива. Всичките ония хора, които отричат реалността на света, умът им е помрачен. Всъщност аз разглеждам хората. Много хора безверници, които са, тъмен цвят имат. Щом видя чер цвят на лицето зная, че той е развален. Някои отричат, но имат светло лице. Казвам: Ти си вярващ. Туй съответства на известни области в човешкия мозък. Човек сега няма какво да разправя дали има вяра. Човешкият череп показва дали има вяра или не. Вземете човека, като умре, по-добър се показва. Ако е бил вярващ, тази част на черепа горе, колкото е по-тънка, ако не е живял във вярата, костта е дебела. Ако е бил религиозен, костта е много тънка, ако не е бил религиозен, костта е дебела. Значи не е имал. Достатъчно е да турите една свещ в черепа и да видите де е светъл черепът, там човек е работил най-много. Дето е дебел, светлината не може

да проникне, значи невежа е.

Ние, съвременните хора, понеже сме се отдалечили от Бога, отричаме Бога, нас ни е срам. Ще ви приведа един пример. Американците имат туй чувство на преувеличение, един проповядвал за лисицата, че имала дълга опашка. Той имал един приятел и му казал: „Ти знаеш, че много обичам да преувеличавам. Като започна да преувеличавам, ти ще мръднеш с показалеца си да се не излагам.” Започнал той да проповядва с примера за Гедиона, който хванал лисиците. Той казва: „Но тия лисици са имали опашки по 6 метра.” Приятелят му направил знак с показалеца. Казва: „Вижда ми се малко невероятно” - и намалява с половин метър. Приятелят му пак направил знак с показалеца. Казва: „Но и това ми се вижда невероятно” – намалява още повече. Не преувеличавайте нищо в себе си. Нито увеличавай, нито смалявай! Казва: „Много страдам.” – Че какво страдаш? Колко деца си отгледал? В какво седи страданието? Ти не си отгледал едно дете. Зная един господин 90 години е живял и с молитвата е отгледал 2500 деца. Само с молитва се е молил! А ти колко деца си възпитал? Де ти са страданията. – „Нямам обуца.” Много страдаш, че нямаш обуца, че нямаш шапка, че някъде не те приели добре. Кого приемат добре? Заека приемат ли добре? Лисицата приемат ли добре? Птичките виж, навсякъде треперят. Помнете, че Земята е място на изпит. Тук хората идат на проба. Земята е пробно място. Най-великите хора на Небето, когато искат да ги опитат, ги пращат тук. Следователно вярвайте, че идете на проба. Ще се пробва вашето търпение, ще се пробва вашия ум, ще се пробва вашата Добродетел, ще се пробва вашата ученост, ще се пробва вашето знание, ще се пробва вашето изкуство. В музиката ще се пробвате. Всичко трябва да мине през проба в света. Само онова, което е пробвано, то остава в човешкото съзнание. Като идеш в оня свят, може да работиш. Онова, което не е пробвано, се изгубва.

Тъй както сега учат в гимназията, свършат и всичките формули ги забравят. По история забравят много дати. Много неща забравят. Знание, което се забравя, изкуство, което се забравя, музика, която се забравя. Има знание Божествено, което следва човека. В туй знание радостта е спътница. Всякога при това знание ти имаш вътрешна радост. Като пееш радваш се, че може да пееш. С пеене всичко може да направиш. Ако посадя един декар земя, че й пея, тя ще ми даде десет пъти повече жито, отколкото един, който не е пял. Какво ще кажете? Това е опит. Ако садя дини и пея, тия дини ще растат по-хубаво. Всичките ония хора, които работят добре, те пеят. Човек, който има Любов, той пее вече. Онези, които правят една работа без Любов, те не може да успеят в работата си.

Казвам: Радвайте се на малките благословения, които Бог е дал. Една пчела, за да събере един грам мед, трябва да посети 633 цвята! Ако имаш търпението на тази пчела, Божите блага по малко се вземат. В умствения свят има цвят. Има цвят и в духовния свят. Ние сме се научили на такива благословения, стотинка по стотинка или зрънце по зрънце. Житото, както е, не се ражда така голямо, но малки зрънца. После мнозина са изгубили предназначението си. Казва: „Защо съм дошъл на този свят?“ – Ти си дошъл, в естеството ти виждам, да утешаваш. Казваш: „Аз като страдам няма кой да ме утеши, а аз да утешавам другите.“ Казвам: Няма какво да те утешават тебе, Господ те е пратил, ти да утешаваш. Ти си пратен за музикант да свириш на хората. Като дойде да осиромашееш, Господ ще ти помогне. Не се съмнявайте! Човек, който е изпълнил задълженията си към Бога от Любов, няма в цялата история на човечеството да е бил някой разочарован. Йон, който бягаше и не искаше да иде, какво му стана? Този Йон къде ще го намерим? Вие ще кажете за Йон, че беше любимият ученик. Този Йон направи така, какво ще кажете тогава? Казва: „Господи, не те разбирам. Ти вършиш неща, спокойствие нямам. Да им кажа, че след 40 дена

Ниневия ще пропадне. Казах и не стана. Това го търпя. Но стига една тиква израсна с листата си и дойде един червей, изяде я. Не можеше ли тази тиква да остане?” Казва: „Защо червеят я изяде?” – „Ти искаш каквото си казал да стане. Ти съжaliaваш, че една тиква пострада, а не съжaliaваш, че в Ниневия има толкова деца.” Отвори му се сърцето. – „Да, Господи, аз не разсъждавам право.” Казвам: Йон дойде да бъде един от любимите ученици на Господа. Когато правите погрешка някой път, ще дойдат тия мъчности. Ще разсъждаваш. Не може ли да не дойдат тия мъчности? Няма да обиждаш Господа да казваш: „Господи, така не се прави.” Да знаеш, че има едно същество, което държи всичко, твоето щастие зависи от него. Когато всичко изгубиш, ти ще дойдеш до него и тогава ще чуеш неговия глас. Когато влезеш в дъното на пъкълa, тогава ще чуеш гласа му. Йон влезе в ада – в устата на кита. Като започна да се моли, чу го Господ, казва: „Какво правиш? Казва: „Избягах от лицето ти.” Той заповяда на тази риба да го изхвърли навън. Като го избълва на брега към Испания, на изток отиде. Сега мнозина сте като Йона. В това място ви е мъчно, вземете торбата. Казвате: „Да си поживеем.” Ще се намерите в корема на рибата, в утробата на кита. Като дойде сиромашията, болестта, тогава кой ще ви помогне? Писанието казва: „Когато пътищата на един човек са угодни на Господа, Бог го примирява с враговете му.” Значи Господ изпитва пътищата. Когато имаш сила да извършиш Неговата Воля, Той те благославя. Ти, преди да вършиш неговото дело, гледаш твоето дело, оставяш Господа. Най-първо мисли за главата, мисли за сърцето и най-после мисли за стомаха. Ако най-първо мислиш за стомаха, после за сърцето и главата, ти си на крив път. Мисли, главата да вземе участие в храната и в сърцето да вземе участие. Във всяка работа нашият ум и сърце да вземат участие. Като направим едно дело да се радваме. При мене са идвали някой път – не е хубаво да говоря лични работи,

има изключения. Един мой метод: Иде някой, не му говоря има ли Господ, няма ли Господ. Дойде някой и ми се оплаква, не му вървяло. Това, онова, не му върви. Виждам, че има бъдеще. На онези, които нямат бъдеще, казвам: Сега съм много зает, нямам време, тъй се избавям от тях. Не че нямам време, но трябва да му говоря защо е така. Иска философия. Казвам: „Слушай, след две години работите ти ще тръгнат добре. След три години ще се ожениш, много добре ще тръгнат. Ще се родят две деца – едното мъжко, другото женско. Много даровити деца. Ще се възмогнеш. Когато стане туй, ела при мене.” Казва: „Вярно ли е или ме смяташ.” След толкова години дойде. Питам го как стана. – „Тъй, както каза, тъй стана.” Рекох: „Аз ти прочетох това, което Бог е наредил за тебе. Божият път прочетох. Вярвай в Този, Който ти е определил пътя, Който те изведе, вярвай в Него!”

Отива един при ясновидката Кортеза в Сливен. Оплаква се един селянин, че не му върви работата. Ту му казва: „Не ти върви работата заради едно еренде, което открадна преди четири години. Едно голямо еренде, не от тези малките. Да върнеш ерендето, тогава ще ти тръгне.” Казвам: Защо задържа това еренде, защо му е? И той не знае, но работите му не вървят. Ще върнеш ерендето на човека, да ти тръгнат работите. Аз да ви кажа: Имаш омраза към един човек, обидил те е. Дръж ерендето в себе си. Съмнението дойде, дръж ерендето. Върни туй еренде на дявола, отдето си го взел, да ти тръгне напред. Тури хубавата мисъл: „Както Господи Ти прощаваш, прости и Ти нашите дългове!” В „Отче Наш”, нали така се молите? „Прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници.” Бог обича хора, които постоянно се коригират. Ако си цигулар и слушаш някой друг цигулар, слушаш го и ти започваш да свириш. Някои не се коригират, казват: „Защо не съм даровит като него.” Радвай се, че си го срещнал. Ако ти бъдеш като онзи руски виртуоз, слушал

друг виртуоз, теглил си куршума, защото не можал да свири като него. Не искал да живее. Някой път има стари хора не искат да живеят, искат да се самоубият. Казвам: Ако някой път ви дойде на ум да се самоубиете, аз да ви дам един метод как да се самоубиете. Не търси револвера, но почни да гладуваш 5, 6, 8, 20, 30 дена. Ще почнеш да поумняваш. Пости и ще видиш дали ще искаш да се самоубиеш? Ти ще идеш от канарата долу да се хвърлиш или в кладенеца долу да се хвърлиш с главата надолу. Не, пости! Единственото самоубийство, което се позволява, е постът. Като постиш 40 дена, ще прецениш какво нещо е животът. Че така не се мисли. Всички сме турени на голямо изпитание без разлика. Онези, най-великите хора в света, най-много страдат. След тях талантливите страдат. И обикновените страдат. На всяко същество една необходимост е страданието. Казват вече, че вечната скръб не е скръб. Скърбите са една необходимост за нашето повдигане. Те са необходимост за нашето облагородяване. Без страдание ние не можем да разберем Божественото в живота. Не да страдаш постоянно, страданието е извън времето. Сенките на страданието са после. Един минава по една греда, една вечер, като се напил, минал по гредата над една голяма пропаст. Как минал като пиан, не паднал. Сутринта, като минал, като видял къде е минал, побеляла му главата, уплашил се. В 24 часа побелял отпосле. Как е минал? Защо да не се зарадва как са го превели по тази греда от Невидимия свят? Наместо да благодари, той полудял. Казва: „Как съм минал, но ако бях паднал?“ Ние седим върху нещастieto на миналото, преживяваме го докато напълно изгубим смисъла на живота. Сега някой път казвате: „Има ли смисъл?“ Старите идете да утешавате младите. Дайте им своята опитност. Покажете им пътя, не ги обвинявайте. Казвате: „Аз как ще постигна по-добре желанието?“ В такъв случай младият ще помогне на стария. Аз сега говоря за старите хора, в които вече умът се е развил, мозъкът

се е развил в ущърб на тялото. В младите не е така. В младите има хармония между мозъка и тялото. Старите дойдат на стари години напуснат.....област само отвътре гледат. Всичко, което се върши на млади години, мислят, че е глупаво. Тия глупости ти създаде. Мислиш, че баща ти бил глупав, като те родил. Ако не беше те родил баща ти, какво щеше да стане? Никога не осъждайте баща си за една постъпка, която е направил. То е една правило. Защото ако го осъждаш, ще дойдеш до положението на баща си, да минеш през същите горчиви опитност. Никога не осъждайте един вярващ за неговите вярвания. Не ги съдете! Говори му, за да го изправиш, покажи му добрия път и го остави свободен да възприеме. Всякога имай едно зачитане в душата си, както трябва. Та казвам: За да се справите със земята..... с туй вие не можете да разбирате физическия свят, вие не разбирате какво нещо е човешката свобода, какво нещо е Истината. Човек, който не е свободен, не може да разбере физическия живот. Като стане свободен, той ще разбере, ще види, че във физическия живот има много богатства, които могат да се придобият. То е рядък материал, който трябва да добием, че като идем в Божествения свят, туй което сме придобили на Земята, ще го оставите. Онзи студент, който свършил гимназия, който свършил университет, нали като влезе в живота, ще му дадат диплом, че знанието, което учил в гимназията и в университета, ще го вложи в живота. Онова, което сте учили на Земята, ще го приложите в Божествения свят. Някои от вас мислите, като умрете какво ще правите в оня свят? – Като умрете, от оня свят ще ви пратят тука, на Земята, да се учите как да проповядвате. Представете си, че в къщата ви живеят два вида хора: едните видими, другите невидими. Дойде този, който не е видим, пратят го да те ръководи. Речеш да направи нещо, той дойде на ухото ти и ти шепне, казва: „Не прави това!“ Когато шепне ухото, говори по три начина. Някой път говори от корема долу,

някой път говори от сърцето нагоре, някой път – от долната част на главата, някой път отгоре. Друг път говори от дясната страна малко. Сега допуснете, че вие вярвате. Не искам да създадете едно верую, но да имате разумни отношения. Този, който ти говори при дясното ухо, аз ще чувам неговата мисъл. Казвам: Онова, което ми каза, трябва да го проверя. Ако той ми казва нещо, което не става, той не е от много от учените. Да ми каже нещо, да стане. Днес каже, утре каже. Онова, което в нас говори, което е Истина, с което проверявам, то е вярно сега. Сега ние наричаме всичките същества, които работят заради нас, те са земни учители. Може да си имал един земен учител, който те е обикнал и като те обичал на физическия свят, идва да ти помага. Целият живот е целокупна деятелност на безброй същества, които те обичат и работят заради тебе. Всички идат всеки ден. Ти си се обезсърчил. Казват: „Не бой се, ще се уреди твоята работа.” Сега идат всеки ден: един дойде ти каже, втори, трети, четвърти. Вие искате да ги видите такива като хора. Питам: Когато една плоча ти говори, как я виждаш? Когато една плоча пее една песен или говори една реч, с какъв език го прави? Една игла има, която притиска, тази игла върви, мяза на човешкия език. Сложна е човешката реч. При човешката реч, езикът взема хиляди положения, речта е много изящна. В една плоча с игла не може да се предаде тази реч. Реалните неща в света не са плочи. Реалност на плочите има. В плочите има съзнание. Туй, което е полуреално отегчава. Всяко нещо, което те отегчава е полуреално. Онова, което не те отегчава, а постоянно внася подем, ти се движиш, то е реално. Туй, което расте, е реално. Вратата, която расте, е истинска вяра. Любовта, която расте е истинска Любов. Надеждата, разумността. Добродетелта, която расте, тя е истинска. По човешки говориш. Всичките тия неща, които носят мир и съгласие, и човек се радва в себе си, то е реалното. Всички ония отрицателни неща, с които ние сме заразени, то не

е реално. Тогава, за да ви тръгне напред, търсете добрите хора. Ако искате да добиете знание, няма да търсите някой невежа, един професор може да ви помогне. Един господар, който не те разбира, ще те прати да му пасеш говедата. Какво ще направиш с пасенето на говедата? Един учител ще ти даде един клас деца, после ще ти даде един метод как да ги възпитаваши. То е реалното. Да се опознаеш с душата на децата. Тия души излезли от Бога носят известни благословения. Може да не обичаш добрите деца, но ти бъдеще нямаш. Майка, която не обича децата си, бъдеще няма. Баща, който не обича децата си, бъдеще няма. Учител, който не обича децата, съдията, който не обича, бъдеще няма. Това е закон в света. Доброто, което е в децата, ако не обичаме, не онези болезнени деца, не онези деца, които са плочи, аз не говоря за тях. Аз говоря за тези, които ангелите отгоре гледат, те са отражение на ангелите.

Та сега този Тома каквото пожела и стана. Дойде Христос и казва: „Тома, ела и виж!“ Този век, днешния, са томовци, като се яви Христос, Тома казва: „Господи мой и Бог мой!“ Христос казва: „Искаш ли повече доказателства?“ Тома повярва. И ние трябва да имаме доблестта на Тома. Не като замине Христос да кажем: „Дали това беше действителност или илюзия?“ В илюзиите прираст няма. Всякога, когато има илюзия в човешкото съзнание, човек губи от своята тежест, човек губи от своята сила, човек губи от благородството на своето сърце. Губи микроскопически, но губи. Всякога, когато е в Божествената реалност, микроскопически печели, тялото печели, умът печели, сърцето печели. Туй, в което печели, е Божествено, туй, в което губи, не е Божествено. Казвам: Радвайте се в света на малките придобивки! Радвайте се на една радост, която иде. Радвайте се на една красива мисъл. Радвайте се на една хубава картина. Радвайте се на едно хубаво цвете, което виждате. Радвайте се на малкото изворче, което тече. Радвайте се

на малкото поточенце, което говори. Аз вземам пример от него. Доволно е. Казва: „Колко е добър Господ!“ То се радва, защо аз да се не радвам? И аз тъй се радвам. То запява и аз запявам. Казвате: „То е птичка.“ В дадения случай това птиченце ходи със своя аероплан. Аз виждам една душа се е качила и ходи с аеропланчето. Ти не виждаш душата, виждаш аероплана. Аз тепърва има да си образувам такова едно аеропланче. Сега има такива аероплани, те започват да снасят яйцата. Трябва да ги възпитаваме. За бъдеще ще имат малко възпитание. За бъдеще тия птици ще носят големи блага. Сега не знаят. Най-сладките плодове ще носят.

Христос казва: „Дай си пръста.“ Казвам на всинца ви: Турете си пръста в раната, в язвата и като турите пръста, тогава да повярвате, да няма друго доказателство. Да тръгне светът напред.

По-добър Великден от този не сме имали. София не е имала по-добър Великден. Всички вървете в дома си. Обърнете се към Господа. Христос посреща англичаните и им казва: „Не правете беля на тия хора, не трябва да ги смушавате.“ Паднаха от коня си и казват: „Кой си ти?“- „Аз съм Исус. Не правете зло на тия хора!“

Тайна Молитва.

**27 беседа, държана от Учителя на 5 април 1942 г. неделя,
10 ч. – Великден.
Изгрев – София.**

ДЕЦАТА И ЦАРАСТВОТО БОЖИЕ

Отче Наш. „Изгрява Слънцето.“

Ще прочета част от 12 глава от Евангелието на Лука от 22 стих до 32 стих.

„Красив е животът.“

Всичките хора, всички живи същества имат стремеж за подобрене на условията, в които те живеят. Често ние казваме, че условията са лоши. Това е относително вярно. Че най-първо ние сме поставени на Земята. Земята е едно условие. На Земята има въздух, вода има, всичко онова, от което човек се нуждае, а при това човек иска да подобри своите условия. Как ще подобриш условията без Слънцето? Как ще подобриш условията без Земята? Как ще подобриш условията, без водата? Как ще подобриш условията без въздуха и т.н. значи всичко е дадено, ние само трябва да /го/ намерим. Че въздухът на километри ли е далече от тебе да го търсиш. Като отвориш вратата, сам влиза. Светлината къде ще дириш? Като отвориш очите си, тя влиза. Единствените, които не влизат, малко се канят, то е хлябът. Искат да го вземеш да го туриш в устата. Трябва да го убеждаваш малко. Трябва да го погалиш малко. Светлината и въздухът са демократични. Онова, което е демократично, само влиза, а което е аристократично, трябва да го приемаш. Мъчните работи са аристократичните. Някои искате да постигнете, то е аристократично. Не може да постигнеш лесно. Лесните работи са демократични. Светлината веднага приемаш. Кое е по-хубаво сега? Светлината ли, при аристократизма – имаме работа. При демократизма имаме почивка. Сегашните хора, които искат за тях да се работи, казват: „Ако направиш услуга, ако си готов да работиш, ще те посети.“ Сега това са алегии. Вие искате

в живота всички да обръщат внимание на вас. Хората може по два начина да обръщат внимание. Или обръщат внимание на светлината и въздуха, или като на храната. Но единия и в другия случай, храната много добър аристократ е. Но той като дойде, благородно носи нещо. Каквото ти каже, ще ти даде, няма да те излъже. Ако се откажеш, казва: „Ще ти дам всичко, ако не, няма.” Казвам: Ние трябва да постъпим тъй, както светлината постъпва, както въздухът постъпва или както хлябът постъпва. Искаш сега хората да обръщат внимание на тебе. Какво си дал на света, за да обърне внимание светът на тебе? Ти трябва да дадеш нещо от себе си, и при туй трябва да бъдеш неизвестен. Земята ще обърне внимание с това, че ни носи, разхожда ни, насъбрала ги децата такива, които викат и крякат, разхождат ги из пространството. Защо? Казва: „На екскурзия.” Събрани тук от далечното пространство, разхожда ги. Ние ще създадем известни теории, както на киното се създават някои неща, изкуствени. Някои художник нарисувал на някой гениален човек носа дълъг, по-дълъг, отколкото е в действителност. Или ухото е по-голямо, отколкото е, или по-малко, отколкото е. Природата не търпи това. Ще нарисуваш, както е в действителност. Няма да продължаваш носа. Като продължиш носа, ти правиш престъпление. Като го скъсиш пак правиш престъпление. Ще изядеш от неговите качества. В първия случай ти продължаваш носа му. Не е вярно. Ние често преувеличаваме добродетелите не хората Преувеличаваме и техните погрешки. Според мене погрешките на хората, това са техните корени. Лошото в човека са корените. Доброто в човека, това са клонищата. Органически така разглеждам. Сега вие може да запитате защо е така? Казвам, засега е така, за в бъдеще другояче ще бъде. Как ще бъде? Ще го видите как ще бъде.

Да ви приведа един анекдот из древността. В древността имало хора, направени едни от замръзнала вода, другите били направени

от захар. Тези, които били направени от замръзнала вода, трябвало да ги извеждат вечерно време, защото щом ги зърне светлината, разтапяли се. Другите, които били направени от захар, ходили само денем. Не се стопявали, а вечерно време, ако останат, изгубват се. В какво седи погрешката? - Но по нещастие не знаели. Казват: „Да ме не зърне светлината. Щом ме зърне и изчезвам.” Но един ден се случило, че един момък от захарните се оженил за една мома от леда. Трябвало тя да се движи вечер, а пък той денем. Тя му казала: „Да ме не зърне светлината – отидох. Вечерно време трябва да се движа.” А той казва: „Да ме не зърне тъмнината – отидох.” Как ще се примирят? Как ще имат приятелство? Единият ходи вечер, другият ходи денем, как ще ходят заедно, да се не женят, нищо повече. Онзи, който е направен от лед, да се жени с друг, който от лед е направен, да ходят вечер. Този, който е направен от захар, да се жени с онзи, който е направен от захар. Да ходят денем. Туй е разрешението сега. В света има проблеми, които са неразрешими по никой начин. Не може да примириш един човек, направен от лед, и един човек, направен от захар. Не може да ги примириш, различни са техните качества.

Сега ние се безпокоим и казваме: „Нямаме условия.” Не е вярно. Не разсъждаваме правилно. Казваме: „Лош е светът.” Не е лош светът. То е едно криво разбиране. Питам: Онзи, здравият човек, след като се разболе, стане само кожа и кости, четат му се ребрата, къде отиде неговото геройство? Този герой, който заплашваше всичките наоколо, болен е сега, местят го от едно легло на друго. След туй слабият човек мисли, че е слаб. Питам: Ако на един вълк, ако започнат да му се четат ребрата, и седи на леглото, трябва ли да му направим тлъсти ребрата, да стане той герой? Бог, когато създаде овцете, постави ги далече от вълците. Овцете вършиха една работа и понеже вълците и овцете се събраха на едно място, измени се светът. Сега виждаме ги смесени. Тогава съществува

една борба, не от омраза. Ако един вълк прави пакост на една овца, не е от омраза, а от Любов. От обич е. Казва той: „Толкоз те обичам, че трябва да влезеш вътре в мене. Аз ще те гледам, иначе другите ще те вземат.” Като намери овцата, казва: „Ти при мене ще дойдеш.” Ние разсъждаваме. Казвате: „Вълкът не мисли така, той мисли да се наяде, но в туй ядене му е приятно, че е намерил една овца, радва се, казва: Ще излезе нещо от тебе.” Та казвам: В света съществуват всевъзможни условия. Съществува светлина, тя е едно условие. Съществува въздух, той е едно условие. Съществува Земята, тя е едно условие. И за нас съществуват най-малките работи. Да употребим онова, което Бог е създал за нашето благо. При тия условия ние постоянно се оплакваме. Едни се оплакват от главоболие. Как определяте главоболието? Главоболието някой път се дължи на нечиста кръв. Главоболието някой път се дължи на неразпределянето на силите на мозъка, някъде се набира повече сила, някъде по-малко. Някой чувства голяма болка, напрежение. Но болките на главата винаги съществуват, когато сърцето не е разположено. Човек винаги го боли главата. Когато умът е неразположен, винаги коремът страда. Главата е неразположена, но коремът страда. Сърцето е неразположено, главата страда. Следователно, за да не страда главата, ти ще гледаш сърцето ти да бъде разположено. Там е сега. Вие ще викате един лекар, втори, трети. Никакъв лекар не викам. Лекарят е вътре. Има един лекар, който живее вътре в човека, него трябва да викате. Всичките други лекари са асистенти на този вътрешен лекар. Много лесна наука е да бъдеш лекар. Трябва да бъдеш силен човек. Значи този, който е болен, има повече нечиста кръв. Насъбрало се голямо богатство. Ще вземеш, ще извадиш нечистата кръв и ще му дадеш чиста кръв. Сега лекарите започват така: Някой път недоимък има. Тогава вземат, че му натурят с инжекции. Турят прясна кръв от някой здрав човек и човекът се освежава. Туй, което лекарите

правят, това става в света. Когато някой път в света загазят, потънат в грехове и в психоза в техните нечисти мисли, трябва да дойде някой човек от Невидимия свят, да тури някаква инжекция чиста върху Истината, Любовта и Знанието. Това са елементи, които трябва да влязат в умовете и сърцата на хората, за да се обновят. Един човек не може да се обнови без мисъл. Един човек не може да се обнови без благородни чувства. Един човек не може да се облагороди без добри постъпки. Сега хората не разсъждават правилно. Много механически разсъждават. Ако на физическото поле трябва да се тури чиста кръв, за да се обнови, на човек трябва да му се дава добра храна и подходяща храна. Вие децата не може да храните, както се хранят възрастните. Подходяща храна трябва. От паметивека туй, което Природата е приготвила, трябва да спазваме. Често слушам да казват. Казва: „Не зная защо го направих.“ Че го е направил, имал съображения. Не съм го питал. Той много зает. Да намериш Господа, преди да говориш. Трябва ти 1 десетмилионна част от секундата. Ако може да намериш туй време, ти си умен човек. Казват: „Това не е научно.“ Та кажете ми от 2500 години кое нещо е научно. Че умира човек, научно ли е? Че се ражда човек, научно ли е? Докажи, че се роди. Той, без да го докажеш, не се ли е раждал? Без да го докажеш, не умира ли? Ние мислим, че като знаем нещата, като че ще изменим реда. Нещата и като ги знаеш и като не ги знаеш, вървят по същия начин. Това е относително знание в света.

Та казвам: „Търсете първо Царството Божие и Неговата правда.“ Два елемента. При новите условия онези, които са дошли, какво е Царството Божие? Царството Божие, това е млякото на здравата майка, която храни детето да стане гений. Казват: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Всичките деца в Царството Божие са все гении, първокласни гении са децата. Някой казва: „Аз не искам да бъда дете.“ Какво

искаш да бъдеш на Земята? С всичкото невежество човек се ражда и умира. В беднотия ходи, не иска да бъде като децата. Гениалните деца създадоха света. Бащата и майката децата ги заставиха да се женят. Отнемете децата и те няма да се женят. Вие обикнете някого, трепне ви сърцето за Любов, идеал, то е някое идейно дете дошло и като го видите, вие искате да услужите. Децата са, които създадоха света и всичките хубави работи. Една гениална мисъл ще те накара да станеш учен човек. Едно гениално чувство ще те накара да станеш добър човек. Тъй е, който иска да знае Истината. Кое е Царството Божие, в което децата живеят, което всичко устройват? На тия деца е Царството Божие. Всичко е за тях, те разполагат. Христос казва: „Ако не станете като тях.” Не като дете, но гениални са тия деца, имат знание. Но като имат тия знания, ни най-малко не говорят за знанието си, но работят. Не мислят за себе си. Тия деца срещнат един момък и една мома, казват: „Да бъдете като нас, ще започнете да работите.” Как? Започват да ги учат как да се обичат. Хората не знаят да се обичат. Децата знаят как да се обичат. Аз съм виждал /на/ децата нежните прегръдки. Като прегръща майка си каква нежност има. Като те погледне в очите, тъй те погледне. Така нежно прегърне с ръцете, че тази милувка струва. Като те помилва като някоя пила, благодарим за такава милувка. После ще се обърне и казва: „Много съм работил.” Гениалните деца не работят много. Те не са роби на условията. Сега проповядвам на тия, като пили да не станат ръцете, че много са работили. Това е робство. Това, което днес се проповядва, благодарим за този живот. Мене, ако питате, втори път не идвам, само веднъж при такива условия идвам. Нито един от вас не е съгласен. Дошли сте сега, ще слушате гениалните деца какво казват. Ще измиете ухото и те ще ви научат. Гениалните деца са, които носят всичките Божии блага в света. Децата ги носят, затова всички ние трябва да станем като тях, да

носим Божиите блага, тогава светът лесно ще се оправи. Сега имаме само философия. Философията е създадена от бедните хора. Българите имат един анекдот. Събрали се 12 души големи юнаци, в един голям гювеч е сипано яденето и всички ядат с една лъжица, направено е мляко и хляб и 12 души ядат. Целият ден спорят кой да започне с лъжицата. По два начина ще започнат. От най-силния ще дойдат до най-слабия. После всичките поред. Питам: 12 души как ще ядат с една лъжица? Целият ден спорели и вечерта Слънцето залязло, останали гладни. Като започнали да ядат, тази лъжица вървяла така бързо от един на друг, така били заети, устата била пълна на всичките, та като минал един заек, нямало кой да извика на заека „ху”. Ако ти на един заек не можеш да кажеш „ху”, ти не си свободен. Като извика на заека „ху”, казвам то е поздравление, казвам му – на добър път. Като хука, то е криво разбиране. Заекът се поздравява за юначеството му, че знае да бяга. Никой не може да оспорва юначеството за бягането. Заекът казва: „Ако ме хванеш.” Той е юнак на бягането. Казвам: Ние, съвременните хора, които имаме всичките условия за един добър живот, седим и казваме: „Лош е животът, ще се мре.” Дойде един и казва: „Ще остарееш.” Гледаш ли, дойде ти гроба. Ходиш един ден, остарял си, казваш: „Ще се мре.” В оня свят какво има не знаеш. Създали са един голям ад, дявол има, с вили. Този свят е създаден от нас. Ние сме начупили милиони шишета по пътя, които разсичат краката на хората. Хората създадоха тия шишета. Светът не е създаден така. Всичките условия, които ни мъчат, ние ги създадохме, не са създадени от Бога. Тебе те мъчи една мисъл, то е счупено шише. „Аз ще умра”, то е счупено шише. „Ти ще остарееш”, то е счупено шише. „Мъжът ще ти изневери”, то е счупено шише. „Той не е добър човек”, то е счупено шише. Всичките тия работи са счупени шишета, нищо повече. Помнете, една максима има. Ако аз стана гениално дете, ако аз стана добър,

целият свят става добър. Ако аз стана добър, може да поправа целия свят. За мене този свят съставя условия да го поправа за в бъдеще. Аз казвам: Всичките тия хора ще поправа. Може ли един майстор цигулар, който прави хубави цигулки, като види хубава дъска, да не може да направи най-хубавата цигулка? Приятно му е. В дъската има ли хубавата форма? Формата, която има една цигулка на Страдивариус, която струва 5 милиона, този майстор може да я направи.

Казвате: „Вярвам в Бога.” Че какво си създал, като вярваш в Бога? „Аз зная да свиря.” Като свириш, колко ти дават? Аз, ако свиря, бих свирил при някоя къща и ако излязат и кажат: „Стига, стига си дрънкар!” – искат хората да се махна. Казват: „Благодарим за смущението.” Ще зная, че не съм добър цигулар. Казват ми: „Много ми е приятно, останни.” Това е на втора степен. Третата степен е, казват: „Заповядайте, елате вътре.” След като ме викат, повикат ме, угощават ме. Доста съм напреднал. А като свиря някъде, изгладнял съм, обедът е готов. А четвъртата степен е, като излизам, виждам хората турят нещо в джоба. А пък петата степен е, когато обичаш: „Заповядай, на твое разположение сме. Ти си добър певец” - нищо повече.

Та казвам: Ние, съвременните хора, говорим за добро. Ти му говориш за доброто, а той казва: „Какво ли мисли в ума си? Какво ли иска да замотае хората за оня свят. Той си има някаква идея.” Ние, съвременните хора, мязаме на млади моми и момци. Те минават за много скромни, идеалисти, за идеализъм говорят. Най-първо започват отдалече, само примигва. Казва: „Много хубаво ангелче, отлично същество” - въздъхне дълбоко. После започна да се приближава, да се приближава, най-после запознават се. Започват да си пишат писъмца, второ, трето писъмце, все ангелчета. Един ден, като се приближат, изменят се условията. Най-първо тя е ангел, после стане един обикновен човек, а той

стане господар. Тогава мязат на турския анекдот. Превеждал съм го. На един турски бей казвали му княз. Наричали го княз на князете. Той казва: „Чакай да се сгодя, ще бъде по-високо.” Сгодил се. Казват му близо до хората е. Той казва: „Нека да се ожения.” Оженил се и казват, с хората наедно е. Той казва: „Не се яде това. Чакай да напусна жена си.” Тогава казват: „Посмешище на хората е.” Често ние започваме като турския бей и свършваме като него, с лошото. Какво може да има по-хубаво, от княз на князете. Сега във всичките анекдоти, хората са турили някаква Истина, наполовина вярна. Че той станал княз благодарение на майка си. Туй, което майка му станала, той не може да създаде нещо повече от това. Той е княз на князете, но това го дължи на майка си и на баща си, които го създадоха. То е неговото гениално дете. Той иска да се приближи до една мома. Какво ще стане? Близо до хората ще бъде. Като се ожени, ще бъде с хората заедно, а като напусне жена си, ще бъде посмешище на хората. Та казвам, от всичките тия примери трябва да се извади някаква Истина. Ти си свободен, зачитан си, свободен си. Но, като се сгодиш, считаш, че ще имаш по-голяма свобода. Ти ще изгубиш от свободата си. Като се ожениш, ще изгубиш повече от свободата си, а като я напуснеш жена си, ще изгубиш свободата си. Ако при сгодяването може да запазиш свободата си, ти си гениален човек. Ако при жененето може да запазиш свободата си, ти си гениален човек, нищо повече. Ако и при напускането на жена си може да запазиш свободата си, ти си гениален човек. Ще кажете: „Вие много обикновено разбирате. Как да напусна жена си?” Трябва да я напуснеш. Ако ти си /се/ качил на гърба на един човек и ако напуснеш гърба на един човек, няма ли да благодари този човек? Ти мислиш, че като напуснеш гърба на един човек, той ще бъде нещастен. Не, той ще бъде щастлив. Целият ден стоиш на гърма, мърмориш. Да напусне жена си, значи напусни жена си, не мърмори. Остави й добрите

условия и тя да бъде свободна, и тя да слезе от твоя гръб, и двамата свободни да бъдете. Като гениални деца да се разхождате в света. Съвременните философи казват: „Той не постъпи добре.” Че как трябва да постъпи? Аз бих желал някой да постъпи добре. Казвате: „Той не е щедър човек.” Каква е мярката на щедростта? Според мене мярката на щедростта е, минавам някъде, посявам една семка на едно плодно дърво. Туй дърво изникне, започва да дава плод. То се размножава, всичките хора може да се ползват. Това е щедрост в света. Всеки един човек и съвременните хора са подпушени, трябва да се отпуснат. Седим и казваме: „Нямам никакви дарби.” Тогава без дарби защо си дошъл на Земята? Аз се чудя как един човек е дошъл на Земята. Невъзможно е да се роди един човек без дарби на Земята. На друго място може да бъде. Всеки човек, който е на Земята, ще има дарби. Така са моите наблюдения. Туй го знай. Като дойде, той има за какво да работи. Питам сега всеки един от вас какво е направил за баща си и за майка си? Ти, ако не може да донесеш една светла мисъл, ако на майка си не може да донесеш една светла мисъл, какво дете си? Ако на баща си не може да донесеш едно светло чувство, ако на майка си не можеш да донесеш едно светло чувство. Ако на баща си не може да донесеш една светла постъпка. Ако на майка си не може да донесеш една светла постъпка, какво дете си? През целия живот да внасяме една светла мисъл в света. Всяка мисъл сама по себе си, ще се размножи. Както плодните дървета се размножават, така и светлите мисли. Ние, съвременните хора имаме много ограничени понятия. Казваме: „Защо трябва да го обичам?” – Или: „Защо трябва да го любя?” Ако любиш, ако обичаш, ти ползваш най-първо себе си. Ако не любиш и ако не обичаш, вредиш на себе си, след /това/ вредиш и на другите. Щом любиш, ти си във връзка с Бога, Бог чрез тебе се проявява. Божият капитал, животът, той се проявява и в обичта, и в Любовта, ти

се ползваш. Ние седим и се питаме защо трябва да обичаме. Той е единственият начин, по който може да се ползваш. Без Любов и без обич не може да се ползваш. Животът за тебе ще бъде непознат на Земята. Животът няма да се изяви. Животът започва да се изявява само когато станем носители на Любовта. Животът се изявява и благата, които крие, разкрива. Животът без Любов, той крие всичките си блага и остават триците. Ние седим, искаме да придобием живота без Любов и без обич. Какви ли не теории са се създали: „Да възпитаваме света, че това да направим.” Хубави теории, но това, как ще го отхраниш ти?

„Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда.” Поне направете един опит. То е много мъчно, веднъж може да ви се случи в живота. Ти си бил на 60-70 години. Някой мъж, имаш бяла брада, може да бъде дълга. Има хора дългобради, чак долу до пръстите. Ако си жена с дълга коса, след като остарееш, ако в действителност не може да се подмладиш, поне на сън да се видиш, че си млад. Веднъж да се сънуваш, че си млад и красив. Сънуваш се стар и в действителния живот си стар. Че няма никакъв смисъл в туй. Под думата „стар”, тази дума разбирам да се прояви човек. Под думата „стар” се разбира да прояви човек в три направления: като един мъдрец, като един добродетелен човек и като един силен човек. Значи да бъде силен, добър и разумен човек. Туй е стар човек. Да разполага. Под думата „стар” ние разбираме един човек, който станал на 120 години, остарял, разбираме стар човек, натоварил се с излишен товар, негоден вече за света. Казва: „Трябва да се иде за другия свят”, отдето е дошъл. В другия свят стари хора не искат. В оня свят има едва за 24 души място за стари. Там да бъдеш стар се изискват милиони години, да дадеш кандидатурата си за стар човек, 10-20 милиона години са нищо. Трябва да чакаш 100-200 няколко милиарда години, за да станеш стар човек. Тук всичките сте стари. В Америка туй го

употребяват. В Америка доктор на богословието се казва „Диди”. Българинът на воловете казва: „Дий.” Доктор по богословие - ти да идеш да ореш. Аз намирам, че българинът е умен. Човек на богословието, трябва да иде да оре, да прави добро, и за умовете на хората да оре. Аз казвам на англичаните, българите са много щедри в даването на титли. Там трябва да държиш теза, за да ти дадат титлата „Диди”, а българинът без теза го кръщава „Дий”. Но аз не бих желал да бъда доктор както българинът кръщава, ни най-малко. Ние сме окарикурили всичките работи. Днес да говориш за Любовта на хората, турците имат още по-лоши работи за Любовта, няма да ви разправам. За Любов говориш, казва: „Те са химери, те са неща непостижими.” От памтивека хората са живели така и тъй ще върви светът, вярвам от памтивека. Сняг има на Северния и на Южния полюс. И от памтивека тия ледове /не/ са стопени. Това са условия от памтивека. Но полюсите на Земята се сменят. Сегашният полюс на Земята едно време е бил екваторът. Сегашният екватор след време ще бъде полюс на Земята. Земята се върти по особен начин. Оста постоянно се мени. Всичките точки на Земята ще бъдат полюси и с това Земята се обновява. Хората мислят, че Земята /се/ върти през главата. Земята се върти около главата в хоризонтално положение. Главата на Земята не се върти. Всичко около нея се върти. Нейната глава остава на място. Главата на Слънцето и тя остава, не се върти. Ако един човек се върти, главата му остава на същото място. Той изменя само положението /си/. Това са психологически вътрешни промени, които стават в света. Там, откъдето иде мисълта, то е горе. Там, /където/ отива мисълта, там е долу. Там, дето мисълта достига, е най-високата точка на Земята. Това е зенитът. Там, дето едва се виждат, това са двете точки, от гдето Слънцето изгрява и залязва. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.” Като деца сме мислили по един начин, като възрастни мислим по друг,

а като стари – по трети. Нито туй, което в младини сме мислили, е вярно, нито в зрялата възраст, нито в старини. Във всичките тия неща, нас ни липсва нещо. Ние, съвременните хора, мязаме на тези падащите звезди. Нямаме един определен център, около който да се движим. Приближаваме се тук и там, падаме там, дето не трябва. Някой се спира и казва: „Къде ще бъде след хиляда години?” Ако съставяте един орган на едно дърво, след 1000 години аз зная къде ще бъдете. Ако сега съм в положението на корените, след 1000 години ще бъде в клонищата, след други хиляда години ще бъде в цветовете, а след други хиляда години в плода ще бъде. Та има вътрешен процес, приближаване към Бога. То е разширение на нашето съзнание. Светът в който живеем става по-достъпен за живеене. Може да живееш един щастлив живот с малко усилие. Ти си живял в един свят, гладен си. Таман помислиш, че хляб ти трябва и хлябът дойде. Всичко това, за което помислиш, на масата дойде. Вървиш по пътя, казваш: „Да си имам къщица.” Седиш и къщицата е там, чака те. Значи каквото помислиш, става. Ако си в такъв един свят, какво ще бъде? Не знаеш да свириш. Казваш: „Да зная да свира.” Гледаш, пианото е там, пък можеш да свириш. Четеш книга, казваш: „Да бъде поет, да мога да пиша.” Веднага започнеш да пишеш. Ако се намериш в един такъв свят, какво да мислиш? Това е идеалният свят, туй, което помислиш, да става. Постепенно се реализира. Да няма нещо невъзможно. Постепенно туй, за което мислиш, става и ти си доволен. Постепенно се разширява твоят живот. Ще бъдеш във връзка с онези, които мислят. Каквото мислят те и то става. Каквото помислим, веднага ще стане. Ние каквото помислим, трябва да стане. Ние, каквото мислим, не става. И там е злото в света. Този свят трябва да го наследим. Изпрати Бог човека да наследи Земята със своите най-хубави мисли, със своите най-хубави чувства, със своите най-хубави постъпки. И тогава ще преведете. Ако насадим своята мисъл, които неща

на Земята биха представляли човешката мисъл. Има разни неща, които ще представят. Неговата мисъл ще представи светлината, която постоянно иде. Без тази мисъл светлината няма да дойде. Неговите чувства ще представят въздуха, който постоянно иде, и всички други условия, а постъпките му ще представят по-дребните материални работи. Уреден ще бъде светът. Вие сега, които ме слушате, казвате: „Има ли някой туй да го направи?“ Вие не разсъждавате. Има, разбира се. Ами този свят, кой го е направил? Ами тия дървета, кой ги посади? Дърветата в гората кой ги посади? Тия извори, кой ги кара да текат? Горе тия звезди в пространството кой ги направи? Чудни са хората, когато питат кой ги е направил. Целият свят е направен. Ти си последната част, последният глупак тук, на Земята останал. Стегни се да учиш, каквото мислиш да става. Ще ви приведа пример: Един искал да иде в оня свят, да види какво се готви заради него. Като отишъл – гледа големи палати, направени от какво ли не. Пита: „Този на кого е?“ – На еди-кого си? А онзи на еди-кого си. Намира неговата последна колиба недовършена. Пита: „Това на кого е?“ – „Това е твоята колиба.“ – „Защо е така?“ – „Материал не си изпратил да се съгради.“ Ако вие не изпратите материал от този свят за оня свят, какво ще ви се даде? Целият ден се смущавате за нищо и никакво. Целият ден ще мислите с колко е спаднал българският лев. Хубаво паднал и се покачил, какво има? Или Дунав се покачил или спаднал. Дунав през цялата година няма да спада и няма да се покачва. Не са важни работи. Важна работа е мисълта, която имаме към Бога. Да служим в живота. Важно е чувството, което имаме да служим. Важни са постъпките. Туй съставя триъгълника.

„Търсете първом Царството Божие“ – в това седи човешката сила. Всичките хора, които търсят Царството Божие и Неговата Правда, те са наследници на бъдещето. И бъдеще е създадено за тях. Вие, като срещате онези, които спят още, трябва да ги убедите.

Какво трябва да правите, убедете хората в три неща. Казва: „Какво да правя?“ Да създават светли мисли! Да създават благородни чувства и добри постъпки! Това е. Да бъдем добри. Да мислим добре, да се радваме на мислите. Срещна някоя рекичка. Колко хубаво клокочи. Някое дърво хубаво цъфнало. Ето една полза. Давам му една круша, една ябълка, една бучка захар. Казвам: Нещо за Господа, една ябълка, круша, слива, череша, един портокал. Това ще бъде за в бъдеще. Сегашните богослови ще изучават Библията и ще цитират стихове. Ще напълниш джобовете си с ябълки, ще кажеш от Лука, от Марка. И ще даваш от единия джоб. Ще вадиш от другия и ще кажеш от Посланията. Ние сме смешни хора с нашето невежество, искаме да се покажем какви ли не. Време е да бъдем изразители на светли мисли, че да светим. Като погледнем себе си, да чувстваме ние самите светлината. Нашата светлина да ни озарява нас. Нашите чувства нас да стоплят. От нас да се разпространяват. Аз се радвам на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки. Да се радват и другите хора. Всеки да се радва на онова, което му е дал.

„Благословен Бог Наш.“

Някой път се явява някаква лоша мисъл в човешкия ум. Някой път се появяват лоши чувства в сърцето, а някой път лоши постъпки. Враждебник човек е посял това нещо в човека. Туй не е посято от Бога.

Отче Наш.

**28 беседа, държана от учителя на 12 април 1942 г.
неделя, 10 ч.
Изгрев – София.**

НАСТАНА ДЕНЯТ

Отче Наш. „Ще се развеселя.”

Ще прочета няколко стиха от първия до деветия стих.

„Духът Божи.”

Ако човек би бил лишен от своите сетива и имаше само едно сетиво, как щеше да му бъде представен светът? – У човека всички сетива са събудени, той има пет сетива събудени, а има още седем, които трябва да се събудят. И половината още не са събудени. Трябва да се събуди още едно сетиво, за да бъдат половината пробудени. Сегашните хора от всичката наука, като се разгледат, мязат на деца от първо отделение, което изучило азбуката, всичките букви не ги знае. Ако вземеш и разгледаш анализите на Природата, какво мислят напредналите същества, то е просто смешно сегашното схващане на хората. Казва: „Той е учен човек, той всичко знае.” Право е, всичко знае, каквото е писано в буквара, но какво е писано в читанката, не го знае. Този, който всичко знае в читанката, не знае какво е написано в граматиката, но знае само какво е писано в читанката. Право е, че всичко знае, каквото е писано в читанката.

Сега как да ви говоря, вие всинца тук нямате еднакъв интерес. Тъй щото някой път една реч, една беседа може да ви интересува. Зная какво интересува хората. За пример, сега всинца ви интересуват парите, ако на всеки очаквате да ви се даде по сто хиляди лева, ще отворите очите на четири. Или вие сте болни, веднага вие ще се интересувате за някой цяр. Или пък вие сте чиновник, който чакате да ви назначат. Чакате дали ще ви назначат или не. Но там, дето човек се интересува, все има някакъв интерес. Аз ще ви заинтересувам сега. В Небето са взели едно решение да

ви турят всинца ви чиновници. Всички, които сте тук, да ви турят чиновници на Земята и то доста видни постове да ви дадат, кой професор, кой доктор, кой свещеник, кой министър, кой генерал, кой офицер. Понеже вие сте хора на положителната наука, ще кажете: „Как ще го докажеш?” Аз не вярвам в доказването на нещата. Какво ще доказвам на един човек, че ще му дам пари. Изваждам, давам му парите. Доказвам му. Сега да седна да доказвам, че в банката имам пари, то е безполезно. Извадя, дам парите. Дойде някой болен, казва: „Може ли да ме излекуваш?” – Казвам: „Стани!” Аз само веднъж казах на едного да стане. Много пъти не се казва. Само един опит имам. Седя тук, в София, пишат един брат от Търново се вцепенил, хем от вярващите. Лекарите го оставили за оня свят. Не може да стане, краката вцепенени, лежи на леглото. Пращам двама братя и казвам как да го лекуват. И двамата много вярващи, обаче като отиват и двамата заболяват: единият го заболял кръстът, другия – коремът. Пишат ми: „Тази работа не е за нас, ела да си гледаш работата.” Ставам, отивам. Гледам братът лежи и ми казва: „Аз съм готов за оня свят. Като дошло времето, ще си вървя” – смел брат. Рекох: „Какво има?” – „Не мога да стана, вцепенени /са/ краката ми.” Казвам: „Това е духовно вцепеняване.” Като му говорих 20 минути, казвам: „Стани!” Той стана на леглото. Пак му говорих, казвам: „Ти вярваш ли в болестите?” – „Не вярвам.” – „Я стани от леглото!” Стана от леглото. Пак му говорих и му казвам: „Я се поразходи из стаята!” И той се поразходи в стаята. След два-три дни човекът оздравя. Той беше адвокат и отиде да си гледа работата. Пита го лекарят: „Какъв цяр ти даде?”- „Каза ми да стана и аз станах от леглото.” – „Второто.” – „Пак ми каза да стана и аз станах от леглото. После ми каза да стана и да ходя из стаята.” Казва: „Не може така, нещо друго има, ти го криеш.” – „Не го зная скритото какво има.” Сега за мене тази работа е детинска работа. Влизам

и виждам, че дяволът го е вързал, вързал краката с конци, вързал ръцете му, вързал гръбнака му. На три места го вързал дяволът и не може да мърда. Изваждам ножчето и прорязвам конците на дявола на гръбнака и той става на леглото. Като му приказвам, той без да знае, разрязвам конците, с които са завързани краката и ръцете, и казвам: „Стани!” Как оздравя? Разрязях конците. Трябва да имаш остро ножче.

Във всичките хора има желание да направят нещо, но се съмняват. Един евангелски проповедник чел, че Христос казвал на слепия: „Иди се умий и ще прогледнеш.” То е бил баптистки проповедник. Пред неговата църква имало един сляп човек. Казвал си: „Като свърша, ще ида да кажа на слепия: В името на Исуса Христа да прогледаш.” Свършил си беседата и иде до слепия и си казва: „Ако кажа на слепия, че не стане?” – Поседял, поседял, преглътнал и си заминал. Ние решим да направим нещо и дяволът рече: „Ако кажеш и не стане.” Разбира се, тогава ще ти се смеят хората. Който е цигулар, като вземе цигулката, всичко може да направи, но онзи, който не е майстор, каквато и цигулка да му дадеш, ще си подигне рамената. Трябва да знае човек. Ако в тоя живот остане вие да придобивате знанието, тя е загубена работа. Туй трябва да го носите в себе си. Виртуози трябва да бъдете, като дадат тази цигулка, ще свирите. Човек трябва да разчита на онова, което Бог е вложил в неговата душа. Най-първо всички хора трябва да се освободят от всички човешки наслоявания, от хиляди поколения има наслоявания. Всичките човешки наслоявания трябва да се изхвърлят, да стане Божественото, тогава всичко е възможно. Ние трябва да се повърнем в рая, да вземем онова, което беше вложено в Адама и Ева в рая, не онова, което придобиха вън от рая. На онова, което беше в рая, на него можем да обусловим. Адам и Ева като приеха онова, което беше вън от рая, то ги изкара вън от рая. Сега мислим, че знанието, което хората добиха в света,

ще ни ползва. С туй знание нищо не се добива. Някои говорят за оня свят. Един евангелски проповедник казва: „Ако аз живея добре, и ако има оня свят, ще ми бъде добре на мене. Ако живея добре, че няма оня свят, нищо не губя.” Че как нищо не губи? Животът е загубил. Като няма оня свят, всичко е загубил. Логика било това. Аз не поддържам тази логика. Всякога, когато човек загуби Божественото в себе си, то е загуба. Когато ти ставаш причина да не функционира или да /не/ се проявява Божественото, то е загуба. Божественото носи свобода.

Съвременните хора говорят за зло и добро. Това разбирам: Доброто е законът на Любовта, злото е самият закон. Злото само по себе си го ограничава човека, нищо повече. Само по себе си законът не е лош. Законът, който създава злото, не е лош. Но щом се подчиниш на закона, е лошо. Една жена, преди да се е оженила, свободно може да обича, когото момък иска, няма никакво прегрешение, може да ги обича свободно. Щом се ожени, хване я законът, казва: „Ти само един мъж ще познаваш.” Противоречието къде произтича? – Допуснете, че вие сте един човек на 80 години, имате ред фотографии, когато сте били на 19 години, на 31 години, на 40, 50. Дойде някоя мома, започне да целува портрета. Който гледа, ще каже: „Защо целуваш този старчок?” – „Той е млад.” Какво прегрешение има, че целуваш портрета? – В православната църква са натурени там икони. Като ги целуват, то са все мъже. Свети Георги - целуне го; Св. Иван – целуне го. Няма никакво прегрешение в целуването, на общо основание целува всичките. Значи в реда на нещата е. Прегрешението седи в следния конкретен факт. Всяка една жена, която целуне един мъж, че се окаля, то е прегрешението. Когато една жена целуне един мъж, че се очисти, просветне нейният ум, явяват се най-добрите благородни пориви. Този мъж ѝ предал Божественото благословение. Ако един мъж целуне една грешница и тя измени живота си, стане

благороден член в обществото, то е благословение. Ако един мъж целуне една чиста жена и после тя започне един разпуснат живот, прегрешението е там, че той я отклонил от правия път. Тъй се разбира.

Та казвам: Аз прилагам закона. Общият закон навсякъде действа еднакво, чрез когото и да е. Всяка една мисъл, която ви отклонява от правия Божествен живот, не е чиста мисъл, излиза от нечист източник. Не да нямаш желание. Ние ще възприемем ония желания, които носят живот, ония мисли, ония чувства, които носят живот. Искаме в света да се премахне грехът. Грехане сме създали. То са нашите криви мисли, криви разбирания. Благодарение, че Бог е предвидил тия неща, които ще станат на Земята. Човешкото тяло постоянно се изменя, сменя се материята във всеки 7 години, и от материята, която е била преди 7 години, нищо не остава. Като направиш една погрешка, след 7 години пак си чист. По един естествен път ще се очистиш, понеже нечистотата е вложена в самата материя.

Слушайте сега, аз щя да ви дам един опит: Ако някоя сестра иска да целуне някой мъж, имате право да го целунете, но ще направите един опит. Вие поискайте една кърпичка или нещо друго, което има в него, че най-първо целунете кърпичката и ако ви въздейства светло, целунете и него. Ако след като целунете, че ви потъмнее умът, надалече стойте. Или мъжът иска да целуне една жена. Да вземе кърпичката ѝ, /ако/ кърпичката ѝ носи светлина, да я целуне. Най-първо опит ще направите, без опит не целувайте. Най-първо целунете кърпичката. Гледам младите, като намерят някоя кърпичка на млада мома, целуне я. Много са прави. Научно разглеждам въпроса. Ако тази кърпа внася светлина в него и момата ще внесе; ако кърпата не носи щастие и момата няма да донесе. Аз ви говоря това, понеже другояче разбирам живота. Животът е училище, вие сте на училище. Като се върнете на

Небето, ще ви изпитват какво сте научили на Земята. Вие мислите, като идете на оня свят, ще ви посрещнат с диплома. Най-първо ще ви питат какво сте научили. Ще дадете отчет, искат да знаят. Оня свят е свят, дето ще ни изпитват какво сме научили на Земята. Не е лошо, много добре е. Но в изпита може да те скъсат. Като те скъсат, може да те върнат на Земята и пак ще повтаряш. Сега вие мислите да идете в оня свят, облечени хубаво, без никакъв изпит, да ви посрещнат ангелите, да видите лицето на Христа. Хубави, поетични работи са. Ти като влезеш в един университет или в една колегия, или в една гимназия, учителят няма да те посрещне с венци, но ти ще седнеш, ще учиш, ще държиш изпит. Ако учиш, ще имаш уважението и почитанието на учителя си, ако носиш цветя, даваш му това-онова, сладко ядене, говориш му сладко, а не учиш, той ще ти каже: „Така не става тази работа.” Казва: „Аз обичам Христа.” Ако го обичаш, ще учиш. Ако обичаш Христа, ще служиш на човечеството. Ако обичаш Христа, ще служиш на децата си, на мъжа си, на всички ще служиш. Щом на мъжа си не служиш, ти и Христа не обичаш. Ако обичаш Христа, ще обичаш и мъжа си, ако обичаш мъжа си, ще обичаш и Христа. Така седи законът. Сега аз не ви говоря по закон.

Да кажем, че вие не живеете добре. Тази сутрин гледам дошъл един евангелист и други православни, гледат упражненията. Този седнал, коленичил на земята и казва: „Аз съм Господ сега. Друг Господ няма в света.” Той мисли, че неговото верую е право, казва: „Просвети ги Господи,” и ми казва: „Бог ще те съди.” Той не разбира какво значи съд. Съд значи, в който трябва да се тури нещо в съда. Сега той адвокатски разбира, ще ме съди Господ. Казвам: „Да идеш /да/ свършиш, да не проповядваш, без да си свършил. Бог не съди никого.” Някои неща са странни. Прав е той. Хората се бият на бойното поле, с милиони хора умират, той не ходи да се моли да престане войната, дошъл да се моли, че тук

хората си играят с музика. Бог ще ги съди. „Не съдете, за да не бъдете съдени.” Ние туряме в действие музиката, да се упражняват хората по Божествен начин. С музика то е Божественото. Те имат особени схващания. Най-първо гледам на него умът не е развит, не знае причини и следствия. Един човек, като учил, дошъл до елементарните работи, до фактите на Природата, до групирането на фактите, до законите едва е дошъл. Законът винаги ограничава. Още столетия му трябват, докато дойде до принципите. Той не разбира какво нещо е Любовта. Понеже той седи и като ме гледа, прави прегрешението, което маймуните правят. Като покажеш едно огледало на маймуната, тя бърка зад огледалото, за да хване другата маймуна, която вижда в огледалото. Аз съм огледало за него, той търси другата маймуна да я види. Понеже Господ ще го съди, седнал той да се моли: ”Господ да ги просвети.” То е все таки да влезе някой да каже: „Господ ще те съди, понеже никой не ти е дал правото да съдиш.” Казва: „Всяка власт от Бога е дадена.” На основание на закона и на Евангелието, нищо в света не може да стане без Волята Божия. Нищо зло не може да стане без волята на хората. Никакво добро не може да стане без волята на човека. Следователно, когато правим зло, действа волята на човека, действа човешката воля; когато правим добро, действа Божествената Воля. Всеки човек, който се подчинява на Божествената Воля, прави добро. Всеки човек, който се подчинява на човешката воля, прави престъпление. Човек толкоз знае, толкоз може да разбира. Та в туй отношение даже не трябва да съдим себе си. Щом намериш един недъг, не мисли, че Бог го е вложил в тебе да те съди. Онова, което считаш за недъг, изправи го. То е много малко. Едно писмо си писал, не си турил някъде „малък ер.” Дойде ти на ум, стани тури. Казваш: „И без „ер малък” ще мине. Не няма да мине. „Малкият ер” ще ти причини голяма вреда. Пишеш, не си турил някъде „е двойно.” Стани и го тури. Казваш: „И без „е

двойно” може. Не може. Две „е-та” имат българите. Едното е да се разширяваш, „е двойно” е да побеждаваш. Ако пишеш „е” просто, само ще се разширяваш. Българинът е много умен, казва: „Освен че трябва да се разширяваш, но трябва и да побеждаваш.”

Казвам: Елементарни работи, които трябва да изучавате. Вземете човешката реч. Ако някой ви попита кои думи са образувани най-първо в света на Земята? – Най-първо тези думи, които са образувани, са съюзите. После идат глаголите, причастията, прилагателните, местоименията и най-после съществителните. Именно на кое основание? – Когато хората заболяват от афазия, престават да говорят, най-първо загубват имената. Не могат да кажат „кон”, казват: „Това, което се язди.” Не може да кажат „брадва”, казват: „Това, което сече.” После загубват и глаголите и най-после казват само „и”, „със”. Като започне такъв човек да се поправя, думите се възстановяват по обратен ред. Учените хора намират тази вътрешна връзка. Не само това. Ти научаваш един език и не знаеш къде да туриш едно прилагателно, не знаеш къде да туриш едно местоимение, не знаеш къде да туриш един глагол, не знаеш къде да туриш един съюз. Най-първо като туриш едно съществително име, каква реч ще говориш в дадения случай. После, когато произнасяш един глагол, ако той в тебе не произвежда някакво впечатление. Вземете думата „Любов”, какво произвежда? Като кажеш „Любов”, нищо не произвежда във вас. Като кажа „пожар”, всички ще станете на крака. Динамична дума е „пожар”, като я чуете, всички гледате да намерите вратата. Като кажа „Любов”, гледате нагоре - няма смисъл Любовта. Тепърва трябва да се възстанови ценността на тази дума. Казва „Любов” – детинска работа, игра на младите. Пък старите хора, умните хора без Любовта остаряват, оглупяват. Глупавите и неучените с Любовта поумняват и деца стават. Казва: „Защо?” – Без учение вие не можете да се подмладите. Казвате: „Знанието нас не ни

интересува.” „Отчасти знаем и отчасти мъдруваме.” Отчасти знаем, само с пет сетива, още седем сетива има да развием, колко неща има, които не знаем още. Колко неща има, които трябва да се учат. Туй трябва да ви радва. Седите, казвате: „Като умрем.” Няма какво да умираме. Знаеш на какво мяза вашата философия? – Таман те назначат министър и те уволняват. Че то беше 10 пъти по-добре да не те назначават. Таман те назначат министър и те уволняват. Таман си дошъл на Земята и те уволняват от Земята. Казвате: „При Бога ще иде.” Като уволнят министъра, при царя ли отива? – Или е далеч от царя? – Като умрял някой, при Бога ще иде. Значи уволненият министър ще иде да живее при царя. Като го уволнят, царят хич няма да го среща, отдалече ще го види, само ще го поздрави. Религиозна логика: Като умре някой, при Бога ще иде. Докато живеете при Бога сте, като умрете, извън Бога сте. Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите. Няма какво да се радваме, казва: „Ще умра.” Аз не искам никой да умира, нищо повече. Да умрем и да оживеем, то е друг въпрос. Да живеем и да умрем, това не е нищо. Съгласен съм да умра и да оживея, но да живея и да умра, не съм съгласен, няма смисъл.

Та казвам: Предназначението на живота какво е? – Бог изисква от нас, децата му, които са дошли на Земята, да се учим. Не изучавайте Адам, който Господ направи от пръст, него не го изучавайте, но изучавайте този Адам, дето казва: „И направи Бог човека по образ и подобие свое и даде му власт.” Този е Адам, той не е съгрешил. Този Адам, който е направен от пръст и му вдъхна диханието си, и Ева, която е направена от ребрата на Адама, те съгрешиха. Има една Ева, която не е направена от ребрата на Адама. „Направи ги Бог мъжки и женски пол по образ и подобие свое.” Никакво ребро няма. Като дойде вторият Адам, казва: „Взел пръст и направил човека”, и за Ева се казва, че взел две ребра от Адама и я направил. То е човекът на Земята. И Ева, направена от

ребрата, грешни. Всеки сега търси изгубения рай, сродни души. Сродните ребра търсят. Жената търси отдето излезли ребрата. И мъжът търси изгубените си ребра. Значи има един Адам, направен от пръст, и Ева, направена от ребра, и има и други направени по образ и подобие на Бога. Човек по Любов и Мъдрост прилича на Бога.

Сега вие, като ме слушате, може да си имате право /на/ възгледите, които имате, може да бъдат опаковка на новото. Всеки ден внасяйте нещо ново в живота. Защото щом престанете да внасяте ново, животът изгубва смисъл. Гледам среща някого, казва: „Ти си остарял, побелял.” Така не се говори, остарял си. Най-първо не съм остарял. Стар, значи да бъде учен. Не съм учен. По химия едва знам няколко теории и по физика също, толкоз работи има да се учат и по биология и по астрономия. Нашата Вселена има повече от 10 милиарда слънца. Ако турите на всяко слънце по 12 планети, колко ще станат, 120 милиона. Ако турите и на тия планети спътници като Месечината, много стават. При това тези, които са създадени, знаят на 10 милиарда слънца имената. Ти знаеш 3-4 хиляди думи, каква памет имаш? – Един човек, който може да знае на 10 милиарда имената, какъв ум има той? После разбира техния път, каква интелигентност има, какво нещо е Бог. Бог, Който обхваща всичко, всичко седи в ума Му, всичко знае къде се намира в дадения момент. Искаш да знаеш какво е Господ. Той и тебе има предвид, знае какво ще свършиш. Всичко туй го знае. Като седиш пред Неговото лице, ще имаш всичкото благословение. Като ти каже една дума, ще считаш, че е свещена. Една дума ще ти каже, ще бъде талисман за тебе. Ако дойде и ти каже: „Люби, люби!” - нищо повече. „Обичай, обичай! – Говори Истината!” Казва: „Горчива е Истината.” Ни най-малко не е горчива. Най-сладкото нещо е Истината. По-сладко нещо не съм намерил от Истината. Даже може да направите един опит. Ако ти

си на умирање и произнесеш името на Истината както трябва, ще възкръснеш. Мислите ли, че един човек, който обича Бога, може да умре? – Той може да се измени. Аз не съм за промените. Една гъсеница може да се превърне на пеперуда, не е умряла. Минава в по-съвършена форма. Едно дете минава в по-съвършена форма. Сутрин човека ще го видите, той минава в друга форма. Има стари светии, които минават в Небето. Ще го видите, служител, млад и много красив. Брадата, белите коси изчезнали, сега станал ангел да се разхожда по цялата Вселена, да ходи от едно слънце на друго, да носи Божиите Слова. Вашият идеал какъв е? – Най-големият ви идеал какъв е? Една мома иска да се ожени за един момък, за един апартамент. Стаите от по 4-5 метра, да се разхожда от една стая в друга и туй счита за голямо щастие?! – После ще има автомобил, ще седне, ще се разхожда, пак ще се върне. Ще излезе в градината, ще поработи, пак ще се върне. Ще се качи на балкона, ще погледа, казва: „Колко е щастлив светът?“ – Ще вземе /да/ опере в коритото дрехите. Мислите ли, че в един свят, в който се пере като нашия, е много хубав. – Много смешно е да переш дрехите на един мъж. Разбирам една жена да ти опере ризата в Любовта, че като я облечеш, човек да станеш, това разбирам. Но след като си опрал дрехата, кажеш: „Аз съм ти прала дрехата, ти постоянно ги омърсяваш.“ Мъжът, който постоянно кирливи дрехата, и жената, която ги пере, за препоръка ли са? – Вие много по старому ходите и мислите.

Женени сте. Които се сдобият с този век по този начин няма да се женят. Дойде веднъж една млада жена, от доста видно семейство, казва: „Ще ти кажа нещо. Моят възлюбен, който порано коленичи пред мене, казваше, че съм Божество заради него, целуваше краката ми, снощи ме би.“ – „Каква е тази Любов?“ – „Как да утеша?“ – Казвам: „То е от голяма Любов, иска да ти опита Любовта, може ли да търпиш. Опитва те дали имаш Любов, ти

какво ще мислиш?” – Казва: „Аз ще му простя, като е така. Втори път, ако ме бие, какво трябва да правя?” – „Втори път рекох, ако те бие, ако си по-силна, вземи, че го набий ти.” Произходът на биенето, то е съвсем друг. Сега децата бият плодовете. Като не могат да стигнат един плод, вземе някое дърво, удари го, падне плодът, вземе го. Не че мисли зло, но понеже го обича, хвърля да го удари да падне. Ако беше птичка, да се качи, хич не щеше да хвърля. Хората, като са изгубили своята трезва мисъл, се бият. Сега като обичат много жените си, ги бият. От Любов ги бият. Тогава ще ви приведа този анекдот. В старо време, понеже турците не виждали своите възлюбени, другите му намирали възлюбената, той не я вижда, едва като се ожени, тя ще му се покаже да я види. Ще поиска позволение кому да се показва и кому не. Един турски бей се оженил, намерили му възлюбената. Като се явила пред него да му се покаже, го пита кому да се показва, той ѝ казва: „Показвай се комуто искаш, само на мене да не се показваш.” Ти, като се ожениш, на твоя възлюбен да приготвиш такова ядене, че като /яде/ от това ядене, през целия си живот да помни и да каже: „Никога не съм ял такова сладко ядене.” После само веднъж да му опереш ризата. Да каже: „Никога не съм носил такава прана риза, десет години я нося и не се окирлява.”

Та казвам: Ако ние, съвременните хора, можем да носим ризата на Любовта, знаете /ли/ какви хора щяхме да бъдем? – Знаете /ли/ какви умове бихме имали? – Сега като говоря, тия неща /ви/ се виждат като „Хиляда и една нощ.” Но туй е идеал за в бъдеще. На една райска птица колко пъти ѝ се перат ризите? – Никога не се окирляват, чиста е. Ако човек би живял един чист и свят живот, в него щеше да има толкоз сили. Когато държи чисто неговото тяло, държи чисти и дрехите. Разправят за Едисон, който след като правел своите опити, нацапвали се дрехите му с масла. В неговата лаборатория вечерно време се качвал на един диск и пускал един

силен ток от сто хиляди волта. Туй електричество като мине, всичките мазнини на дрехите се очистват и дрехата става чиста. Ако в нас тече този Божествен ток, никаква нечиста материя не би останала на тялото.

Та именно, ако ние не можем да възстановим туй първично състояние, да бъдем смели, не външна смелост. Много смели хора има външно. Вътрешно много малко смели хора има. Аз ще ви кажа смел човек какво е. Един мой познат ми казваше следния пример: Той е бил в Америка, седи и гледа, че един апаш бърка в джоба му. Казва му: „Не бъркай, понеже съм твой колега.” Той казва: „Извинете, аз съм майстор на това, не знаех. Извинете, щом си мой колега.”

Ако ние не сме колеги на Любовта, какво е нашето положение? – Ще кажеш: „Колега съм.” Не бъркай в джоба ми. Колега съм с тебе, не гледай така криво. Този занаят го зная. Ти искаш да покажеш Любовта и аз ще покажа, и двамата сме колеги, ти ще покажеш един вид Любов, аз ще покажа друг вид. Моята Любов произтича от един източник, твоята Любов от друг източник, имат разни съдържания. Жената внася едно, мъжът внася друго, детето внася друго. Всичките хора внасят различни качества на Любовта. Един съдия внася съвсем друга Любов. Един учен човек внася друга. Всеки човек, според степента на своето развитие, внася известна Любов, която е необходима за човечеството. Тъй щото ние всички сме нужни за човека. И грешникът, и праведният са нужни. Грешните, това са корените на човечеството, праведните са нужни за клонищата. Ако грехът не служеше в света за някакво благо, Бог не би го допуснал. Аз говоря на вас, понеже сте ученици, трябва да се учи защо е грехът. Той наторява корените. Ако грехът го няма, той знае законите, слиза на Земята в известни години. Тогава грехът наторява корените на човечеството и то се повдига. Той знае законите, показва какво трябва да правят. Засега ние се учим

в доброто, като се научим в доброто как ще се справяме, тогава ще учим законите на злото, как да торим. Тази е много сложна наука за злото. Сега като научите доброто, тогава ще дойдете да учите какво е злото и как трябва да го изпълните. Щом дойдем до въпроса за злото, ще кажем: „Тази работа е на Господа.” Щом дойдем до доброто, ще кажем: „Ето нашата работа, учим вече урока, който ни е преподаден.” Всеки един от вас може да направи едно зло, но не знае как да го направи. Как ще направите злото, я ми кажете? – Представете си, удариш един човек, откъснеш му ръката, как ще я поправиш? – Постъпките на злото не могат да се поправят. Извадиш окото на един човек, как ще го поправиш? – Развалиш неговия характер, как ще го поправиш? Ние си играем някой път. Не се опитвайте да правите зло. Вие направете добро, злото оставете други да го правят. Като дойдете до злото, вие ще кажете: „Тази работа е на Бога, Бог прави зло.” Но Той като откъсне ръката на човека, тури му друга по-хубава. Той един ден дойде, откъсне всичките изкуствени ръце, които дяволът създал, тури Божествени ръце на тях. Вземе дяволските умове, изхвърли ги навън и тури Божествени умове и сърца и оправи нещата, оправи туй, в което ние се оплитаме съвсем и не може да го поправим в съдружие с дявола. Не мислете, че някой път може да надхитрите туй, което Природата е направила. По някой път играем ролята на онова магаре, което един натоварил със сол и като преминало реката, клекнало във водата и товарът му олекнал. Разбрало магарето, че като кляка във водата, олеква товарът му. Един ден господарят му разбрал, че със сол не върви работата и го натоварил с вълна. То пак клекнало във водата, но не могло да стане. Докато носи сол, работата върви добре, като дойде вълната, тогава работата не става.

Та казвам: На нас ни трябва едно Божествено знание, което да примири противоречията, които съществуват в нашите умове,

противоречията, които съществуват в нашето сърце и туй терзание, което постоянно става. Гледам как се натрупват тия мисли. Седиш и дойде някоя мисъл ни в клин, ни в ръкав. Интересува те един човек, казваш: „Какъв бил този човек?“ Че той е написан, ако знаеш да четеш, може да знаеш. Той има едно хубаво чело, един човек с въображение, главата отзад широка, съвестен, справедлив, челото издигнато, милосърден. Устата хубаво закръглена, благородни чувства, носът добре определен – отличен ум, очите ясни, не са мъжделиви, като го погледнеш, надалеко гледа. Казва: „Какво ли мисли този човек?“ – Добро мисли.

Той е проводник на Божественото благословение. Отдето мине този човек може да е лекар, съдия, всичко разрешава правилно. Лекарят като дойде и пипне, болният веднага става. Съдията, като съди, веднага осъжда делото. Един пример и други път съм го привеждал. Двама американци свършили една колегия, приятели. Единият станал съдия, другият станал търговец. Един ден направил търговецът една погрешка и се случва приятелят му да го съди. Осъжда го и му налага най-голямата глоба, не може да го оправдае. Но като приятел той му плаща глобата. Справедливостта изисква да го осъди, при това неговото чувство за милосърдие и приятелството му налага да плати глобата. Тъй щото изпълнява закона по два начина. Ние като изпълняваме глобата /трябва да я платим/. Тъй щото и ние като изпълняваме закона, глобата, която сме наложили, трябва да я платим.

Казвам: Ако ти не можеш да обичаш, какво даваш на човечеството? – Човек се нуждае от Любов. Всичките хора умират от безлюбие. Всеки мисли за себе си. Всичките хора трябва да станат проводници, извори на Божествената Любов, че целият свят да се изпълни само с Божествената Любов, да има изобилие, да не умират хората. Сега от безлюбие умират. Гледаш някоя красива мома, ожени се и след 4-5 години повехнала, подозрения, съмнения.

Мъжът е като цвят, погледнеш и той увехнал от безлюбие. Децата повехнали. Казвам: Нам ни предстои една велика работа. Майката да бъде разположена, красива, до 120 години да бъдат чертите ѝ хубави, да бъде изправена, да не се прегърбва, да ходи като млада мома. На 120 години да каже: „Искам да си замина за другия свят.” Да повика приятелите си, да даде угощение, да се оттегли някъде и да замине за дома. То е идеал за оня свят.

Сега аз ще ви позанимая, ще ви туря една интрига. Човек има две радиа, едното радио на слънчевия възел, едното в мозъка. Радиото на слънчевия възел е свързано със Слънцето и каквито новини стават на Слънцето, се съобщават. Всички новини каквото става на Месечината, се съобщава в ума. Вечерно време курдисайте радиото от Слънцето да слушате новини. Отворете радиото, толкоз хиляди години седи, отворете го да слушате какво има на Слънцето. Чудна работа. Месечината не е както учените хора казват. Малко учени хора има на Месечината. Около 100 хиляди души има на Месечината. Горедолу така е. Идеално положение е Месечината за наблюдение /на/ Небето. Не зная, в Слънчевата система няма друга планета, Месечина, в която атмосферата да е така чиста, както на Месечината, идеално. Небето ясно, чисто, никаква влага, никакви микроби, чисто небе навсякъде, тихо, спокойно, бури няма. Туй, дето казват чистилище, то е Месечината. Там ще ви пратят. Ако сте праведни, ще умрете и ще идете на Месечината, ще се пречистите и после от Слънцето ще идете на Меркурий, Венера, ще дойдете тук на Земята. Сега за тия неща вие казвате, че са като „Хиляда и една нощ”. Аз ви говоря като забавление. Вие вярвате в „Хиляда и една нощ”. Казвате: „Възможно е.” Но Месечината е един отличен свят за научни наблюдения; Месечината не е мъртва. На Месечината има градини, не са на повърхността, под кората са. Има градини с потокали, не като нашите. Жителите на Месечината не дишат

въздух, но етер, те етерни тела имат. И плодовете им са етерни, ябълките им са етерни. Като вземеш портокала, се топи в устата, както бонбоните се топят. Тук на Земята трябва да ги дъвчеш, после да плюеш.

Аз не искам вие да вярвате в туй, ще направите една погрешка. То е един научен факт, който трябва да го проверите. Учените хора казват, че няма бръмбарчета. Ти бръмбари и бръмбарчета не си видял, казваш: „Бръмбари, бръмбарчета.” Аз като кажа, че на Месечината няма бръмбари, трябва да различавате. Учениците в една колегия в Америка събрали разни части от бръмбари, крилца, крачка и от 20, 30 бръмбарчета направили един бръмбар много майсторски, показват го на учителя по зоология и ботаника. Казват: „Господин професоре, към кой вид спада това насекомо?” – Той го разгледал, разгледал и казал: „Това е хъмбък. То е ваша измислица – хъмбък.” Някой дойде и на мене ми разправя един сън. Казвам: „Това е хъмбък.” Такъв сън не съществува. Казва някой какво видял. Не може да бъде – това е хъмбък. Щом е хъмбък, то не е реално. Някой казва, че видял Христа в шопски дрехи. Христос не може да бъде облечен в шопски дрехи. Христос се облича в дреха, направена от материята на Слънцето. Като Го видите, отлична дреха има. Туй, че си видял Христа в шопска дреха, то са вашите въображения, хъмбък е това.

Пазете се по възможност да допускате лъжливи работи в ума си. Допусни, че си видял един шоп на сън, но не доущай, че този шоп е Христос. Шопът си е шоп. Христос си е Христос. После чудно е, че някой казва, че познавал Христа. Не можеш ти да познаваш Слънцето, ако не си стоплен. Може ли Слънцето да те грее и да не си стоплен? – Може ли Слънцето да изпраща светлина и ти да не я възприемеш? – Христос е една душа, която има обич към всички души на човечеството и желае тяхното добро. Христос желае повдигането на цялото човечество, за всички ония

съзнателни души има най-голямото желание всякога да съдейства за тяхното повдигане. Като мине покрай тебе, ти си нажален. Той няма да те утешава, Той кротко говори: „Твоите работи ще се оправят, изпълнявай Волята Божия, осветявай Името Божие и желай идването на Царството Божие на Земята.”

Сега по някой път седим и казваме: „Дотегна ни животът.” Живот без Любов дотяга. Няма нещо по-тежко от живот без Любов. И най-лошият живот с Любов, никой не иска да се раздели с него, той носи едно благо със себе си.

Сега всички опитвайте. Не трябва да говорите за Господа много, защото има една опасност. Аз като ви говоря, считам, че правя една погрешка. Аз като ви проповядвам за Господа, то е обида. Аз говоря за един Господ, Който ви дал живота на всички ви и всичките блага, на които вие се радвате, се дължат на Него. Всичките хора по лицето на Земята трябва да осветят това име. Да има едно същество, което ние да обичаме, като дойдем там, да престанат всичките спорове. Като дойдем при Него, всичките спорове да престанат, да се яви в нас една радост, че сме готови всичко да пожертваме. Аз искам вие да имате този идеал. То е идеята. Казва: „Все за Господа говори.” От Него иде туй, което ние очакваме за в бъдеще, което сега ще внесе мир в света. Той е, Който ще внесе мир. Той ще примири народите. Той ще ги приеме. Кой ще даде деца на майката и бащата? – Той ще даде. Кой ще даде плодовете? – Той ще даде. Кой ще накара Земята да се движи? – Той ще я накара. Кой ще накара Слънцето да свети? – Той. Кой ще създаде Вселената? – Той.

Казвам: При Него като дойдем, всичко да жертваме. Да кажем: „Да се освети Името на Господа, Нашият Бог, на Когото ние служим!”

Пожелавам днес Слънцето, което Бог създал, да ви се усмихне. Пожелавам Месечината, която Бог създал, днес да ви се усмихне;

звездите, които Бог създал, да ви се усмихнат и вятърът в цветята и всичко, което Бог е създал, да ви се усмихне.

Тайна Молитва.

29 беседа, държана на 19 април 1942 г. неделя, 10 ч.
Изгрев –София.

НЕРАЗБРАНИТЕ НЕЩА

Отче Наш. „Изгрява Слънцето.“

*Ще прочета само няколко стиха от 12 гл. на Йона –
44 стих до 48.*

Ще прочета нещо от „Ценното в живота.“

Ще ви говоря върху неразбраните работи. Ние страдаме от едно фиктивно знание, мислим, че знаем нещо. Ние сами се заблуждаваме. За пример, съвременните хора поддържат философията на Платона, намират, че е много красива. 2500 години оттогава досега духовният свят се е изменил. Теорията на Платона в някои точки не е права. Следователно ние говорим след 2500 години, цитираме какво е казал Платон. До известна степен е вярно, но някъде не е вярно. Нещата са верни за даден случай. Но ние, да кажем, виждаме някоя звезда, имаме понятие за нея, преди години каква е. Сегашното състояние не го знаем. Ние казваме еди-кой си човек го знаем. В какво седи познаването? Не е външният образ на човека. Срещнеш един човек с дебели вежди, с дебели устни, с широк и къс нос, с къси ръце и дебели в рамената и долу в пръстите, краката и те са дебелички. Какъв е този човек, дебел е навсякъде. Дебелината какво означава? Казвате – дебели вежди. В какво седи човекът? Той е един умен човек, в какво седи умността на човека? – Ако един певец разправя за ноти, теория, а не може да пее, че той не е певец, не разбира музиката. Какво ухо има? Всичко невярно взема, а минава за музикант, за учен, че как ще учи другите. Всичките ще ги учи грешно. Гледам мнозина, които преподават музика, не разбират. Малко учители съм срещал, които вземат вярно тоновете. Фалшиви ги взима, някъде кръскане на жаба. Жабите

са много музикални. Но трябва да се върнем хиляди години назад, когато жабите учеха музикална теория, светът беше друг. Сега жабешката музика остана назад. Някога е била музика, цяла хармония имало в жабешкото пеене. Сега един джаз бенд.

Казвам и времето е в даден случай, и от времето от Христа светът се е изменил. Каквото е говорил Христос едно време, ако се яви сега няма да говори по същия начин. Както са вярвали хората едно време, сега не може да вярват. Вярата е цяла наука. Какво значи вяра? – На степени е. Вярвам и не може да вярвам. Силният вярва по един начин. На слабия вярвам, че няма да ми свърши работа. На силния вярвам, че ще свърши работата. На умния човек вярвам, че ще свърши работата, глупавият няма да я свърши. Две противоречиви вярвания имам, вярвам, че няма да свърши. На щедрия вярвам, че ще даде нещо, на скъражавия вярвам, че няма да даде. Та казвам, има неща, които са строго определени. В даден случай ефектът, който произвежда един тон, е верен, защото за бъдещето на „до” ние още не сме готови. Ако се изпее един тон, тъй както е сега музикално, малко хора има, които ще издържат на трептенията. Ако се изпее, те ще се стопят като восък. Сегашният тон е нагоден според сегашните условия. Сегашната музика, технически както са наредени тоновете, то е техника, механически много вярно е. Но тази музика в органическия свят не е вярна. Не е вярна, понеже като свириш технически, като пееш, едно растение то расте, ако като свирят технически, спира се растенето. Може да направите опит. Може да свирите с тъпан на някоя цвете. Правила /са/ опити. Свирили са му с медна тръба, свирили му с кавал. Или попей на цветето, да видиш каква разлика има в пеенето. Музиката не е нещо..... Музикалните тонове имат каймак, тъй както млякото от кравата. Няма да го кръщаваш, да му туряш вода. Като го издоиш, ще го свариш, образува се дебел каймак отгоре. Някои изядат каймака на тона и като го изядат, остава само суроватката.

Аз ви говоря за неща, за които съм правил опит. Заради мене музиката съставя съвсем друго нещо. Има една Божествена сила и там правят фалшификации. Тонът, още като пееш, знае къде е. Онзи, който е страхлив, предава на музиката страх. Онзи, който е недоверчив, предава на музиката недоверието си. Още като пее, остава в тебе недоверие. Онзи, който няма вяра, чрез пеенето ти предава и ти се обезвериш. Музиката е туй, което предава, понеже един от най-хубавите методи да се предаде едно качество на духовния свят, музиката е най-добрата среда. Ако чрез музика не може да предадем Божествените качества, за които човешката душа мечтае, защо ни е такава музика? – „Заплакал е Стоян!“ – Защо плаче, защото си няма любима. Защо си няма любима? – Защото кой Стояна ще го люби, когато няма за какво да го любят. Да се опретне Стоян, любима ще си има, плаче Стоян, горкият човек да плаче. Плачът показва, че му липсва нещо, трябва да се замести плачът с нещо разумно. Всички онези неща, които ние не сме добили, /за/ тази разумност плачем. Не е лошо. Плачът е хубаво нещо, омекчава нещата. Природата турила плача, за да се свърши работата. Защото често имаме един свят, който е пълен само с прах. Напрашиш си окото, тия жлези, които са турени, пращат вода да се умие окото, да може да гледа ясно. Когато плачеш, подразбираме да умиеш духовните си очи, за да виждаш ясно. Тогава плачът е на място. Ти плачеш, казваш, тежко ми е, плачеш. Ако Любовта ти е тежка, какво показва? – Любовта ли е тежка или ти я правиш тежка. Казваш: „Той ме изгори.“ Как може Любовта да гори. В какво отношение гори? – Тази любима не е от силните. Ако е силна да пречупва лъчите, да концентрира слънчевите лъчи, тогава може да изгори. Следователно лъчите на Любовта вървят успоредно, ако ние пречупим някой от лъчите. За пример, в Любовта, ако пречупим червения цвят или ако в Любовта пречупим зеления цвят, или ако в Любовта пречупим жълтия цвят,

или ако пречупим синия цвят, зависи как се пречупват. Когато един цвят минава от една по-рядка в една по-гъста среда, се пречупва в това направление. Затуй нямаме ясна представа, изгубваме правилното направление и се образува един доста голям ъгъл между предметите, дето се пречупва. Казвам: В Любовта ние често пречупваме любовните лъчи, вследствие на това имаме изопачени понятия за Любовта. Във фотографията имаме същия предмет. Като се фотографира един човек, фотографира се образно. Ако го представим така, както е на плочата на негатива, грозен е. За да го направим, трябва да го превърнем наново, да имаме същинския образ, трябва два пъти да се префотографира. Казвам, ние сега, когато изучаваме Любовта, трябва да знаем, че тя сменя на Земята негативната страна на човека. Най-първо като обикнем един човек, го обикнем като ангел. Като го опознаем, виждаме го като дявол. Като го познаеш като ангел и като го видиш като дявол, значи не си имал ясна представа в началото, няма защо да се сърдиш. Ти от един човек с дебели вежди два сантиметра, не може да очакваш да бъде идеалист. Той и да говори за идеализъм, колкото иска, той е краен материалист. Той вярва във видимото, във видимото, в паричките, в кравите, във воловете. Те са обект на неговата вяра. Казва: „Аз вярвам.” Той вярва. Като има пари, вярва в Бога. Но пари 500 000 лева. Щом 500 000-те изчезнат от банката, той се прегърбва и казва: „Изгубих си вярата.” Там, дето се губи вярата, нямаме онази реалност, която се търси в света. Защото той е в света на сенките. Не е в онзи свят на реалността на нещата. Сега аз не отричам реалността. Що е сянката? – Не трябва да даваме цена на сенките като на самата реалност. Ако ти вярваш в сенките на нещата, ще боледуваш, ще осиромашееш, ще станеш груб и всичките противоречия ще се явят. Докато вярваш в сенките, тия неща са неизменни. И радости, и скърби ще имаш. Щом се запознаеш със самата реалност на нещата, тогава преходният

свят ще изчезне. Остава реалният свят, той ще бъде свят на Бога, хармония, няма да има скърби, няма да има страдания. Тогава ще имате един органически свят, в който страданията ще бъдат в корените, а радостите в клонищата. Главата ще бъде в цвета и плодовете. Всичките работи в едно цяло, всичко работи в едно цяло. Сега страданието е отделно, радостта е отделно, всичко е отделно. Ние се натъкваме на тях, както се натъкваме на парчетата, на едно счупено шише. Сега всеки един е в състояние да счупи едно свое чувство. Вие често губите мнението за един човек. Попреди мислехте, че е ангел, после се изменяте. Той какъвто е бил в началото, такъв е бил и в края. Вие сте повярвали в позлатената мисъл, че всичко е златно, но като се изтрило златото, останало същността всъщност. Та казвам, докато вие се изменяте като хамелеона, вие вярвате в сенките. Ако един човек няма самообладание, за пример, някой път искате да пипнете някъде. Гледам децата често вървят,.....купуват плодове. Някой тури ябълката в джоба. Ако този плод, който си взел, подигне своята душа, няма нищо. Ако ти си взел този плод да го посадиш, прав си. Взел плода, но ако си взел, че не го посаждаш, ти създаваш на себе си едно зло на бъдещето. Всичките злини на хората произтичат, че те ядат ябълките, без да посадят техните семки. Доят кравата, без да се грижат за нея. Издоят я, дадат и малко сламица и в неделята ще й дадат малко зобчица, използват кравата. Природата никога не обича използването. Казвам: Горко на онези, които използват ближните си. Горко на бащата, който използва сина си. Горко на майката, която използва дъщеря си. Горко на сина, който използва баща си. Горко на дъщеря, която използва майка си. Горко на учителя, който използва учениците си. Горко на учениците, които използват учителя си. Горко на тях. Блажени са, които не използват.

Сега Христос казва: „Които вярват в мене. Не вярват в мене, но

вярват в Онзи, Който ме е изпратил.”

Вие виждате един човек, външността му виждате. Това е дрехата, в която е облечен. Човекът, като разглеждате, има една светлина, която излиза от него. Когато се приближите при един човек, който идва от Бога, в него има мисъл, че веднага умът започва да работи, занимава се с хубави работи. Сърцето и то се съживява. Ако си болен, веднага започваш да чувстваш животворното влияние. Някой ми казва, дошъл при мене и ми казва: „В мене вярваш ли?” Аз вярвам. Една сестра доста напреднала иде и ми казва: „Аз вярвам в тебе.” Как е възможно, ти, като вярваш, защо боледуваш? – Защо не ходиш самоуверено, но едва кретаеш. Ти си изгубила равновесието, ти вярваш не в онзи, в който трябва да вярваш. Да вярвам в една цигулка „Страдивариус”, че ще произведе един хубав тон, или в една цигулка от Гарнелии. Или от някой майстор, който построил цигулки, има знание в техниката на музиката. Много техники има, които построяват цигулки, но не знаят. Той знае как да сече дъските, задните дъски как да ги сече и предните дъски. Какво отношение трябва да имат фибрите на растението и как се предава тонът? Онези, които не знаят. Имаме един цигулар, който ги правеше от орехи После се изисква, като направиш тази дъска, навсякъде дебелината да бъде еднаква. Определена дебелина трябва да има. Има един инструмент, с който се мери дъската. Не е лесна работа да направиш една цигулка на свят. Сега, вие искате по някой път да създадете едно любовно чувство, че то е много мъчно. Как ще създадеш любовното чувство? Дойдат някои, нямат формата на Любовта. Дойде някой и казва: „Гори сърцето.” – Може да гори сърцето, и печката гори, ако е за горене. Горенето не е Любов. Любовта поддържа горенето, но в нея никога работите не изгарят. В Любовта като гори човек, той се слива, при сливането става пречистване, когато органическите предмети попаднат в трептенията на Любовта. Диамантът в

неорганическият свят, който е попаднал в трептенията на Любовта, е станал диамант. Две трептения са направили диаманта - да пречупва светлината. Пречистил се е. Въгленът влязъл и като се пречистил в една среда, без да изгори, тогава става най-хубавият диамант. Сега цяла наука е как е станал диамант. Всичките диаманти са минали през умовете на ангелите, на напредналите същества. Тази материя, която е излязла от техните умове, се е кристализирала. Единственото нещо, което ангелите са оставили, то са скъпоценните камъни. В минералите, единственото нещо, което ангелите са оставили и по-напредналите от ангелите, аз наричам ангели всички разумни същества, те са на степени. Онези ангели, които са оставили плодните дървета. После в Бога като влезем, в света на Неговата мисъл, са създали човека. Сега в нас имаме от всичките по нещо. В нашето състояние от всичките нисши същества имаме и от всички висши същества. По някой път, когато се проявявате лоши, не сте вие, то е светът. Едно време не сте били такива, каквито сте сега. Наполовина е вярно това, което ще ви кажа. Едно време вие сте били лъвовете, които размахват опашка, хванехте някого, разкъсвахте го. Едно време вие сте били боа, стегнете някое животно, глътнете го. Едно време вие сте били кит, какво не сте били. Вие казвате: „Светии сме били.” Какви светии? – Пред моите очи такива светии не минават. Докато не се освободите от всичките форми на миналото, да кажеш: „Не като кит ще живея, не като лъв ще живея. Хубаво беше едно време. Дядо ми беше лъв, няма да живея като дядо си. Дядо ми беше кит, няма да живея като дядо си. Едно време дядо ми беше като боа, няма да живея така.” Сега Бог, като направи човека, аз говоря за животните. Казвате: „Аз не съм змия.” Змията е хубаво нещо, лошото в змията е, че няма никаква справедливост, няма никаква доброта, много жестока е. По-жестоко същество от змията няма. Като хване жабата, тя кряка, но змията я гълта. Песен е

крякането на жабата. Приятно ѝ е да ѝ пее. По малко я гълта. На цял километър се чува като дига шум, а тя я гълта. Змията казва: „Много добре Господ създаде света.” Такива жаби за нея пеят, много хубаво пеят. Да гълташ яденето и да ти пее, музика е. Най-хубавото ядене има змията. Като хване жабата, тя ѝ пее. Тя казва: „Касапин ли съм, не ги режа и кръв не пушам, цели ги гълтам, не искам да страдат.”

Ако ти в себе си от всичките противоречия, които се зараждат в твоя ум, от всичките противоречия, които се зараждат в твоето сърце и в твоето тяло, и във в целия Космос, ако ти в дадения случай не може да пречистиш, да направиш нещо, де ти седи знанието? Аз съм привеждал един пример:

Един ученик в древността в една окултна школа се разгневил на своя учител, че отишъл една вечер му занесъл три мраморни камъчета пред вратата, затворил вратата да не може да излиза. Учителят му разбирал малко от скулптура, като ги вижда, изделя камъните, направил три стъпала и турил трите стъпала. Прославил се ученикът. Целта му е била да го накаже, да ме помниш, с камъните затворил устата му. Учителят казва: „Това е един от моите ученици, виж колко обича Учителя.” Обича го. Всички наши постъпки, с които правим добро, има нещо „китикити”. Ако не знаем какъв процент има, че Любовта да не съдържа никакъв.....

Някой път несъзнателно става. Кокошката, за да я хванеш, милваш я по гърба. После я заколиш и казваш: „Такава е Волята Божия.” Няма закон да я защити. Господ, като влезе, казва: „Ще дадеш почит в себе си.” Тя оживее в тебе и започне да рови. Тогава преди да си изял кокошката ти си бил човек мълчалив. Нищо не си казвал. Щом влезе кокошката в тебе, ти ставаш вече „лала”. Кой как дойде, започваш да се хвалиш. Кокошката рови навсякъде. Кокошката, като се качи върху една крина, показва,

че е щедра, разхвърли житото и казва: „Яжте, има за всинца ви.” Тя е много разточителна. Ако светът би останал кокошката да го храни, всички щяха да измрат, тя знае само да рови. Като изрови нещо, казва: „От земята е излязло.” Сега по някой път ровенето на кокошката не е лошо, но не е и добро. Ако рови на място, добре е. Много пъти кокошката като рови, заравя някои зрънца. Някой път като рови, изважда семенцата навън. В кокошките чувството на стяженолюбие не е развито. Тя не е стяженолюбива, не е скържава. Кокошката е доста тщеславна. Като снесе едно яйце, окряка орталъка. Всички ще знаят, че е снесла яйце. Българите, които знаят, че свраките се научили, когато се разкроя кокошката, ще дойдат две-три свраки и ако човек не го вземе /яйцето/, те го изпиват.

В Америка има един вид християни, които казват тъй: „Аз вярвам в Христа, който обръща не само сърцата на хората, но обръща и кесиите на хората.” От какво произтичат нещастията? – По някой път, ако Христос е проповядвал, да се обърне сърцето, че се обърне и кесията, няма съблазън в кесията. Кесията е пълна. Дойде един брат, види, че кесията не е обърната. Той като я обърне, вие това го наричате „кражба.” Той казва, аз го наричам, кесията се е обърнала. Сега от християнско гледище, дойде някой и казва: „Обърнаха ме” – че щом те обърнаха, ти си имал пари. Според християнското учение не трябва да имаш нито пет пари в джоба си, кой те е обърнал? Според учението на Христа ще имаш една златна монета в десния си джоб. Ще я бутнеш. Не трябва да бъркаш, ще бутнеш кесията. Вие сега ще възразите: „Кой има право?” – Ако вие, съвременните хора, от Рила сте докарали вода на 4-5 етажа, в къщите сте качили рилска вода и тече, защо по същия начин като бутнеш златната монета, да не потече и тя. Знание трябва. Пък и Любов се изисква.

Гледам онези, които вземат билети от лотария, идват да ми

разправят. Взел билети и казва: „Ще спечеля ли?“ Още като го видя и зная, че не печели билетът. Който печели, числата са наредени по особен начин. Не може да разправам на вас. Ако вземете да изучите за 10 години печелившите билети, след 10 години може да имате вече една печалба. Три-четири пъти да спечелите милиона. Трябва да имате всичките числа, които печелят през 10 години по един милион и да видите през кои месеци. Казвате: „Аз ще се занимавам с тия работи.“ Хубаво, който иска да се занимава. Ти искаш да бъдеш красив и там има закон. Не може да бъдеш красив, ако не знаеш как да съчетаеш мислите си, ако не знаеш кои мисли, кои чувства да съчетаеш, ти не можеш да бъдеш красив. Ако нямаш една правилна мисъл, как ще създадеш носа? – Мисли има, които поддържат дължината на носа. Мисли има, които поддържат кривините на ухото. От кривините на ухото зависи музикалността на ухото. Като видя ухото, зная какъв музикант е, гениален ли е. Гениалните музиканти имат съвсем други вдлъбнатини. Талантливите имат други и ухото на обикновените хора имат други извивки. Светът е направен разумно. Всеки човек, какъвто е, такъв и организъм му дават. Сега, когато говоря за Любовта, някои мислят, че е много лесна работа. Да любиш, това е най-великата наука, да знаеш кога да любиш. Ти не можеш да любиш когото и да е. Всички да любиш. Вие не разбирате какво значи всички. Всички значи: Аз образувам един хор. Всички, които са дошли, да ги обичаш. Любовта като туриш, имаш отличен хор. Ако хорът не е пее хубаво, няма Любов. Музикантите искат да наложат. Музиката не търпи никакво насилие. Може да туриш насилие, но всичко е мъртво. Капелмайсторът и певците по Любов трябва да дойдат. От само себе си да пеят. От Любов да те слушат, разбират те. Преди да си почнал, тоновете излизат верни. Имате отличен хор на Любовта. Щом започнеш да ги избираш, те не се избират. Музикантите се раждат. Раждат се обикновените музиканти,

раждат се талантливите музиканти, раждат се гениалните музиканти. В един живот какъвто си роден, такъв ще останеш. Следващия живот можеш да бъдеш друг. В един човек си роден обикновен музикант, такъв можеш да бъдеш, до най-високата степен, но талантлив не можеш да станеш. В талантливия човек, широчината на челото се отличава. В обикновените хора челото е тясно, а в талантливите, челото е широко. В гениалните хора няма да ви кажа каква широчина има. Те са пропорции. В какво седи една гениална пропорция? Сега мислите, че един италианец дал една нова форма на гениалния човек. Едно съчетание на едно скулптурно творение е дал.

Та казвам: Ние трябва /да/ работим над себе си. Работа над себе си. Ти в света, ако не можеш да предизвикаш Любовта поне на един човек, ти ще бъдеш нещастен. Щом предизвикаш Любовта на един, ти си обикновен, щом предизвикаш Любовта на двама, ти си талантлив, щом предизвикаш Любовта на трима, ти си гениален, повече не ти трябва. На трима души като предизвикаш, най-първо това е човешкият свят. Един човек на Земята като те обикне, всички те обичат. На Земята двама като те обикнат, вторият вече е от духовния свят и всичките от духовния свят те обичат. И в Божествения свят един като те обикне, всички те обикват. Трима души да те обичат, туй е Троеличието. Ако те обикне Любовта, всички хора на Любовта те обичат. Ако те обикне Мъдростта, всички хора на Мъдростта те обичат, ако те обикне Истината, всичките хора на Истината те обичат. Ако те обикне един човек на свободата, всичките хора на свободата те обичат. Та казвам, ние трябва да се радваме, тъй както светът е създаден. Всички говорят, че Земята не е добре създадена. По-хубава Земя от нашата не съществува. Ако някой мисли, нека създаде някоя друга Земя, понеже, тя вече се е изморила, поостаряла малко. Господ иска да я извади. Земята е дала заявление, казва на Господа: „Такива деца

не искам да раждам. Не искам да отхранвам, отказвам се.” Господ е намислил една нова Земя да направи, на старата ѝ дава почивка. Тя казва: „Не искам постоянно да ровят, да ме човъркат, дотегна ми. Търпение, търпение, ама не се търпи. Нито едно от децата не е благодарно. Всички оставят своите нечистотии, плюят, ровят отгоре ми, не ги искам вече, отказвам се.” Какви хора сме ние, които нямаме обхода? Само ровим да извадим богатствата, крадем. Къде ще ги турим? – Изваждаме масло, въглища, камъни, градим къщи, пък те тук ще останат. Земята казва: „Отказвам се, от всичко се отказвам.” Господ е намислил да изгори цялата Земя и ще я изгори по особен начин. Туй понятие, което имаме за Земята, то ще изгори, ще изчезне. Но тази Земя ще остане. Нашето понятие за Земята трябва да се измени – ти тропаш, удряш, /тя/ те търпи. Не може да тропаш, тя е чувствителна, нямаш право да тропаш. Като вървиш, нямаш право да тропаш. Ще вървиш, като че минаваш по гърба на майка си, та знание трябва да има. Казвате: „Земя е това.” Мислим, че ние сме единствените умни същества. Казвате: „Господ кой знае къде е. Няма го бащата. Майката я няма, а ние от къде сме пръкнали?” Най-умните същества, които са родени без баща и без майка. Такова е почти понятието на сегашните хора. Най-добрите. Кой от вас не е тропал на Земята? Кой от вас не е тропал на гърба на Земята? Има ли някой, който да не е тропал? Кой е виновен? Ти се разсърдиш. Ти тропаш на Земята. Казваш: „Защо го държиш тук, защо не го махнеш?” Заповядваш. Та казвам: Какъв е нашият религиозен морал? Нямаме понятие, за онова благородство, че тя от хиляди и милиони години, давала, давала от себе си, и по някой път ви се разгневи, и земетресение стане някъде. Друг път като ѝ дотегне, пак дойде земетресение. Хората обясняват, че ставало разместване на пластовете. Чудни са хората, обясняват така. Ако моята ръка се свие, коя е причината за свиването на ръката? Мускулите са се свили. Но има нещо разумно в мене.

Като заповядвам, свива се ръката. Който не разбира, изхвърля нещо. Защо изхвърля нещо? Разум има. Когато Земята прави земетресение, във всичко туй има нещо разумно, което се дължи на някакво несъответствие. Земетресенията стават, когато има несъответствия, когато хората станат много лоши, земетресенията стават по-често. Сегашните учени, както обясняват, то е тяхна работа. Но земетресенията в света имат отношения към нашия живот. Защото, когато ще стане едно земетресение, има дълго време търкане на пластове, развива се такава грамадна енергия. За пример, тия земетресения, които имаме в България, ако хванат тяхната енергия, за хиляди години българите щяха да имат гориво, за фабриките, и да се отопляват за хиляди години, щяха да имат и електричество. Всичко туй отива в пространството за в бъдеще, когато стават земетресения, ще съберем тази енергия, да я складираме, да имаме гориво. Колко чисто ще бъде. Сега всичко отива на халос. Всички като се разгневите, знаете ли каква топлина би се развила. Като се гневите за цяла година, може да си отоплявате стаята. Толкоз енергия има. Всеки ден по 5-6 пъти на ден. Хиляди пъти се разгневите за цялата година, отлично гориво може да имаш. После за в бъдеще и светлината ще бъде друго. Като се разгневим, няма да имаме тия лампички, но ще имаме голяма светлина и после всичко туй ще утихне. Казвам: За в бъдеще всичките противоречия, които сега съществуват, ще заобикаляме като благо, като извор. Разгневи се някой, няма да се спрем да кажем, защо се гневите, но ще вземеш част от енергията. Човекът дава свободно. Тогава мъжете ще търсят една жена да се гневи. Няма да я намерят. Сега горката набавя енергия. Той като не знае, събира енергия, казва: „Много лоша е тази жена.” Тя прави добро не навреме, нищо повече. Сега както разглеждам, работите са от 1001 нощ. Казвате: „Що ни интересува това?” Казвам: Вие вечерно време защо сънувате? Преди няколко време един ми

разправяше съня си. „Дойдоха, хванаха ме и ме направиха цар. Туриха ми корона. Като се събудих, нямам ни калпак на главата, ни корона.” Питам защо са го направили цар? То е тщеславие. Имал неща чудни, актьори има, които играят царска роля. Играе ролята на един цар. Та казвам: В съня ти турят царска мантия, като се събудиш да направиш разлика. Аз бих предпочел един действителен живот, с обикновена дреха, отколкото в царска дреха /да/ е.

Сънуваш вечерно време, че те викат на увеселение да ядеш. Събудиш се, гладен си. Какво ще ядеш? Няма насищане. Празна е тази работа, тук нещо вкусни ябълки, круши усещаш, че са нещо реално. Казвам, животът, който имаме сега, не оценявате. Животът не бих го заменил с нищо. Някой път вие сте неблагодарни, не разбирате. Нито един от вас не цените. Сега и цар да ви направят, по-голямо благо от туй, което Бог е турил на вас, в дадения момент няма. За бъдеще като се измени формата, то е друг въпрос. Сега всеки човек, ако е доволен от тази форма, да развива богатствата, които има в себе си. Знаете ли колко богатства има неразвити човек? Аз съм привеждал туй научно доказателство. Всичкото знание, което досега съществува в света, може да се напечата на 98 книги като Библията. Ако всичкото туй знание се напечата, ще остане за мозъка още за 900 такива книги. Какви грамадни възможности има мозъкът. Казват: „Какво ще правя?” Кое е по-хубаво, да бъдеш цар или да бъдеш запознат с Любовта, да говориш на нейния език и тя да те слуша. Знаете колко е красиво да те слуша Природата. Знаете какъв хубав език има и колко хубаво говори! Та казвам: Някой път аз съм казал нещо и тя изпълнила. Казвам: „Тънки дрехи имам, тънко съм облечен.” Онзи, който се занимава с проветрението, ще послуша, и него ден ще е топло, ще е хубаво. Два пъти не искам едно и също нещо или веднъж искам. Втори път съм с дебели дрехи облечен. Ще се научим да говорим така, за да ни слуша Природата. Искай от този, който ще ти даде.

Не ходи да искаш от този, който няма да ти даде. Ти не разбираш. И в Цариград се случило, имало един религиозен човек, отива при директора на колегията, и му иска пари да му даде. Казва му: „Господ ме прати ти да ми дадеш пари.” Онзи му казва: „Ако те беше пратил Господ, трябваше аз да имам пари. Понеже нямам пари, ти криво си разбрал Господа. Ти ще идеш там, дето може да ти дадат.” Не ходи да искаш пари от там, дето не те обичат. Като минеш някъде и няма Любов, замини си. Като намериш, дето има Любов, влез вътре. Всичко, каквото искаш, ще бъде. Ако в света се молиш и не стават нещата, то е безлюбие, безверие, безнадежие. Всичките тия неща ще дойдат.

Казвам, трябва да имаме едно съзнание. Не да се самоосъждаме. В дадения случай аз не искам него, искам да пея. Не искам да науча музика, но искам да пея една песен. Искам тая песен да я изпея по всичките правила, че като я изпея, да ме слушат. Аз по някой път съм пял, когато вятър има, и вятърът престава. Като му запея и той престане. Като спра да пея, той започне пак да бучи. Някой път пея и той не престава. Не харесва пеенето ми. Като ми хареса пеенето, престава. А като не ми хареса пеенето, не престава. Той бучи, аз пея. Заглушава ме, не му се сърдя. Казвам – престани, и той престане, когато пея хубаво. Млъкне, казвам: „Хубаво пея.” Когато той бучи, аз пея и той престава. Казва: „Харесвам те.” Но, когато бучи, и аз го слушам. В големите бури има една музика. Много пъти от бученето на вятъра съм се научил как да пея. Който не разбира музиката, е бучение. Аз разбирам, има скрити тонове. Някой път идват периодически. След като престане вятърът и пее същата песен, по-хубаво излиза. Затуй, когато в света ви се случи едно противоречие, показва, че вашият живот не е в съгласие с Божествения закон. Щом има съгласие, се явява хармония. Радвайте се при скръбта. Скръбта ще ви каже какво ви липсва. В скръбта трябва да работите в корените, трябва

да учите. Не съм учил, скръб имам. Учил съм, радост имам. В радостта какво ще имаме? Плод ще имаме. Плодът след като изям, ще имам едно вътрешно доволство. Бог се весели в света, когато ставаме отглас, изявяваме онова, което Той ни е дал. Не се радва Бог, но се весели. Когато ние в застой седим, по човешки говорим. Господ казва: „Тия деца всичките благословения очакват.” Господ да ти даде благословение. Цял ден се молим за благословение. Нищо не си свършил, какво ще те благослови? Ако дойде дъжд, бодили ще израснат. Често в нашите мозъци хората сеят. Всеки посял каквото иска. Ние нищо не сме посели. Ние сме длъжни да посеем. Всеки ден като ставаме, да посеем. Слушам една вечер тук кучето скимти. Казвам, защо скимти? То е гладно. Не лае, но издава едно скимтене. Гладно е, като му дадох хляб, престана да скимти. На другия /ден/ дойде, пак чувам същия глас, пак скимти. Като му дадох хляб, пак престана. На третия ден не лае, но само скимти, едно доста музикално скимтене. Не е много музикално, но доста музикално. Погледна го, скимти. По някой път аз отгоре, от високо го гледам, не слизам долу. По някой път слизам долу, аз го опитвам. Покажа му хляба, то вземе хляба, и благодари. Някой път аристократически, отгоре му го хвърлям. То отиде и го вземе. Аз го гледам отгоре, то се обърне към мене, и казва: „Защо не ми дадеш, защо го хвърляш отгоре?” – „Защото не учиш.” Та казвам: Невидимият свят, когато учим, тъй ни дава в устата, а когато не учим, го хвърля, ние го събираме. За себе си така разсъждавам. Законът е все същият. Ние искаме Бог да има обхода към нас. Когато изпълняваме волята, няма по-хубава обхода. Но, когато не я изпълняваме, нещата идват дисхармонично. Та ви препоръчвам един от най-хубавите методи в света. Сега вече сме преживели механична Любов. Стъпваме вече в органичната Любов. Когато говори някой за Любовта, механичната Любов е. Затуй механичните неща в света са много добре наредени. Един

съвременен автомобил, една съвременна фабрика, всичките тия колелета, както са направени, всичко върви наред. В духовния, в Божествения свят, органическите неща са така наредени хубаво. Тук органическите неща в нас не са наредени.

За пример, един аероплан като се движи с няколкостотин километра, правили са изчисления. Като стрелят с оръжията, куршумите да излизат, без да се повредят перките. После правят много точни изчисления. Сега вие всички говорите за Любовта, но щом се говори за Любовта, всички ги е страх от Любовта. Каква е тази Любов, от която вие се страхувате? Най-хубавата Любов е, когато слънчевата светлина иде, говори ни с разлагането на цветовете. В червения, в портокаления, жълтия, зеления, синия цветове и някои други нюанси говори, но досега светлината никога не ни е говорила за Любовта. Защото в една Любов, в която се говори, се раждат противоречия. Показва, че ние живеем в една много груба среда. Ние в името на Любовта сме прекарвали толкоз страдания, та сме се наплашили вече. Всичките хора са така изплашени от страданията, които идат от Любовта, та казват: „Не ми говорете за Любовта, дотегна ми.” Та сега аз наричам Любовта, мълчаливата Любов. Аз говоря, това е декламиране. Туй, което говоря, не е Любов. То не е Любов. Нарисувал съм любовна картина, но това не е Любов. Нарисувал съм цвете, но това не е Любов. Любов е туй, което ти е дадено, че не знаеш кой ти го е дал. Радваш се.

Да ви приведа следния пример: Минава едно малко момиченце, дъщеря на един княз, 10-годишно. Вижда едно момче на 15 години, казва на майка си: „Туй момче ми се вижда даровито, бедно е, я да го издържим, то е даровито по музика.” Майката започва да го издържа, тя го издържа и той става доктор по музиката, прочут музикант. Но то никога не казало на този доктор-музикант, че го обича. Този музикант дължи своите условия на туй малкото

момиче. Погледът, който хвърлило то към него, казва – „Да го издържаме.” Ако вас няма някоя княжеска дъщеря, която да е казала да ви издържа, какво ще стане с вас? Всеки един от вас има ангел хранител, който казва на Господа: „ Да го издържаме Господи, този е даровит.” Погледне те така, вие се считате радостни, весели. Туй момче като израства, какво ще стане? Той става прочут учител по музика. Като свършил, тя дошла да взема уроци да се учи от него. И тя била една от най-добрите ученички, не ходила да се любува, но изучава музиката. Една нейна съученичка започнала да ѝ завижда, завист се явява. Казва: „Тя не е даровита толкоз. Тя гледа да преписва от другите.” Но учителят вижда, той разбира, че е даровита, и както каже той, тя прави. А онази постоянно търси. Той само погледне. И ние често най-даровитите се пържим в своето масло, търсим погрешките. Питаме кой е за препоръка. Онова младо момиче, което казва, този младият да го издържаме, или тази, която отгук-оттам вземала. И без да му каже той отпосле се научил, че като завършила курса по музика при него, тя си заминала. Отпосле се научил, че цялото негово щастие зависело от нея, че безкористна е била тази.

Казвам, да дадем ход на нашите души, да кажем като това момиче, да поддържаме Истината, да поддържаме нашия ум, да поддържаме нашата душа, да поддържаме духа, за да се издигнат и те, за да можем и ние с тях да се издигнем. Единственият път, по който човешкият ум, човешкото сърце, и човешката душа се въздигат, то е пътят на Любовта.

Добрата Молитва.

30 беседа, държана на 26 април 1942 г. неделя, 10 ч.
Изгрев-София.

ИДЕ В СВЕТА

Отче Наш. „Благославяй душе моя, Господа.”

Ще прочета само един стих от 12-та глава от Евангелието на Йоана, 12-ти стих: „На утрешния ден народ много, който беше дошъл на празника, като чуха, че иде Исус в Йерусалим, взеха вейки финикови и излязоха да го посрещнат.”

„Духът Божи.”

Аз вземем само глагола „иде”. Той е една динамична сила. Иде нещо в света! Туй, което иде, е само доброто. Туй, което се търкаля, злото не иде. Казват някои, че злото иде. Не иде злото, то няма крака. Онова, което иде в света, то е доброто. Иде доброто. Туй, което иде, е само Любовта. Безлюбието, злото, не могат да ходят. Аз вземам глагола „иде” като положителна, динамична сила. Мъчно е да се говори в едно такова време. Хората не обичат да им се говори туй, което е. За пример, никой не обича да говориш зло заради него. А той прави лошото. Обича да говориш добро за него, а той не прави доброто. Значи иска да се говори за туй, което не прави. И прави са хората. Казва: „Не говорете за туй, което не иде. Ние го знаем, не ни говорете за злото. Говорете ни за нещо, което никой не ни е говорил.”

Казвам: Три неща има, на които човек трябва да се обоснове. Имаме една ясна представа за Бога. Говорим, но нямаме нещо, на което да разчитаме. Ние се съмняваме в Бога, дали е така или не, имаме съмнение. Ако ни поставят на изпит, ще се поколебаем. Да има нещо, на което да разчитаме. Доброто, което е твърдо, то не се изменя. Туй, което е жидко, не прави пакост никому. То е водата, жидкото. Туй, което осветява света, то е разумността. Разумността, то е светлото, справедливостта в нас е жидкото.

Доброто е твърдото, то е основата в нас. Човек, който не е добър, няма основа. Основата е доброто, понеже е твърдо. Сегашните хора като градят, търсят твърда основа, каменна. За туй казва Христос: „Туй, което е съградено на пясък, събаря се.” Или казано другояче: Всеки човек, който не е съграден за доброто, той се разсипва, корените му се разсипват. Всеки живот, който не се храни със справедливостта, той изсъхва. Всеки един живот, който не се подхранва със светлината, с човешката разумност, остава в тъмнина. Та необходимо е да пазим светлината, да пазим силата на нашия ум, защото сме в един свят, който не е съграден както трябва. Светът се още строи. Някои казват, че Бог направил света. Загатване има, че Бог прави ново Небе и нова Земя. Старият свят не ни съответства. Сега имаме две форми.

Ти казваш – религиозен човек си. Религията е наука за нощта, за вечерно време е религията. Като няма какво да правиш, тогава религиозен ще бъдеш. Светският живот е за денем. Следователно религиозните хора са виновати, когато не спят добре. Религията е създадена да си починеш, да спиш. Да спиш, значи да идеш в другия свят, да се учиш. Щом не спиш, седиш тук на Земята, не работиш, тогава нито тук, нито в оня свят си, правиш прегрешение. Светските хора са виновати, че те в света трябва да работят, а не работят. Религиозните не спят, светските не работят! И двата вида хора закъсняват сега. Светският човек, който не работи, не е светски; религиозният човек, който не спи, не е религиозен. Едно определение за светския човек: Който работи, е светски, който не работи, не е светски. Който работи, е човек от света. Който не работи, не е светски. Който работи, е човек от света. Писанието казва: „Бог толкова възлюби света” - значи този свят /е/ на работа, тези прилежните, трудолюбивите хора казват: „Да идем да им помогнем на тях, ще стане нещо от тия прилежните.” Понеже виждат, че религиозните хора спят хубаво, казват: „Да идем да

им помогнем, да ги събудим!” Религиозните хора са кандидати за света. Всички вие ще станете светски хора. Казва: „Аз светски не искам да бъда.” Светските ще станат религиозни и религиозните ще станат светски. Сега аз искам да примиря нещата. То е наше определение. Човек, който не спи добре, не е религиозен човек, който не работи, той светски не е. Значи един човек, който не върви по Божия закон, не работи. Работата определя човека в света. Само човек работи. Другите, животните работят по принуждение, от нямай къде. Едва човек е почнал да работи и то малцина работят. Когато човек се заставя да работи по вътрешни прекрасни подбуждения да работи, че започне работа, то е работа на ума.

Значи иде. – Кой иде в света? – В света иде твърдостта. И който е твърд, твърдостта ще го съгражда. Той трябва да бъде жидък, че като дойде твърдостта, да ѝ отвори път. Дето казва Христос: „Не се противи на злото.” Отвори път, когато твърдостта иде в света. Когато добро иде, всичките хора трябва да отворят път. Който не отваря път на доброто, ще бъде премазан. Не че иска да бъде премазан. При доброто хората трябва да се учат. Колко твърди трябва да бъдат. Човек твърд трябва да бъде всякога. Твърдият човек не трябва да изменя на своите убеждения. Твърдият човек е постоянен в Любовта си. Твърдият човек е постоянен в доброто. Твърдият човек е постоянен в справедливостта. Защото справедливостта, която е жидка, има основата, върху която да почива. Върху твърдите неща текат жидките. Такова определение давам, като не намирам по-хубаво определение да обясня. Твърдото е, на което може да разчитате. Жидката вода, ако беше твърда, тя не би дошла до София. Справедливостта значи отива навсякъде. Като говорим за справедливостта, ако нямаме туй състояние да помагаме на всичките, не е справедливост. Ако нашият ум не носи качествата на светлината, навсякъде да отива, да носи светлина

със себе си, той не може да бъде ум. Без светлина, знание не може да дойде в човешкия ум. И без светлина никаква радост не може да стигне до човешката душа. Светлината е превозно средство. Тя е колесницата, по която Бог изпраща своите благословения в света. Като погледнеш в света, да знаеш, че от нея идат благословения, които Бог изпраща. Като погледнеш водата, да се радваш, че в света има справедливост, да знаеш, че всичко ще дойде. Като погледнеш на тия твърдите скали, да знаеш, че има нещо в света, на което да разчиташ. Да имаме една основа. В Писанието често говорят за вечната канара, от която съм отсечен. Те подразбират тази идея. Дотогава, докато се колебаеш в себе си, не си твърд. Дотогава, докато не си жидък, не си справедлив. Дотогава, докато не мислиш хубаво, нямаш светлина. Светлината е необходима за човешкото растение. Без светлина, ти не можеш да мислиш. Без тази вътрешна мекота, ти справедлив не може да бъдеш. Едно от качествата на справедливостта е милосърдието. Не само да осъждаме един човек. На каква основа може да осъждаш? Да осъдиш един човек, който определил да върне онова, което взел, излишното. Ти няма право да го лишаваш от известни блага. Вземи своето. Не вземай това, което принадлежи на твоя ближен! В нашата мисъл, в нашето сърце, в нашите постъпки, в изпълнението на Божия закон, никога да не вземаме чуждото. Абсолютно човек трябва да спазва това. Нито сянка не трябва да хвърля върху неговия живот. Не трябва да отнемаш условията, които Бог му дава, нито основата, върху която той е съграден, да искаш да го разколебаш. Съвременните хора, бащи и майки, разколебават своите деца. Не ги учат в Бога, но казват: „Синко, ти гледай да бъдеш богат.” Богатството не е твърдост. Няма по-изменчиво нещо от парите. Те се търкалят. Само на добрия човек, на твърдия човек, този, който носи доброто, само на него може да разчиташ. Твърдостта е нещо съзнателно. Казва: „Той е твърд.”

Той съзнава, че се опира на известен принцип в света. Твърдостта подразбира Бога. Бог е неизменяем. Твърдостта е неизменяема в себе си. Единственото нещо, което остава неизменяемо, то е твърдостта. Може да ви кажа, че от всичките народи в света, няма по-твърд човек от българина. С девет чифта биволи не може да го мръднеш от пътя му. Те го наричат инат, не, твърд е. Господ е турил българина като дирек. Ако не бяха твърди, щяха да загазят, благодарение, че са твърди. То е единственото нещо, което ги спасява. Българите не са милосърдни. Българинът с милосърдие не може да се хвали, но с твърдост. Който дойде до твърдостта, българин е там. Когато искат да препоръчат за твърдостта някой път, казват: „Българин ли си?” За милосърдието не търсят българина. За твърдост казват: „Българин ли си?” Дръжте го, на него може да градите всичко!

Казвам и на вас: Като българи градете вашия живот върху твърдостта, която имате. То е единственото качество, което човек добил в далечното минало. Милосърдието отскоро време взело да се развива. Изтокът на човешкия живот е милосърдието. Българинът тепърва има да учи милосърдие. Не, че не е милосърд, в някои отношение е милосърд. Някой път е много мукалитин, казва: „Нека да пострада, оставете го да се научи. Аз докато стана твърд, колко ми е страдала главата. И той, за да стане твърд, нека пострада.”

Иде в света Любовта, която е твърда. Иде в света Любовта, която е жидка – справедливостта. Иде в света Любовта, която носи новата светлина. Някой път гледам някой червей се движи. Казва: „Пеперуда ще стане.” – „Че как ще стане пеперуда? Влече се с толкоз крака, как ще стане пеперуда?” И става.

Вие сега се запитвате: „Как иде?” – Ще дойде. Как ще се поправи светът? Вземете един фотограф, турил една /камера/, гледаш фотографирал те. – Как го направи? Той нито рисувал,

но впрегнал светлината. Казва: „Понеже аз не зная да рисувам, не съм майстор, светлината работи.” Той само ѝ отваря път. Влезе светлината, нарисува ме, и той само си подпише името. Фотографът знае да фотографира. Но той не е фотографирал, светлината свършила работата. Той само цъкнал и после ще ги тури на книга да се отпечатат и за фотограф минава. Казват: „Много голям специалист.” То е благодарение на светлината, благодарение на водата, благодарение на твърдото стъкло. Ако не беше стъклото твърдо да пречупва светлината, ако нямаше тази вода да се промие, ако не беше светлината да влезе вътре да фотографира, нищо не може да стане. Умът е взел участие, светлината – справедливостта е взела участие, водата, твърдостта е взела участие и стъклото, което събира тия лъчи.

Казвам: Ако искаме да постигнем Божия свят, трябва да бъдем като фотографа, да имаме една фотография да бъде твърда, жидка и да събира светлината. Ако хората биха били твърди, ако хората биха имали тази мекота, жидкостта наричам мекота. Мекотата не предава идеята. В милосърдието приблизително донякъде се предава. Думата в българския език, която може да замени туй жидкото състояние е – благодет. С благодет приблизително идеята може да се изрази. Понеже благодетта не съдържа отрицателни неща. Тя съдържа реалното, което е, може да бъде благо. Един човек, който е милосърд, в милосърдието има една отрицателна идея. Значи човек, който е болен, да му помогнеш. Благодетта разбира да имаш един човек здрав, способен, който е роден за музикант, може да му преподаваш музика.

Та казвам: Трябва да напуснем онова болезнено състояние. Казва: „Нямаш ли милост към мене?” – Щом искаш милост, ти не си здрав, човек благ да бъде към тебе е друго. Не е лошо да бъде милостив. Милостив означава едно състояние, имаш един недъг, който трябва да се премахне. Благодетта разбира

един човек, който е роден здрав, на когото трябва да се преподава истинската наука на музиката или в пеене, или в свирене. Вие искате да бъдете видни в света. Че ако знаехте да пеете, вие всички ще бъдете видни. Съвременните певци, магия има в техния глас. Имало е певци, вземете Аделина Пате, която за една вечер вземала 25 хиляди долара. На гласа ѝ плащали. В човешкия глас има такава сила! Ако един беден се спре при един богат и му изпее една песен, ще се отвори сърцето на богатия. Казва: „Ти знаеш да пееш.” Ти отиваш и казваш: „В името на Бога, дай!” Като идеш, ще му пееш. Той казва: „Ти си от Бога пратен”, отваря се сърцето му. Чудни сме съвременните хора. Искаме да ни уважават хората, без да имаме качествата на Бога. Че като един българин го направят министър, каквото каже става. Официално е признат за министър. Един цар официално е признат за цар. Има власт. Ние искаме да бъдем царе в света, без да бъдем признати от Бога. Най-първо ти ще се стремиш Господ да те признае, да те санкционира, че тогава да влезеш в света. Сега ние сме кандидати за министри, без да сме министри. Кандидати сме за синове Божи, без да сме синове Божи. Аз разбирам не само да носиш името син Божи, но като кажеш, думата ти да стане. Какво по-хубаво нещо? Не само да гледаш хората нещастни, годината суха, ти като пожелаеш само дъжда и дъждът ще дойде. Един добър човек като пожелае и цял народ се ползва, на цял народ се изпращат Божиите благословения. Ако той не пожелае, всичките хора ще опъват, ще се намерят в лошо положение. Казвам: Ние, съвременните хора се намираме в тягостно състояние. Светът не се нуждае от критика. Казва: „Нямаме пари.” Друг казва: „Нямам пари.” „Нямаме хора.” Че това хора ли са? Това справедливост ли е? – Не е справедливост. Това поп ли е? – Поп е. Това владика ли е? - Владика е. Това майка ли е? - Майка е. Това баща ли е? Всичките отрицателни неща - отрицателни неща. Хубаво, знаем го сега. Сега книгата написана

неясно, попът лош, владиците лоши, майки лоши, бащи лоши, всички лоши. Турците казват: „Какъв е изходът, какъв е краят?“ Когато някой път засягам пеенето, разбирам гърлото. Гърлото е саморадио на пеенето. Песента иде от другаде. Ти като се съединиш с музикалния свят, ще видиш, че съществува музиката някъде извън Земята надалече в пространството. Може да ви кажа, вие ще ме запитате къде е. Най-добрите певци на Слънчевата система са на Слънцето. Най-възвишените същества, които управляват цялата Слънчева система, живеят на Слънцето, където те някой път излизат, както богатите хора отиват в предградията да живеят. За пример, Венера е предградие, Меркурий е предградие, Земята е предградие, Марс е предградие, Юпитер е предградие, Сатурн е предградие, Уран, Нептун са се предградия. Нали богатите хора през лятото отиват в предградията? Лятно време на тях /им/ става много горещо и те отиват в предградията на хладина, да прекарат лятото. Аз ви говоря на ваш език. За пример, вие лятно време отивате в планински места на курорт, на високо, не отивате на горещо, но отивате някъде на хладно да е.

Мене ми е желанието да ви извадя малко из обикновения живот. Ние, съвременните хора, сме толкоз погълнати, казвате: „Какво ще се прави, гладни ще измрем?“ Безпредметен е страхът. Да умрат хората от глад е безпредметно. Единствено хората умират от слаба вяра. Един човек с вяра може да продължи живота си на Земята, да живее, колкото иска, ако има вяра, ще живее толкоз, колкото иска, ако иска, няма да живее на Земята. След като живееш на Земята 4-5 хиляди години, ще ти дотегне, ще искаш малко разнообразие. Какво има на Земята? Да допуснем най-първо вие се интересувате от едно меню на риба. Ядете риба. Дотегне ви рибата, не ви се яде. Яде ви се агнешко. Почвате да ядете. Дотегне ви, започнете да ядете телешко. И то ви дотегне, ядете свинско. После кокошки, и те дотегнат. Ядете череши, круши, и най-последно

търсите разнообразие. Какво правите на Земята? Ще отидете на друго място, дето има разнообразие в яденето. Представете си, че в света има същества, които се хранят с мисъл само. Има същества, които се хранят само с думи. Има същества, които се хранят само с човешки постъпки. Пък има същества, които се хранят само с твърда храна.

Вие ще кажете: „Нещо реално, парици, парици.” Пари колкото искате да ви дам. Аз да ви дам пари, но нито един няма да остане тук. Като ви дам по две, три кила златни, идната неделя не зная, колко души ще дойдат? Ако ви дам по три кила злато, вие ще отидете по курорти. На човека не трябва голямо богатство, но трябва да измени състоянието си. Човек и като има милиони, може да е сиромас и като стане сиромас, пак да е богат, само той да знае, че е богат. Ние се самоизмамваме от сиромашията, ние сами се лъжем. Ние, съвременните хора, употребяваме бялата лъжа, която не е хубава. Казваш: „Не съм даровит човек, сиромас съм.” Не е така. Ти нито си сакат, нито си сляп, нито си глух, нито си нещо друго, здрав си. Стомахът ти камъни мели, казваш: „Няма какво да ям.” Господ иска да ни научи да работим както трябва. Знаете ли колко милиони години е взело на Господа, колко време е мислил, докато създаде сегашния свят? Сега не ви давам мои изчисления, но изчисленията, които дават старите кабалисти и съвременните адепти. Те дават едно число от три цифри и турени 15 нули отподире. Толкоз години е мислил Господ, докато създал сегашния свят. Мислил подробно за всички детайли, за най-дребните неща мислил, за всички същества всичко предвидил. Ние искаме за една-две години тъй да си уредим живота. У тебе, у твоето тяло някои изчисляват, че има 30 милиарда клетки, други ги изчисляват 300 милиарда клетки. Ти даже не знаеш имената на клетките на милосърдието, не знаеш имената на клетките на Божията Любов, не знаеш имената на клетките на Божията твърдост,

дето е българинът, не знаеш имената на клетките на съвестта, на Божествения свят. И там не знаеш тия души. Казваш: „Какво има да уча в този свят?“ Той още тук нищо не е научил има амбицията да иде в оня свят да види Христа, да види ангели. Че ангелите имат такава висока култура! Не зная ако човек се приближи до един ангел, ще може ли да издържи? Той ще се стопи като восък. Някои хора искат да отидат до Слънцето. Съвременният човек, ако го пренесат на Слънцето такъв какъвто е, как ще издържи той? Ще има едно налягане върху него от 16 хиляди тона. Той ще се превърне на една тънка хартия, или другояче казано, на научен език, ще се превърне в газообразно състояние. Той няма такава интелигентност, за да издържи. Само доброто може да устои на такова налягане. Твърдостта може да се не разложи. Значи един човек, който се пренесе на Слънцето, трябва да бъде крайно твърд и слънчевото налягане да не може да го измени. Погледнете целия органически свят, докато Бог започнал с живота, казал и станало. Но това е процес. Човешката душа се е приспособявала на всичките условия, в най-нисшите форми, дето налягането е слабо. Колкото човек се качва, налягането се увеличава, докато дойде човек на Земята, има най-голямото налягане. Дето има по-голямо налягане има по-голяма интелигентност. Интелигентността се обуславя от налягането, което има. 16 хиляди тона, които тежат, представете си тия същества, да уравновесяват тази тежест на Слънцето. Тия същества, там които живеят, са ангели, които ходят свободно като пеперуди хвъркат, ни най-малко не им пречи това налягане. Изисква се едно знание. Представете си, че вие седите въщи, всеки може да излезе. Пишат вестниците еди-къде си имало земетресение, но няма земетресение, пишат някаква новина, но не е вярна. В съвременните изказвания нищо не е вярно. Както вие приемате по цял ден по вестниците лъжливите сведения, то се отразява на вашия ум. Казва: „Еди-колко хора са убити.“

Убийството съществува само в един свят, дето има безпорядък. В един Божествен свят никакво убийство няма. Значи, ако става убийство, то не е в Божествения свят, но извън Божествения свят. Ако има несправедливост, извън Божествения свят е, не е в Божествения свят.

Та казвам: Най-първо трябва да се обединим с Божествения свят, да имаме едно нещо, на което да разчитаме. Всички цитират стиха: „Ако Бог е с нас, кой ще бъде против нас?” кажете да няма война. Нас не ни препятства войната. В света нека си има война. Нищо не значи, че има война. Сега казвате: „Да не се ядат кокошки.” Не е въпрос да не се ядат. Представете си, че има кокошки, направени от захар, представете си, че има прасенце, направено от захар. Какво лошо има, че си изял кокошка, направена от захар? Изядеш онази кокошка, която е нечиста, ядеш болни кокошки, ядеш болни агънца, болни овце. Месото не трябва да се яде, понеже оттам се зараждат болестите. Здравото месо яжте го, но колко говеда има днес здрави? Всичките млекопитаещи страдат от една зараза. И съвременните хора всички страдат, понеже животните като ги колят, заражда се страх, заражда се една омраза към хората, образува се една страшна отрова. И тия нервните болести у хората се дължат на тая отрова, на отравянето от млекопитаещите. Заколиш едно животно, заколи го с Любов. Да му е приятно, че го колиш, то само да си подложи главата, заколи го тогава. Като вземеш един плод, той как се предлага? Ако ядеш един плод без Любов, ти не постъпваш право. Защото щом като ти изядеш една свиня, в тебе тя ти става квартирант. Какво ще ги правиш, кажете ми? Изисква се един разумен живот. Ние виждаме всичките противоречия. Учените хора искат да обяснят хубаво, но тъй както обясняват, наполовина е вярно. Нека дойдем до онази Истина. Критикуват онези хора, които ръководят съдбините. И ние да сме на тяхното място какво ще направим? Тази война е създадена от хиляди

години. Една канара се откъсва горе от планината, тази планина от преди милиони години се е образувала, откърти се, завлича всичко. Тя не се е образувала сега. Всичките наши страдания, които имаме, са от миналото и са неизменни. Какво ще кажеш? Трябва да живеем всички добре, за да създадем хубави условия, за бъдеще да бъде добре. Не се спираме върху настоящето. Казва: „Тъй не трябва да бъде.” И да кажеш, ще бъде. „Да не воюват.” Ще воюват. Единственият, който има вето, то е Бог. Сегашните хора, които воюват, се опознават. В една война става опознаване. Всичките народи, които воюват, смесват кръвта си. Като се смеси кръвта, се примиряват. Ако не е така, няма с какво да се оправдае. Аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Христос като умре, какво изгуби? Неговата кръв, която изтече, колкото падна на земята, тя влезе и се смеси с човешката кръв. В тази кръв по закона на имунитета, нали някои хора, които имат слаба кръв, внася се чиста кръв. От кръвта на Христа се направи една инжекция на човечеството. Без тази кръв човечеството не можеше да издържи. Следователно трябваше да се вземе от кръвта на Христа. Неговата кръв влезе в човешкия организъм, в цялото човечество влезе. Във всички почти е проникнала.

Та казвам: За бъдеще всеки, който вярва, той ще предаде тази кръв. В кръвта се крие Словото. Казва: „Кръвта ми и плътта ми.” То е разумното, живото Слово, което влезе в кръвта на всички хора и те станаха разумни. От разумното, разумно се ражда. Не мислете, че като ядете ябълки, ябълките са неразумни. От неразумното, разумно не може да стане. Ябълките са разумни. Бог прати разумните същества, които стават жертва заради нас. Вие не знаете кой е скрит в една ябълка, вие не знаете кой е скрит в една череша. Учените изчисляват толкоз водород, толкоз азот и т.н. разни елементи откриват. Това ни най-малко не определя какво те съдържат? В една ябълка има живот. Тогава казват тъй:

„Растенията са деца на ангелите. Следователно ние се храним с децата на ангелите.” Млекопитаещите, с които се хранят хората, са деца на архангелите. Следователно архангелите казват: „Няма да мъчите децата ни? Ще се храните с плодовете на ангелите. Архангелските деца няма да ги бутате.” Защо не е хубаво да изядеш един човек? Едно време хората се ядяха. Понеже са направени от Бога, казва: „Онова, което аз съм направил, няма да го ядете.” Ако съвременните хора бяха живели по Бога, ако такъв човек бутне един плод, той ще бъде десет пъти по-хранителен, отколкото е сега. Той ще внесе нещо в плода, което го няма. Сегашните хора с лошия си живот стават причина, че светлината, която иде от Слънцето не може да остави всичките благословения на Земята. Ние ставаме причина да не можем да приемем Божиите благословения. Има едно хигиенично условие. Ако ние не вложим в живота доброто като основа и ако не вложим Правдата като разпределително средство, и ако не приложим разумността, ние не можем да се подигнем. Всичката култура, която може да имаме, тя е привидна. Ще бъдем дресирани животни, невъзпитани животни. Вие може да дресирате един тигър, но в него остава естеството, не се изменя естеството на един тигър. Трябва да се измени.

Та казвам: Религиозните хора по какво се отличават? По какво се отличават християните? По какво се отличават будистите? Всички вярващи по какво се отличават? Религиите на миналото са били основани на твърдостта, на милосърдието и на справедливостта. Станали са жестоки. Сегашната религия е обоснована на светлината. Христос казва: „Аз съм виделина, светлина на света.” Значи Християнството не се схвана. Християните дойдоха да мислят и как да приложат справедливостта, започнаха наказания на оня свят, създадоха ада, грешници. Християнството не се занимава със съдене на хората. Християнството се занимава да се създаде един път, да се въплътят напредналите души на Земята. Не

праведни и грешни, но да дойдат синовете Божи, да се въплътят на Земята. Това е целта на християнството. Всеки християнин да стане жилище на един дух, който ще дойде да се всели в него, да стане квартирант. Той сега иска да се спасява да има пари, да има жена, да има деца. Това е животинско състояние. Кои животни нямат деца? Кой паяк няма дечица? Ако е за деца и къщи, и те си имат. То няма нищо ново.

Иде в света. Бог желае доброто, което иде в света, което носи Любовта. Доброто не е Любов. Иде справедливостта, тя не е Любов. Тя отваря път за Любовта. Иде светлината и тя не е Любов. Тя отваря пътя на Любовта. Та казвам: Бъдещата Любов трябва да дойде по пътя на светлината, по пътя на справедливостта, по пътя на доброто. Доброто, това е бащата. Справедливостта, това е майката. Светлината, това е детето. Аз така ги поставям в едно семейство. Цяло семейство трябва да дойде. Дом без деца не си струва. Когато дойде светлината, там дете има светлина показва, че справедливостта е на място и доброто е на място. То са пътищата на Любовта. Сега може да ви се вижда странно. Кой от вас не би се зарадвал? Казва: „Новото. Щом сме в новото, ще се радваме.”

Представете си, че вие сте една стара баба на 85 години със стари вярвания за онзи свят. Представете си, че прекарвам ръката /си/ и вие ставате млада мома на 19 години, подмладите се. Питам: Кое е по-хубаво, да чакате да идете на оня свят или да се подмладите? Аз не проповядвам едно учение да умирайте, но да се подмладявате. Това умирање да е – да потеглиш ръката и да се подмладиш. Тъй както ви говоря, вие ще кажете: „Ако това е така, голяма лъжа е. Как така да се потегли?” – Може. Невъзможното за човека, за Бога е възможно. Често правят опити. Осъждат един престъпник – правила са следния опит. Осъждат някого на смърт и наместо да го обесят, завързват очите му, режат малко врата, че от там да изтече кръвта, така знае той. Наблизо турят да тече

вода и той чува как тече водата, а мисли, че така изтича кръвта му. Този човек за половин час умира. Той мисли, че умира и умира. Ако един може да умре от внушение, защо едно внушение да не може да го подмлади? Законът е един и същ. Ако с внушение може да се умъртви един човек, защо с внушение /да/ не може да се подмлади? Казвате: „Ще остареем, ще остареем”, и остарявате. „Слаби сме, слаби сме”, и слаби ставаме. „Не може да се живее добре, не може да се живее добре”, и не можем да живеем добре. Ние с внушение си създаваме ред неща. Бащата казва за сина си: „Кой знае какво ще стане от него?” Майката казва: „Кой знае какво ще стане от него?” Ако майката вярва 101, че детето ѝ ще стане добро, и ако бащата вярва, туй дете ще стане такова, каквото бащата и майката вярват. Не само това. Но като погледнеш един човек, е една формула. Като погледнеш, някои хора имат всички възможности да се подмладят. Ако вие сте били при един мъж, който 4-5 пъти в седмицата ви е изтупвал праха, сега вие, за да се подмладите, друг мъж да ви изтупа праха, какво ще добиете? Ще се усили вашето изпитание.

Аз разбирам да се подмлади човек, да служи на Бога. Знаете ли защо мъжът изтупва праха на жената? Той казва: „Жената не служи на Господа”, и започва да ѝ тупа праха, казва: „Защо не служиш на Господа?” Тя се оплаква. Той казва: „Що дойде тук да си правиш тия бели, защо не служиш на Господа? Аз разглеждам от ново гледище този въпрос. Някъде пък жената изтупва мъж, казва: „Ти защо дойде, защо не служиш на Господа?” Жени има, които бият, знаеш как бият? Мене ми разправяха за една от село Николаевка, Варненско, било преди 80 години, една мъжка Драгана. Мъжът ѝ бил пехливанин и се борил с друг пехливанин. Каза-ли ѝ, че като се борили, другият пехливанин изкълчил ръката на мъжа ѝ. Тъй ли казва! Отива при този пехливанин, който изкълчил ръката на мъжа ѝ и като му ударила един удар, повалила го на

земята. Представете си, че с един удар го поваля на земята! Казва: „Ти ли си този пехливанин, който изкълчи ръката на мъжа ми?“ – Повалява го. Има жени, които с един удар може да повалят човека. Такава жена какво ще я правиш, като ти стане жена? Това се прави в един неразумен свят.

Обаче в един разумен свят, дето доброто е основа, справедливостта е благо, което се раздава, а Любовта носи туй благо, живота носи, ние сме в Царството на Бога, дето възприемаме Божиите благословения. Защо да не възприемем Любовта в най-чистата форма? Ние, съвременните хора, се отклонихме. Най-първо ние се заблудихме, че ние уповаваме повече на тялото, отколкото трябва. Ние уповаваме повече на сърцето, отколкото трябва. Ние уповаваме повече на ума, отколкото трябва. Но никога не сме разчитали на духа. Досега малцина са разчитали на своя дух, на своята душа. Душата и духът, това са принципи, които живеят и на тях трябва да разчитаме, понеже Бог се проявява напълно чрез нашия дух и нашата душа. Ако бихме слушали духа и душата си, тогава щяхме да имаме между нас единство, общение навсякъде, щяхме да слушаме гласа Божий и да изпълняваме Неговата Воля. Говоря за изпълнението на Волята Божия, тогава съвсем друг живот щяхме да имаме ние. Хората щяха да умират млади. Една баба и на 85 години като стане, ще бъде като млада мома на 19 години и тъй ще си замине за оня свят. Като млада мома ще си замине. Даже и 120 години да живее, ще бъде млада. Сега съжаляват, че са умрели стари. Умират от бездействие. Ние ще правим опити да се подмладим. Подмладяването става с човешката мисъл. Не искаш да мислиш, занимаваш се с дребни работи, с обикновени – с дрехи, с обуща, с шапки, главата ти е пълна с такива неща. Един човек, който живее 60-70 години, колко съдрани шапки има в главата? Колко съдрани дрехи, ризи, палта, цял битпазар. Колко тухли, къща правил, колко смет, че

като влезеш вътре в него, не можеш да го намериш, потънал в бит пазар. Няма нещо идейно да се завърти в ума му. На стари години казва: „Празен е животът. Всичко е фалш.“ – Как няма да бъде фалш? Ти, старият човек, като погледнеш, да се радваш на всичките млади. Да кажеш: „Да обичате Господа! Да обичате справедливостта, да живеете за доброто!“ Като срещнеш младата мома, да кажеш: „Да бъдеш добра, разумна и справедлива!“ Като срещнеш стария, да го потупаш по гърба. Няма защо да бъркате в тази или онази каса. Ако по този начин вие живеете, парите сами щяха да идват. Ще станеш сутринта, парите дошли на масата отнякъде. Идат толкоз, колкото ти трябва. Помислиш за хляба и хлябът дойде. Помислиш за захарта и захарта дойде. Помислиш за ябълките и ябълките дойдат. Не е ли приятен такъв един живот, каквото помислиш да стане? Помислиш за вода и водата дошла с едно хубаво шише на масата. Не казвайте сега: „Тъй да е, но то е от хиляда и една нощ!“ Казвате: „Сега трябва да се ходи на фурната, за да чакам ред.“

Сега практичната страна. Когато добрите хора се увеличават, когато справедливите и разумните хора се увеличават, увеличават се и богатата в света. Гледам от икономическо гледище негодите на живота: с намалението на добрите хора, на справедливите и на разумните хора, намаляват се и богатата. Те са кредит. Невидимият свят, Слънцето определят богатата Божий, съобразно с добрите хора, които са на Земята, и за Англия, и за Германия, и за Русия, и за България, навсякъде, един добър народ повече приема. Един справедлив народ повече приема. Един разумен народ повече приема. Колкото народите стават по-несправедливи, намаляват се и богатата. Така седи органически въпросът. Един народ, щом се отклони от доброто, справедливостта и разумното, Божиите блага го напускат. Бог е на страната на доброто, справедливото и разумното. То е принцип, без разлика, всеки народ, който иска

да се подигне, трябва да тури за основа доброто. Да се увеличат в него добрите хора, да зачита добрите хора, защото те са кредит!

Иде в света! Иде доброто. Желаем повече българи да бъдат умни. Иде в света! Желаем повече българи да бъдат справедливи. Иде в света! Желаем повече българи разумни да има. Иде в света! Желаем във всичките народи да има повече добри хора, повече справедливи хора, и повече разумни хора. Тогава Божиите блага ще дойдат в света!

Мир иде сега с конска бързина!

Приемете Любовта по пътя на доброто!

Приемете Любовта по пътя на справедливостта!

Приемете Любовта по пътя на разумността!

Отче Наш.

31 беседа, държана на 3 май 1942 г. неделя, 10 ч.

Изгрев – София.

ВРАТА НА ЛЮБОВТА

Отче Наш. „Ще се развеселя.”

Ще прочета само няколко стиха от 10 глава на Йоана, от 1 до 7 стих.

„Духът Божи.”

Има едно класическо изречение, което казва: „Истината ще ви направи свободни.” Животът без свобода е робство. А свободата се добива чрез Истината. Истината е емблема, която дава свобода на човека. А за да се прояви човек в какъвто и да е смисъл, в който и свят да е, където и да е, нему му трябва истинската свобода. Без свобода той се намира в крайно ограничение. Никакъв прогрес не може да има. Ние искаме да бъдем свободни, без да познаваме Истината. Истината не е един механически процес. Да кажем: „Искам да бъда свободен.” Понеже мислим, че като сме богати, ще бъдем свободни. Това не е вярно. Богатите хора са най-големите страдащи в света. Богатите страдат най-много. Може да ви докажа. Вижте богатият - тежи 150 кг., храни се много добре. Но като ви хранят в гроба тия малките буболечки идат, изпоядат всичко във вас. И от този знаменития философ, какъвто и да е, остава само един гол череп и голи кости. Казвате: „Ето тука един герой.” Какво ни ползва нас героят, който оставил костите си. Казвате: „Да си оставим костите на бойното поле.” Това не е свобода. Големи герои в света са малките буболечици. Всичките големи хора ги изпоядат. Те не умират, но големите умираме. Ние, съвременните хора, имаме едно изопачено понятие за живота. Забавляват ни с неща, забавляват ни с богатство. Казва: „Богат ще станеш, учен ставаш.” Като станеш учен, ще бъдеш ли свободен? Доколко време ще бъдеш свободен? До 120 години, 120 години като минат, този големият

герой, ученият човек остарява и не може да се движи, трябва му трети крак, един бастун. Върви с бастуна си и казва: „Остаряхме.” Какво е туй знание, което състарява човека? Казвате: „Да вярваме в Бога.” Защо ни е тази вяра, при която остаряваме? Хората, които вярват в Бога, умират. Защо ни е вяра, която уморява? Казвате: „Като идем в оня свят.” Че как ще идете в оня свят? Ще идете в оня свят, без да знаете как се отива. Че как ще отидете в оня свят? Имате този свят, който виждате. Друг свят не съществува. Аз ви казвам: Значи на слепите ние проповядваме, че има един свят, красив свят на красотата. Той е някъде. Слепите живеят в този свят, но не го виждат. Ние живеем в Божествения свят, но не го виждаме, слепи сме. Ние проповядваме едно учение, че като умрем, ще идем в оня свят, като че е далече някъде, пък той е тука. Доказват, че има оня свят. Единственото нещо, което виждаме, то е оня свят. Ябълки, круши, сливи. Звезди, хора да се движат, то е оня свят. Че ангели между нас има. Всеки ден се движат между нас, не ги виждате. Малките буболечици, микробите, виждате ли ги? Ако в света на микробите, техните философи им разправят, че има грамадни същества, които са милиарди пъти по-големи от тях. Те казват: „Къде е една голяма микроба?” В същия свят, в който те живеят. И ние сме в света на ангелите. Писанието казва: „Движим се и живеем в Бога.” Ние Го търсим някъде, искаме един Господ извън Него, извън Бога искаме да излезем. Извън Бога нищо не съществува. В Бога всичко съществува. Извън Бога нищо не съществува. Ние представяме щастието на живота като убеждават младата мома. Казва: „Този момък не го обичам.” Казват й: „Като се ожените вие ще се обикнете.” Аз да подпиша с двете ръце, че като се оженят двамата, няма да се обикнат. Сега й е неприятен, че като се ожени, ще й стане враг. „Търпи го”, казва. Че тогава каква е идеята? Свободен ли е? Качи се една въшка на главата и чопли. Според Христовото учение: „Не противи се

злому, не я бутай.” На една философска глава се е качила, нека чопли. Господ казва, че трябва да не се противим на злото, да не я бутаме тази кокона. Според Божия Закон да си стои в главата. Не е християнско туй учение. Въшките нямат право да живеят в човешките глави. На главата по някой път може да дойдат. Сега аз засягам един въпрос, по който всички можем да бъдем свободни. Свободата е достояние на Божествения свят. Свободата е право на всяко живо същество. И от най-малките до най-големите имат еднакво право да бъдат свободни. Значи да проявят живота, който Бог им е дал. Ако вие бихте ме попитали защо светът е такъв, ще ви кажа, всички тия животни, които се проявяват, такива каквито не са, те не са свободни. Те живеят по своему, те не живеят, както Бог е определил. Каквото и да мислим по някой път, даже туй, което ние мислим за живота, на Господа на ум не му е идвало. Ти искаш да станеш богат, за да те уважават хората. Ти искаш да станеш учен човек, за да те уважават хората. За три неща може да се уважава човек: Уважава се човек, който носи Любовта, уважава се човек, който носи Мъдростта, уважава се човек, който носи Истината. Вън от тия неща, човек не съществува. Няма никаква свобода, той е роб на условията.

Следователно, ако ние носим Любовта, ще бъдем безсмъртни. Щом умираме, значи не сме разбрали закона на Любовта. Какво ще се заблуждаваме. Казва: „Ожени се за него, че ще го залюбиш.” Аз вземам думата „ожени се” в друг смисъл. Няма да ме разбирате криво. Някой път ме разбирате криво. Аз ни най-малко не разбирам човешкия порядък. Когато говоря за изкуство, не разбирам карикатура. Карикатурата не е художество. Ако намеря някой човек, който изопачава Истината, той е карикатурист. Ще направи човека с дълъг нос, изкривена уста, с изкривени уши, с изкривени очи, туй не е човекът. Човек ни най-малко не е с дълъг нос.

Вълнува ви дали тази година ще има плодородие. Мене ми

е чудно, когато питате ще има ли плодородие. Кога не е имало плодородие. Тази година какво ще бъде лятото? Че кога не е имало лято? По някой път, ако има зима, хората правят зима. Ако някой път пролетта закъснява или се разваля, хората я развалят. Хората са майстори на едно нещо, зимата докарват, лятото развалят, плодородието намаляват. Стават врата за смъртта. Казват: „Защо Господ направи света така?“ Ние сме най-големите критици, че Господ не го е направил. Ние го правим. Аз бих желал съвременните хора да дадат един план. Искат да бъдат щастливи. По кой начин? Как ще бъдат щастливи? Питам: Ако майката роди едно дете, даде го другите да го отхранват, тя не го е кърмила, тя ще каже ли, че му е майка? Или мислите ли едно дете, което майка му го е пометнала, или като го е родила, че го е изоставила, тя му е майка? Сегашните хора страдаме от две неща: помятане в широк смисъл. Всяка хубава мисъл е помятане. Казваме: „Защо ни е тази мисъл?“ Заченем това дете, страх ни е да го родим, понеже трябва да се възпитава, средства трябва. Наскоро дойде при мене една госпожа с мъжа ѝ, при лоши условия /живеят/. Тя забременяла, пита ме да пометне ли детето или да го остави да живее. От чисто научно гледище доказва, че ако го пометне, е по-добре. Казвам: „Мене ако питаш, ако го пометнеш, ще навлечеш своето нещастие на главата, ако родиш това дете, ще имаш едно благо. Туй е Божият Закон. Ако не искаше да имаш деца, не трябваше да се жениш. Никой не те караше да се жениш. Сега си се оженила, ще родиш детето.“ Женят се хората, да раждат, да стават врати, да дойдат от Невидимия свят, да кажем някой гост хлопа, ти отваряш вратата, той влиза. Аз го наричам това раждане. На когото ушите се отворени, той ще отвори. Ако този човек хлопа и не го чувам, не се отваря вратата, отива на друго място, дето ще го приемат. Всичките майки са тия, които отварят вратите на онези пътници, които отвън хлопат на вратата. Ще

приемеш госта. Като приемеш гост, някой ангел сте приели. Тия деца са ангели. Майките ви изпитват. Вие искате едно щастие, Господ прати един ангел да се въплъти, майката на 4-5 месеца го пометне. Той носи своето благословение, ти го пометнеш и оттам насетне дойде нещастieto. Дойде някой учен човек. Евреите защо страдаха? Дойде един гениален човек, който им изпрати Господ от Небето, под името Исус. Хукнаха да го гонят еврейските учени патриарси, богоизбраници, които имаха ключовете на Царството Божие. Казват: „Той е нехранимайко. Той ще ни опропасти със своето учение.” Прави ли бяха? Не. Защо страдат евреите? Защото не приеха учението на Любовта. Защо страда съвременният свят? Защото християните не приеха Христа. Християните не са християни. Казвате, че те приеха Христа. Как го приеха? Че те се бият както евреите. Нас не ни очаква във войната нищо хубаво. Нас ни очаква едно велико бъдеще само от три неща: Ако внесем Божията Любов в света. Не този Господ, Който е някъде в Небето. Но Господ е този Господ, който е в България и гледа какво правят българите. Гледа какво правят англичаните в Англия. Гледа какво правят русите в Русия. Гледа ги как се карат. Аз поддържам само едната страна. Аз поддържам, че всички трябва да изпълним Волята Божия. Народите не създадоха света, Бог го създаде. Всичките народи, които искат да се подигнат, християнските народи трябва да имат един Бог, един Бог, от Когото Любовта излиза, един Бог, от Когото Мъдростта излиза, Един Бог, от Когото свободата излиза, Един Бог, от Когото животът излиза, един Бог, от Когото знанието излиза. Сега нали искате да бъдете патриоти. Какво значи отечество? По-добро отечество от онова, което Бог е създал, няма.

Та казвам: Докато вие се страхувате от човешкия порядък. Ти пътуваш с един кораб в морето вътре, целия живот ще пътуваш, то е превозно средство. И като излизаш, минаваш от океана на

сушата. Тогава ще започнеш да живееш. Докато пътуваш с кораба, не си свободен. В кораба си ограничен с условията. Та казвам: Аз започвам със свободата. Свободата започва от майката. Свободата започва от бащата. Свободата започва от децата. Ако бащата не е свободен, ако майката не е свободна, ако детето не е свободно, този въпрос не е разрешен. Кой ще ни даде свободата в света? Кой ще ни освободи от смъртта? Казвате: „Да умрем.“ Съгласен съм. Ако човек умира, за да оживее, разбирам. Ако като житното зърно умираш, ако житното зърно не се посее и не умре, и да оживее, то само остава. Та казвам: Ако като житното зърно се посява в почвата и възкресяваме, възкресението е новият живот. Тъй както тълкуват богословите, посятото е неразбиране. Посятото жито трябва да умре и да възкръсне. Възкресението е новият човек, който няма да бъде подложен на закона на смъртта. Няма да има въпрос на гниене.

Казва Христос: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема.“ Сега не зная как може да дойде в света една свобода без Любов? Как може да дойде една свобода без знание и как може да дойде една свобода без Истина? Или как може да се прояви животът без ний да сме свободни? То е невъзможно. По този начин, по който сега мислим, ние сме всички хора нещастни. На вас, които сте тук, бих направил един опит, да посеем един декар земя жито, да посеем, и ще ви кажа колко сте добри, какъв е бил вашият мир, каква е била вашата свобода и какво ще очаквате. Ще определя ще оживеете ли или ще умрете. Защото ще се родят толкова житни зърна, каквито сте вие. Представете си, че сеете едно житно зърно и то даде само едно житно зрънце. Или едно житно зърно даде само две зрънца. Сеете едно зърно, даде три, четири, пет, седем, осем, може да даде 100 – или 150 зърна, зависи от вас. Според степента на Любовта ще се развият и зърната. Виждам в живота: Колкото един човек се повдига по-високо, става разумен.

Повече същества живеят. Човек се отличава по това, че в него живеят много разумни същества. Не е човек както мислите, едно разумно същество. Милиарди разумни същества живеят в него, а пък в онези животните, в тях живеят по-малко разумни същества. Тъй седи въпросът. Сега в България, ние искаме да турим. В бъдеще се изискват майки да стават, които не умират, и бащи да стават, които не умират. Тогава, колко бащи ще има в България? Или за въдеще една майка ще се ожени, когато е на 120 години. Адам, като излезе от рая, като роди първия син, на колко години беше? Ние имаме едно понятие в живота. Има еднедневки, които от сутрин до вечер живеят, целият им живот е това. Какво ще научи една еднедневка? Какво ще научите вие в 120 години? Или какво ще научите в 60 години?

Казва Христос: „Аз те прославиx на земята, прослави ме от самого себе си, със Славата, която имах в Тебе, преди създаването на този мир.” Какво е било Неговото понятие, „с онази слава ме прослави.” Колцина от нас помним де е нашата слава? По какво се отличава Христос? Той е помнил, че е имал слава преди създаване мира, и казва да го прослави Бог със славата, която имал, преди създаване мира. Колцина от вас помните? Колцина имате такова възпоменание? Нямаме никакво възпоменание, откъде сте дошли не знаете. Искате да знаете къде ще идете? Питам: Дали ние сме много учени хора. Казвате: „Аз знаех това, но го забравих.” Може ли да разчитаме на един човек, който забравя. Съвременните хора са забравили дали има Господ или не. Какво ще кажете за онзи американски професор, който отишъл на пощата и му казват: „Господине, кажете ми името.” Той си забравил името и не може да помни. Има такова едно болезнено състояние. Той казва: „Извинете ме, имам малко работа, после ще дойда.” Не искал да каже, че е забравил името си. Отива вкъщи да пита жена си. Върви по пътя, среща го един негов приятел, и казва: „О, мистър

Джон.” Той казва: „Благодаря.” Ние, които сме забравили дали има Господ или не, дали има онзи свят или не, казваме: „Този свят реален ли е или някаква илюзия?” Питам: Ако този свят е илюзия, кой е действителният свят? Ако туй, което виждаме, е илюзия, кое е действителността? Какъв е оня свят, какъвто не виждам? Нека да си изясним думата: Туй, което не виждам, ти слепият човек, като се отворят очите ти, тогава ще разбереш Истината. Докато си сляп, ти имаш тъмнина, ти нямаш още зрение. Като дойде истинското знание в нас, тогава ще разберем. Съвременните хора сме малко късогледни. Сега не искам да ви обезсърчавам, да кажете: „Ние нищо ли не знаем? Защо ми е едно знание, което ще ми навлече страдания?”

Има един анекдот. Отива един турчин да го съдят. Той направил една погрешка. Мировият съдия го съди. Той разбрал от съдията: „Бир - понеже, бир - обаче – но отиде моето даначе.” Какво го интересува една съдба, когато неговото даначе си отишло. Него го интересува да остане даначето. Щом се вземе даначето, какво ме интересува мене. Интересува ме животът, който живея. Мене ме интересува туй, което имам да остане. Бъдещето човечество щяло да живее. Бъдещето човечество, подразбирам целокупния човек. Под думата „Бог” аз разбирам, Бог е идеал за нас. Той като живее и ние ще живеем. Докато Бог живее и ние живеем. Ако Той умре, с нас е свършено. Аз се радвам, когато ни кажат: „Има един в света, на Когото може да се разчита.”

„Истина, истина ви казвам: Който не влиза през вратата, който не влиза през закона на Любовта вътре в живота, той е крадец и разбойник.” Сега туй го турете като едно правило. Всеки един от вас може да опита. Аз на младата мома бих ѝ препоръчал три неща, които ще я направят щастлива. Аз на момъка бих му препоръчал три неща, които ще го направят щастлив. Аз на майката бих ѝ препоръчал три неща, които ще я направят щастлива и на бащата

бих препоръчал три неща, които ще го направят щастлив. Ако младата мома люби и служи, ще бъде щастлива. Ако младата мома има знания и служи на знанието, ще бъде щастлива. Ако младата мома има здраве и служи на здравето си, тя ще бъде свободна и ще бъде щастлива. Щастието на света зависи от нашия ум. Щастието на света зависи от нашето сърце. Щастието на света зависи от нашата воля. Бог е вложил щастието в ума ни. Бог е вложил щастието в сърцето ни. Бог е вложи щастието във волята ни. Ние го търсим в оня свят. Че де ще Го намерим? Мислите ли, че ако идете на гости в оня свят, колко дена ще ви държат? – 3-4 дена и после ще ви питат, ще седите ли още? Ще кажат: „Малко тясно ми е, неразположен съм.” После - „условията са лоши.” Значи трябва да разчитаме на онзи живот, на онова, което е в нас. Аз разчитам на онова, което Бог е вложил в моята душа. Разчитайте на онова, което постоянно ви говори във вас. Някои мислят, че само на един човек се говори. Питам: Когато младата мома се жени, кой ѝ говори? Ще кажете: „Първо кой ѝ говореше?” На Адама кой му проговори да поиска Ева? Той не я искаше. Господ искаше да го направи учен човек, да добие живота извън света, изведе го из райската градина, че прекара всичките животни и му каза: „Ако живееш добре, всичките животни ще ги дам на твое разположение.” И Адам имената им даде, кръсти ги. Той вижда, че във външния свят не са сами, по две ходят. Казва си, че е на / каква/ работа: „Аз в рая съм, един съм, а те извън рая, по двама.”

Като дойде в рая, остана идеята за двама. Кръсти ги, но се зароди идеята на животните, че и той трябва да бъде двама. Сега като говоря по този начин, ще кажете какъв глупав човек е бил Адам. Че хубаво, сега държавата ви дава по 300 грама хляб. Защо ви е 600 грама? Той ще стане и ще набъбне. Искате ли да ви докажа. Като сееш малкото житно зърно, един малък плод, погледнеш голям става. Ако малкото може да се увеличи,

защо хлябът да не може да стане голям. Ще стане. Дадат масло 10 грама. Кажи: „Заповядвам ти 100 грама да станеш”, и ще стане. Захарта дойде и на нея ще заповядаш. Имаш 100 грама, 1 кило искам, кажи. Сега тъй, като ви говоря, ви допада. Всичко туй може да стане, ако имаме онази безкористна Любов, онова безкористно знание и оная безкористна свобода. Ако обичахме Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, всичко туй щеше да бъде. Писанието казва, че Господ казва: „Ако онези, които така ме обичат, преди още да са попросили ще им дам всичко и туй ще бъде на ваше разположение.” Бог много хубави работи направил и понеже вижда, че ние не сме готови за благата, затова Той ги отлага. Ние не знаем какво ще направим сега. Да кажем, ако вие сте богат, имате цял хамбар с жито, какво ще го направите? Ще кажете, осигурен съм. Ще замязате на онази притча, дето казва - богатият напълнил хамбара си и казва: „Има душо, за много години да ядеш и пиеш.” Но Господ му казва: „О, безумни, тази вечер ще ти извадя душата и туй, което имаш, на кого ще го оставиш?” Аз, ако бих проповядвал един нов порядък на света, щеше да бъде такъв. Една мома, когато иска да се жени, най-малко трябва 10 години да го наблюдава, вярва ли той в това и какво казва, прави ли го. Според мене, ако аз бих бил една млада мома, никога не бих се оженил за един момък, който носи пари в джоба си. Никога не бих се оженил за един момък, който носи пръстен на ръката си. Що ми са неговите пари, що ми са неговите пръстени. Мене ме интересува неговият ум, който Бог му е дал. Умът, който носи светлина в себе си. Мене ме интересува неговото сърце, топлината, която е проводник на живота. Мене ме интересува неговото знание, в което е вложена Божествената сила. Пръстените, тия неща са последни работи. Пръстенът всеки може да ти го вземе от ръката, парите всеки може да бръкне и да ги извади из джоба. Не си господар на парите, не си господар на

пръстените си. Всеки е собственик на своя ум. Ако нещо в света има, което трябва да пазим, това е нашият ум, да го не опетним. Ако нещо в света има, което трябва да пазим, то е нашето сърце. Докато сърцето ти е чисто, ти си здрав. Щом започне да се опетнява сърцето, всички болести идат. Ако има нещо, което трябва да пазим, то е нашето тяло, да е чисто. Ако храниш тялото си с нечиста храна, започваш да боледуваш. Та проповядвам ви, искам да ви кажа просто една Истина: Ако вие с Бога не може да живеете, как ще живеете с хората? Питам сега: Нашите огньове ли създадоха Слънцето или Слънцето създаде нашите огньове? Нашите огньове стават причина за Слънцето или Слънцето е причина за огньовете? Всичкият този порядък, който съществува, всичките блага, които съществуват, са по единствената причина на Божествената Любов в света, която слиза, на Божественото знание, което слиза, и на Божествената сила, която слиза. Бог ни обкръжава със своята добрина. Всичките нещастия в света идват от човешката светлина, от човешкото знание, от човешкия огън идат всичките нещастия.

„Истина, истина ви казвам, който не влиза през вратата на кошарата.” Единствената врата, която е отворена за хората, то е Любовта. Тази Любов, ако я приемат хората, веднага тя ще произведе цял преврат. Любов, ако я приемат хората, веднага тя ще произведе цял преврат. Всичките хора ще бъдат добре организирани, ще има в домовете им мир и съгласие, навсякъде. В един народ ще има съгласие. Много малко стражари ще има, по-малко ще работят. Сега сме роби на труда. Колко трябва на един човек да работи? Не му трябва много. Един декар земя му трябва за цялото семейство. Сега по 200-300 декара ще работиш, по 10-12 часа, къщи ще градим, камъни ще носим, остаряваме само с работа. И градене.....се препоръчва. Хубави са тия работи. Какво остава в края на краищата? Нищо не остава. А пък онзи човек, който има

знанието, той би си направил една дреха от слънчеви лъчи. Вълна има доста, която иде от Слънцето. Онзи човек, който има знания, ще събере своята храна от Слънцето и въглища няма да ходи, както сега, да чака да му дадат. Ще събере доста гориво от Слънцето. Тя ще бъде енергия без дим. Туй е бъдещето, дим няма да има, караница няма да има. Дългове няма да има. Смърт няма да има. Тогава във всяка къща, като влезеш, ще гледаш децата ще бъдат красиви като ангели. По две деца ще има и майката ще бъде красива. Не стара. Тя ще бъде млада като дъщеря си, че не може да направиш разлика, че коя е дъщерята, коя е майката. Бащата като погледнеш, ще бъде млад, не може да направиш разлика между сина и него, всички ще бъдат млади и подмладени. Сега вие влезете, старите с бели бради, прегърбили се, майката грохнала и всички проповядват, казват: „Един ден и ти ще станеш като нас.” Проповядват, че всички трябва да умрем. Всички трябва да умрем за този порядък, който носи от единия край до другия край само нещастия в света. Аз наричам сегашния свят, свят на безлюбие, свят на тъмнина, свят на робство. Робство е навсякъде. В очите на млада мома, която те люби, зад Любовта ѝ седи, тя гледа има ли пари той или не. Учен ли е или не. Взема ли някаква голяма служба или не. За такива работи мисли. Още в началото го лъже. Погледне го в очите, погледне в земята. Защо малките деца, след като направят погрешка, гледат надолу към земята? Когато изкривиш живота си, все към земята гледаш. Ние, съвременните хора, се страхуваме. Всички се страхуват да кажат, че имат някакво убеждение. Вие, ако запалите една соба, няма ли да проповядва? Кой как дойде при нея, ще каже, че гори собата. Ако вие имате едно убеждение, вечерно време всичките хора ще знаят, че имате. Аз не съм виждал хора да светят. В нашите времена опасно е да светиш. Затъмнение има. Трябва черни книги да тургаш, ще те глобят. Защото горе в аеропланите бомби има. Да ви кажа една

ясна Истина. Не очаквайте на онези голите обещания, на лотарийните билети, че ще ви се падне един милион и ще станете богат. Вие имате условия днес да бъдете богати. Проявете вашата Любов към Бога и ще бъдете богати. Проявете вашата Любов към Бога и вие ще бъдете свободни, проявете вашата Любов към Бога, вие ще се освободите и всичко ще ви тръгне. Писанието казва: „Когато пътищата на някой човек са благоугодни на Бога, Той оправя всичко за него и всичко тръгва наред.” Ако мене ме попитате как ще се поправи светът, ще ви кажа: Когато всичките хора възлюбят Бога, какво ще стане с българите? Щом българският народ възлюби Господа, всичките му работи ще се оправят. Не само на един българин, но всичките българи от малък до голям. Когато всичките народи по този начин възлюбят Господа, работите на всички ще се оправят. Писанието казва така: „Ще се заселя между тях и те ще ми бъдат народ и аз ще им бъда Бог. Ще им дам всичко онова, което съм приготвил за тях.” Това е една реалност. Мислим, че животните Бог ги е създал по-рано, а растенията още по-рано ги е създал в света. Но ги оставил Господ да живеят на Земята. Този, когото Бог създаде най-последно, той стана господар. Сега казвам, кой ще бъде господар на света? Бог създава сега един нов човек. И онзи човек, който сега се създава. Казано е така: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.” Ако не можете да възприемете Любовта, вие не можете да влезете в новия порядък на нещата. Новият порядък без Любов не може. Той носи живот вътре. Та казвам, от хиляди години се проповядва за Бога. Кой не е проповядвал за Господа? Всякога са Го проповядвали. Турили са Го извън света, някъде далеч и са му правили разни истукани. В Египет туряха бикове, на които се покланяха, обожаваша ги, като за светии ги имаха. Горко на човек, ако в Египет обидеше една котка. В турско време, турчинът като хване една въшка, не я убива, пуска я на земята и казва - „бумба-

рек”. Защото е грехота да се убие, според турския закон. Тя пълзи. Тя пълзи, качи се. Един гяур може да убие, но една въшка не може да се убие. Питам: При такъв морал какъв живот може да се образува? При такова понятие такова е турското разбиране. Човека убива. Човека роб го направил, а въшката оставя да ходи по земята, да лази по другите. Аз зачеквам този въпрос. И ние даваме свобода на въшките. Всички лоши мисли и желания пазим като светии. Дойде някоя хубава мисъл, „гяурин” - хайде навън. Като дойде лоша мисъл, „бумбарек”. Като дойде добрата мисъл, „навън гяурин”. Докато дъщерята не обикне Бога, Който живее в майка ѝ, докато синът не обикне Бога, Който живее в баща му. Докато бащата не обикне Бога, Който живее в сина, докато майката не обикне Бога, Който живее в дъщерята, докато господарят не обикне Бога, Който живее в слугата, докато офицерът не обикне онзи Бог, Който живее във войника, докато не обикнеш Бога в едно дърво, докато не обикнем Бога, Който живее навсякъде, ние нямаме ясна представа какво е Той всъщност. Нямаме представа за благата, че дърветата Господ дава. Той е, Който ражда плодовете на дърветата. Господ е, Който прави хубавите плодове. Той е. Тия плодове са Негови. Те са излезли от Неговото сърце, от Неговата душа. Той ги е направил. Казваме: „Това дърво ги роди.” Дървото е само проводник. Всички хора са проводници на ония хубавите мисли и желания, които идат от Него. Всичко онова хубаво е от Него. То е навсякъде. Казваме: „Къде е Господ?” В хубавите плодове. „Къде е Господ?” В онзи хубавия, честния поглед. В онова благородно сърце, Бог е в светлия ум, в онази благородна душа, в онзи благороден помисъл. Всеки човек, който ви приема добре, там е Господ. Сега аз не искам да ставам сват, да продавам младите моми. Младите моми ги подмамват, казват: „Той е богат. Той е учен. Добра служба има.” Това са користолюбиви работи. Не. Ние трябва да обичаме Бога, за това, което Той ни е дал, не за

онова, което Той ще ни даде. За онова, което ни е дал, да бъдем признателни. Това, което съм сега, се дължи на Него. Никаква признателност не съм показвал към Него. Кой от нас е възлюбил хората? Да знае как да ги люби. Срещнеш един човек, не знаеш как да го обичаш. Казваш: „Как да го обичам?“ Срещна жадния човек, що иска от мене? Една чаша вода. Срещна един човек гладен, той иска малко хляб. Срещна един човек, който иска почивка. Той иска легло да си почине. Всеки човек в даден случай има малка нужда. Ако ти задоволиш тази негова нужда, ти си възлюбил Господа, Който живее в него. Следователно, ако ние всякога услужим на нашите желания, които хлопат, които са необходими. Ние го вършим това от Любов към Бога. Това е познаване на Бога. Малките желания, които детето има, бащата ги изпълнява. Той е възлюбил Бога. Малките желания, които детето има, майката ги изпълнява, то е служене на Бога. Майката, като изглежда едно дете, служи на Бога. Бащата, като изглежда едно дете, служи на Бога. Един господар, като служи на слугата, служи на Господа. Казвам: От малък до голям, ние трябва да се научим да служим. За бъдеще и господари, и слуги, всички да знаем да служим на Любовта. На три неща да служим: да служим на Любовта. Да служим на Божията Мъдрост, да служим на Божията Истина. Да служим на Бога като Дух, Който ще се всели и ще живее в нас. Той е приготвил един свят красив, ще отвори очите ни и цялата Земя ще се превърне, ще видим, че има друг свят. Сега сме слепи, с тия очи много малко можем да виждаме. Ще ме попитате как познавам? Ако ти си на бал с маски, дето хората са облечени с разни маски, да може да проникне зад маската, които са скрити. Не да видиш маската, но човека, който е скрит под маската. Срещат се мъж и жена на един бал маскен. Тя му се полюбила. Той казва: „Не може ли благородната маска да даде да ѝ видя лицето?“ „Боя се“, казва, усеща че е мъжът ѝ. Да не би да ѝ

каже: „Ти на бал с маски ходиш.” Не е лошо на бал маскен да се ходи. То е свобода. Само в маскираните балове ние сме свободни. Сега не сме свободни. В сегашния живот не сме свободни, познават ни. Като туриш маската, ти си свободен. Няма да те познават, ще правиш каквото искаш. Сега искаш да правиш добро, страхуваш се. Искаш да нарисуваш нещо, страхуваш се. Искаш да свириш нещо, страхуваш се. Искаш да направиш добро, да дадеш нещо. Навсякъде страх, какъв е този живот, свобода ли е? Да принесеш дара си на човешкия олтар. Каквото Бог е вложил в тебе, изяви го, покажи се свободен.

Та първото нещо: „Истина, истина ви казвам, Който не влиза през вратата на кошарата, той не е истинският човек.” Бъдещите хора, които ще дойдат, или сегашните хора, са пак същите. Сегашните хора трябва да станат врата за бъдещите, които ще дойдат. Значи те трябва да станат хора на Любовта, да отворят тия врати, за да може хората да влязат през тия врати, и тогава, които отворят, Бог ще ги благослови, заедно с тия, които влязат.

Желая българите да правят всяко нещо от Любов към Бога. Всички каквото правят, да го правят от Любов. Майките да раждат от Любов. Бащите да отглеждат от Любов. Съдиите да съдят от Любов. Във всичко, навсякъде да царува Любовта. По този начин ще дойде Господ в света.

Тайна Молитва.

32 беседа, държана на 10 май 1942 г. неделя, 10 ч.
Изгрев-София.

ГЛАДУВАТ И ЖАДУВАТ

Отче Наш. „Ще се развеселя.“

Ще прочета само един стих от петата глава от Евангелието на Матей, шестия стих : „Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят.“

„Духът Божи.“

Най-трудното нещо е да говори човек на един разбран език. Ние, съвременните хора, още не сме научили разбирания език. Ако бихме имали един разбран език, всички щяхме да се разбираме, не щяха да съществуват противоречията. Виждаме нещо, не се назовава с едно и също име, във всеки език има особена дума. Добрите думи в българския език са авторитетни за български, не са авторитетни за другите. Английски, германски, френски, италианки, всеки език има свои специфични думи, които са авторитетни за езика. Природата има един език, който хората тепърва има да го изучават. Ти страдаш, говориш на един непонятен език на Бога, искаш Той да те разбере. Ние искаме Господ да знае всичките езици, ние не искаме да знаем Неговия език. Аз се чудя някой път на туй голямо противоречие, което съществува. Искаме само Господ да знае нашия език. Нали едно дете, което се ражда, научава езика на майка си. Най-първо, в първата година, майката научава неговия език, но като расте, то научава езика на майка си. Ако на Господа не говорим на Неговия език, не отговаря на нашия език, не отговаря вече. На детето майката първата година отговаря, после съзнава, че детето не може да говори.

Казвате, че хората са много набожни. Коя е първата набожна дума? Нито една набожна дума нямате. Имате свои набожни думи. Вземете думата „Правда“, в разните езици имате различни думи.

Имайте предвид, че светът не е създаден само за вас. Ние мислим, че светът е заради нас, като че целият свят трябва на нас да ни служи. Тя е Божествената идея. Аз нищо не съм направил, искам всички да ми служат. От де накъде? После искаме всички да ни обичат. Ако ние бихме приложили Любовта, не обичта, в реалния смисъл да разберем, бихме се намерили в трудно положение. Има 500 милиона християни. Ако всеки един пожелае да те прегърне и целуне, да изразят обичта си, колко време се изисква, за да изразят, трябва години. То е буквално, ако разбирате. След като изразят обичта си, ще се откажете да ви обичат. Ще кажете: „Никакво обич отсега нататък не искаме.” Казвам: Трябва ни един език, който да внесе ония здравите понятия. Защото на сегашните хора като се говори за религия, ние засягаме само едно, две, три чувства. Когато говорим за наука, засягаме само една-две способности. За каквато и наука да става въпрос, засяга се само отчасти човек, не е засегната човешката душа, цялата душа. Душата трябва да работи. Човек във всички области трябва да работи. Ако само ръцете работят, а краката не работят, ще се атрофират; ако краката само работят, а ръцете не работят, ще се атрофират. Ако само ръцете работят, а очите не работят, ще се атрофират очите. Всичко, което не работи, се атрофира. Всичко, което чрезмерно работи, се разстройва. От бездействие се атрофира. По-лошо е бездействието. От много работа се разстройват.

Казвам: Нас ни трябва настройване. Изисква се наука, познание. Човек не се настройва, ако не знае. Ний имаме пиано и често трябва да го настройват, плащаме по 150, 200 лева да го настройват. Този, който го настройва, работи 2-3 часа да го акордира. Вий, без да акордирате пианата си, искате да свирите. Ние всеки месец даваме по 200 лева, те са 800 лева на година, някой път стават и 1000 лева. Всеки трябва да си има един акордьор на всеки три месеца. Не на три месеца, но всеки месец трябва да се акордира

човешкото пиано. Аз срещам хора, на които 10 години пианото не е акордирано. Как ще проповядваш на един човек за Бога, ако не е акордирано пианото. Не може да предадеш Божествената идея. Как ще говориш, когато неговият ум е дезакордиран; как ще говориш, когато той е болен човек. Някои казват: „Ние вярваме.“ Не е въпрос за вярване. Казва ми някой: „Вярваш ли в мене?“ Вярвам, кажа, и не правя нищо. Не да ми каже, че след /една/ година ще го направи. Казва ми, че не вярва в мене, съмнява се, но работата след половин час казва, че ще бъде готова. След половин час, като ми каже, да не се извинява, но да направи работата. Дойде някой в дома ми, казва: „Аз ви обичам.“ Той като дойде в дома ми, дървото изсъхне – едно съвпадение. Втори път като ме посети, гледам нещо друго изсъхнало. Трети път като ме посети, казва ми, че ме обича, но виждам нещо от къщи изчезнало, пак от обич. Дойде друг, изсъхналото дърво стои, той ми казва, че ме обича и изсъхналото дърво се раззелени. Дойде и ми каже, че ме обича и изгубената дреха се намери и т.н.

Тук има един интересен пример. Преди време тук една наша сестра музикантка свирила на пианото, имала едно златно перо и го турила на пианото. Като свършила взела си чантата и изгубило се перото. Казва ми: „Отиде ми перото.“ Казвам: „Ще се намери.“ „Как ще се намери?“ Събрахме пари, купихме й, новото перо дойде, но старото отиде. Казвам й: „Туй перо не си го изгубила тук, на друго място трябва да си го изгубила.“ Иде след два месеца, тя е учителка на село и казва, че като лежала на едно легло, на другото майка й намерила старото перо на леглото си. Казва: „Ето моето перо, два месеца къде било? Толкоз пъти леглото се нареждало.“ Как мислите, как е станало? Дошъл един, който задигнал перото, дошъл друг, който го донесъл. При едни, които ни обичат, дърветата изсъхват, при други, които ни обичат дърветата растат и плодове дават. При едните нещата изчезват, при другите нещата

винаги идват. Онези, които ни обичат и нещата изчезват, те са благодетели, на тях трябва да благодарим, те не искат да бъдем натоварени. Едно перо все тежи колкото и да е леко; дрехата и тя тежи. Разпращах ми днес една наша сестра, като дошла сутринта, оставила прозореца отворен да се проветрява. Някой, който много я обичал, влязъл и задигнал палтото и парите ѝ. Да олекне малко.

Богатите не могат да влязат в Царството Божие. Разбирам, когато морето е бурно, трябва параходът да олекне, но когато морето е тихо, параходът трябва да бъде пълен, да си изпълни предназначението. По-добре богатите да се разтоварват сами, не другите да ги разтоварват. Защото да те товарят и да те разтоварват, не е наука. Все трябва да платиш на този, който те товари и който те разтоварва, пък трябва да платиш и когато сам се разтоварваш и сам се товариш. То е закон.

За какво трябва да гладуваме и да жадуваме? Блажени, които гладуват. Кои гладуват? За какво? За правдата. Глад трябва да има само за Правдата, тогава всичките неща ще се наредят. Глад в света трябва да има за Божията Любов, глад трябва да има за Божията Мъдрост, три степени. Които гладуват за Любовта, то е Божественото, които гладуват за Мъдростта, то е Божественото, и които гладуват за Истината, то е Божественото. Този глад, ако не дойде, човек никога не може да се подигне. Ако не дойде гладът на Любовта, човек не може да се подигне. Ако не дойде гладът на Истината, човек не може да се подигне. Искаме сега да се реди животът. Но има известни основи, върху които трябва да се гради. В Англия като оберат един човек, той никога не ги дава под съд. Английските закони са такива, че ако го дадеш под съд, откраднатата вещ ще струва много по-скъпо. Хората се отказват от откраднатото. Такъв пример с един българин от Новопазарско, от Шуменско. Отива той на едно търговско изложение на чехли. Той продавал чехли на изложението. След

като продавал, накрая му задигат едни чехли. Хванали крадеца. Той казва: „Влякоха ме три месеца по съдилища, станах пишман, трябваше да се разправам със свидетели, това онова и трябваше да дам още два чифта, трябваше и пари да давам, че изгубих десет чифта въвн от изгубеното време. Похарчих много пари. Не можа да се докаже, че той ги е откраднал.” Онзи, който ги е задигнал, казва: „Даде ми, не ги откраднах. Мина един човек, даде ми ги. Не знаех, че са крадени.” На туй основание Христос казва: „Не съдете, откраднати неща не ги търсете.” Преди години тук беше се настанил един от тези, който обичаше да краде и задигна неща /за/ повече от 60 хиляди лева. Искях да се запозная с него. Един ден гледам го, той иде да краде, аз се разхождам, той попаднал на една от стенографките на вратата, мъчи се да влезе. Като му казах, какво правиш, той хукна да бяга. След три дена го хванаха и го затвориха. Казвам му: „На лош занаят си се хванал, не трябва да крадеш по този начин.” Крадецът не може да наследи Царството Божие. Лъжецът не може да наследи Царството Божие. Изключено е. Кражбата. Всичките месоядни животни са крадци. Кражбата се е образувала от месоядните животни, от лисиците, вълци, мечки, змии, паяци. Всички месоядни са бащи на кражбата. Ти крадеш, те са твоите бащи, от които си научил кражбата. Всички добри работи ний ги научихме от тревопасните. Тревопасните животни са добродетели. За мене има две неща, които са невъзможни; има две неща невъзможни в света; овцата вълка не може да изяде и вълкът нивата не може да опаса. Има две неща възможни: вълкът овца може да изяде и овцата нивата може да опаса. Щом нивата е опасена, овцата е виновната. Щом овцата е изядена, вълкът е виновен. Кой я изял? Вълкът. Кой опасъл нивата? Овцата. Овцата е по-практична, тя прегризва тревата и я оставя пак да расте. Казвам: Донесете онези виноватите. Делото на овцата се разглежда в мировото съдилище; делото на вълка – углавно дело. За престъ-

плението има наказание най-малко 10 години. Наказанието на овцата е три месеца затвор и сто лева глоба. Аз засягам трите свята от ново становище. Духовният свят за физическия свят е затворен. Ние нямаме достъп в духовния свят, понеже нямаме органи, с които да влизаме. Трябва специално разрешение да влезем в оня свят. Божественият свят е затворен за духовния. За да влезем в Божествения свят, изискват се две разрешения, а пък за духовния свят се изисква едно разрешение. Някои мислят, че от физическия свят в духовния и в Божествения може да се иде. Тия светове са затворени. Затворени са, понеже се организирани. Ако ти влезеш в един свят по-висок, той е вече невидим за тебе. Хората ще станат невидими за тебе. Ако влезеш в духовния свят с физическата светлина, нищо няма да видиш. Тук на Земята има толкоз дребни същества, които трябва да се увеличат 10 или 15 хиляди пъти и пак остават невидими. Увеличението достига сега до там, да може да се види молекулата, но се вижда безцветна, че трябва да се оцвети, за да бъдат формите видими. Да се види една молекула или едно дребно същество, те са безцветни, трябва да ги оцветиш, за да ги видиш. Скрит е светът, не можеш да го изучаваш. Някои същества се пазят от тия дребните. Засягам този въпрос, защото човек не може да бъде здрав, докато не е праведен. Понеже те са три степени: физическият свят има известно количество трептения; духовният свят има още по-високи трептения; Божественият има свършено силни трептения.

Та казвам: Когато аз говоря за здравето, разбирам, че здравето е свързано с тия трептения. Когато искаш да бъдеш здрав, трябва да повишиш тия трептения. Докато тебе те нервират малките работи, за 5 и 10 лева, ако тебе те смущават скъсаните обувца, ако тебе те смущава малката стая, ако тебе те смущава малкото хляб, такива малки прояви в живота, ти здрав не може да бъдеш. Някой казва, че има лоши условия. Условията ние /ги/ създаваме. Ако си умен

човек, ще създадеш един аероплан. Ще се качиш и с 900 километра в час ще бъдеш на 1800 метра височина в планината. Веднага ще си починеш. Ако не си умен, ще си затворен в земята и ще чакаш да те освободят. Ти си като затворник, който чака да го пуснат на двора за малко и пак ще те затворят. Така е определено. Всички съвременни хора казват, „свободни.“ Всички са доброволни затворници. Осем часа седиш на масата като чиновник. То е затвор. Седиш и учиш, то е затвор. Ако ви държа 8 часа или 4 часа да седите, предметно учение е. Ще ви изведе в Природата. Няма да ви държа да ви говоря за Бога, но ще ви изведе в Природата, ще ви говоря за Бога и ще се спра при изворите, ще се спра при една мравя, ще се спра при бръмбарите, при тревите, ще ви говоря за въздуха, за Слънцето, за светлината, за облаците, за хиляди работи ще ви говоря, за музика ще ви говоря. Туй наричам религия. Тъй както сега говоря, то е теория. Казвате дали това е вярно или не. Как ще ви докажа? Ако ви кажа, че някой е ходил на Слънцето, казвам - как може ли да се ходи на Слънцето? С физическото си тяло човек не може да иде, той трябва да е много културен. Даже най-праведният на Земята много мъчно е да иде на Слънцето. Как ще изтърпиш на Слънцето, дето казват, че 500 милиона градуса топлина е в центъра. Как ще изтърпиш тази топлина? Обаче, ако си готов, тази топлина ще се превърне в едно благо. На Слънцето не може да има крадци и разбойници, на Слънцето не се краде. Каквото туриш на Слънцето, кой ще го открадне, 500 милиона градуса топлина има, кой ще открадне. На повърхността на Слънцето учените казват има 10 хиляди градуса. Кой разбойник ще влезе да ти вземе палтото? Аз ще ви кажа по някой път да направите следното нещо, вие излизате сутрин, оставяте прозорец отворен. Два начина има да се опита да ви не крадат. Не оставяйте нещо за кражба. Оставете само една маса, един стол, отворете двата прозореца и отдалече наблюдавайте кой ще дойде. Ще дойде

някой ваш приятел, той казва: „Исках да зная дали сте тук или не.” Втори път оставете палтото, оставете на масата малко пари. Непременно, ако сте малко захласнат, ще идат парите. Понеже тия, които крадат, всички са ясновидци, разбират кога сте захласнат. Изследвал съм тия, които крадат и в странство и навсякъде имат един и същ характер. Много са наблюдателни. Турете в джоба си един лев, дръжте ума си съсредоточен и никой няма да бръкне. Само някой да ви отвлече вниманието да приказвате, вий като турите парите няма да ги има. Ние се намираме в един свят, неуреден свят. Не мислете, че е уреден. Ние имаме доста крадци и в астралния свят. Астралният свят е уреден, но из горите на астралния свят има доста крадци. Щом се захласнеш малко, веднага дойде тъжна мрачна мисъл. Откъде иде? Тя не иде от Бога. Някой път дойде една мисъл: „От мен човек няма да стане.” Днес мислиш, че човек няма да станеш, утре мислиш, справедлив не можеш да станеш, трябва да имаш една положителна мисъл. Хроникират се всички престъпления, които стават на Земята, се хроникират. Всяко престъпление, направено се хроникира в Невидимия свят. Твоят образ се отпечатва по начин, по който си влязъл на кино. В оня свят, като идете, ще ви извадят филма на вашия живот и така ще ви съдят. Ти ще видиш целия филм как си го направил. Отишъл си да крадеш една кокошка, начина по който си вървял, всичко е отпечатано. Вечерно време като отидеш да крадеш, пак филмуват. И в тъмното се филмуват нещата. Наместо да гледаш филма, в тебе се зароди желание пак да крадеш. Че как ще се откажеш от кражба? Каква нужда има един богат да краде? Да краде сиромашът, който не е ял три дена, разбирам, но да краде богатият, богатият краде повече от сиромаша. Казвате: „Защо?” Какъв е честният труд? Ако работи един ден, колко ще му дадат? Да допуснем, че трудът струва 1000 лева, взема за работа 10 000 лева. Хубаво. Тази енергия, която аз съм изразходвал, вземам 1000

лева. Колко съм платил на съдружието, което ми е дало енергията в Природата. Турил съм го в джоба за себе си. Ти не считаеш никакъв закон. Не признаваш, че тази изразходвана енергия е Божествена, не е твоя. Ти си мислил. Мисленето е Божествен процес. Ти чувстваш. Чувстването е Божествен процес. Ти казваш – воля. Но волята на тялото е Божествен процес. Изразходвал си известна енергия, за какво си го употребил? За нищо и никакво. Питам ти защо изразходва тази енергия. Сега тия неща са атавистични. Кражбата не е изобретение на хората. Кражбата съществуваше преди хората да са крали. Животните отдавна крадат. То е едно животинско състояние. Преди хората да крадат, отдавна вълците са крали овци и са ги изяли. Отдавна паяците са крали мухи и са ги изяждали. В кражбата вече ти имаш един атавистичен труд на животинското царство. Турил Моисей закона да не лъже човек, защото и лъжата не е човешко изобретение. После казва: „Не убий.“ То е пак животинско състояние. Убийството го създадоха месоядните животни. Казвате, че е герой, че убивал, то е животинско състояние.

Поддържате, които гладуват и жадуват. Трябва да се освободите от всичките пороци на животните, които съществуват в нас. Правдата е мерило. Които гладуват за Правдата... Правдата е единствената, която чисти човека. Казват: „Не прави престъпление.“ Ако обичаш някой, ще имаш повече изобилие, отколкото ако крадеш. Ако си справедлив, ще имаш повече, ако крадеш. Ако си добър ще имаш повече, ако крадеш. Защо да не приложиш доброто, защо ще приложиш кражбата? Защо да не приложиш Любовта, а ще приложиш насилието. Бог не е Бог на насилието. Бог е Бог на Любовта. Бог е Бог на справедливостта. Бог е Бог на свободата. Бог е Бог на милосърдието, на кротостта, на въздържанието, на всички тия добродетели.

Блажени тия, които гладуват и жадуват за Правдата. Това е тройак

процес. Трябва най-първо да се прояви Любовта, тя образува глада за Правдата. Правдата предизвиква доброто. Правдата и доброто се предизвикват. Ние на Земята не можем да уредим нашия живот, както искаме. Индивидуалният живот, животът на обществото и на народите не може да се уредят извън Любовта, извън Правдата, извън доброто. Всичките закони, които съществуват, трябва да почиват на Любовта. Всичките закони, които съществуват, трябва да почиват на Правдата. Всичките закони, които съществуват, трябва да почиват на доброто. Всеки един човек, всеки един народ, който престапи Божествения Закон, идат последствията, които за в бъдеще много зле се отразяват. „Ако праведният се отдели от своята Правда и съгреша, Правдата му няма да се вмени. Ако грешникът се отдели от греха и направи Правда, грехът му няма да се вмени.” Често сте слушали български поговорки, казват: „Ний, грешните, ще се хванем за краката на праведните” - няма такова нещо. Ти за краката на един праведник не може да се хванеш, понеже огънят е горещ, как ще се държиш за него. Тогава иде ми на ум онзи анекдот, дето един богат човек като умрял, отишъл в оня свят, турили го в ада да гори. Започнал той да се моли на Господа: „Толкоз добрини съм направил.” Като разгледали книгите, намерили, че той е направил една църква, но вестниците писали за църквата и св. Петър казал: „Приел е заплатата долу.” Направил училище, но вестниците и за това писали – приел е заплатата си. Разправял, разправял и най-после му дошло на ум, че един ден вървял по пътя, една вдовица го безпокояла да му иска. За да се освободи, дал ѝ един долар, казал ѝ: „Моля ти се не ме смуцавай.” Вестниците писали ли? Никой не писал. Отива в оня свят и Господ казва: „Дайте му два долара и пратете /го/ на Земята.” Ако ние не се научим да обичаме безкористно. Аз, обичам някого, срещнал съм Любав. Виждам колко користолюбие крие. Обичаш една мома, млада е, обичаш една жена, защото е

красива, обичаш я, защото е здрава. Користолюбие се крие. Ще ти шета. Той е учен човек, користолюбие има. Няма нищо, което да е безкористно. Ти искаш да направиш нещо, да се наредиш, да има добро мнение, то е користолюбие. Направете едно добро, в което да няма користолюбие. Често при мене идват и ми казват „аз се моля” - че какво като се молиш. Ти като се молиш, то е твоя длъжност, учиш един език. Като се молиш, то е заради тебе. То е закон. Казвам: Направи нещо, което е извън закона, покажи ми една безкористна Любов. Като обичаш някого, да не те знаят, като му направиш добро, да не знае. „Каквото прави лявата ръка, да не знае дясната.” Ти казва: „Аз направих това, аз направих онова” – ти плашиш орталъка. После казваш: „Ний сме много добри хора, молим се, пеем.” Молете се, пейте, то е заради вас. Пеем, че хората оздравяват. Пеем, че нивите растат, пеем и плодовете стават. Има резултат. Пеем, има плодородие, пеем и всичко изсъхва, благодарим за такова пеене. Онази Правда, която внася всичките блага, тя е Правда. Тя е път за Божиите блага, тя е път за Любовта. Туй, което е път за всички Божии блага, то е новото схващане. Казваш: „Добър човек съм” - какъв добър човек си; „Господ ме е направил, добър съм.” Ако е за добрина, Господ е направил и вълка. Господ Го е направил. Че си направен от Господа, не показва, че си добър. Направен си от Господа, но не си опечен. Гърнето, като се опече, става гърне. Не си опечен. Занаята ти не си научил. Аз давам един пример, един български анекдот. Един българин търсил лесен занаят, отива при един грънчар, три години учи при него. Мисли, че е научил занаята и казва на майстора си: „Произведи ме майстор, да стана самостоятелен и искам да се жения.” – „Върви.” Той излязъл и започнал сам да прави грънци. Направил гърнета, но като ги опекал, всички гърнета се напукали. Казва: „Виж, майсторе, как се напукаха гърнетата.” – „Ти сам бързаше, трябваше още три години да се учиш. Ще внимаваш.”

Учил още три години, внимавал добре. И той му казал: „Ела да ти покажа изкуството.” Като изваждал гърнетата от пещта, казвал „ху” в гърнето. – „Е, казва, за едно „ху” трябваше три години да работя.” – „Като кажеш „ху”, не се пука гърнето. Всички ние може да знаем много работи, но „ху” не знаем да кажем. То е човешкият ум, човешката разумност, това е Правдата, това е Любовта, това е Правдата, това е Доброто, не се пука. Всякога гърне, в което е казано „ху”, остава здраво. Всяко гърне, в което е казано „Правда”, остава здраво. Всяко гърне, в което казваш „Добро”, остава здраво. Всяко гърне, в което казваш „Любов”, остава здраво. Всички други без Добро, без Правда, без Любов се напукват. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, всички тия неща се напукват. Животът се обезсмисля и ние живеем в един обезсмислен живот, защото не духаме. Дал ти е Господ уста, ще духнеш. На гърнето като духнеш, да се не пука, тогава Любов имаш. Дойде у вас скръбта, често идат при мене. Скръбта е едно гърне, вземи я от пещта, кажи „ху”, тя не се пука, понеже се е пукнало гърнето, то иде плачът. Защо се е пукнало гърнето? Понеже не си духнал. С пукнато гърне на работа никой няма да ме впрегне. Онези старите религиозни хора казват: „Умре Христос заради нас.” Христос Го направи и се прослави. Ние какво сме направили, съвременните хора? В една богата американска църква имало един богаташ милионер, бил много скържав. Проповедникът проповядвал за щедростта, казвал не струва много да се дава. На разбойника до кръста на Христа и без да живее добре, Христос му казва: „Днес ще бъдеш в рая с мене.” Той беше умиращ разбойник, а ти си един жив разбойник, който трябва добро да правиш. Той нямаше време добро да прави. Той му казва: „Помени ме и мене, не мога на света добро да правя, направи ми една услуга.” Ние, живите разбойници, „раз”- значи веднъж „бой” - /висок/, че „разбойник” значи – висок човек. Казвам, трябва да имаме един нов морал, който да внесе веселие и ра-

дост в ума ни. Ние, съвременните хора, сме замислени. Замислил се е за какво? Ще покажеш след десет години, казва, какво ме очаква. Казвам, много лоша съдба те очаква. Каква лоша съдба? Че ти не си мислил, червеите ще те изядат в гроба. Ще те изядат, подписвам с двете ръце. Какво да правя? Ако внесеш Любовта в душата си и ако внесеш Правдата в ума си и Доброто в духа си, червеите няма да те ядат.

Казват: „Блажени, които гладуват и жадуват” – червеи няма да ги ядат. Тия деветте блажени, които казва Христос, те са хора, които червеи няма да ги ядат. Кои са хората, които няма червеи да ги ядат? Тези, които имат деветте блаженства. Тия, които нямат тия блаженства, ще бъдат изядени. То е положително, да не те ядат червеи. Да се освободи още отсега. Онези са кандидати. Казват: „Мазен ли? Не е в техен интерес.” Казват: „Заблуждавайте го да не би да става добър, няма да вкусим от месцето.” Какво нещо в света има по-хубаво от онзи живот, какъв отличен живот е, който произтича от чистата Любов, който /произтича/ от Правдата, който произтича от Доброто. То е великото. Ако ние влезем по пътя на Доброто, по пътя на Правдата, ще дойдем на Земята, не в оня свят. Но ще бъдете весели, бодри, здрави, няма да бъдат джобовите празни. Децата ви ще бъдат здрави. Майките ви ще бъдат здрави, мъжът ви ще бъде здрав, слугите ви ще бъдат здрави, плодовете ще се радват, навсякъде ще чуваш пеене и радост. Туй е Любов, туй е Правда, туй е Доброто. Ако имаме Любов и плачем по няколко пъти на ден, каква е тази Любов, ако целия ден сме скръбни, каква е тази Любов? Защо е скръбен? Обича го. Казва: „Кой знае накъде отиде.” Учениците нямат доверия в учителя си. Учителят няма доверие в учениците. Мъжът няма доверие в жената. Жената няма доверие в мъжа си. Туй е в света. Трябват герои. Аз съм срещал едно дете, казва: „Счупих стъклото.” – „Как го счупи?” – „Играх с камъчето, изхвъркна, счупих го и ще го платя. Погрешката е моя,

да не набеждавате друг.” Ето едно дете. „Играх си, счупих го.” Друг коджа човек, който е счупил едно стъкло, казва: „Не зная кой го счупи.” Лъжата туря. То е слабост. „Счупих го”, нищо повече. „Казах една обидна дума”, нищо повече. Казах, ще я поправа. Във всинца ни трябва да има едно желание, туй фалшивото възпитание да го оставим. Все за Бога говорим – лъжа да няма. Поне да оставим черните лъжи. Да останат белите лъжи. От черните лъжи се образуват най-тежките болести в света. Сифилис, проказа. Не искам да ви изнасям. От черните лъжи се раждат най-лошите болести. А от белите лъжи се раждат: хрема, треска, простуда, ревматизъм в крака, болки в кръста, във врата, зъбоболие, ечемичец на очите. Някъде лъжата е несъзнателна, някой път човек излъже, излъгал ме е някой и аз съм повярвал. Казвам, като го намеря, ще ме извините, не проверих работата, предадох го на вас, направих погрешка. Не трябва да подражаваме. Всички неща трябва да се проверяват. Чуеш нещо без да го провериш, ходиш, разнасяш го. Еди-кой си какъв бил. Без да го провериш, казваш. Провери го и като установиш факта, тогава разказвай. Туй, което сам не си го проверил, не го разнасяй. Туй трябва да бъде правило. Четете нещо, проверете го. Вий казвате: „Чакайте да ви кажа нещо интимно.” Туй, което е интимно, е цяла шашарма. Сега как ще се възпитавате? В някои хора трябва да има туй съзнание. Разправят за един грък в Бургас, един богаташ, борили се в него скържавостта и щедростта, дойде някой просяк да проси, той му каже: „Бягай навън”, като излезе просякът започне да го гризе съвестта. Вземе десетина лева, настигне го в някоя улица и му дава парите. Казва му: „Вземи това.” Най-първо го изхука, нищо не му дава. Туй ми разправяше един познат, предполагам, че е вярно. В този човек скържавостта и щедростта се борят. Казвате: „Какво има да кажем?” Някаква бяла лъжа. Често казвам на някой, как искаш да ти кажа, една бяла лъжа да ти казвам или Истината?

Рекох: „Днес не мога да ви приема?“ – „Защо?“ – „Няма защо да ти разправам защо няма да те приема.“

Един английски проповедник, знаменитият Спържен, явява се един млад проповедник при него и пише на една книжка: „Твоят брат в Христа те очаква отвън.“ Той му пише на книжката: „Твоят брат се разговаря с Христа и не може да те приеме. Нека чака.“ Разговаря се с Христа и не може да Го напусне. Събратът ще чака. Ний си даваме някой път цена. Мислим това, което не сме. Долу всичките бели лъжи. Никакви лъжи. Няма нещо в света по-отвратително от лъжата. Черната лъжа, бялата лъжа е позлатена. Тя е политика. Много съвременни народи страдат от бялата лъжа. Много съвременни религии във философските си твърдения за Бога белите лъжи са прокарали. Белите лъжи са прокарани и в науката. Една теория не е вярна, след десет години се опровергава. Не че всичко е лъжа. Един учен човек каже някои неща, някои неща се верни, някои не са. А някога сто на сто не е вярно. Дойде някой, казва: „Ти обичаш ли ме?“ Как ще ви докаже, ако ви каже, че ви обича. Казва: „Ти обичаш ли ме?“ Заповядай днес на обед да поговорим нещо за Господа. Като излезе отвън, приказвам за водата, приказвам за земята, за ябълките, за крушите. За Господа нищо не говоря. Какво ще говоря за Господа? Единственото нещо, в което Бог се проявява, е човекът, който е създаден. Във всичките тия същества е Той. Във всичките тия неща ние виждаме една кардинална сила. Искаме да ни разправят за Господа извън Неговите дела. Да ни разправят за художника извън неговите художествени картини какви са. Картините са, които представят художника. Художникът е скрит. Всеки човек е скрит. Къде е доброто в човека, кажете ми! По някой път като говорим, къде е доброто в човека? Къде е справедливостта на човека, къде е милосърдието на човека? Къде е кротостта на човека? Где е изобилието на неговите чувства? Ний се плашим сега от тия

работи, че ние носим облик. Всичко туй е написано. Знаете ли, че лъжливите хора имат особена миризма. Знаеш каква отвратителна миризма е. Единствената миризма, която не мога да търпя, е на лъжата. Казвам, малко надалеч стой, мирише, нищо повече. Че как ще влезеш в оня свят с туй ухание? Не можеш. И онези хора, които лъжат, още приживе започват да гният. Умирането е разлагане в човека. Един светия, който живее по закона на Любовта, от него лъха едно ухание, което живот носи. Праведният човек като дойде, гледаш живота дава, онези хора на лъжата отнемат живота, носят смърт. Хората на Истината носят живота. Да имаш Любов, значи да носиш живота. Да имаш Божията Мъдрост, значи да носиш живота. Да имаш Божията Истина, значи да носиш живота. В туй седи новото. Сега не мислете. Аз разглеждам много обективно, даже не разглеждам въпроса, ако разглеждам въпроса, как ще определите, един праведник се нагърбил да носи престъпленията на цялото човечество, за да ги изкупи. Как може праведният да носи греховете на грешните и без да страда. То е теория в Богословието. Това не е изяснение. Положението другояче трябва да се изясни. Христос в света не изкупи греховете, но дойде да внесе от своята кръв в човешката кръв, да я обнови. Христос обнови кръвта на хората. Христовият живот се смеси с живота на хората и в туй обновление той понесе греховете, докато хармонира техният живот със своя живот. Както един учител, когато се намира между своенравни деца, своенравието изчезва, щом го обичат. Докато се убедят, че той им желае доброто.

Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, не можете да имате живот.” Туй е новото учение, да влезе в нашата кръв неговата кръв и нашата кръв да стане еднакво чиста, или нашият ум да стане подобен на Христовия ум. Нашето сърце да стане подобно на Христовото сърце, нашата душа да стане подобна на Христовата душа. Туй е закон, туй смисълът, към който

трябва да се стремим. Туй не е за един ден, нито за днес, нито за утре, това са векове, години. От ден на ден ще бъдеш радостен. Достатъчно е да се нацъркне от тази кръв и да усещаш радост, обнадеждаваш се, че един ден ще излезеш от черната зона.

Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят. Блажени, които гладуват и жадуват за Любовта, защото те ще бъдат наследници на новия живот, който идва на Земята от Бога.

Да ви оставя една хубава мисъл: Пожелавам ви да имате чисти умове, чисти сърца, чисти души. Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога.

33 беседа, държана на 17 май 1942 г. неделя 10 ч.
Изгрев – София.

ВИДЕЛИНАТА СВЕТИ

Отче Наш. „Ще се развеселя.”

Ще прочета първите стихове от Евангелието на Йоана, I-ва глава.

„В начало бе Словото.”

„Духът Божи.”

Най-мъчното нещо в света е да удовлетвориш един човек. Няма същество в света, /което/ да удовлетвори един човек. Няма същество в света по-претенциозно от човека. Не се задоволява. И Господ досега не могъл да го удовлетвори. Каквото да му даде, все му липсва нещо.

„Светлината свети в тъмнината и тъмнината не я обзе.” Иде ми на ум за един разказ: Един рибар ходил да лови риба, пък хванал едно човешко око във водата. Донесъл го на царя. Царят казал: „Колко да ти платя?” – „Толкова, колкото тежи окото.” – „Лесна работа. Турете окото на едната страна на везните и турете злато на другата страна.” Турят 1, 2, 3, 10, 20, 1000 не се насища. Всичкото богатство, което царят имал и не могъл да се разплати. Окото било по-тежко. Принудил се царят да повика един мъдрец и му казал: „Извади ме от това отворено око, какво да се прави?” – „Лесна работа. Донесете малко пръст.” Като посипали малко пръст на окото, пооплекнало. Щом човек е недоволен, поръсете го малко със страдания, веднага той се задоволява. Сега във всяка философия, от всяка наука. Науката ни представя факти, обществения живот, законите, а в религията методите за живеене. Нито религията ни е научила как да се живее. Тя дава методи - „вярвай в Бога!” Как да вярваш? Науката ни дава достатъчно факти. Но как трябва да живеем? То е най-важното. Не може човек да

живее, ако умът му не мисли. Не може да живее човек, ако сърцето му не чувства. Не може да живее човек, ако волята му не работи. Ако душата му не вземе участие. Три фактора има: Животът без смисъл е тъмнина. Животът без страдание е студ. Животът без движение това е мъртвило. Сега всичките хора искат да бъдат щастливи в света. Може - това е най-лесното нещо да се придобие щастието. По-лесна работа от щастието няма. Друг е въпросът за блаженството. Щастието на Земята може да го добием, то е материално. Но трябва знание на човека, за да добие щастието. За да бъде човек щастлив на Земята, той трябва да бъде здрав. Без здраве не може да бъде щастлив. Ядеш, ти си щастлив. Гледаш така, че ти е приятно. Здрав си. Каквото ядеш, все си щастлив. Ако си здрав, спиш, щастлив си. Ако си болен, ще се обръщаш на една, на друга страна, не може да имаш щастие. Щастието на Земята зависи от здравето. Някой казва: „Защо ми е голо здраве?“ Че то е щастието. Ако го не оценяваш, ти си търсиш белята тогава. Онези, които не разбират плановите на Природата казват: „Не този земен живот, но небесния.“ Земният живот, който виждате, не разбирате, че онзи небесния, какъв е небесният живот не го знаете. Небесния живот Бог го е направил. Туй, което виждаме, Бог го е направил. Не трябва да се спираме върху нашите понятия. Земни са нашите понятия, нашите теории, хипотези, те са земни работи. Всичко, което съществува в Природата, то е един свят, Божествен свят. Едно дърво расте, Бог създава това растение. Този човек е смъртен. Бог не създаде смъртния човек. Че хората са смъртни, то е друг въпрос. Че на дърветата падат листата, то е друг въпрос. Листата на първоначалните дървета не падаха. И първоначалните хора не умираха.

Та казвам: Трябва светлина. Човек говори за своя ум. Много философи има, които не знаят. Първокласни философи има, които не знаят как мисли човек. Много хора говорят за милосърдие, на

кое място е турено милосърдието, не знаят. Ако кажете в София, къде е София? Къде е софийската катедрала, не знаете. Смешно е да говорите за софийската катедрала и да не знаете къде е мястото на катедралата. Или говорите за министерство и да не знаете къде е зданието. Трябва да знаете къде е. Хората някой път говорят за справедливост и не знаят къде е жилището на справедливостта. Има особена стая в човешката справедливост. И набожността, и тя има особен храм. Та ний сме дошли до лесното. Съвременните хора са дошли до лесното. Лесно е червисването и белисването. Измиеш се, пак се червисваш. Уважавам, които се червисват и белисват. Хубаво е да се мажат стаите отвън. Ако не мажем, става ли? Трябва човек да знае как да се маже. Някой казва, че се е червисал. Не е лошо да се червисваш. Аз като стана сутрин, измивам с вода червилото. Всеки се червисва. Има три вида белисване и червисване. Едно физическо белисване и червисване, което младите правят. Другото моралистите, които правят. Ти се представяш такъв, какъвто не си. И то е червисване и белисване. Особено духовните хора знаят изкуството, майстори са да се червисват и белисват. Утре, като туриш малко вода, изчезва. Учените хора и те си турят. И те се представят, че са много учени. Какво знаеха? Веднъж имах разговор с един учен, той ми разправяше за диагнозите на болестта. Казвам: Не е важно да пипна пулса да видя дали бие сърцето. Той казва: „Важно е.” Мъжът на една жена не обича лекаря да я пипа за ръката. Лекарят обича да пипне някоя млада. Но някой път му е неприятно да пипне някоя студена стара ръка, заразителна болест има. Донякъде опасна работа е пипането за определяне диагнозата. – „Че как може?” – Ще измеря периферията на носа, широчината на носа ще измеря и ще зная има ли болест или няма. Казва: „То не е научно.” – Хасъл това е научно. – „Че как по носа може да познае човек? Това не е наука.” - Всичката наука е там. Казвам: Коя ръка е силна? Силните

ръце имат силна мускулатура. Ръка, която се упражнява, е силна. Един човек, който диша много добре, е здрав. С мисълта си диша, с чувствата си диша и със силата. Този човек е здрав. Той има една особена широчина на носа. Дупките на носа са по-големи. Онзи, който не диша, малки стават ноздрите. Колкото по-малко въздух влиза в дробовете, толкова повече човек е изложен на заболяване. Казва: „Както казваш, близо до ума е.” После зависи как са развити мускулите. Рекох: Ще ти направя една диагноза. – „Че как го знаеш?” – Не може да ти кажа как го зная. Ти може да ме питаш как виждаш червеното. – „Червеното го виждам.” Как го виждаш? – „И аз не зная как го виждам. Виждам жълтото.” Как го виждаш? – „Виждам го добре.” Как ще го докажеш? То е друг въпрос. Че го виждам, го виждам. Как ще го докажа е друг въпрос. В света има една реалност, с която трябва да влезеш в съприкосновение. Реалността не се нуждае от доказателство. Някой път не са нужни логически доказателства. Вий казвате: „Трябва логически доказателства.” Какви логически доказателства? Ще докажем, че захарта е сладка. Накваси я във вода, сладка е. Какъв глагол, какво съществително турих. Захарта с какво се доказва? Сам доказваш, че е сладка. Казвам: Сладко е. Как е сладко? Близнеш. Че е добро, как ще го докажеш? Близни доброто. Що е благо? Близни го. Що е справедливост? Право мисли. Всяко нещо, което произвежда една приятност в мисълта ти, то е право. Всяко нещо, което образува разположение на сърцето, то е доброта. Сега аз не говоря за болните сърца. Сърцето е мярка. Сърцето никога не може да излъжеш. То не се лъже, то знае. Като започне да страда, то знае. Щом страда сърцето, излъгано е. Умът щом се помрачи, той знае, че си го излъгал. Щом излъжеш ума си, той се помрачава. Щом излъжеш сърцето си, топлината се намалява. Щом топлината на сърцето се увеличава, най-приятно желание е. В съвременния морал как определяш? Нямам нищо против този морал, но той

не гради. Аз наричам морала добър, щом направиш едно добро, ти няма да олекнеш, но с един грам ще се увеличи тежестта ти. Щом направиш зло, тялото ти ще олекне с един грам. В злото винаги тялото губи. Очите губят, носът губи, ушите губят, всичко губи. Туй, което губи, то е зло. Туй наричам разточителност, не е щедрост. Икономията е щедрост. Те са нормални мерки в Природата. Скържавостта и разточителността Природата ги наказва. Те са неестествени положения. За пример: Ти простудиш и измъчваш тялото. Яж и благодари. Яж и не преяждай. Като дойдеш до най-приятната хапка, прекрати. Казвате: „Какво трябва да правим?“ Ще благодариш на Бога. След като се наядеш, мисли, чувствай, свърши една работа. Ако си бил художник, нарисуйвай една хубава картина. Ако си скулптор, извай някой камък. Ако си поет, напиши най-хубавото стихотворение. Ако си философ, развий най-трудните въпроси, обясни ги. Ако си астроном, открий нещо ново в света. Ако си майка, роди най-доброто дете. Ако си слуга, слугувай на най-добрия господар, не на лошия. Слугите са виновни, които слугуват на лоши господари. Ний сме виновати, че слугуваме на един лош господар. Много лоши работи ни е научил. Много лошият господар, много умен е, добре плаща, ама е лош. Ний по някой път мязаме на него. Когато българинът гледа някоя свиня в кочината, става по 3-4 пъти да я храни. Поглади я, побута я. Като дойде Коледа, почва да квичи свинята. Тури й ножа. Питам: Какво се е ползвала свинята, че са я хранили 4-5 пъти. Благодарим за такива господари, които ни хранят много добре. После ни прекарват ножа. Аз го давам като една вътрешна мярка.

Всяка една идея, която съблазнява човека, всяко едно желание, което съблазнява човека, всяка една постъпка, която съблазнява човека, пазете се от тях. В края на краищата спира човек своята еволюция. Хубаво е човек да се спира. Предназначението на човека в Природата, Бог прати хората да бъдат щастливи. Всеки

човек на Земята трябва да бъде щастлив. Не чакайте да умрете, за да бъдете щастливи. За блаженството на Земята дума не става, но за щастие. Блаженството е в по-висш свят. Щастieto е чисто за Земята.

Та казвам: Трябва да разбираме ония закони, по които е създаден човешкият ум. Онези същества, които служат на човешкия ум, това е човешкият мозък. Трябва да бъдем добре запознати с нервната система, да не безпокоим ума си. Често ний се безпокоим. Какво ни допринася безпокойствието. Всякога безпокойствието произтича от факта: Всякога когато човек иска повече, отколкото му е дадено, безпокойствията идат. Искай толкова, колкото ти е възможно. Закон съществува: Във всеки един момент ние приемаме толкова светлина в очите, колкото ни е потребна. Ако приемем повече, веднага започва едно спадане. Ако приемем повече въздух, отколкото ни е потребен, ние не се чувстваме доволни. Ако приемем по-малко, отколкото трябва, пак сме недоволни. Някой път, ако приемем повече, има друга опасност. Казвам: Съществува един закон в Природата. Щедрост. Щедро трябва да дишаме. Човек не трябва да бъде скържав. Когато диша, след като дишаш, не само да изпратиш въздуха, но да платиш за въздуха. Да ви дам едно ново правило: Вие дишате сега повърхностно. То не е дишане. След като приемеш въздух, като дишаш и издишаш, тури нещо от мисълта си. Кажи: „Господи, благодаря Ти за хубавия въздух, който ни даде.” Три пъти благодари на Господа за въздуха. На обед благодари три пъти и вечер благодари три пъти. Девет пъти ще благодариш. При това, като срещнеш някой твой приятел, в този въздух като изпращаш, кажи една сладка дума. Ние, като дишаме, трябва чрез въздуха да изпратим нашите светли мисли в този въздух. Да кажат: „Тия хора са умни, като дишаха, платиха.” Ние, съвременните хора, дишаме и не плащаме. Вследствие на това идат наказанията. После ядем и пак не благодарим. Три пъти

ще благодариш за въздуха. Всичко девет пъти. По три пъти ще благодариш за яденето. Всичко девет пъти, значи 18 пъти. Три по девет стават 27. Трябва да благодариш 9 пъти за хубавите мисли, които Бог ти е дал. За въздуха ще благодариш, който участва в дробовете. Ще благодариш за хубавото ядене, което Бог ви е дал. Това е здравословно. Ако пазите това, ревматизъм няма да имате, главоболие, коремоболие, нервоболие, няма да имате тия работи. Ако не облечем нашата мисъл с една благодарност, ако ние не облечем нашето сърце с една благодарност, ако ние не облечем нашата душа с една благодарност, ние, съвременните хора, какво искаме да бъдем? Решаваме кой ще влезе в оня свят. Много проповедници съм слушал, много свещеници съм слушал, то е тяхна работа, което те проповядват. Кое е вярно? Всеки, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. В последния час, ако го залюби, ще влезе. Онзи, който люби Господа, на последния час ако го разлюби, ще го върнат пак назад. В последния момент, ако твоята Любов е докрай, ще влезеш в рая. Не в какво вярваш. Вярата не играе такава важна роля, вярата играе съвсем друга роля. За да влезеш в Царството Божие, Любов трябва да имаш. Всичките други работи не важат. Без Любов в Царството Божие кракът на човека не може да стъпи. Някой казва: „Аз съм православен.” Ти в Царството Божие не можеш да влезеш. „Аз съм протестантин.” Ти в Царството Божие не можеш да влезеш. „Аз съм българин.” Българинът не може да влезе. Онзи българин, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. Онзи, който не люби, кракът не може да стъпи. Онзи англичанин, който люби, Господа, ще влезе в Царството Божие. Онзи германец, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. Онзи русин, американец, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. И онова растение, което люби Господа, и то ще влезе в Царството Божие. Туй е казват еретичество. Първите еретици са българи. Първите еретици са християните.

Правоверни бяха евреите, християните бяха еретици. Тия еретици се бият сега. Бият се, понеже не приложиха учението на Христа. Ако англичаните проповядват учение с мир, ако бяха приложили Христовата Любов, тази добрина щеше да съществува. Англия е отговорна, Бог я наказва. На нея, на която даде 40 милиона километра да изправи света, да управлява себе си, те се надигнаха, светът не е създаден за англичаните. Онзи народ, който служи на Бога, той е свободен. Затова казвам: Българите да вземат поука от евреите. Евреите имаха 36 хиляди обещания от Бога. Ако има народ, който не е изпълнил Волята Божия, то са евреите. Не трябва да ги гоним. Не трябва да ги мразим. Един българин, който слушал на Великден попа, че евреите разпънали Христос, казва: „Тъй ли? Тия ли евреи направили това?“ Среща един еврей, с кривака си по врата го поваля на земята. Викат го да го съдят. Казват: „Това е преди две хиляди години, не е сега.“ „Тогава, казва, да бяха пред мене, щях да ги бия.“ Той казва: „Сега го намерих, сега го бия.“ Това е буквата на закона. Така не се разбира.

Трябва да се създаде в света едно семейство. Светът е едно семейство. Бог е създал хората по образ и подобие свое и иска всичките Негови създания, които ги е направил, да живеят съобразно Неговата Воля. Мене не ме тревожи сегашната война. Знаете ли защо? Всички ония, които умират, стават проповедници за новото в света. Колкото повече умират, по-добре. Повече проповедници има. Като влязат в другия свят, всички са правоверни, проповядват новото учение, учението на Любовта. Казват: „Побратимяване на всичките народи.“ На всеки човек, на всеки народ, на всяко семейство те проповядват, не само привидно. Казвам: В тази война блажени са, които от сега умират в Господа, за да проповядват новото учение в света. Русия дава много проповедници за оня свят. Англичаните най-малко дават. Много скържави са.

„Светлината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе.” Та казвам: Сега от нашето гледище, от всеки един народ трябва да извадим онези хубавите черти и да избягваме лошите черти. Всеки народ има хубави черти. На Земята трябва да се учим да бъдем свършени. За бъдеще всеки един от вас е предназначен за някаква работа. Ако вие не сте учени, как ще свършите вашата работа? Да кажем: На вас ви дават най-хубавата цигулка. Ако не сте майстор да свирите, защо ви е? На вас ви дават богатство, пари, ако не знаете как да ги употребите, защо ви са? Дава ви златно перо, но не знаете да пишете, защо ви е? Или Бог ви дава красив език, не знаете какво да направите с език, защо ви е? Дал ви очи, ако вие не можете да видите хубавите работи, защо ви са? Вий очаквате и казвате: „Като отидем на оня свят.” В оня свят очите ще изчезнат. Ако с тия очи не си се старал да гледаш тук на Земята, ако с очите си гледаш на Земята и са здрави, и в духовния свят ще бъдат здрави. Ако тук са болни и там ще бъдат болни. Те мислят, като идат в оня свят, всичко ще се уреди. Оня свят е Божествен свят. От Любов всички страдате тука. Знаете колко е мощна Любовта в света. Само като дойде момъкът и като погледне Бог една мома през очите на момъка и тя напуска бащиния си дом, тръгва с него вече. Казва: „Господ е това.” И момата, като погледне момъка, и той напуска бащиния си дом. Като ни погледне Любовта, и ако не можем да напуснем всичките работи, и да тръгнем по пътя ѝ, каква е тая Любов! Похвалявам тия моми и момци. Казват: „Господ ни погледнал.” Блажени, които са погледнати с очите на Любовта. Блажени са младите моми, които са погледнати и с очите на младите момци. Блажени са младите момци, които са погледнати и с очите на младите моми. Ще кажете: „Ами ний, старите?” Блажени старите, които са добри шивачи, че правят хубави дрехи за младите моми и които правят хубави дрехи за младите момци. Блажени са те. Вас, старите, нали ви е погледнала веднъж, ама

се съблазнихте и Господ ви е оставил. Казвате: „Не е Господ.” Защо се съблазнихте в Господа? Погледнал ви е. Запалило се е сърцето. Вие казвате: „Може да не е Той.” На вас, старите, като се подмладите, още веднъж да не се съмнявате. На вас, младите казвам: Да не се съмнявате, по пътя на старите да не вървите. На старите казвам: По пътя на младите да вървите. Казвате: „Как по пътя на младия човек ще тръгна, по пътя на зеления човек.” Щом Господ е в младия, тръгни по него. Щом Господ е в младата мома, върви по нейния път. Щом Господ е в младия момък, върви по неговия път. Щом Господ е в стария, върви по неговия път. Щом не е Господ там, ни по пътя на младия, ни по пътя на стария върви.

Сега не искам да ви проповядвам обезсърчение. Казвам: Трябва да се избавим от тия заблуждения, от тия фалшивите каймета, които съществуват. Да се избавим от тях. И да имаме звонковите пари. Да се избавим от тия консерви. Веднъж ме питаше един англичанин мисионер, от старото християнство. Старото, рекох е консерви. Ний имаме зрели плодове, от дърветата. Във войната лошото е онова консервираното, остарялото. Когато няма новото на дърветата, хубавото за късане, яжте консерви. Щом дойдат зрелите плодове, яжте тях. Ако новото не е дошло, яжте консерви. Когато дойде новото, яжте пресните плодове. Казвате: „Старата Истина.” Не. Такъв голям материализъм е старата Истина. Няма никакъв смисъл. Истината е вечно настояще, тя не може да бъде стара. Бог живее само в настоящето. Туй, което Бог сега проявява, то е реалното. Ако някой би ми похвалил старото, аз ще го попитам: Какво е дал от старото на света? Понеже старото не е дало на света, затова настоящето е, което постоянно дава. Вечното настояще е туй, което сега излиза от Бога, то е най-важното. Тази енергия, която Слънцето е изпращало преди милиони години, не е важна за нас, сега, която изпраща, тя е важна заради нас. Защото онази енергия, която е била преди хиляди години, тя е

била нагодена според тогавашната Земя. Ако искаме пак същата, тя ще ни поддейства разрушително. Тази светлина, която сега иде, тя е нагласена. Тази светлина, която сега иде, тя е най-важна. В нея Бог е вложил всички мисли. Туй, което светлината носи, е благодарение. Тази светлина на учените хора показва новото. Казват: „Бог изпраща духа си.” Чудни са хората? Божественият Дух е в светлината, която иде от Слънцето. Божественият Дух е, който разнася светлината. Тази топлина, която иде от Слънцето е Божествена. Тази сила, която иде от Слънцето е Божествена. Ние искаме да знаем едно време какво е говорил. Едно време говори на тогавашните хора, не Го познаха. Ако тогавашният свят дойде в настоящето, ще Го разбере ли сега? Ако ние не разберем закона, както трябва, Той ще измени и този свят. Други хора ще дойдат. Господ търси хора, които ще изпълнят Неговата Воля и ще проявят Неговата Любов. Ако ние възприемем Любовта, ще влезем в новата епоха. Те са хората, които ще възкръснат. Хората на Любовта ще възкръснат, ще влязат в бъдещия живот. Тука на Земята ще влязат. Не зная как /си/ представяте оня свят. Оня свят е като този свят. Този свят е освободен от изверженията на мухите. Освободен е от изверженията на комарите. Освободен е от изверженията на хората. Освободен е от помиите на хората. От плюнките. Там е останало Божественото. Значи когато говорим за Божествения свят, разбираме ония прибавки, които човек е внесъл вътре в живота със своя нередовен живот. Той най-първо не е мислил както трябва, не е чувствал както трябва и не е постъпвал както трябва. Че как? Виждаме двамата братя Каин и Авел. Каин уби брата си. Пита го Господ: „Къде е братът ти?” – „Не съм стражар.” Казва: „Кръвта на брата ти вика към Мене.” Тогава той се коригира и казва, сега той се уплаши и казва: „Всеки, който ме срещне, ще ме убие.” Тебе, казва: „Няма да те убият.” Нас ни е страх да не умрем. Блажени, които умират в Любовта. Ако човек може за Любовта

да умре! Първият, Който е умрял от Любов, Той е Христос. Който умря от Любов заради Него и понесе греховете на хората. Умря, но Господ Го възкреси. Не знай дали има по-лоша участ от участта на Христа. Да си праведен и да носиш греховете на хората. Когато те хулят, ругаят, да кажеш: „Господи, прости им, не знаят какво правят.” Туй е съвършен човек. Туй е Божествено. Не зная, ако Христос не беше се молил, какво би станало със света? Хубаво е някога да си спомните за този опростителен дух. Аз отивам малко по-далече. Има един стих в Писанието, който казва: „Като дойде Син человечески на Земята, ще намери ли вяра?” Аз турям думите на Христа така: Когато Син человечески дойде на Земята, ще имат ли хората Любов да възприемат новото Божествено учение. Ако ние не можем да възприемем Божественото учение, ще имаме култура както в миналото. Ако възприемем Божественото, тъй както Бог иска, то е най-добрият живот. Тогава всеки един човек ще живее на Земята толкова, колкото иска. Ще замине, когато иска, доброволно. Хората от този свят ще минат в другия свят. Сега какво искате да ви кажа? Ха да ви кажа. Не го вземайте буквално. В оня свят искате да бъдете. Той е в Слънцето. Раят е в Слънцето. Оттук от Земята 92 милиона мили далеч е раят. Онези жители на Слънцето почти безсмъртни са. Който ме слуша, ще каже, туй е еретизъм. Всички хора, които не слушат Волята Божия, те са еретици. Тези, които решат по целия християнски свят, трябва да се съберат във всичките държави и да кажат: „Господи, ний изпълняваме Твоята Воля, ние от сега ще служим на Любовта.” Туй се изисква. Той е един мощен свят. Любовта действа в безлюбието и безлюбието не я обзе. Искате да знаете нещо за Бога. Ако не може да обичаш брата си, ако ти не можеш да превъзмogneш себе си да обичаш брата си, тогава каква Любов имаш? Ако не обичаш жена си, както трябва, ако не обичаш децата си, както трябва. Много бащи има, които не обичат, както трябва.

Бащата да обича, както трябва, и децата да обичат както трябва, то е Божественото. Не само бащата, но и майката и бащата да се обичат. Майката и децата да се обичат, то е Божественото.

Та казвам: Ако ний не може да служим на Любовта в света така, тогава как ще идем в оня свят? Те са елементарни работи. Да обичаш мъжа си, то е елементарна задача. Ако тази задача е мъчна и не може да я разрешиш, как ще разрешиш по-мъчна задача в алгебрата като влезеш, или ако влезеш във висшата математика, как ще разрешаваш сложните задачи? Ако не може да отгледаш две деца, които са ти дотегнали, ако ти даде Господ на разположение цял народ да го възпитаеш, как ще го възпитаеш? Казвам: Бъдете герои. Харесвам геройството на момите. Като дойдат до старите баби, те се заблуждават. Казва: „Дъще, залюбила си се, ти да не му вярваш.” Казва: „Да не вярваш на момъка.” Старите дядовци казват на момъка: „Слушай, ти да не вярваш на момата, утре ще ти измени.” Мислите не излизат от нас. Онзи, който е в младите моми, не може да ме излъже, то е невъзможно. Всичко в света може да стане. Любовта на младите моми никога не може да ме излъже. Любовта на младия момък никога не може да ме излъже. Не съм срещал човек досега да ме излъже. Вий ще кажете: „Излъгва се човек.” Ти гледаш огъня на картина. Това не е огън. Огънят не може да те излъже. Ти като гледаш огъня на картина, никаква топлина не излиза от огъня. От огъня изтича едновременно топлина и светлина. От тази Любов, която излиза от Бога, има топлина и светлина едновременно и сила. То е Божественото начало. То като дойде, ти се чувстваш обновен. Новото обновява ума, обновява сърцето и на трето място обновява тялото. Ние трябва да любим, понеже като любим, светлина излиза, която обновява ума. Тази Любов е от Бога. Топлината обновява сърцето – тази Любов е от Бога. Силата обновява тялото. Тази Любов е от Бога. Имаме три мерки: Любов е туй, което в даден момент обновява ума, обновява

сърцето, обновява тялото и вечно го подмладява. Има такова класическо изречение. Вечното подмладяване в живота. То е онзи вечен процес, който постоянно преминава в човешката душа. Бог постоянно чрез своята светлина обновява ума, чрез своята топлина обновява сърцето и чрез своята сила обновява тялото. И трите заедно в служенето се обновяват. Обновява се нашият дух. Обновява се нашият ум, нашето сърце и воля. Ти с духа служиш на Бога. Служенето е да придобиеш Любовта. Любовта може да се приложи само със служене на Бога. Сега това служене, което досега е било. Никога не отказвай каквато и да е малка мисъл по пътя, обърни внимание. Дойде ти мисъл, вдигни това камъче, вдигни го, никак не отказвай. Помогни на тази мравя, помогни ѝ. Никога на един вътрешен порив, който ти казва да направиш нещо, не отказвай. Не казвай, туй не е важно. Казва ти нещо, кажи една сладка дума. Кажи сладката дума. Мнозина идат при мене и ми казват: „Умирам.” – Ще оздравееш. – „Че как ще оздравея?” Аз тъй само казвам: Ще оздравееш. И оздравява човекът, нищо повече. Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Бог иска всичките хора да живеят. Бог иска ний да бъдем здрави. Бог не иска ний да умираме. Бог не иска ний да страдаме. Не е желанието Му да бъдем лишени. Той иска ний да се радваме на ония блага, които Той е създал за всички същества. Той създал съответни условия те да се учат. Казвате: „Какъв смисъл има животът?” Животът има смисъл да се обновява умът, да се обновява сърцето и да се обновява тялото ти. „После какво ще стане?” Тогава ще станеш ангел да слугуваш. После, като свърши служенето, пак има какво да прави. В цялата наша Слънчева система ще живееш по един милиард години. Вий като ме питате, като служиш на Бога какво ще правиш? Ти, като обиколиш всичките слънца по един милиард години, тогава ще ти кажа. Той сега не е обиколил цялата Вселена, той глупавият, такава голяма надутост и горделивост има, мисли, че е

философия, пък то е най-голямата глупост, която човек е изказвал. Какъв смисъл има животът? Ето какво ще ти кажа: Животът има смисъл да станеш толкова малък, никой да не те вижда. Животът има смисъл да станеш толкова малък микроскопически, никой да не може да те ограничи. Животът има смисъл да не станеш безкрайно голям. Някой път така ще разрешиш задачата. Ти, като станеш голям, ще видиш какво нещо е големият. И като станеш малък ще видиш колко красиви са ония малките микроскопически животни. Учените хора са дошли до протона, който е един милиард по-малък от един милиметър. Ако една муха бихме я увеличили толкова голяма, че да има 150 км. в дебелина, ако увеличим протона, той пак щеше да бъде невидим. Тия малките работи по някой път искат да ги преодолеете вашите мъчнотии. Мъчнотиите се преодоляват с малките работи. Големите блага може да се постигнат само с големите стремежи. За да станеш щедър, трябва да имаш какво да даваш, а за да се избавиш от злото, трябва да станеш малък, да може да се промъкнеш. Защото трябва да има турени врати, откъдето може да излизаш. Отвсякъде да може да се повдигнеш, за да може да схванеш доброто, трябва да станеш голям, да бъдеш вече щедър, както Бог е щедър. И да станеш малък, че да не може никой да те изкушава. Ще ви приведа онзи анекдот за един свещеник. Той ми разправяше тази опитност. Той бил от Варна. Канят го да излезе, казват: „Ела да походиш.” Той казва: „Не ме държат краката. Как Господ ме лиши от сила. Но убедих се, че мога да ходя.” Дошли русите и започнали да обстрелват Варна. Паднали гранати до българската църква. „По едно време гледам, че съм на 2 км. от моето жилище и нося една тиква. Как съм я взел не помня. Със себе си нося тиквата, а мислих, че две крачки не мога да направя. Как съм изминал 2 км., уплахата от тия гранати съживи ме. Накараха ме да нося тиквата.” Господ казва: „Може ли да ходиш?” Ти като свещеник много си се заблуждавал.

От сутрин до вечер мислиш да изповядваш хората. Трябва да има изповедници, но аз съм се отказал да изповядвам. Предпочитам някой да дойде да ми разправя своите проекти. Той може да дойде да ми разправя прегрешенията си, мене не ме интересуват греховете на хората. Той като ми разправя за греховете, ще трябва да ги плащам. Да ми каже какво взел да работи. Бог се интересува не да изповядвате греховете, но какво желание имате да служите с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичката си сила. То е за нашето благо и за благо на народа ни, между който живеем, и за благо на цялото човечество.

„Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога.” Това е живот вечен да започнат всичките хора да служат на Любовта, която излиза от Бога.

Светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото.

Тайна Молитва.

34 беседа, държана на 24 май 1942 г. неделя, 10 ч.
Изгрев – София.

ВСЕЛИ СЕ МЕЖДУ НАС

Отче Наш. „Благославяй, душе моя, Господа.”

Ще прочета само един стих от първата глава на Евангелието на Йоана 14 стих: „И Словото стана плът и всели се между нас и видяхме Славата Негова, Слава както на Единородного от Отца пълен с благодат и истина.”
„Духът Божи.”

Казва се в Писанието, че разумното станало плод. Проекцията се проектирала на Земята и добила вече образ, достъпна станала за хората. Съвременното човечество се намира в голямо напрежение. Ангажирани са за една велика задача, без да знаят. Ако само човек вникне с какво се занимава, туй напрежение не съответства към целта, към която те се стремят. Да дойдем до конкретното разбиране. Ние седим на Земята, не знаем откъде сме дошли. Макар да говорят хората, че има оня свят, никой от вас не е ходил в оня свят, тъй както сте ходили в театъра. Питам: Вий сте ходили на концерт и сте слушали. В оня свят религиозните хора може да са ходили някои. Но казвам: Колцина са ходили в оня свят и имат някакво понятие. Туй не е за упрек. Но, ако кажа кой е ходил в оня свят, то е все таки да питам кое дете е ходило в университета да слуша лекции. То за университета не е готово и за гимназия не е готово. Едва е готово за 1, 2, 3, 4 отделение. Някой е филолог. По законоведение какво знае човек? За старите езици какво знае човек? Кой е първият език на човечеството? Някой счита ватанския език. На български има една ватанска дума „Вата” – туй дето тъкат. Питайте онези, които тъкат, те ще ви кажат какво значи, тя е ватанска дума. Туй, с което се тъче и се образува един плат. В Природата има един вътрешен план,

който човек трябва да схване. Само по него се осмисля животът. Другите реализирания, към които ние се стремим, те са временни и преходни. Зимно време вие имате сняг, лятно време този сняг се стопява. Имаме вода, но ще дойде един ден водата да се изпари. Тогава ще имаме друго едно състояние. Или имаме четири състояния, в които ний сега минаваме: Твърдо състояние, течено, въздухообразно и етерообразно. Ако човек би живял само на една твърда материя, ще има едно понятие за света. Ако е в течено, както рибите живеят, ще има друго понятие. Ако е във въздуха, както ние живеем, ще има друго понятие. В етерното пространство съвсем друг е животът. Има същества, които живеят в етерния свят. За пример: Ти седиш, решаващ да направиш нещо. Промяна става в ума ти, без да знаеш. Има нещо, което изменя мисълта. Искаш да направиш нещо, едно нещо в тебе се противопоставя, казва: „Не е така, но е така.” Този процес вътре веднага се изменя. Вземете едно дете, искаш да следва, още в началото доктор да стане или адвокат да стане. Бори се сега. Вземат участие майка му, баща му и то само да възприеме. Но за да стане доктор, да изучи докторската наука, да лекува хората, или да стане правник, да защитава правата на хората все трябва да има едно вътрешно предназначение. Лекарят и адвокатът не са еднакво построени. Лекарят има съвсем друго разбиране, адвокатът има съвсем друго разбиране. Архитектът има друго разбиране. Религиозният човек има друго разбиране. И всеки според разбирането си постъпва. Тъй както хората определят религия, то е външна форма. Ето що е външна форма. Ти може да имаш хиляда празни шишета, какво те ползват! Може да струват пари, но нямат съдържание. Под думата „религия” разбирам форми, които са пълни с известно съдържание, от което ние не можем да се ползваме. Да кажем религията е наука за човешкото сърце. Всичките религиозни системи, които сега са образувани, те имат предвид да се създаде,

да се възпита човешкото сърце. Сегашните религиозни системи не съответстват за възпитанието на сърцето. Няма правилно възпитание. Казват: „Има един Господ.” Добре. „Има един цар.” Но този цар подразбира: един народ, закони, ред, порядък, общество морал. Всичките тия трябва да се спазват. Вземете съвременната наука, която има предназначение да възпитава човешкия ум, да възпитава мозъка, не сърцето. Възпитанието на човешкия мозък зависи от тази наука.

Та казвам: Човек е построен, има една наука в Природата, по която човек е построен. Тялото му е построено. Силите, които се намират в неговия ум, количествено там се определени. Определена е възможността до каква степен може да се развие. Възможно е да се определи точно каква степен може да има постижението на своите чувства. Има известни желания, които трябва да се постигнат. Сега казвате: „Това не желая, онова не желая.” Човек трябва да има желание да постигне нещо. Та казвам: Първото нещо трябва да се определи правата посока, истинските желания. Една жена не може да има желанието на един мъж и един мъж не може да има желанието на една жена. Едно дете не може да има желанието на един мъж или на една жена. Тогава желанията на жените образуват жените. Желанията на мъжете образуват мъжете. Желанията на децата образуват децата. Мислите на децата образуват децата. От тия три вида се образуват всичките други видове, които съществуват в света. В мъжете е разумното начало. Той представя на Природата мисълта. Желанията доставят финансирането. За да се постигне човешката мисъл, трябва сърце. Един мъж никога не може да постигне своите желания, ако една жена не го финансира. Казвате – жена. Капиталът е от нея. Една жена не може да постигне желанията си, ако един мъж не работи заради нея. Пък ако децата не работят, мъжът и жената и те никакви печалби не могат да имат. Сега аз не

говоря за семейството. То е привидно. Един външен образ е. Но всеки един човек трябва да има едно дете в себе си: едно женско дете трябва да има и едно мъжко дете трябва да има. В ума си едно мъжко дете и в сърцето си едно женско дете. Всеки, който е бездетен, той е нещастен човек. Туй, което вие наричате без идеал, значи няма деца. В този смисъл мъжкото дете ще финансира мисълта на мъжа. Женското дете ще финансира живота. Едно момиче ще финансира живота. Сега аз засягам един въпрос, който е доста отвлечен. Хората мислят много обикновено, за много дребнави работи. Мислят, че много знаят. За пример, всеки би казал, че знае много за Слънцето, но същественото, което хората трябва да знаят за Слънцето, не го знаят. Всеки може да знае за Вечерницата, за Венера нещо. Че изгрява сутрин, но колко малко хора има, които знаят какво е предназначението на Венера. Вие Меркурий надали сте го виждали. Марс сте го виждали. Той е доста червеничък. Юпитер, Сатурн сте ги виждали, но какво е предназначението им не знаете. Съвременната наука никак не се спира на това. Те се спират върху някои физически черти. Обаче планетите, системите, Слънцето е ангажирано с живота на Земята. Целокупният живот зависи от Слънцето. Умът на човека зависи от Меркурий. Чувствата на човека зависят от Венера, не зависят, а се създават формите на чувствата от Венера. Ако един човек не е свързан с Венера, ето какво разбирам: От Венера излизат известни влияния, които се предават по етера, невидимо както светлината. Тия влияния оказват едно влияние на малкия мозък, на задната част на мозъка, до известна част и на предната част на мозъка. Земята и Месечината оказват влияние на мислещата част на човека. Земята поддържа материалистическата наука. Единственото нещо, което вие може да отречете, каквото и да е, но вие не може да отречете факта, че сте на Земята, че се возите на един параход в пространството. Всичко може да отречете,

но Земята не може да отрече. Ако хората биха разбирали философията на Земята, биха живели много по-добре, отколкото сега. Те имат за Земята едно долно понятие. Казват: „Това е Земя.” Мислят, че е нещо неразумно, че човек е над Земята. То не е вярно. Аз считам един кон, който те носи на гърба по-умен, отколкото ти, който го яздиш. Земята, на която ние се возим, е по-умна. Една слугиня, която носи малкото дете, е по-умна от детето. Носеното дете не е по-умно от слугинята. Ако глупавото нещо може да носи разумното, разумното нещо носи нещо в света. Земята носи нещо разумно. Нима майката е глупава, когато носи своето дете? Че тя го е създала. Нима бащата е по-глупав от сина си, който го ражда.

Та казвам: Ние сме дошли до една фаза, гдето трябва да преобразим нашите възгледи за нещата. Ние, съвременните хора, почти мязаме на онези, които посещават кръчмите. Мислят, че без кръчмари не може. Потребни са кръчмарите донякъде. Защото кръчмарят може да образува кръчма при едно езеро и който дойде, да го черпи с вода. „Кръчма” - значи черпене. „Кръчмар” - значи с вода да черпи. Човек може да напълни стомните и амбулант да бъде, да продава вода. Та казвам: Ако вземем съвременните хора да ги измерваме, сега употребяват в математиката известни математически отношения. Но често съвременната математика е достъпна за малцина. Какво е отношението или геометрическата проекция? Едно отношение може да се проектира в геометрическа проекция или в правата, или в плоскостта, или в сечението на телата. Плоскост хоризонтална или плоскост перпендикулярна. Сега математиците имат една наука, наричат я чиста наука. Ако измерим един човек, един добър човек, ще видим математическите отношения са поставени на пръстите. Отношението на палеца към първия пръст се отнася тъй, както се отнася към средния пръст, както средния пръст се отнася към безименния, както безименния /се отнася/ към малкия пръст. Отношения математически. След

туй имаме вече геометрическа проекция. Проекцията на когото и да е, е определена. Целият живот е определен. Главните черти са определени. Ще се ожениш ли? Деца ще имаш ли? Колко от тях ще бъдат живи и колко ще умрат? Жена ти ще те напусне или няма да те напусне. Колко слуги ще имаш? Колко пъти ще боледуваш? Колко кризи ще имаш? Всичко е написано. Някои казват: „Как?“ Наука е това. Ако се измери, аз съм се занимавал с измерването на тая наука. 12 години съм правил измервания. Математически отношения съм правил и ред геометрически проекции. Добрият човек има особени размери. И по-долните имат особени размери. Вземете човешката глава. Ако /на/ човешката глава широчината ѝ хоризонтално става по-голяма, в такъв тип се явяват аномалности, става много активен, много издръжлив, но може да завърши с престъпност. Престъпността се определя. Онези, хора, които престъпват, имат особени размери. Аз ги наричам аномални типове. Човечеството започва с две раси. Едната раса на Каина е престъпна. От Адама излязоха. Каин не беше роден от Адама. Ева имаше двама мъже, нищо повече. От първия имаше Каина, а вторият е от Адама. Едно незаконно съчетание имаше. Жената съгреши в рая от любовни работи. Тя имаше двама мъже и вследствие на това ги изпъдиха из рая. Бяха нечисти. Сега в света една жена има двама мъже. Любовта не прави хората престъпници. Ето в какво седи престъплението. Направен е нож да режеш хляба, с този нож убиеш един човек. Туй действие е престъпно. С ножа може да убиеш някого. Има едно положение в живота, където човек може да направи престъпление. Фактът седи в следното: В Природата имаме два стремежа. Единият стремеж от центъра на Земята, който отива към нейната повърхност. Другият от центъра на Слънцето, който слиза към Земята. Това е възвишеното. Когато един мъж и една жена се поставят във връзка, да помогнат на възвишени души да

дойдат на Земята, този брак е естествен, Божествен. Когато стават проводници да дойдат души, които не са напреднали, по-нисши, някой път хората стават условия светски души да се възплътят. То е неестествен брак. Не идат напреднали души. Мислите на бащата, който пиянства, мислите ли, че един баща, който пиянства, и една майка, която живее разпуснат живот, че чрез нея може да се родят възвишени души? Ако се оженят, ще се родят ненапреднали души. Първото нещо да се създаде чистота. В мъже и жени трябва да има абсолютна чистота. Не външна на тялото, абсолютна чистота на мислите, абсолютна чистота на сърцето. Не безразборно той да обича тази жена, да обича онази жена. В Любовта няма никакво престъпление. Две чисти води като се съединят, не се опетняват. Една чиста и една нечиста като се съберат, се опетняват. Една чиста мисъл не може да опетни човека. Едно нечисто и едно чисто желание, като се събират, се опетняват. Една чиста и една нечиста мисъл като се съберат, може да те опетни.

Сега искам да ме слушате. Аз не се занимавам с порядъка, който съществува в света. Аз не се занимавам с калта. Калта си е кал. Прахът си е прах. Растенията са растения. Животните са животни и т.н. Занимавам се с онзи първоначален Божествен план, по който човек може да се създаде и да бъде чист, и чист да остане. Мислите ли, че Адам се поквари? Когато Господ го изведе, той се занимаваше със зоология. Бог не прекара в рая животните, но изведе Адама извън рая, в предградието на рая, че там прекара всичките животни, той ги видя и им тури имена. Видя порядъка на животните. Нему се хареса този порядък. Този порядък две по две вървяха. Казва: „Виж какъв порядък!“ Той пожела да има този порядък в рая. Тогава от животинския свят му пратиха един адепт, за възпитанието на Ева. Първите уроци той започна да ѝ дава. Аз сега развивам тема. То беше предметно учение. Не е тази работа, както Моисей писа. Ева дълго време ходи да проучва и той учи.

Дойдоха до изпита за познание на добро и зло.

Та сега да се върнем: Един гениален човек не може да се роди всякога през годината. Може да се роди в март, ще има едни качества. В април, ако се роди – други, в май – други, в юни – други, в юли ще мяза на лъв, в август, в септември, в октомври, в ноември, в декември ще бъде друг, ще имат разни характери. Но гениалните хора се раждат при особено съчетание на планетите и на Слънцето. Да се роди един гениален човек не трябва да има между мъжа и жената никакво противоречие. Щом /на/ една жена е раздвоен умът ѝ между два мъжа, не може да роди гениални духове. И един мъж, ако е раздвоен между две жени, не може да роди гениално дете. Единство трябва да има в Любовта, защото всичките жени си мязат. Мязат си по какво? Два вида жени има: едните жени на деня, другите жени на нощта. Два вида мъже има: едните на деня, другите на нощта. Тези, които прекарват вечерно време по нощните свърталища, от кои мъже и жени са? Една жена, когато излиза, времето трябва да бъде ясно. Звезди трябва да има, не трябва да бъде облачно. Защото чистото небе показва чисти мисли. Чистата нощ със звезди показва чисти желания. Щом нощта е мрачна и облачна, може да са нечисти. Щом и денят е мрачен. Тогава защо бягат хората, когато иде дъжд? Българите бягат като попарени, когато има дъжд да не би тия нечисти мисли да дойдат. Българинът е сит от нечисти мисли. Казва: „Толкова вали.” Ще дойдат да влязат отгоре. Нека нечистите мисли паднат върху растенията. Те разбират да ги пречистят. Българинът не може да пречисти нечистите мисли. По някой път препоръчвам дъждовни бани. Трябва да имате вехти дрехи. С нови дрехи не се квасете на дъжд. Като се наквасите, съблечете се голи, не с нови дрехи. След като ви е къпал дъждът, свалете дрехите, облечете чисти дрехи и излезте на светъл ден. Защото светлината е емблема на Бога. Ако не разбираме законите на светлината, нищо не

можем да разберем. Бог е същество на светлината. Светлината носи в себе си скрития живот. Ако обикнем тази светлина, ние ще почувстваме нещо, което излиза от нея меко и приятно, което като влиза в умовете и сърцата ни, ще почувстваме вътрешна радост. Някои хора се мъчат. Сега не е въпросът да се кланяме на Слънцето, но то е видимата страна, проявление на Бога. Ако тази светлина не разберем, кое друго ще разберем. Къде ще го намерим? Бог се проявява в светлината. Ще го намерим в храната. Храната е сгъстена светлина. После тази сгъстена светлина има други качества. Казвам: Едновременно ние сме свързани с три свята. Има нещо в нас, което ни обяснява какво нещо е духовният свят. Ние трябва да се подчиняваме на това вътрешно ръководство. Тогава ще имаме естествен живот. На Земята човек трябва да бъде щастлив. Щастието е достояние на човека. Много хора искат да бъдат щастливи, търсят щастието по криви пътища. Щастието е възможно за човека. Абсолютно всеки един човек може да бъде щастлив, най-малко 4-5 часа. 4-5 часа щастие е достатъчно; 4-5 часа да ти тече водата, ще напълни целия шадраван, ще може да поливаш градината. Щастието е материално. 4-5 часа твоето тяло, както се пълни електрическата батерия, така да се напълни тялото и ти да бъдеш мощен, силен; 4-5 часа да имаш щастие ще се напълниш със светли мисли; 4-5 часа да тече в сърцето ти, то магнетично става. И в тялото ти като тече, жизнено става, с енергия ще се напълни. Ти целия ден право ще мислиш, право ще чувстваш и право ще постъпваш и по тяло радостен ще бъдеш и весел.

Тогава помнете: Единственото здраво същество, което никога не боледува, единственото същество, което никога не спи, единственото същество, което всякога действа навсякъде, е Бог. Ако ти за Него не може да мислиш, ти здрав човек не може да бъдеш. Всичките болести произтичат от факта, че ние прекъсваме

връзката между Бога и нас. Всяко прекъсване носи след себе си боледуване. Учените хора твърдят това. Това е наука. Всякога свързването с Божествения свят носи здраве. Свързването с Божествения свят носи светлина в ума. Свързването с Божествения свят носи топлина за чувствата и човек се повдига. Всякога при свързването на тялото с Божествения свят иде здравето.

Та казвам: Ние идем в религията до хигиената. Ако една религия не може да направи тялото здраво, не да пие вино, но да пие хубава вода, не да яде свинско месо. Една религия трябва да повдигне човешкото сърце. Науката трябва да повдигне човешкия ум. Социалният живот ще се роди от тях. Социалният живот е роден от човешката мисъл и човешките чувства. Следователно всяка една специална работа, каквато и да е, мяза или на бащата, или на майката. В едно семейство като влезете, ще видите дъщерята на кого мяза. Онази дъщеря, която мяза на майката, носи чертите на майката. Онази дъщеря, която мяза на бащата, носи чертите на бащата. Синът, който мяза на бащата, носи чертите на бащата. Синът, който мяза на майката, носи чертите на майката. Някой път носи външно чертите на майка си, не носи характера на майка си, а някой път носи сърцето на майка си, някой път носи ума на баща си, а някъде е обратно. И с дъщерята е същото.

Казвам: При сегашните вярвания, какво трябва да правите? Вие казвате: „В какво вярваш?“ В какво ще вярвам. Вярвам в това, в което си роден. Ако не е вложена в тебе вярата, в какво ще вярваш? Ако не е вложена надеждата, в какво ще вярваш? Ако Любовта не е вложена, възможността да обичаш, ако не е вложена в тебе, какво ще обичаш? Искате по някой път да ви обича човек. Дайте си отчет. Една жена се обича заради капитала, който съдържа в своето сърце. Един мъж се обича заради капитала, който съдържа в своя ум. И двамата като се съединят, децата обичат баща си и майка си заради капитала на баща си и майка си. Тогава се явява

от капитала на ума и сърцето, се ражда човешката сила. Децата са, които са силни. Помнете, децата са най-силните същества в света, няма по-силни от тях. Като се явят вкъщи, заповядват на баща си и майка си. Те се подчиняват, треперят. Разправяше ми един господин. Таман се облякъл един български професор с фрак, с цилиндър, ще отива на угощение някъде. Неговото дете, момиченце или момченце, хвърлило топката и тя отива под кревата. „Татко, казва, дай ми топката.” И бащата с цилиндъра, отдолу под кревата изважда топката и я дава на детето. Той като войник отива да я извади. Децата са силни. И бащата е силен. Много бащи правят една погрешка. Искат да бъдат силни. Но бащата може да влияе със своя ум. От мене помнете един съвет. Бащата влияе с ума си, инстинктивно се подчиняват. Майката заповядва на своето сърце, със своето желание. Ако рече да заповядва със силата си, възпитанието винаги не върви. Децата трябва да заповядват с разумната сила. Децата трябва да бъдат разумни. Бащата трябва да бъде със светлина, да носи силата на ума. Майката да носи силата на сърцето. Казвам: В сегашното възпитание има една неразбория. Казвате: „Да се възпита човешката душа.” Една човешка душа не може да се възпита без дух. Един дух не може да се възпита без една душа. Един човек не може да се възпита без дух и без душа. При сегашното възпитание ние признаваме ума и сърцето. Има нещо, което куца. За душата казваме: „Кой знае – една функция.” Духът е нещо отвлечено. Значи, признаваме произхода на ума, значи признаваме съществуването на децата, а отхвърляме бащата и майката. Човек няма ни баща, ни майка. Един неестествен ред на нещата поддържа. За мене под думата „Бог” разбирам Онзи, Който първоначално родил нещата. За мен Бог е от Когото поляризирането излиза. Бащата и майката са излезли от Бога. Бог се поляризира в два полюса. В Мъдростта и в Любавта се поляризира. От туй поляризиране е излязъл човекът.

„И създаде човека по образ и подобие свое.“

Някой път вие искате да знаете какво нещо е Господ. Онова най-благото същество. Тия хубавите мисли, които по някой път ви идват и ви вдъхновяват, за които вие сте готови да се жертвате, ония хубавите желания, за които вие сте готови да се жертвате, то е Бог. В тия желания, в тия мисли е Бог. Тия хубави мисли са образи. Хубавите желания – това е подобие на Бога. Когато казваме, че Бог се е въплътил в нас, когато в нас се проявява силата, Бог в нас се въплътил. Най-първо Бог се проявява като мисъл, като чувство. Той ще се въплъти в нас. Казва: „Ще се вселя да живея в тях.“ Няма по-хубаво нещо Бог да се въплъти в човека. Тогава има един организъм здрав, навсякъде може да ходи, неговият път е отворен. Той е щастлив. Въплъщение аз разбирам. Писанието казва: „Роден е от Бога.“ Заченат в утробата на майка си, ти си ограничен в утробата на майка си. Нямах право да разсъждаваш. Нямах право да гледаш. Само ще чувстваш. Каквото казва майка ти, ще слушаш. Необходимост е. Щом те роди майка ти, тя изведнъж ти дава тази свобода. Майка ти, която те е родила, и баща ти искат да бъдеш свободен. Започнеш да говориш, да дишаш, да гледаш, да слушаш. Постепенно ние минаваме от сила в сила в живота. От свобода в свобода. Постепенно трябва да се освобождаваш. Свободата в нас иде според степента на Любовта. Според степента на знанието иде свободата. Човек, който е слаб в Любовта, слаб е и в свободата. Който е слаб в своите желания, слаб е и в свободата. Силните желания са, които не се менят.

Да се върнем. Тази разумна Природа е създала човека. Тя го е създала разумен. И за бъдеще, които искат да възпитават, трябва да знаят едно дете кога е родено и как е родено. Детето още като го погледнеш, ще знаеш гениално ли е, талантливо ли е, или е обикновено. Обикновеното дете, обикновено ще си остане. Не е лошо, за бъдеще може да бъде талантливо. Талантливото дете ще

остане талантливо. За бъдеще може да бъде гениално. Гениалното ще си остане гениално. Гениалното и то трябва да прогресира.

Та срещам хора, които искат да влязат в рая. Що е раят? Раят е школа да придобиваш знания. Като влезеш в рая, трябва всичко да проучваш, всичките предмети. Вие се намирате събрана публика. Ако вие разбирате, вие сте толкова разнообразни, с разнообразни енергии, напълнени с такива разнообразни мисли, листове сте на разни епохи, какво ли няма написано на вас. Много важни работи има написани. Някой път вие се срещате, но не знаете как да се четете. Като срещнете кого и да е от вас, може да прочетете на стотната страница. Ще кажат: „Обърни внимание на неговия дух, ще видиш какво нещо е хубав дух. Обърни внимание на неговия нос, ще видиш какво нещо е хубав нос. Обърни внимание на долната бърна на неговата уста, ще видиш какво нещо е долна бърна. Обърни внимание на неговите очи, на зеницата, да видиш какво нещо е зеница. Обърни внимание на бялата част на окото. Виж /на/ брадата му каква вдлъбнатина, как е заострена или каква широчина има. Вижете скулите издадени ли са или вдлъбнати. Гледайте неговите линии на неговото чело.” Аз гледам по някой път като ме срещнат, плашат се. Аз го чета, той нека се крие колкото иска. В едно зърване аз фотографирам и зная какво има. Като го зърна, взема само ухото и го чета. Фотографирам нещата и чета. За мен са данни, мене не ме интересува неговият личен живот, но той цяла библиотека носи в себе си. Туй, което носи в ухото, написано в никоя библиотека го няма. На ухото е писано. На друго ухо като се фотографира, няма това. В никого друго разбира се го няма туй, което е в туй ухо, написано за създаването на света. Ако иска някой да изучава анатомия, той трябва да изучава човешкото ухо. Та казвам: При голямото богатство, при което вие сте създадени, богати хора сте вие, вие ядете горчив хляб, горчиво брашно. Оплаквате се, че нямате никакво знание.

Аз имам за знанието друго понятие. За мене знанието е чист извор, който се излива. Не само да биеш един тъпан, това не е знание, но един човек, който има знание, който дойде при вас, един гениален човек, който е съвършен, той като мине покрай вас и вие сте болен, ще оздравеете. Ако хората се пекаат на Слънце, ще оздравеят. Как ще оздравеят? Ще го видите. Печи се на Слънцето, болестта, която имаш, Слънцето я обича, ще я вземе, ще я изтегли и в замяна на болестта ще ти даде друго нещо. Туй вещество Слънцето ще обмени. Ако по обед вие се печете, ще имате слънчев удар. Тази светлина не е за вас. Слънчевите лъчи вие не можете да възприемете перпендикулярно. Преди години наш приятел ходеше гологлав. Цял месец ходеше замаян, не може неговият мозък да възприеме. Не е лесна работа. Трябва да се аклиматизира. Казвате: „Ходи гологлав.” 10 часа като дойде, носете сламена шапка. Ако косми достатъчно нямате, носете сламена шапка. Българинът много се е уплашил. Носи калпак, да не би да го удари Слънцето.

Разумното начало иде в света да се възплъти. Създават се нови хора в света. Първото нещо в света, забелязват се млади моми, не се безпокоят за нищо, но щом се оженят, започват да се безпокоят. Защо се безпокоят, каква е разликата? Понеже един нов живот се е родил. Децата разбират новия живот. Новото, което в нас се ражда, носи туй безпокойство. Ти ако не се безпокоиш, нищо ново не е родено. Първото нещо, което се роди, страх ни е туй роденото дете да не се изгуби. Безпокоим се за онази хубавата мисъл в нас. За хубавото желание, което съществува в нас. Всеки човек, който не може да отхрани една хубава мисъл, едно хубаво желание, той е бездетен, няма никакво бъдеще. Всеки трябва да уповава на тази Божествена мисъл. Ако има 2, 3, 4, 5, още по-хубаво. Най-малко трябва да има една гениална мисъл, която да отхрани в себе си. Туй е едно семейство. Ти ако нямаш една хубава мисъл, за която да умреш – по човешки говоря, аз не искам хората да умират. Смъртта

за мен не е идеал. За мен умирането - ти ако нямаш една мисъл, за която да се жертваш, ако нямаш едно желание, за което да се жертваш, и ако няма една постъпка, за която да се жертваш, или другояче казано, или да може да устояваш на Мъдростта, да може да устояваш на Любовта, за да можеш да устояваш на Истината. Или да можеш да устояваш живота, значи да обичаш живота, да устояваш знанието или да обичаш знанието. Да устояваш свободата или да обичаш свободата. Второто проявление на Любовта, Мъдростта и Истината. Съществува един закон в света, когато ние обичаме един човек в света, ние искаме да се запознаем с целия негов род. Ако някой каже Бог, и не се запознава с неговите близки, каква Любов има? Понеже Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил.” Бог го е възлюбил и Той дошъл да възлюби хората, да се запознае с хората. „Тия овци твои бяха, даде ги на мене, заради тях полагам душата си, за тях всички страдания мога да понеса. Да покажа, че Любовта към Бога каквато е към мен, такава е и към онези, които принадлежат Нему.” По някой път някой казва: „Аз не мога да любя всички.” Ако ти Бога не любиш, никого не може да любиш. Щом обичаш Бога, обичаш всички. Щом не обичаш Бога, никого не може да обичаш. Под думите „да обичаш всички” разбирам Бога ще обичаш. Бога ще обичаш най-първо. Щом Него обикнеш, възможно е и всички да обикнеш. Без Неговата виделина невъзможно е да обичаш другите. Онзи младият момък, който като зърне младата мома, даже едно косъмче като падне от главата, вземе го, че го свие в книжка. Носи го. Някоя дрепчица паднала, някое парче, тури го в джоба. Изважда портрета, гледа го, туря го в джоба по 20 пъти. Как е възможно човек да обича? Чудни сме ние. Ние искаме да лъжем себе си. Любовта ни към Бога трябва да бъде искрена. То е силата ни. Силата на бъдещето човечество зависи от Любовта към Бога. На всинца най-първо препоръчвам: Научете се да видите Бога. Научите ли Него, всичко

е възможно. Не научите ли него и другите неща са невъзможни. Не препоръчвам да обичаш този или онзи. То е лесно, щом обичаш Бога. Всичко е възможно, като обичаш Бога. Като не Го обичаш, нещата остават нереализирани. Тъй седи новото в света. Та казвам: За да се освободим от миналото на живота си, трябва да обикнете Бога. Като обикнете Бога, в тази Любов животът ви ще върви от сила в сила. Всеки ден ще се подмладявате. Ако един от вас обикне Бога, още днес ще се подмлади 10 години, утре 20 години. Виждам във вас един оттенък на лицата. Казвате: „Тъй се говори, но мъчна работа е.” Мъчна работа ли е за жадния да пие вода? Ако не си жаден, три дена си седял, казваш: „Не мога да я пия.” Не една капка, а хиляди капки ще пие изведнъж. Поглъща тия капки. Казваш: „Колко е хубава тази вода!” За Любовта казвам: Трябва жажда. Да трепери и духът, и душата, и умът, и сърцето, да имат жажда, че като възприемеш Любовта, да кажеш: „Това е животът.” Казвам: Възлюбете Господа с всичкото си сърце, за да се освободите от всичките несгоди, в които сега се намирате.

Ще ви дам едно външно правило. Отгоре ще започна. Радвайте се на очите, които Бог ви е дал. Радвайте се и на туй, което виждате. Радвайте се на ушите, които Бог ви е дал. Радвайте се и на туй, което чувате. Радвайте се на носа, който Бог ви е дал. И на уханието се радвайте. Радвайте се на устата, която Бог ви е дал. Радвайте се после на ръцете, които Бог ви е дал. Радвайте се на устата си, на носа си, на ушите си, на очите си и Бог да ви благослови.

Тайна Молитва.

35 беседа, държана на 7 юни 1942 г. неделя, 10 ч.

Изгрев – София.

РАЗУМНИ И НЕЗЛОБИВИ

Отче наш. „Благост, благост.“

Ще взема няколко стиха от 10 гл. на Матей, от 16 ст. до 21 ст.

„Духът Божи.“

Отдавна в миналото още от паметивека е обърнато внимание на големите противоречия, които съществуват в света, Христос дава една правило: „Бъдете разумни като змиите и незлобиви като гълъбите.“ Стремехът на всички хора в света е да живеят добре. Това е един вътрешен стремеж. В цялата Природа всички живи същества имат желание да живеят добре. Ние, хората, нямаме ясна представа за растенията. Не че в тях няма желание към добър живот. Например за малките насекоми и за другите животни ние мислим, че те нямат страдание. Допуснете, че в света има един Промисъл. Този Промисъл може да е чисто обществен, може да е само на физическия свят – за личността или за човека, а може да съществува и за всички живи същества. Например един автор, някой философ или поет пише една книга. Той все ще я пише за някого. Този, за когото е писал, един ден като чете книгата, ще разбере вложеното в нея. Та казвам и Природата има писани книги, както Бог е писал. Който знае как да чете, той ще намери ония неща, които са необходими за неговия живот. И трябва да се признаят тия неща, а не само да кажем, че някой говорил или писал нещо. Може да е писал някой търговец, да препоръчва дрехите си. Той пише: „Това са хубави вълнени дрехи.“ Ако търговецът знаеше как да препоръчва своите дрехи, да ги представя като чисто вълнени, каква пропорция, колко % от всичко е Истината. Не че този човек няма желание да продава чиста стока, но и него са излъгали. Продали са му дрехи за чисто вълнени, без да са

такива. Той продава на другите дрехи от чиста вълна, но като ги разгледаш, оказва се, че не са чисто вълнени. Всички съвременни теории за живота не са абсолютно чисти, има някакъв процент примеси. Например теорията за създаването на света на учените и на религиозните хора отговаря ли на абсолютната Истина? Следователно тя е създадена в тъмно време, не е създадена когато Слънцето е греело, тя е създадена през нощта в бурята на живота, а не когато дърветата и цветята са цъфтели. Каква философия има в тази теория. Тя е временна философия, временна теория. Такива са и състоянията на хората – временни, преходни. Като видят, че някой е весел, радостен, те не могат да го търпят и казват: „Какво се е развеселил този човек, защо е толкова радостен, не знае ли, че има страдания в света.” Страданието е повече от радостта. Според мене страданието е изключителен процес в света, а радостта е закон вътре в света. Не са болестите, които преодоляват. Животът преодолява. Здравето е качество на живота. Може да се приведат много примери за изяснение. Вие, религиозните хора, често се спирате върху известни въпроси. Казваш: „Господ не се грижи за мене.” Не. Много се грижи за тебе. Трябва да имаш ясна представа, че в нашата система има два милиарда слънца. Около тях има други слънца и те си имат там свои планети, които се грижат. Кой се грижи за тях? Те сами ли се движат. Значи милиарди земи, милиарди слънца и всички заемат част от пространството. Земята, която се грижи за своите произведения, мислите ли, че Господ няма да се грижи за всички? Как мислите върху това? Кой друг може да се грижи за тебе? Ти мислиш, че за тебе трябва да се грижат всички. Колко време трябва да мисли Господ заради тебе? Ако Той е създал два милиарда слънца и всички очакват Той да има грижата за тях. Колко време ще определи за тебе? Вие трябва да разсъждавате правилно. Вие трябва да дойдете до заключението, че Господ никога не е престанал да мисли за вас. И ще дойде

ред за всеки едно поотделно. Това е специфичната Му мисъл. В Неговата мисъл всички са предвидени. Ти трябва да разчиташ на общия Промисъл на Божественото. Там, дето всичко е предвидено. Ако е до частния Промисъл, там вече въпросът е друг. Един вол не може да третира стиха, дето се говори за Божия промисъл. Но в общия промисъл и волът е предвиден. В специфичния промисъл, друг е въпросът. Представете си сега всички мислят, че са независими в света. Те мислят, че каквото искат могат да направят. Това е едно заблуждение, че човек е независим. Могат да мислят каквото искат, но не е така. Ако /на/ актьора му кажат, че ще играе една роля, може ли да играе каквото той си иска. Той никога не играе ролята, каквато той иска, но играе каквото му свирят. Ако една майка се подава на желанията на децата си, каквото те искат, каква майка е тя? Не, ти ще заставиш децата да правят каквото е нужно. Пък и майката не ражда каквито иска деца. Може ли да ражда деца, каквито хората искат? Може ли да бъде денят какъвто ти искаш? Не. Ти ще раждаш такива деца, каквито Природата изисква. Ти ще се проявиш както настояще изисква, а не както бъдещето. И дървото ражда плодове, каквито днес отговарят на него. Прав е човек да каже: „Аз играя роля, каквато искам” - но не става така. Обаче Божественото когато се появи в човека, тогава той може да играе каквато роля иска. Ако е цигулар, ще каже: „Аз ще свиря на цигулката и цигулката не може да издава друг глас, освен на цигулката. Тя издава такъв звук, за какъвто е направена. Ако вземете една стара цигулка от „Гарнелии” или от „Амати”, те се различават по тембъра си, по мекотата си, но вън от това зависи и от цигуларя, който свири. Ако свири на една цигулка от „Гарнелии”, ще излезе един тон, но ако свири на „Амати” или „Страдивариус”, тонът ще бъде друг. Та казвам: Хората са различни инструменти. Някои от тях ги виждаме, че са много прости цигулки, свирят на него, но не издава хубав тон.

Тази цигулка, която е попаднала в лоши ръце, губи от гласа си. Попадне ли в ръцете на един майстор, тя се повдига.

И тъй, когато се проповядва едно учение и се тълкува дали е право или не, трябва да се види дали се ръководи от Божествения Дух. Ако Божественият Дух ръководи, хората се повдигат. Същото се отнася и до знанието. Трябва да се знае за какво е предназначено това знание. Вземете в съвременния свят безпокойството, което съществува между хората. Те казват: „Какво ще стане с нас?“ Какво ще се страхуваш, какво ще стане с тебе. Това зависи от тебе. Ако се грижиш за себе си, ще ти бъде добре, ако не се грижиш, ще пострадаш. Казвам: В света съществуват условия, които трябва да използваме. Често ние страдаме от това, че не сме използвали всички добри условия, които са ни дадени.

Да ви приведа един пример. В един от съвременните европейски университети един от професорите, няма да ви кажа името, той бил някак си неразположен към един от студентите, гледал да го скъса, някак /си/ да го смачка. Студентът се чудил какво иска професорът от него. Неразположен бил професорът. Един ден професорът вървял по една улица, паднал някак си и изкълчил крака си – не може да стане. Притичва се един господин, повдига професора, хваща го под ръка и го пита къде живее. Като завел у дома му, професорът се обръща към господина и вижда, че това е този студент, към когото имал неразположение и късал на изпитите. Като погледнал към този момък, в тоя момент сърцето на професора се обърнало към този студент. Оттам насетне професорът бил крайно разположен към този студент и на последния тръгнало напред. До това време студентът беше неспособен, но един важен момент спаси положението му и той стана талантлив. Професорът казва: „От този момент, като влизах в класа, поглеждах дали този студент е там. Той ми стана приятел. Докато беше злото в мене, студентът ми беше неприятен.“ Ако и студентът мисли, че професорът има

само едно желание да го измъчва и той не е прав. Професорът, това е съдбата. Щом си внимателен към нея, и тя ще се смекчи. Ако студентът беше казал: „Така му трябва, нека си счупи крака,” съдбата нямаше да се смекчи към него. Друг един пример. Това се случва в България. Един господин върви по улицата и носи в джоба си едно хубаво перо от тези златните. Случайно пада перото от джоба му. Гледа един човек тича подир него и му подава перото. Той казва: „Благодаря!” Благодарни са той, но след два-три дни вижда същия господин – хванали го двама души и го карат някъде. Той се интересува и пита къде го карат. – Има да дава, не си е платил дълговете, затова ще го затворим.” – „Оставете го, не го затваряйте.” Изважда от джоба си и плаща заради него дълга му. Това е услуга. Това е благодарност. Той казва: „До това време аз няхах желание да давам, но от този момент в мене се пробуди чувството на състрадание и справедливост.” Казва: „Този човек намери перото ми и ми го даде. Той можа и да го скрие. Тази постъпка събуди в мене чувство на справедливост и аз бях готов да му помогна. И аз пожелах да покажа своята човештина.” Ако ти занесеш перото на човек, ще видиш от друга страна подкрепа. Така ще ти благодарят. И в света съществува един общ промисъл. Дойде един човек, иска от тебе една услуга. Господ работи чрез него, послужи му. Може да се случи този същия човек да помогне на другите хора. Той казва: „Този човек ми помогна и аз ще му помогна. Той ми направи една услуга и аз ще направя друга услуга. Той постъпи по човешки и аз ще постъпя по човешки.” Ако ти в даден случай направиш една услуга, това е онзи Божествен импулс, който действа в тебе. Няма да се мине дълго време, ще видиш добрите последствия от твоята постъпка. Ако ти постъпиш по Божествено и с тебе ще се случи това, което ти си направил. Ако не постъпиш по Божествено, ще носиш последствията.

Христос казва: „Бъдете разумни като змиите, и незлобиви

както гълъбите.” От тях трябва да се учим. Незлобив трябва да бъде човек като гълъб. Казвате: „Човек не може да бъде незлобив.” Самата наука ще го застави да не бъде такъв. Той изучава често растенията, бръмбарите, насекомите, ще реже главите им, ще къса главите им, ще ги туря в спирт за някакво бъдещо време. Та учените хора, без да искат, правят престъпление. Тук имаше един познат, който цели десет години хващаше пеперуди, осакатяваше ги, туряше ги в спирт, под стъкла. Не мина много време, случва му се едно голямо нещастие. Той казва: „Аз зная, че това нещастие ми дойде заради пеперудите.” Някой път някои отидат в операта да играят, да пеят. Знаете ли, че тези оперни певци са мъченици. Аз никога не бих желал да бъда оперен певец или артист. Те, като играят на сцената, заемат такива мъченически пози, които не им се отразяват добре. Като ги гледаш на сцената, виждаш мъчението, което преживяват. За да създадат ефект, те се изопачават. Този грим на лицата им не се отразява добре. Друг е въпросът с тези, които дават концерти, те не си турят грим. Тия артисти трябва да изчистят този грим от лицата си. Те изтриват лицата си с кърпите и после със същите кърпи си услужват. Представи си, че тия хора трябва по четири-пет пъти да мажат лицата си, веждите си. Мъченици са те. После има други мъчения. Да играеш роля, която не ти е присърце. Например една млада девица търси чистотата, а артистът я прегръща, трябва да играе роля Любовна. Той иска да се жени за нея. Тия неща се оправдават с бъдещето, което иде – страданията. Страданията на едно растение се оправдават с това, че от това растение може да се направи една хубава цигулка, един хубав инструмент, който да причини на хората хиляди блага. Един добър цигулар може да причини на хиляди хора полза. Една цигулка, направена от едно дърво, помага на цялото растително царство. Като се свири на тази цигулка, цялото растително царство се подобрява. Един човек като живее добре, с неговя живот се

подобрява и животът на цялото човечество. Той е като един център. И Бог е център. Ти като живееш добре, ти ще подобриш живота на всички същества. Един ден, като отидеш на Небето, ще кажат: „Този е, който повдигна цялото човечество напред.“ Той може да е един философ или поет, или цар, или може да е един овчар в гората, не е важно, но той става подтик. Дванадесетте апостоли не бяха милиони, не бяха свършили с някои особени дипломи, но дванадесет обикновени хора, но те помогнаха на света. Те пренесоха много по-голяма полза на човечеството, отколкото много учени или философи.

Та казвам: В нас, съвременните хора, Бог е вложил много голямо богатство, в един човек Бог е вложил една душа. Това е ценното. Ти търсиш своето щастие вън от себе си, не се вглеждаш в своята душа. Ти не подозираш, че си предназначен за нещо велико в света. Това е предназначението на душата. Ти си предназначен един ден да станеш ангел, да ходиш като посланик от едно място на друго, да внесеш нов ред, свобода, да носиш знанието на Бога в света. Казваш: „Какъв ще бъда?“ Питам: Във времето на Адама, когато ви създаде Господ, какви бяхте? Вие бяхте като бръмбарчета в Адама, малки клетки. Казват, че в Адама всички са сгрешили. Вие в Адама играхте роля, каквато играят сегашните клетки в човешкото тяло. Има повече от тридесет милиарда клетки в човешки организъм. Знаете ли колко голямо число е 30 милиарда? За да прочетете тия клетки, знаете ли колко време ще ви вземе? Един живот няма да ви стигне, пък и два няма да ви стигнат. Обаче днес вие сте извън Адама. Този Адам е станал по-голям, че вие, малките клетки, не може да играете роля сега, но само разсъждавате и критикувате Адама, защо той е направил тази погрешка. Че тогава защо гласувахте и вие в него? Защо не си дадохте бюлетината за друго нещо? Ако ви кажа, че двама от вас тук сте били съветници на Адама, какво ще кажете? Ако вие

не бяхте си дали думата, Ева нямаше да сгреша. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че това не е Истина. Но това още не значи, че вашето отричане е абсолютна Истина. Това е предположение само. Душата на човека е нещо, в което човек трябва да вярва. Сам човек е жива душа, в която живее един безсмъртен дух. Казвате: „Тогава той има отлично сърце, един отличен ум.” Значи ти си изпратен в света да работиш чрез този дух, който е вложен в твоето тяло. Чрез твоя ум, чрез твоето сърце ти придобиваш необходимото за тебе знание. Това знание иде от възвишените същества. Всички хора се нуждаят от вътрешно познание. Представете си, че в миналото сте имали едно голямо нещастие. Ти се молиш, но никой не те слуша. Даваш сигнал, никой не те чува. И в сегашния живот, когато някой параход потъва в морето, дава сигнал и се претичат на помощ. В миналото е давал сигнал, но никой не се е притичвал. Значи като влезем в един организиран свят, веднага ни се отговаря. Когато Бог не отговаря на нашите мисли и желания, ние сме вън от организирания свят. Това показва, че човек още не е станал част от организирания Божествен свят. В организирания свят, всякога се дава отговор. „Просете”, казва Евангелието. Аз прося чистия въздух. Трябва ли ангелите да ми донесат този въздух в бъчва? Те ще ме заведат на такова място, дето има чист въздух и аз ще дишам благото, определено за всички. Та в миналото хората са били затворени и богатата са били затворени. Ние отваряме света на Любовта. Някога, като проповядвам за Любовта, казвам, че това е новата врата, която Бог е отворил за хората. Хората трябва да я търсят. Затова Христос казва: „Аз съм вратата.” Любовта е новата врата, която Бог е отворил и която ще ви въведе във Вечния живот, във вечния порядък на нещата, дето ще се реализират най-хубавите ви желания. Като влезеш в този порядък, ти няма да искаш да бъдеш богат, няма да искаш да бъдеш много учен, да имаш много книги. Дето и да се намираш в този порядък,

като искаш да четеш, навсякъде ще имаш възможността: Всеки лист навсякъде ще може да намериш това, което те интересува. Някога ходиш, търсиш някой авторитет да четеш. За мене всеки лист е авторитет. В листа аз чета. Аз знам как да го чета, какво е написано във всеки един лист. В сегашните библиотеки не е писано туй, което е в Природата. Едва след 10 хиляди години ще бъде написано. Ако река да чета какво е писано там, ще кажа: Там е писано и за зелената трева, и за камъчетата, и за дърветата. Във всичко има известна философия. Във философията на живота се крият доброто и радостта. Аз поставям работата така: пет или десет дни си бил гладен. Ти носиш един диамант голям като яйце. Аз нося един хляб и ти казвам: „Избери си едно от двете: диаманта или хляба?” Кое от двете ще избереш? Предстои ти да извървиш един път от 50 километра. Ще избереш ли диаманта голям като паче яйце или хляба? В случая хлябът е по-ценен от диаманта, нищо повече.

Казвам: Всяка Божествена мисъл, която може да посееш, всяко Божествено чувство и всяко Божествено желание, което може да посееш, струва повече от всичките богатства, които човек може да има в света. Да ви приведа един древен анекдот: Един овчар в миналото, като пасял овцете си, от време на време се изгубвала по една овца, по една от неговите овце, и другите овчари се оплаквали, че някой крадъл от овцете им. Един ден първият овчар се запознал с друг овчар, дошъл отнякъде със своите овце. Щом се запознал с него, оттам насетне той забелязал, че неговите овце не се губят вече. Всичките овчари, които пасли овцете си около първия овчар, които го крадели, се махнали от това място. Казвате, как тъй? Казвам: Щом дойде една отлична мисъл или едно отлично желание във вас, всички лоши желания и мисли във вашата душа напушат душата ви и бягат. Хубавата мисъл господства вече. Щом хубавата мисъл не е в твоята душа, около вас се трупат лошите

овчари и вие постоянно се смущавате, и вашата нервна система ще се омаломощи от лошите условия. Това не ти върви, онова не ти върви, оскъден е хлябът, малко е водата, вкъщи викат. Казвам на съвременните хора, че те трябва да имат вяра в Бога, придружена с Любов. Чудни са сегашните хора, даже и най-напредналите. Те не знаят, че даже и най-малкото съмнение, проникнало в ума им, е вече спънка. В древността един от великите учители изпратил своя ученик да мине през една гора, дето никой не могъл да мине. Всеки, който минавал, все постраждал. Учителят му казал: „Като минеш през гората, ако обикнеш съществата, които населяват гората, те ще се отнесат много добре с тебе. Ако не ги обикнеш, те ще се разправят с тебе така, както те си знаят.” В тази гора имало една голяма змия и много жестоки зверове. Ученикът минал през гората благополучно, върнал се при учителя си и казал: „Много добре се отнесоха с мене.” – „Добре се отнесоха с тебе, защото ти ги обикна.” Сега вие седите и казвате: „Това е вяр.” Знаете ли, че вълкът коленичи и се моли на Бога, и мечката, и тигърът, всички животни, колкото и да са жестоки, и те се молят на Бога. Казвате: „Възможно ли е?” Един ден, като бях във Варна, наблюдавах чайките. Една чайка се спусна надолу, а рибите навлизат дълбоко във водата. Тя слиза надолу, те потъват надълбоко. Двайсет пъти се спуска надолу, двайсет пъти се издига нагоре, нищо не може да хване. Като не можа да задоволи глада си, тя се спря на едно място и започна да се моли на Господа. Казва: „Господи, дай ми нещо за ядене, гладна съм.” Аз намирам желанието на тази чайка на място. Често и човек има едно желание непостижимо, може би цели двайсет години се стреми към него, казвам: Обърни погледа си към Бога. На двайсет и първата година твоето желание ще се постигне. Не губи надежда. Моли се постоянно и желанието ти ще се реализира. Казвате, че сте остарели. В Божествения свят старост няма. В Божествения свят има вечно подмладяване. На Земята

хората вечно остаряват, а в Божествения свят вечно се подмладяват, точно обратното. Туй, което на Земята вечно остарява, на Небето вечно се подмладява. На Земята всички един след друг остаряват, а в Божествения свят процесът е обратен. Там съществува вечно подмладяване. Там всички са млади, а на Земята всички са стари. Онова дете, на което майката постоянно помага, не е младо, то е старо, по-старо от най-стария човек. То и като младо е старо, и като старо е пак старо. В Божествения свят такива работи няма. Това дете няма нужда от майка си да му помага. В него се заражда желание то да помага на другите. Това е казано в Писанието: „Които очакват Господа, ще се подмладяват.” Не мислете, че баща ви или майка ви ще ви подмладят. Процесът на подмладяването е процес на Божествения свят. Като възприемате Божествената Любов, ще се подмладите. Ако гъсеницата знае как да се подмлади, защо човек да не знае? Гъсеницата след четири-пет месеца се подмладява, пеперуда става. По същия закон е – хората могат да се подмладят, но те са забравили закона на подмладяването. Защо? Защото живеят при съвсем лоши условия. Докато е гъсеница, условията на живота ѝ са лоши, след известно време, когато се превърне на пеперуда, животът ѝ от неносен става отличен. Тя се преоблича в хубава царска премяна и става като царица. Тя се облича в хубави красиви дрехи.

Казвам: Онзи, който ви е изпратил на Земята, има грижата за вас. Сега аз говоря на онези от вас, които съзнават, че имат душа. Вие някой път се намирате в дълбоки изби, при които мъчно е да ви се покаже какво е Божествения свят. Трябва да ви извадят от тези изби, да видите къде е онзи свят. Вие сте потънали в една изба и докато не излезете от нея, и не упоавате на вашите криле, вие не може да видите Божествения свят. Като излезете от избата, ще видите, че отвънка е раят. В избата, в която живеете, там е адът. Казвате: „Кой ще прецени?” Казвам: Ако животните познават кога

полетата се раззеленяват, когато цветята се разцъфтяват, защо ние да не знаем кога ще дойде Божественото в човешката душа? Ако животните познават кога иде пролетта, защо ние да не познаем кога иде Божествената пролет? Всеки от вас трябва да даде подтик на своята душа, да работи за общото благо. Когато реката потече, има ли тя възможност да задържи водата за себе си? Не, тя пропуска водата да тече през нея, да тече надолу. Следователно, когато Господ дава своите благословения, ние туряме ли каци да го събираме? Оставете тези каци. Цялата Земя е Божествена съкровищница. Тя е проводник на Божествените блага, проводник на Божествените мисли, на Божествените чувства и желания, които Бог изпраща в света. Тя е проводник на онези Божествени сили, които Бог изпраща на Земята. За да се подобри твоето положение, стани и ти проводник на Божественото. Когато си поставиш за цел да не мислиш за себе си, твоето положение ще се оправи. Да ви приведа един пример. Ако майката постоянно казва на детето си, че трябва да израсте и детето мисли само за това, то скоро ще се сбабичоса. Ако детето не мисли за своето израстване, то само по себе си ще израсте, толкова, колкото му е необходимо. Ти не трябва да мислиш и колко богат ще бъдеш. Това ти е определено. Не трябва да мислиш и колко умен да бъдеш. Аз мисля, че богатството е изключено за глупавите хора. То е изключено и за болните хора, то е изключено и за слабите хора. То е на тяхно разположение. Аз сега разглеждам право. Не тъй, както статистиката казва, че богатството е на разположение на богатите. Но богатството, което е на мое разположение, на най-умния човек. Всичкото богатство, което съществува в Природата, е на негово разположение. В дадения случай аз мога само да се ползвам. Сега чудни са по някой път хората. Някой иска, търсят лекарство. Аз някой път като съм неразположен, наместо да отида в аптеката, излизам вън, турям си гърба на Слънцето, концентрирам ума си и

лекарството от Слънцето иде. След като се попека 10-15 минути, каквото и да е главоболие, ще изчезне. Коремоболието ще изчезне. Как става това, то е моя работа. Най-първо, като се пека на Слънце, аз се нагаждам тъй хубаво, че да ме стопли. И да прати енергиите си към стомаха ми. Аз, когато се пека на Слънце, мога да ви дам един метод, много малко закусвам, като бръмбара. Приемам един бръмбарски обед. Една-две череша, ще сипя в термоса си топла вода, и от време на време ще гълтам по малко топла вода. И се пека на Слънце. Казвате: „Какво ще стане?“ Ще стане туй, което никъде не става. Тази вода привлича енергиите, които идат от Слънцето. Като пожелае това, вече знаят на Слънцето, или изпращат туй, което ни трябва. Туй, реалното, което лекува, ни го изпращат от специфично място. Веднага се размърдва мястото. Това е доста трудна работа. Помоли Слънцето да ти изпрати слънчева енергия и то ще ти изпрати от своята енергия от специално място. Тази енергия иде по права линия. Знаете ли каква малка част се изпраща. Земята е един милион и 500 пъти по-малка от Слънцето. Нашата България е още по-малко от цялата Земя. Колко енергия пристига до нея? Да ви кажа магията. Когато обичаш човека и когато той те обича, всичко ще направи заради вас. Когато вие обичате, всичко могат да направят заради вас, и в Писанието е казано: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което е приготвил Господ за онези, които го любят.“ Цялата Природа е приготвена за нас, за онези, които любят, много неща. Трябва да отворите душата си за Божествената Любов, за да се притекат Божествените блага, да дойде онзи процес за вечното подмладяване на Земята. Хората трябва да се обичат, да се стремят към Любова, за да се подмладят. Сега ние трябва да станем слепи за погрешките на хората. В какъв смисъл? – Във всякакъв смисъл. Някой казва: „Ти имаш да даваш. Защо не си платиш дълга?“ Че ти се поставяш съдия. Кажи на човека: „Имаш ли да даваш нещо?“ – „Имам.“ Тогава аз изваждам

и плащам. Аз разполагам с несметно богатство. „Ти имаш ли да платиш?“ – „Нямам.“ Там, дето минавам, аз плащам дълговете на хората. Щом съм по-богат, аз ще плащам за всички. Някой е болен, аз ще отида да помогна. Че някой съгрешил, не го питам защо съгрешил. Но казвам: „Ти болен ли си?“ – „Болен съм.“ – „Ще ти помогна.“ Та Божествения живот, в който живеете, даром сте взели, даром давайте; живот, в който живеете, даром сте взели, даром давайте. Докато търсиш погрешките на хората, ти не може да приемаш Божествените блага. Често вие правите погрешките на животните. Минава едно куче през един мост, носи в устата си една кост. То вижда, че друго куче носи костта. Оставя костта на моста и се хвърля във водата да гони другото куче. Вън от брега друго куче чака да вземе костта. Взима я и заминава. Първото излиза мокро от водата, търси костта, но костта я няма. Задигнал я някой. И ние сме от онези, които търсят костта във водата. Това е въображаемото нещастие, което съществува. Дръж костта в устата си. Благото, което търсиш, Бог е вложил в тебе. Благодарни за него. Виждаш, че един човек се проявил, умен е той. Казвам: Радвай се, че този човек се е проявил. Радвай се на доброто сърце на добрия човек. Гледай и ти да се проявиш. Често чувам някой да казва: „Не мога да бъда като апостол Павел.“ Че как да не можеш. Апостол Павел го биха пет пъти по 39. Апостол Павел имаше една особена философия. Знаете ли защо го биха толкова пъти? Той ходеше да гони християните, да ги връзва, да ги затваря. Затова и той стана християнин, всичко му се върна. Той казваше: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие.“ Понеже той гонеше християните и него гониха. Та трябва да престанем и ние да се гоним. Чрез тия страдания той се убеди, че не трябва да се гоним едни други. Трябва да убедим света, че за всяка наша погрешка има възмездие, и на всяко добро се отговаря с изобилни блага. Няма защо хората да се изнудваме. За всеки едно е дадено

повече, отколкото трябва да има. И отколкото той очаква.

„Бъдете разумни като змиите и незлобиви като гълъбите.”
При най-лошите условия, когато се намирате, бъдете разумни като змиите, при най-лошите условия и при най-добрите условия бъдете незлобиви като гълъбите. Затова Христос казва: „Като се намериш в трудно положение, бъди умен като змията. Като се намериш в добро положение, бъди незлобив като гълъба. При най-лошите условия бъди като змията.” Като живееш, ще се намериш и при едните и при другите условия. Аз сега имам други методи. Значи при лошите условия ще бъдеш разумен като змията, при добрите условия, ще бъдеш незлобив като гълъба. Само така ще използваш едните и другите условия. Бъдете разумни като змиите, за да използвате най-лошите условия, бъдете незлобиви като гълъбите, за да използвате най-добрите условия, които Бог ви е дал. Благодарете на Господа за душата, която е вложил във вас, за духа, който е вложил във вас. Тъй казва Христос: „Не бойте се, молете се на Отца, Който е благоволил да ви даде Царство.” И в това Царство, както на Земята, ще бъде онази вечна справедливост, вечна Любов, които ще премахнат всички страдания, всички сълзи, които сега текат по човешките лица.

„Благословен, Господ Бог Наш.”

Отче Наш.

36 беседа, държана на 14 юни 1942 г. неделя, 10 ч.

Изгрев-София.

НЕДЕЛИМОТО

Отче Наш. „Изгрява Слънцето.“

Ще прочета само 12 стиха от Евангелието на Матей от 15 глава.

„Духът Божи.“

Ще говоря върху един предмет: Неделимото в света, върху туй, което не се дели. Аз го наричам реалното. Туй, което се дели, е преходно. Реалното е животът. Той има две страни: Радост и страдание. Страданието е вечер, нощ на живота, радостта е ден. Двете образуват едно цяло – 24 часа. Тия 24 часа показват движението на Земята около оста си, около себе си. Когато едно дете е на една година, казват: „кърмаче“; когато е на пет години, казват: „дете“; когато е на 20 години, наричат го „момък“; когато е на 35 години, наричат го „възрастен“; когато стане на 120 години казват: „стар“. Кой е човекът? – Що е човекът? Тия определения са временни в живота. Това не представя човека. Това показва едно преходно състояние, едно неразбиране на ония великите закони, които съществуват. Следователно той, като се отклонява от правия път на свето развитие, попада в тия противоречия. Туй дете не разбира своето детинство; възрастен е, не разбира своята възраст; стар е, не разбира старините си. Турците казват: „Теле дойде, вол си отива.“

Искате да кажете какво нещо е духовното начало, какво нещо е религия. Може някой да каже, че има църкви, но църквата не е религия. Държавата може да има затвори, но то не е държава. В Природата държавата е Слънцето, религията е Месечината, великите хора са звездите, преходните мисли са облаците, животът е водата, мисълта е въздухът. Ританицата между животните, това са

противоречивите мисли, с които хората се посрещат, поздравяват се. Защото в животинския свят да се запознаеш, трябва да те ритат. Конят, като те рита, запознава се с вас; кучето, като те ухапе, запознава се; лисицата, като изяде кокошката, запознава се; вълкът изяде агнето, запознава се. Това е запознаване. Вие казвате: „Защо вълкът изяде агнето?“ – Да се запознае, нищо повече. Лисицата изяде кокошката да се запознае. Казвате: „Защо Бог създаде света така?“ – Как трябва да се създаде? – „Защо е така?“ – Хубаво, аз ви питам, вие като имате един кошер пчели, вие отивате и без да ги питате, кадите ги с пушек, вземате меда и считате това право. Пчелите се чудят защо ги кадят. Да кадиш пчелите, това религиозно убеждение ли е? – Казва: „Ще накадиш с тамян пчелите и те ще ди дадат мед.“ Те никога не биха имали такъв кадеж в живота, то е свещен кадеж - човекът. Значи да накадиш пчелите е в реда на нещата, лисицата да извади кокошките от курника, не е в реда на нещата. Лисицата казва: „Ще се запознаем с кокошките.“ Казва: „Ние, лисичият народ, трябва да ядем кокошки, да станем като тях хвърковати.“ Един ден всичките лисици, кокошки ще станат. Ония лисици, които ядат кокошки, са пионери на лисичия прогрес.

Та казвам: Истината е в света, която внася безсмъртие, повдига човешкия дух, повдига човешкото сърце и създава едно ново тяло. Ние, като разглеждаме съвременните учени хора, разглеждаме зоологията по много механичен начин, разглеждат ботаниката механично, разглеждат минералогията много механично. Минералното царство това е един процес на приготовления на растенията. Растението е един процес за животинския свят. Млекопитаещите са пионери за появяването на човека. Ние, съвременните хора, сме пионери за една нова раса, за едно ново човечество в света, в което Любовта ще бъде основен закон. Той ще се отличава по това, че силните ще слугуват на слабите, слабите ще заповядват. То е новата раса.

Казва: „Блажени нищите духом.” Блаженствата са методи. Казва: „Блажени нищите духом.” Нищите духом, това са най-силните хора в света, нищо повече. Той не е натоварено магаре. Нищият духом не е човек, който повел 10, 20 магарета и той ги кара. Нему не му трябват магарета. Нему не му трябват магарета, той е човек и разбира законите. Като каже една дума, всичкият багаж през въздуха върви. Казва: „Напред”, и всичко върви – и той върви, и багажът върви. Никакви магарета не му трябват. Ако хората могат с аероплани да прекарват, нали във въздуха сам аеропланът не може да стои, но като се завърти колелото отзад на този аероплан, аеропланът стои и носи тежест. Вие казвате: „Как е възможно това?” – Ние сме толкова ограничени в нашата мисъл, че един комар как ще разсъждава, какво нещо е човек. Казва: „Има същества, които са милиарди пъти по-големи от комара. Как е възможно?” Какви са тия същества, ние не сме ги виждали. Може философите на комара да са писали много томове, но никой не ги е видял. Това е една илюзия в света. Като кацне един комар, бутнеш го с пръст, той казва, че някакъв въздух го е духнал. Казвам: Закон има: „Не ме чопли, попитай ме, ако искаш кръвчица, може да ти дам, без позволение не може.” Някой път го натисна с пръста си, той казва: „Не зная, но една година канара падна отгоре ми и ме смаза.” Сега питам: Кои са причините, кой накара тази канара да падне на този комар? Проста работа. Пръстът на един човек го натиснал, а той мисли, че е канара. Никаква канара няма. Тази канара е ръката на едно висше същество. Ти минаваш, не слушаш, дойде пръста, голямата канара дойде. Казвам: Ти, дребният комар, какво разсъждаваш с кого имаш работа, трябва да слушаш. Ти като натиснеш комара, няма никакъв закон да те съди, 20 комара убиеш, за герой минаваш. Ти ще се спреш да му кажеш: „Слушай, пред тебе седи едно велико същество.” Той дигне хобота. – „Това не е сонда да пушаш кръв.” Аз може да му дам кръв, да тури

хобота си, но той научни изследвания прави. Иска да знае защо кръвта е топла. Всички животни, млекопитаещи, имат топла кръв.

Сега някои от вас искат много ясно да се говори. На децата се говори ясно. Майката казва: „Не бутай!“ – „Защо?“ – „Защото пари. Не бутай, защото ще /се/ изгориш, защото е вряло.“ – „Защо е станало вряло?“ – Майка ти стоплила тази вода, питай майка си защо я турила, тя ще ти каже. – „Защо топлите водата?“ – „Да пиете.“ – „Защо турят вряла вода?“ – „Да изперат дрехите.“ „Каква е философията на живота?“ – „Трябва да знаеш каква вряла вода да пиеш. Че топлата вода помага повече на хората, отколкото студената. Топлата вода е добър човек, студената вода е лош човек.“ – „Защо е лош?“ – „Топлата вода дава, студената взима. Щом пиеш студена вода, като влезе в стомаха, свива капилярните съдове.“ Като пие някой студена вода, казва: „Урочасаха ме, някакво течение.“ Той пил студена вода, набедява въздуха. Случило се тъй като пил студена вода, течение имало. Понеже човек нямал достатъчно топлина, тогава той се простудил. Щом те духне вятърът, изпий една топла вода, никакъв ревматизъм няма да дойде. Ако пиеш студена вода и дойде вятърът, и на двата крака ревматизъм ще дойде и главоболие ще дойде.

Сега в света съществува едно съотношение на разумния свят. Когато човек не живее съобразно с поставените закони вътре в Природата, той е попаднал в едно противоречие, студена вода пие, лед ще яде, месо ще яде, винце ще пие, ракийца ще пие, коняк ще пие, абсент ще пие, ром ще пие, ще запуши една цигара, уж ще мисли. Ще каже: „Това е култура.“ Отлична култура е това. Цялата Земя е покрита с такива култури. Преди човека са минали хиляди култури, с които Природата е правили прави своите нови опити. Всичко туй е постигнала.

Казват: „Един нов ред иде в света.“ Знаеш колко хиляди години взело на коня да създаде задните крака да рита? – Счита го за

голяма култура. За неприятелите ги направил. Хиляди години взело на воловете да направят рога. Като ги направиха, това е култура вече, оръжия имат да победят света. Когато животните създадоха своите муцуни и своите зъби, можеха да разкъсват, казваха: „Ние вече сме осигурени.” Виждаме днес всичките коне, волове са станали слуги на хората. Хората ни ритяха, нито бодяха, нито хапеха. Човек беше лишен от тия неща. Задните крака на животните ги направиха предни на човека. На човека казват: „Ти няма да риташ, ще работиш.” Рогата ги туриха на друго място, на носа. Казват: „Рога не ти трябва, но ум и благородно сърце.” Зъбите взеха, че ги туриха на носа, образуваха линията на носа. Казват: „Няма какво да хапеш, но ще мислиш.” Значи зъбите в миналото образуваха правата линия на носа, рогата образуваха ноздрите, а задните крака образуваха ръцете на човека. На място да са свити, ръката има пет пръста, да може да свири на пиано, на цигулка да свири. През хиляди и милиони години го направиха. Казват: „Как може задните крака на коня да станат предни, да свирят на пианото?” Сега казват: „Какво ще стане с дългия език на човека?” – За в бъдеще дългия език на човека ще бъде най-хубавата четка, с която Природата ще разполага, всичко ще поправя с нея. Като се скарат двама души, ще се близнат, ще се примирят. Ританица има, като се допрат двата езика, всичко по мед и масло ще тръгне. Такива неща ще станат. Като имаш да даваш, само ще покажеш езика си, ще се свърши работата. Като си гладен, ще си покажеш езика и хлябът ще дойде. Навсякъде езика си ще показваш. Сега казват, че езикът се запалва от ада. Там е всичкото зло. За в бъдеще езикът ще се запалва от Небето, ще имаме небесен огън, ще стане цял един преврат. Тогава ще имаме най-красноречивия говор, най-хубавите певци. Сегашните певци имат дисонанс в тоновете. Езикът е запален, някой път се отразява на гърлото. Бъдещите певци ще имат в регистрите си десет октави. Сега имаме пет октави, горни

и долни регистри, всичко пет октави има. Един-двама души има в цялата история, които са могли да ги вземат.

Вие ще кажете сега: „Защо ни говориш за тия работи?” Мода е да се говори. Туриш червен ширит или панделка, мода е. Или дрехи червени, сини или жълти. В Природата какво разнообразие има. Аз съм за мода, но когато се облечеш, да знаеш цветовете как да ги туриш. Ако си слаб в ума, носи жълт цвят. Ако си слаб във вярата, носи син цвят. Ако си слаб в живота, хилав, носи червен цвят. Ако те тъпчат хората, носи портокален цвят. Ако си слаб, носи виолетов, люляков цвят. Сега говоря за положителната страна на цветовете. Има отрицателни цветове, има и положителни цветове. Един положителен цвят е здравословен.

Сега, за пример, в Природата законът е, че всичките цветя, които са жълти, то е, с които разполагат. Казват: „Ние продаваме само жълтия цвят.” Цветята, които са червени казват: „Даваме само червения цвят, излишен е.” Сините цветя дават излишния им син цвят. В човека, когато има жълт цвят, показва, че има недоимък. Защото не е онзи чистият живот. Казват: „Ние, съвременните хора се нуждаем от жълт цвят, не се нуждаем на лицето от виолетов, не се нуждаем от портокален. Той не може да даде.” Тепърва трябва да носим онзи светъл, бял цвят, който е в постоянно движение. В бялото един трепет има, този е светло бял цвят. Умът и сърцето са изпълнени с възвишени мисли. Ти ставаш здрав, благороден по чувства, благороден и по ум. Веднага започваш да живееш един разумен живот. Този цвят се предава чрез хората. Вие не можете да го приемете от цветята. Цветята са само пионери, хората са само проводници. Има хора, които са проводници на червения цвят, има хора, които са проводници на жълтия цвят, на синия – трите основни цвята. Има хора, които са проводници на смесените цветове, те са повече от 40 цвята. Цяла наука е да знаеш какъв цвят трябва. Недоимъкът на цветовете носят известни

храни. Цветовете са форма на светлината. Светлината е носителка на Божествената храна. Ако вие не знаете как да сгъстявате, да възприемате светлината, вие не можете да бъдете нито умен, нито благороден по чувства, нито здрав човек. Трябва да имате знание. Казват, че Бог е светлина. Светлината е форма, по която Бог изпраща живота в света. Виждам Слънцето свети! – Грее, живот има. Подтикът в човека на светлината засяга и човешкия ум. Първото нещо е да държите ума си в изправно положение. Никакви отрицателни мисли да не влизат в ума ви. Отвън може да има отрицателни мисли, колкото искате. После трябва да пазите мозъка си от противоположни неща, защото мозъкът е музикално построен. Правят се опити. Досега човешкият мозък е създаден по законите на музиката. Той има тонове. Трябва само да знаеш къде да бутнеш по повърхността на мозъка, ще произведеш най-хубавата музика. Правени са опити. Един професор, виден професор, намерил една мома, която имала отличен глас, но умът ѝ не е развит. Той съединява своя двойник с нейния и тя става отлична певица. Той седи зад сцената, изпраща силата си и тя се проявява. Един ден се влюбил един момък и мислел, че тя е гениална, че застрелял професора. Професорът умира и певицата престанала да пее, престава песента. Ти говориш, но тоя говор иде от друг човек. Ти си оратор, зад тебе седи друг, който изпраща сила. На Земята се показва реалното. Не се самозаблуждавайте да казвате: „Аз съм майка.” Зад тебе седи пралядо ти. Зад всичките дарби, които имате, седят други. Не мисли, че ти си господар, че ти си ги създал. Зад дядо ти седи пралядо ти. Ние сме проводници. Ние се самозаблуждаваме. Казвате: „Аз съм даровит човек.” „И създаде Бог човека по образ и подобие свое.” Зад твоя образ, който имаш, седи Господ, Който те е създал. Като скъсаш връзката с Него, ти си вече една жаба, която крякаш. Като държиш връзката с Него, ти си гениален. Оплаквате се, всички искате да оправите

света. Светът хората не могат да го оправят. Никой не го е оправил и няма да го оправи. Всичките хора трябва да се сдружат, да знаят, че зад тях седи една жива сила, Онзи, Който ги е създал. Той чрез тях ще оправи света.

В съвременната наука искат да се доказват нещата. Може да пишем цели томове, доказателство много лесно може да се даде. Казвам: По някой път искате да знаете онзи свят има ли. Аз ви питам: Тоя свят има ли /го/? – Има го. Добре. Хубаво, откъде е дошъл този свят, който сега имаме? – Значи, ако той вечно съществува, нас не ни трябва друг свят. Светът е един за мене. Има само един свят. Този свят е само една проекция, една форма на големия свят. Човек първо е малко дете, после на пет години, на десет години, на 20 години, на 45 години, все е човек. Мислите, че са различни хора. Все един човек. Значи ние имаме Божествения свят, който се проявява. Този свят е Божествен свят. Ще кажете: „Туй не е реално.” – Реално е. Реалността търпи преобразования. Не е еднообразна реалността. Тя се изгубва на едно място, но туй, което се изгубва, иде друго по-реално. След туй иде още по-хубаво. Имаме ред животи, които съществуват. Те са дошли по други процеси. Една форма сменя друга форма. Докато имаме една възвишена форма. Зад тази възвишена форма иде друга по-възвишена. Казвате: „Къде са тия хора? – Тия хора, които са писали Библията къде са?” – Ти, като четеш един пророк, като повярваш, ще го извикаш и той ще дойде. Трябва да знаеш как да го викаш. Ще му говориш на неговия език, с който той се разправя, не на своя си език. С езика на Христа, с който Той е говорил, ще говориш и Той ще се изяви. Ако Му говориш по български, той няма да се яви. Христос, ако дойде на Земята, тепърва ще учи български език. Мислиш, че е много мъчна работа. Слязъл един ангел да живее между конете. Не могъл да произнася конските думи, смеели му се всичките коне. Казват: „Не е така.” Мъчил се,

мъчил се. Като се върнал от конете, казал: „Само при конете да не съм, по-мъчен език от техния няма. Мислите ли, че ако научите един конски език, сте научили много неща в света. Сега тия работи аз ги споменувам. Българският език има друг произход. Трябва да се научите български език. Има един български език, който се отличава. В Небето има много езици. Ангелски езици има. На българския език трябва да знаеш корена. Мисля, че на българския език коренът е ватанаски, най-старият език. Българите имат една дума, която е останала „ватали”, тя е от ватански език. Ще попитате в дома какво значи „ватали.”

Когато хората се задушават в едно здание, има много хора, че няма достатъчно въздух, никакво философия не им трябва, но трябва да има прозорец, да влезе чист въздух. В света трябва нова мисъл. В нас всяка една мисъл трябва да носи живот, всяко чувство трябва да носи живот и всяка дума трябва да носи живот, не живота на млекопитаещите, не живота на растенията, не живота на миналите хора, но на възвишените хора. Казвам: Ние сме в една област, дето трябва да се подмладим. Всичките хора трябва да се подмладят. Всичките хора са остарели преждевременно. Питат ме: „В оня свят какво ще бъде, къде е баща ми, майка ми?” Казвам: Твоят баща никога не е умирал. Твоята майка никога не е умирала. То е заблуждение, че баща ти умрял. Баща ми никога не е умирал и майка ми никога не е умирала. Какво ще разправяте на мене. Докато вие търсите умрялата си майка и умрелия си баща, вие се заблуждавате. Когато започнете да мислите, че баща ти не е умрял, то е реалният живот. Ако ги търсите някъде, вие сте в областта на заблужденията. Къде са? – Ще ви приведа един анекдот. Един български баща казва на сина си: „Синко, ти човек няма да станеш.” Казва синът: „Татко, не казвай, човек ще стана.” – „Не става човек от тебе, ти си говедо, човек няма да станеш.” – „Татко добре, ще ти докажа, че човек ще стана, човек и половина

ще стана.” – „Аз да го видя, няма да го повярвам.” Напуска баща си и 10 години се бави, след 10 години се връща в България. В турско време било, направили го губернатор. Праща той 4-5 души стражари, задигат баща му. Водят го при сина му. Казва: „Познаваш ли ме? Аз съм твоят син, за който казваше, че човек няма да стане.” Казва: „Синко, така плаши ли се? Хлопна ми сърцето. Ти не си поумнял. Трябваше да ми пратиш каляска.” Казва: „Татко, извини и туй ще го направя.” Сега трябва да се поправи лошият говор на бащата. Трябва да се поправи и лошата постъпка на сина. Синът искаше да покаже, че не е както баща му казваше. Тази приказка има обратен смисъл. Когато Господ създаде човека, каза: „Синко, от тебе човек ще стане.” Вие казвате: „Туй и да го видиш, да не го вярваш.” Туй, което българинът го е казал на сина, Бог го е казал обратно: „Синко, от тебе човек ще стане, ще се чуди светът.” Вие казвате: „Туй и да го видиш, да не го вярваш.” Туй, което вие не вярвате, което Господ е казал, за ангели се готвите. Всички вие след време ще бъдете ангели с крила, ще ви пращат да служите на хората. Вие сега не го вярвате, че ангели ще станете, аз го подписвам с двете ръце, че ще служите, пак го подписвам с двете ръце. Като се даде, да кажете: „Туй е вярно.” Сега няма какво да говорим. Сега добри хора да бъдете, справедливи да бъдете, разумни да бъдете. Трябва да станете светии, че от светии ангели да станете. Доста хляб има да се изяде, доста вода има да се изпие. Колко училища има да учите. И сега има доста хора, които са ангели. Тези ангели, които жертват живота си, които служат на всичките за познание, не са ли ангели? „Ангел” – значи служител. И сега ги има. Казвам: Ние всички трябва да станем ангели. Преди да станем ангели, трябва да станем много силни хора, не трябва да бъдем страхливи, както сега. Някой път вие четете за хапливите мухи. Кое е, което спъва света? – Целият свят се спъва от хапливите мухи. Край едно говедо мине един малък

бръмбар, като избръмчи край ушите му, то дигне опашка, хукне в гората. Цялото стадо от говеда може да бяга. Казват: „Ужасни същества са тия хапливите мухи, тия малки мушици.”

Няма по-ужасни мухи от лошите човешки мисли; няма по-ужасни мухи от лошите човешки чувства; няма по-ужасни мухи от лошите човешки постъпки. Това са хапливите мухи. Има цар за тях. От човешките мисли човек не може да се освободи без добро. От лошите мисли човек не може да се освободи без справедливостта. От лошите мисли човек не може да се освободи без разумността. От лошите мисли човек не може да се освободи без Любовта. Доброта, справедливост, разумност, Любов, това са пътища за въздигане на човешката мисъл, за въздигане на човешкото сърце и за каляване на човешката воля. Това са положителни неща, които може всеки да опита. Ако вие приложите доброто за основа, справедливостта за основа, разумността за основа и Любовта за основа, веднага вашият ум ще стане така светъл, паметта ви, общественият живот и богатството в света, ще потече. Ние не сме пратени в света да бъдем сиромаси. Досега светиите са били облечени със скъсани дрехи. Един светия трябва да бъде облечен в най-хубави дрехи. Йоан беше облечен с кожени дрехи. Христос не беше облечен с кожена дреха, но с една такава хубава мантия, че римските войници не искаха да я разделят, но жребие хвърлиха за нея. Днес един американец 10 милиона би дал за тази мантия. До тази мантия, ако се допре някой болен, ще оздравее; ако се допре някой глупав, щеше да поумнее; ако се допре някой, който е напуснал жена си, ще се върне при жена си; ако се допре някоя жена, която е напуснала мъжа си, тя ще се върне при него; ако се допре някоя майка, която загубила детето си, то ще се намери. Казвам: Ако на един професор не му върви, ако се допре до тази дреха, веднага ще му тръгне. Чудесна е дрехата, в която е бил облечен Христос. Тя е дрехата на Любовта. Затова ви проповядвам,

без дрехата на Любовта в света никакъв не можете да станете; без дрехата на Любовта никой народ не може да прогресира. Без Любов никакво споразумение между хората не може да стане. Единствената мощна сила в света, това е Любовта. Без Любовта нито човешкия ум, нито човешкото сърце, нито човешката душа могат. Тя ни повдига от сила в сила. Аз проповядвам за Любовта, която ще /ни/ направи силни. Щом станем силни, тогава ще дойде свободата, човек не може да бъде свободен, ако не обича, ако не е добър. Човек не може да бъде свободен, ако не е справедлив. Човек не може да бъде свободен, ако не е разумен. Човек не може да бъде свободен, ако не обича. Човек не може да бъде свободен, ако не люби. Любовта е единственото нещо, с което светът е създаден. Светът първоначално е създаден от Любов, от обич. Любовта създава материята, обичта го съградила, разумността управлява света. Справедливостта разпределя благата. Доброто е дело условия за живота. Ако ние не поставим тия добродетели в живота, на какво ще градим? – Та казвам: Сега ви говоря за един Господ, Който живее в нас. Той живее във вас, вие не го съзнавате и вие живеете в Него. Бог съзнава, че вие живеете в Него. Вие не съзнавате, че Той живее във вас. Вие живеете в Бога и Той ви дава свобода. Като съзнава Бог, че ние живеем в Него, Той ни дава свобода в себе си. Ние като се съзнаваме, че Той живее в нас, ние сме Го заробили. Ние страдаме, понеже сме Го заробили. Като не Му даваме свобода, заробваме и себе си. В Бога бъдещото човечество предстои да даде свобода на Господа. Да възкръсне Бог в нас. Той като възкръсне, всичко се разрешава. То е първото възкресение в света. Всеки човек, който даде свобода на Господа в ума, в сърцето и в тялото си, това е възкресение. Според мене, това е възкресение. Туй е свобода.

Казва там: „Блажени нищите духом, които дават свобода на Господа. Блажени кротките, които дават свобода на Господа.

Блажени, които гладуват и жадуват, и дават свобода на Господа. Блажени милостивите, които дават свобода на Господа. Блажени миротворците, които дават свобода на Господа. Те, синове Божий ще се нарекат.” Това са блаженствата. Нищ духом, дай свобода на Господа. Не ти върви, несретен си - дай свобода на Господа. Ще ходиш да ти врачуват. Тук на ръката са писани всичките глупости на човека. Хиромантията е наука, в която са описани всичките глупости и несрети на човека. На ръката има три линии, казват: Дай свобода на Господа в живота си/сочи линията на живота/. Дай свобода на Господа в сърцето си /сочи линията на сърцето/. Дай свобода на Господа в душата си /сочи белодробната линия/. Дай свобода на Господа в ума си /сочи умствената линия/. Това е хиромантия. Всяка хиромантия, която не проповядва това, е за заблуждение. Колко деца ще има, за кого ще се ожени, ще гледат. На колко ръце съм гледал, не съм намерил нито един, който се е оженил за един, по два, по три, по четири мъжа имат жените и все минават за девствени. Девствен човек считам, на който душата е чиста, на който умът е чист, на който сърцето е чисто. Не че до мен се допряла една жена. Ако до един голям извор няколко капки мътна вода влязат, то е нищо за него. Какво ще нахранят? Тази мътна вода не е цяло море. Един мъж опетнил една жена. То е заблуждение. Никой не може да опетни никого. Сам човек се опетнява, като мисли, че е опетнен. Аз казвам: Онзи, Който ме е създал, е чист и аз съм чист, служа на Него. Че отвън са ме каляли, нищо не значи. Калта е благословение отвън, отвътре е една болест. Калта отвън е богатство, а отвътре е сиромашия. Сега не искам да отлагате. Казвате: „Идеология е това, то не е за нашето време.” Не се лъжете. Ако едно ябълково дърво не дава ябълки, ще бъде отсечено. В нас е важно хубавите ябълки да дават хубави плодове. За нас е важно ние да сме чисти. Нашите мисли са плод в духовния свят. Нашите желания, нашите чувства са плод в духовния свят.

Нашите мисли са най-хубавите плодове, от които ангелите чакат да узреят и да се нахранят. Те се хранят с плодовете на нашия ум, те се хранят с плодовете на нашето сърце, които обработва, те се хранят и от плодовете на нашето тяло. Така седи въпросът. Казва: „Нахрани ни Бог с хляб ангелски.” Умът, който човек носи, той не е човешки, той е от един възвишен свят. Този ум му е даден да може да се подигне. Умът и сърцето, това са най-големите благословения, които Бог е дал. Сега само сърцето на човека е опетнено отвътре, отвън е чисто. Умът отвън е опетнен, отвътре е чист. Ако човешкият ум би се опетнил отвътре, много време щеше да мине да се спаси човечеството. Сега понеже само погрешката е в сърцето, затова иде великото избавление, което наричат възкресение. Когато човешкото сърце се очисти, Бог ще влезе да живее в него. Казва: „Сине мой, дай си сърцето.” В сърцето да влезе Бог да живее свободно. Той ще устрои нашите сърца, там ще бъде раят. Ще видим всичката красота, която ще се отрази, тогава умът ни ще се зарадва. Сега търсим рая. Раят е в сърцето. Казва: „Сине мой, дай си сърцето”, не казва: „Дай ми живота, дай ми тялото, дай ми ума”, но иска сърцето. Не може ли да пожертваме нашето сърце. Чудно е, ако един войник отива в България на бойното поле и жертва живота си, смешно е онези духовни хора да не искат да жертват сърцето си. В какво седи тяхното юначество? – Светските хора жертват всичко, ние не искаме сърцето си да жертваме. Днес милиони хора умират. Аз ги похвалявам. Тези, които умират, са пионери на бъдещата култура.

Сега, когато бях на Рила, нощно време чувах блеенето на овците, майките блеят и агнетата блеят. Някои ще кажат, че съм смахнат. Но моят слух е толкова остър, чувам на сто километра като блеят овците. Тогава в тия овци виждам човешки души, казват: „Помагайте, молим ви се, гладни сме, в заблуждение се намираме.” Викат тия души.

Идете и кажете на хората: „Бог ви е дал свобода на вас.” С двете ръце подписвам, и вие му дайте свобода във вашето сърце. Какво ви струва. Бог ви дал свобода, Слънцето грее, Месечината свети, растенията растат, това показва, че Бог дал свобода, за вас е дал. Всеки ден работи заради нас и ние при все това пазим сърцето си Той да не го завладее. Толкова говеда са живели на вашите сърца, защо да не живее Господ?

Отидохме на Рила. Една хижа направена и две коли тор извадихме – показва какъв е българинът. Онези, които бяха пет-шест души, не искаха да я очистят, казват: „Мирише, да седим на чист въздух.” Като дойде една градушка, до вечерта за два-три часа очистиха хижата, изкараха всичкия тор. Казвам: Да очистиме хижата, да дадете свобода на Господа. Като дойде градушката, ще я очистите за два часа. Думите ми ще се сбъднат с двете ръце го подписвам.

Сега аз не говоря за онова, което говорят духовете, аз говоря за онова, което Бог е създал, реалното, което виждате. Онова, което Господ го създал, вие го виждате. Онова, което духовете говорят, Той ще разправя за това. Господ казва: „Гледай на Слънцето!” – да пазиш ума си. Казва Господ: „Гледай на Луната!” – да пазим сърцето си. „Гледай на звездите!” – да имаш добри отношения към хората. „Гледай на облаците, да гледаш навсякъде, да направиш добро, да поливаш градините навсякъде!” Казвате: „Така му хрумнало.” Аз с хрумване на ума не се занимавам. То е забавление. Туй, за което ви говоря, то е работа. Вие, за да ви накарат да пеете една нова песен, трябва да се изкашляте. Аз ако река да ви пея една нова песен, може да ви пея, но не искам да ви плаша. Не сте готови.

Двама англичани се обзаложили, единият имал 40 булдога, най-лошите кучета, другият ходил в Индия, научил изкуството, казва: „Никое куче не може да ме ухапе.” Обзалагат се, както англичаните обичат да се обзалагат. Направил един кръг и седи

единият в кръга, другият пуснал кучетата. Те дойдат до кръга и не може да минат кръга. Като турил двата пръста и засвирил, запява една песен, тия кучета като дигнат опашките и бягат. Песен, която не може да плаши кучетата, не е истинска песен. Като запееш, да бягат кучетата, зверовете да станат като овци, то е песен. Като запееш, да се спрат ангелите да те слушат.

Та препоръчвам за всинца ви, сутрин като станете, да запееете. Оставете Господа свободен да живее във вашите сърца, да ги очисти, да ги преустрои тъй както Той разбира. Тази песен пейте: „Ние сме от новите хора, които сме отворили сърцата за Господа, Той да живее в нас и ние да възкръснем в Него.” – Туй да бъде новата песен. Амин!

„Благословен Господ Бог Наш.”

Учителят изпя следните думи, непосредствено след свършването на песента: „Ние ще бъдем добри Синове!”

Отче Наш.

Ще бъдем добри Синове и добри Дъщери!

37 беседа, държана на 5 юли 1942 г. неделя, 10 ч.
Изгрев – София.

На 21 и 28 юни – на Рила.

НОВО РАЖДАНЕ

Отче Наш. „Изгрява Слънцето.”

Ще прочета 3 глава от Евангелието на Йоана.

Прочете първите три стиха.

Раждането е за всичките хора. Раждането е, което дава прогрес на човечеството! Казва му Никодим: „Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди!” Има друго разбиране. По-старо от Слънцето на Земята няма; всяка сутрин, като изгрява Слънцето, не е ли старо Слънцето? Някой човек казва: „Какво е прераждането?” Като Слънцето. Всяка сутрин, като изгряваш, то е новото Слънце, като залязва то е старото Слънце. Нито като изгряваш си млад, нито като залязваш си стар. Тъй трябва да разбирате работите. /Прочете Учителят от 4 до 13 стих/. Раждането е една земна работа. Какво е да се роди човек изново? То е да изгрее изново. Какво значи да остарее? Да залезе някъде. /Прочете от 13 стих до края на главата/.

„Духът Божи.”

Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че не вярват в това, което е вложено в тях. Като умрат, мислят, че ще се свърши всичко. Една неразбрана работа. Нима Слънцето, като се скрие зад хоризонта, изчезва? Даже и смъртта, както се представя, не е такава. Представят много страшна смъртта. Смъртта има повод, за нея работи непослушанието. Когато хората не искат да изпълнят ония закони, които управляват битието, те си създават нещастия. Вземете един цигулар модерен, той изучава свойствата на своята цигулка. Всеки тон има известни позиции. Ако не знае къде да тури пръстите, не може да свири. Ние се възхищаваме от цигулари, които свирят. Ние се възхищаваме от художници, които

рисуват, ние се възхищаваме от един скулптор, който вае. Ние се възхищаваме от земеделеца, от какво ли не се възхищаваме? Аз казвам: По-голямо изкуство, да люби човек, няма в света. То е най-голямото изкуство. Няма по-голямо изкуство да знаеш да мислиш, няма по-голямо изкуство да знаеш да имаш свобода в себе си. Не обяснявайте свободата такава, каквата я няма в света; не обяснявайте живота такъв какъвто не е. Сега казват: „Кой е прав?” Който живее добре, е прав, който не живее добре, не е прав. Който мисли добре, е учен човек, който не мисли добре, не е учен. Учението с тапия не се взема. Той може да вземе 10 диплома. Учен човек е онзи, който е роден учен, проявява се; онзи, който не е роден, може да е дресиран учен, има дресирани хора, има дресирани маймуни, но маймуни са. Има учени плочи, които свирят от Бетовен, от Бах, но само едно парче повтарят. В тази плоча няма съзнание.

В света мощното, силното е човешката душа, която съзнава. Туй, което не умира, туй, което страда и се радва в страданието. Туй, което се радва и дава радост на другите, без да осиромашава. Казвате: „Как?” Едно езеро, което дава вода, осиромашава ли? То има притоци. Съвременните хора ги е страх като дават, да не осиромашеят. Който дава, забогатява, който не дава, осиромашава. Такъв е законът. То е в съзнанието. Няма по-хубаво нещо човек да съзнава в света. Ний всички страдаме, защото сме господари, искаме само да заповядваме. На кого ще заповядваме? Ако двама силни хора заповядват, ще дойдат в стълкновение. Единият иска да заповядва и другият иска да заповядва. Всички съвременни хора искат да заповядват. Най-първо двама млади, които се обичат преди да са встъпили в търговски отношения, те се обичат и уважават. Щом се оженят, искат да заповядват вкъщи и двамата са сериозни. Защо са сериозни? Защото искат да заповядват. В света силните заповядват, слабите трябва да се подчиняват.

На физическото поле, ако си силен, ще заповядваш, ако си слаб в умственото поле, жена ти ако е по-умна, тя ще заповядва. Ти искаш и по ум да ѝ заповядваш. Помнете: Слабият никога не може да заповядва, нищо повече. Който слугува, заповядва. Който заповядва, той се готви за слуга вече. Хората умират в света по единствената причина, че искат да заповядват. Хубаво, що не заповядват на смъртта. Като дойде смъртта да кажат: „Ти знаеш, че съм господар, аз ти заповядвам да си вървиш.” Човек, който иска да заповядва, нека опита своята сила на смъртта. Ако победи, той е господар; щом тя го побеждава, той ще се учи да слугува. Смъртта казва: „Щом вие умираете, вий сте слуги, вий не сте господари, вий нямате сила.” Казвате: „Да се поборим.” Повлече те смъртта, събори те на земята, казва: „Какво е твоето господаруване?” След това вий питате, къде е оня свят? Аз ще ви кажа. Как образувате вашия свят навън? Във вашия свят вий образувате един вътрешен свят. Оня свят е оня вътрешен свят, който вий мислите такъв. Туй, което вий виждате в Природата, ви радва. Виждате една микроскопическа страна. Вземете сега един микроскоп, който увеличава 10, сто хиляди пъти, с 10, сто милиона пъти. Знаете ли колко неща ще се открият? Казвате: „Аз виждам.” Какво виждаш? Ти не можеш да виждаш човешката мисъл, ти не можеш да виждаш човешките чувства, даже и човешките постъпки не виждате. Туй най-възвишеното, което ний имаме в света, то е нашата мисъл, която е отвлечена в Божествения свят. Това са като черешите, сливите, виждат се. Човешката мисъл е плътна, от нея ангелите похапват. Ти си като дърво, един ангел, като дойде, ще опита мисълта ти сладка ли е. Ако е малко горчива, оставя я. Тия дървета, които са изпратени на Земята, са от горчивите, не са хас дървета. Изпратени са тук да ги присаждат, да ги облагородяват и после ще ги пренесат в Божествената градина.

Вие може да кажете: „Това вярно ли е?” Питам: Туй, в което

вий вярвате, вярно ли е? Кои неща са верни? Аз считам в света три неща верни. Вярно е туй, което Любовта говори. Вярно е туй, което Мъдростта говори. Вярно е туй, което Истината говори. Другите неща не са верни. Любов, която говори, носи живот. Живот, който говори, носи радост. Животът сам по себе си трябва да носи радостта. Че животът носи нещастие, причините са съвсем други. На този живот не даваме подходяща храна, не го храним с Любов. Съвременният живот е хранен с отровна храна. Цялата кръв е покварена, и мислите, и сърцето, всичко е покварено. Аз гледам един религиозен човек говори за Бога. Бог, Който е Любов, и казва: „Ще бъде ли спасен?” Той проповядва на другите, че има Господ, не знае той дали ще бъде спасен или не. Ние мягаме, на онзи българин наречен Стоян, който бил при един свещеник. Свещеникът казва: „Стояне, Стояне, на оня свят като идем, ще скърцаме със зъби.” Той му казва: „Ти няма какво да се безпокоиш, твоите зъби са опаднали, моите са здрави.” Който има здрави зъби, може да скърца, на когото зъбите са опаднали, не може да скърца. Думите „скърцане със зъби” – трябва да се разберат. Един човек, който не живее добре, скърца със зъби. Зъбите са емблема на човешката Добродетел, затова имат бял цвят. Когато на хората падат зъбите, покварени са зъбите. За бъдеще по-хубави зъби трябва да се дадат. Вие имате дарби, които трябва да проявите. Един цигулар, който не свири, е престъпник. Един певец, който не пее, е престъпник. Един скулптор, който не вае, е престъпник. Всеки човек, който не работи в света върху своите дарби, е престъпник. Престъпник в добър смисъл го казвам. Българите имат обичай, когато детето ходи на четири крака и започва да се изправя, наричат го престъпулник. Майката ще омеси една пита, ще повика съседките, че детето е престъпило. За всяко престъпване правят пита. Трябва да се радваме, че сме престъпници. Радвай се, че излизаш от един затвор и влизаш в света на светлината.

Радвай се, че си паднал. Пак стани, господар си. Ако не можеш да станеш, там е лошото. Онова доброто във вас, което е вложено, то е важно. Няма по-хубаво нещо човек да живее. Животът е цяла песен. Цяла музикална пиеса. Човек, който може да свири, ангелите турят ухото да слушат, когато човек живее. Има много важен живот да се изучава. Много гами има, по много начини може да се живее човешкият живот. Някои казват: „Дотегна ни да живеем.” Вие още не сте живели, тепърва трябва да живеете. Досега сте вземали елементарните уроци на свиренето, от сега нататък ще трябва да свирите по-сложните песни, ще трябва да давате концерти. За Любовта ще израснете като плодове: круши, ябълки, на пазара ще ги продавате. Всеки, който вкуси от вашата Любов, ще оживее. Някои казват: „Говори ми за Любовта.” Аз не искам да ви говоря за една Любов на доброто. Казвам: Виж в твоята градина, в градината на твоя ум, в градината на твоето сърце, в градината на твоята душа, влез и виж плодовете узрели ли са. За мене Любовта е реално нещо. Тя е най-сладкият плод, тя е най-хубавата вода, която вий може да вкусите, тя е най-хубавият хляб, който вий може да ядете. Няма нещо в света, което е толкова красиво и така приятно, както Любовта.

Сега ще ви прочета нещо, една събрана мисъл. Туй са обяснения. Това, което ще ви чета, е събрана мисъл.

Учителят прочете: „Дом на блаженствата” – Слово, говорено на 3.VII.1042 година, петък, на Молитвения връх, на 7-те Рилски езера.

Чете:

„Роденият изново е човекът, който е роден от Любовта, очият от Мъдростта и възкръснал в Истината. Той е човекът, който сега излиза от Бога и иде в света, за да покаже силата Божия, за да покаже силата на доброто, силата на правдата, силата на разумността. Те са хората, които носят знамето на Любовта; това е

милосърдието. Те са хората, които носят светлината на Мъдростта; те са хората, които отварят очите на слепите, внасят свобода в Истината; те са хората, които носят живота на безсмъртието.

Прочие, съгради дома си от нишките на Любовта, изплети го от нишките на Мъдростта, украси го от нишките на Истината. Сложи тогава трапезата в дома си и покани на гости Любовта, покани на гости Мъдростта, покани на гости Истината. Стани, та им послужи, за да се научиш как да живееш. Престани да се тревожиш за малките неща, от които се създават скъпоценни камъни. Престани да се тревожи за мътната река, от която животът се наторява. Престани да се смущаваш от тъмнината, от която животът се ограничава. Тъмнина и светлина, това са приятели на Любовта. Знание и невежество, това са приятели на Мъдростта, робство и свобода, това са приятели на Истината. Тъмнината това е Старият завет, а пък светлината – това е Новият завет. Тъмнината това е нощ, вечерно време трябва да почиваш. Любовта е денят.

Роденият от плът е човекът на Стария завет, а роденият от Духа е новият човек, роден от Любовта.

Всеки човек, който се тревожи от хапливите мухи, не може да разбере света. А пък, който впряга хапливите мухи да орат земята, той е разбрал живота.

Създавай от хапливите мухи говеда, крави, коне, тури им самар, нека да работят, да помагат на живота. Не мисли какво ще стане с тях, каква е тяхната участ. Нека да работят. По-добре работа, отколкото хапане. По-добре ядене, отколкото ритане. По-добре говорене, отколкото злословене.

Накарай хапливите мухи да пеят. Накарай хапливите мухи да играят, както младите моми на хоро и както младите момци до тях. Нека хапливите мухи да станат ученици на добрите хора в света. Нека хапливите мухи да забравят своето минало недоволство и да се не гордеят, че карат големите волове да бягат по полето, защото

слабият, когато гони силния, става смешен. Когато слабият рита силния, краката му се изкълчват. Когато слабият прави спор със силния, той оглупява. Не се опитвай да победиш Всесилния. Не се опитвай да надхитриш разумния. Не се опитвай да ограничиш свободния, защото ще изгубиш това, което имаш.

Стани слуга на Любовта. Стани ученик на Мъдростта и стани придворник на Истината. По-добре Любов, отколкото омраза. По-добре знание, отколкото невежество. По-добре свобода, отколкото робство.

Безлюбието го създадоха хапливите мухи. Невежеството го създадоха хапливите мухи, и робството го създадоха хапливите мухи. Какво ти коства да се откажеш от една хаплива муха? Няма по-слаби същества от хапливите мухи. Какво те спъва да победиш една хаплива муха? Ти си помислил, че хапливата муха е най-силното същество в света. Това е твоето първо заблуждение, което носиш сега в света.

Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще почнат да играят на хоро. Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще почнат да пеят в хор наедно. Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще дигнат знамето на свободата и ще го разнесат в света.

Прочее, стани началник на хапливите мухи и поведи ги напред като знаменосец. Да пеят и да играят, и да кажат, че това е новият живот в света.

Благодарим Ти, Господи, за Любовта, която си изпратил в света.

Благодарим Ти, Господи, за Мъдростта, която си изпратил в света.

Благодарим Ти, Господи, за Истината, която си изпратил в света, за да ни въведеш в Своя дом на блаженство.

Радвайте се, че имате една душа, която ви прави съучастник в цялата Вселена.

Радвайте се, че имате един дух, който ви прави да воювате за Истината.

Радвайте се на вашия ум, който мисли за Любовта.

Радвайте се на вашето сърце, което възприема всичките Божии блага.

Добрата Молитва.

**38 беседа, държана на 12 юли 1942 г. неделя, 10 ч.
Петровден - Изгрев-София.**

ПЪТ НА ДОБРОТО – ПЪТ НА ЛЮБОВТА

Отче Наш. „Изгрява Слънцето.”

Ще прочета 44 стих от 5-та глава на Матей: „Но аз ви казвам: Любете враговете си, благославяйте тия, които ви кълнат, правете добро на тези, които ви ненавиждат, и молете се за тия, които ви правят пакост и ви гонят.”
„Духът Божи.”

Земният живот се отличава със своето разнообразие, със своите форми и противоречия. Онези, които не са изучавали живота, намират много големи противоречия. Постоянно казват: „Това защо е, онова защо е?” Търсят причините. То няма никаква причина. Всичко в света си върви в ред и порядък. Човек не знае как да постъпи. Ще ви приведа един пример: Майката изпраща сина си в странство, в старо време било и му казва: „Синко, две неща ще спазваш: като срещнеш умряло, ще започнеш да се кръстиш, да се молиш. Ако срещнеш сватба, да играеш с тях.” Излязъл синът, но най-първо не срещнал умряло, но сватба. Започнал да се кръсти, понеже майка му казала първо да се кръсти. Сватбарите го набили и му казали: „На сватба не се кръсти. На сватба ще играеш.” Били го, че направил грешка. Срещнал умряло и започнал да играе. Казали му: „Ти като срещнеш умряло, ще се кръстиш”, и пак го набили. Връща /се/ при майка си и казва: „Мамо, биха ме и на отиване, и на връщане ме биха.” Казва: „Не си изпълнил както трябва.”

Ние сме от тия, които на сватбата се кръстим, а при умрялото играем. Сега ще заменя играта и кръстенето. Този, умрелия човек, трябва да го съживиш. На сватбата ще играеш. Там е весела работа. И младата невеста е здрава, и зетят е здрав, и сватбарите

са здрави. Няма какво да мислиш много. Казвам: На сватба не се мисли, човек е весел и ще играе. Кога мисли? Когато е сериозен, когато има да дава, когато е болен - тогава ще мислиш. Здрав си, какво ще мислиш? Ще благодариш на Бога за здравето.

Аз ви говоря като на ученици. Аз ви виждам, че сте способни ученици. Не доста способни, но способни. Не ви казвам, че сте способни, но само способни, защото за мене способен е повече от много способен. Даровити хора сте. Сега като ви казвам, че сте даровити, някой може да каже дали е тъй или не. Според мен нещата стават ясни само когато се опитат. Аз ви казвам, че съм добър цигулар, като ви казвам, че съм добър цигулар, доказвам ли го? Всичко свиря. Няма песен, която да не свиря. Какво ще научите вие от моето свирене, ако не ме слушате. Казвате: „Голям цигулар е!” Но не си го слушал да свири човекът. Аз не съм свирил. Казвам: И свиря най-мъчните работи, защото нямам време за мъчните работи, разполагам само с 5-10 минути, за 5-10 минути изсвирвам някое парче. Та казвам: При сегашните условия ние казваме: „Защо трябва да обичаме този човек?” Аз ви питам: Защо трябва да пиеш вода? Защо трябва да ядеш хляб? – то е все същият въпрос. „Защо трябва да обичам?” На същото основание трябва да го обичаш, защото Бог го е направил да го обичаш. Разбираш ли това? Ти трябва да го обичаш, понеже той е хубава написана книга, ако четеш, човек ще станеш, ако не четеш, говедо ще станеш. Сега вие ще кажете: „Говедо ще стана.” Всеки човек, който не се учи, рога му изникват; който се учи, рогата му падат. Ще кажете: „Как тъй!” Градината, която не се обработва, трева израства в нея – това са рогата в градината. Градина, която се обработва – всичките рога изчезват. „Говедо ще станеш”, значи ако не обработваш градината си, рога ще изникнат навсякъде. Бобът, картофите и другите зарзавати няма да имат условия.

Сега Земята е едно училище. Аз постъпвам съобразно с туй

училище. Искам да ви говоря за философия, не какво аз мисля, не какви вътрешни схващания имам, как разбирам живота, то е частно мое разбиране, но има едно общо разбиране в света, което всички хора еднакво разбират. Горчивото за всички е горчиво. Сладкото за всички е сладко. Животът за всички хора е живот и смъртта за всичките хора е смърт. И комарът умира, и човекът умира по същия начин. Умира по същия начин, но степента на разбирането е различна. Комарът в смъртта разбира едно, човек разбира друго. Вие още не сте умирали, сега за смъртта нямате понятие. Някои мислят, че ако умрат, ще изчезнат. Аз не зная какво разбирате, че ще изчезнете. Думата ще изчезне, за мен е ясна. Когато синът изчезне от къщи, той е в затвора; когато стане видим, той се връща от затвора. Умиращ, то е затвор. Смъртта е най-голямото ограничение, което съществува в Природата. Само хората са подложени на смърт, на това ограничение. Тя е за тяхно благо. Ангелите и другите напреднали същества не са подложени на туй ограничение. Един ако направи една погрешка, много мъчно се изправя неговата погрешка. Един човек, ако направи една погрешка, лесно се изправя погрешката му понеже умира. Ще благодарим, че умираме, понеже погрешките, които правим, лесно се поправят. Смъртта има своята добра страна. Ние сме в областта на смъртта, за да се поправят погрешките. Радвайте се, че умираме. По някой път е приятно човек да умре за пианството. Пил по кило и половина ракийца, не е ли хубаво да умре за тази ракийца? Убивал си хора, рязал си на хиляди кокошки главите, един касапин си бил, не е ли хубаво да умреш, да напуснеш този касапльк?

Сега искам да ви представя туй, което е реално в живота, понеже всички искате да растете, да бъдете щастливи. Щастието се обосновава на един вътрешен закон. За пример, вземете един пианист, на който бъдещето зависи от пианото. Той трябва да

изучава тия клавиши, трябва да изучава най-хубавите модерни методи за свирене на пианото с двете ръце, да прекръстосва лявата и дясната ръка, да разбира много добре законите на секундите, на терците, квартите, квинтите, септимите, октавите, ноните и деканоните и т.н. Един цигулар, на който бъдещето зависи от цигулката, той трябва да разбира инструмента си. Една ръчка от 30 см. на някой цигулар му трябва, за да изучи тази ръчка. На тия тридесет сантиметра са поставени най-хубавите тонове. Един цигулар се слави с ръчката на цигулката, че знае точна къде да тури пръстите. Няма определени позиции. Девет позиции има, по някой път трябва да свири на двойни, тройни акорди. Някой път и четирите струни взема. Голямо изкуство е. Сега да се върнем. За човешкото сърце говорят. Знаете ли колко сложно е човешкото сърце? Знаете ли колко сложен е човешкият ум и човешката душа? Казвате: „Душата какво нещо е?“ Казвам: Че умът има свой орган – мозъка. Ние още не сме изучили органа на нашия ум. Мозъкът какво съдържа в себе си? Не сме изучили и нашето сърце. Някой път страдаш, защо страдаш? Понеже вземаш неверен тон. Страданието показва дисонанс в живота. Животът е музикално парче, целият човешки живот е голяма пиеса, която тепърва цялото човечество трябва да изучава. Музикално творение е той. Причината, че ние страдаме е, че не сме музикални. Не знаем как да пеем. Като говорите, като живеете, много груби гласове имате. Колкото по-благородни и разумни са съществата, гласът им става деликатен. Ако ти искаш да ти върви в света, най-първо трябва да обърнеш внимание върху гласа си. То е цяло изкуство. Не може да се научиш да говориш правилно, ако ти в душата си не си приел Любовта като метод на възпитание и тя да даде съдържание на твоята реч. Ако ти не си разумен, не може да дадеш красота на речта. Речта трябва да има съдържание и красота. Това са две неща нужни на човешката реч. Има хора, които за една дума биха дали

20 000. Те чакат да им кажеш една дума. Казвате: „Че как така?“ Аз ще ви приведа пример. В миналото един богат княз търсил да се жени. Среща една, тя му говори, среща друга, тя казва: „Всичко, каквото имам, ти го давам. И сърцето си го давам на тебе.“ Че Бог един ден ще дойде и като ти каже две думи, да ги разбереш и да си дадеш сърцето. Вий искате да срещнете Господа. Той ще ви каже две любовни думи. Ако тази мома, като каза две думи на момъка, той ѝ даде всичкото богатство и сърцето си, какво показва това? Доверие има, среща едно същество, което няма да злоупотреби с него. Тази мома, тя ще го издигне. Коя е тази мома? Аз говоря малко по-другояче. Тя е човешката душа, която трябва да срещнем, тя е, която издига човешкия ум. Трябва да срещнем онази разумната човешка душа, която е излязла от Бога и тя като ни погледне, като ни каже само две думи, ще ѝ кажем: „Моето сърце принадлежи на тебе!“ Тогава какво ще чуеш, какво ще ти каже твоята възлюбена? – „И моят ум принадлежи на тебе.“ Двамата ще се съединят, ще станат едно, в едно тяло, и в едно сърце, и Бог ще живее в тях. Това е дълбокият смисъл в живота, към който се стремим. Хиляди и милиони опити са правени. Страдания, страдания, докато се научим да пеем. Срещаш одного – не знае да пее, срещаш друг – нищо не ти дава, срещаш трети – нищо не ти дава. Той не дава и ти не даваш. Питам, единият като не дава и другият като не дава, какво ще правите?

Светът сега Бог го е създал и е вложил всичко в него, направил този свят заради нас. Ние, хората, не сме разбрали този закон. Ангелите го разбраха. И лошите, и добрите ангели служат на Бога. Не мислете, че те не признават Бога. Те Го признават и благодарят за туй. Само ний, хората, половината Го признаваме, половината Го отричаме. Казват: „Няма Господ.“ Смешна работа е, когато казват, че няма Господ. Ето аз какво разбирам, когато казват, че няма Господ: Аз съм още толкоз невежа и толкоз голям простак,

че Господ още дълго време няма да ме срещне. Такъв простак и будала като мене няма да Го срещне. В мене няма желание да уча. Туй значи „няма Господ”. Учителят, който ще ме учи, няма го, понеже аз не съм годен. Не че Той не съществува, аз не съм годен да възприема Неговото знание. Щом стана готов, Той на момента ще се яви. Казвам: Зависи от нашето сегашно разположение, от стремежа на нашата душа. Душата трябва да се събуди. След като се събуди душата ви, пак остава във вас едно колебание. Вие мислите, че вашият учител може да ви го вземат. В старите времена боговете ги крадяха. Всеки има там един идол, на който се кланял. Дойде някой, задигне идола, може да го търсиш.

Имаме един пример от Стария завет, когато се връщаше Яков от своето странстване с двете си жени Рахил и Лия. Откраднаха боговете на баща им и той тогава тръгна да ги търси. Казва: „Боговете сте ми взели.” Казват: „Виж къде ще ги намериш.” Рахил ги беше взела и ги беше скрила под самара на коня, на който седеше, и казва на баща си: „Татко, ще ме извиниш, имам обикновеното на жените.” Тя скрила боговете, баща ѝ ги търси. Те са скрити под нея. На боговете седи. Тогава Яков, като не ги намери баща ѝ, каза: „Как като разбойник ли ме гониш, где са твоите богове?” Твоите богове са при тебе. Пък те са скрити.

Често ние имаме богове, скрити отдолу под обикновеното на жените. Какво ще ни допринесат нашите идоли кажете ми? Имаме някоя слабост, крием я. Нас ни е страх да знаят хората нашите слабости. Чудна работа, няма скрито покрито. Един певец, който иска да пее на хората, никога не знае къде е скрил своята слабост в пеенето. Как ще скриеш, че някои високи тонове не може да ги вземеш правилно. Най-обикновените слушатели ще разберат. Изисква се от нас едно изкуство. Ще излезеш, ще кажеш: „Аз ви давам най-хубавото, което имам.” Един певец като излиза да пее, той трябва най-първо сам да знае и сам да се любува на себе си.

Аз считам един певец добър, като се качи на сцената. Да пее на публиката, която не е разположена, като запее, всичките изведнъж да имат хубаво разположение. Той е добър певец. Първото положение е всички да добият разположение, всички лоши мисли да изчезнат. Второто положение е всички да вземат участие в пеенето, да се яви в тях желание да пеят, да се отвори сърцето им да пеят, като слушаш певеца, да го придружаваш, не само да го слушаш, но и вътрешно да пееш. Аз като слушам някой певец да пее, и аз пея вътрешно, и аз пея, помагам му. Някой човек иска да изяви своята Любов, ако вий не вземете участие – Любовта не е изявена. Любовта е най-хубавото пеене, което съществува в света. Тя е магическо нещо. Като чуеш тона, всичко се преобразява. Тя като дойде в света, всичко израства. Любовта като дойде растенията растат, плодните дървета плод дават, децата добре учат, в семейството навсякъде където влиза Любовта, внася хармония. Болните оздравяват.

Та казвам: Нека да имаме ясна представа за Любовта. Любовта примирява всичките противоречия, които съществуват вътре в нас. Не трябва да търсиш причината, да се прояви светът отвън. Казвате: „Светът трябва да стане добър.” Не, ние трябва да влезем във връзка да се учим от Невидимия свят да пеем. Казвате: „Дали човек заслужава да го обичат?” Най-големият престъпник заслужава да го обичате. Писанието казва: „Бог толкоз възлюби света, щото даде Своя единороден син да не погине всякой, който вярва в Него, но да има живот вечен.” Ако Бог е възлюбил света, тия престъпления, които ги туряме в света, те не фигурират в Божия ум. В Божия ум фигурира само едно престъпление, което хората имат. То е непослушанието. Ето в какво седи. Един беден човек е турен на пътя да показва на хората, че пред тях има изкопна яма. Казва: „Господине, не минавайте оттук.” От там минава един богаташ и бедният му казва: „Моля господине, не минавайте оттук. Оттук не се минава.” – „То не е твоя работа.”

Минава богатият и пада в ямата. Започва да вика от ямата. Отива бедният и казва: „Ти знаеш ли кой съм?” – „Че кой си?” – „Аз съм оня, който ти казах да не минаваш оттук.” – „Моля, дай едно въже и ме извади оттук, ще те слушам.” Трябва да дойде послушанието, ще слуша този човек. Този просяк, който мислиш, че е такъв, той е, който ще спусне въжето, ще се хванеш за него и ще излезеш. Като ти каже: „Братко, не минавай, оттук” – не минавай. Не минавай по онзи път, дето Любовта не минава, нищо повече. Там са опасните и най-големите трапища, най-големите кладенци са там. Не минавайте по пътя на безлюбието. То е човешкото страдание. Вървете по пътя на Любовта. Или казано на наш език, ходете по пътя, дето може да ви обичат хората. Ако вий минавате в някоя гора, дето има големи змии, зверове, лъвовe, тигри, леопарди, крокодили, питам какво ви очаква вас? Очаква ви голямо страдание. Защо ще минавате по този път, ако искате да минете, трябва да бъдете много учен човек. Трябва да имате само един метод за ходенето. Вие трябва да минете с аероплан. Може да минете, но с аероплан. Може да минете с някой автомобил. Сега през пустинята минават с автомобил, наблюдават живота на лъвовете и на другите животни. Един американец го поставили в един кафез, затворили го вътре и го турили, дето има змии и други зверове. Той седи вътре, заобикалят го леопарди и змии, той ги наблюдава, но е в безопасност, изучава ги и те го наблюдават, но той е запазен.

Казва: „Вярвай в Бога.” То е мъчна работа. В музиката има 7 начина, по които ти човек може да станеш. Не ти върви в света. В най-лошите условия си, ще се научиш да вземеш „до”. Щом се научиш да вземеш „до” правилно – всичко ще тръгне. Мъчнотиите ще изчезнат. Не ти върви на пътешествия, имаш големи спънки, ще се научиш да вземеш „ре”, нищо повече. Всичките ти трудности ще изчезнат, всичко ще тръгне наред. Сега вий ще ме

запитате: „Така ли магически действа музиката?“ Музиката има магическата сила на царя. Царят каквото каже, става. Като тури подписа си, всичко се изпълнява. Като даде заповед и тя става. Ако вий разбирате музиката тъй, както трябва, всичко може да постигнете. Тя е музиката. Тебе с някой човек не ти върви, не може да се спогаждаш. Ще вземеш „ми“ по всичките правила. Туй „ми“ да е добро, да е справедливо и да е разумно. Или другояче казано: да е красив тонът, силен, ясен. Да съдържа повече мощ този тон. Тебе те гони сиромашия, ще се научиш да вземаш „фа“. Искаш в света дипломат да станеш, министър да станеш – ще се научиш да вземаш „ла“. Хайде не светия, гений да станеш. Най-после искаш да идеш при Бога, ще се научиш да вземаш „си“. Знаете колко лесно е? Като изпееш гамата, всичките мъчнотии ще изчезнат, при Господа ще идеш. Сега ще се пънкаш, в църква ще ходиш да се кръстиш, икони имаш – не върви. Евангелие четеш, не върви. Проповедници слушаш, не върви. Добри хора са тези, които проповядват само това, което знаят. Казвате: „Ние знаем да пеем гамата.“ Някой музикант пее, но е болен. Аз не вярвам в неговата музика. Някой музикант е сиромаш. Аз не вярвам в неговата музика, някой пее, но е невежа, аз не вярвам в неговата музика. Един музикант е гений. Най-простият музикант е гений от I-ва степен, нищо повече. Говорят за музикалните плочи. Аз говоря за същността на нещата. Няма да се учиш от музикалните плочи, но ще се учиш от гениалния музикант, който е изпратен от Бога. Някой е поет. Аз не вярвам в поет, който не знае да пее. Някой е философ, аз не вярвам във философ, който не знае да пее. Ето аз какво разбирам. Аз не искам да туря философията по-горе, аз искам да разглеждам нещата тъй, както са. За мене музиката е брашното, от което трябва да се създадат всичките форми. За хляб, за баница, за баклави брашно трябва. Трябва да знаеш как да го направиш. Има брашно, всичко има. Няма брашно, няма ядене.

Казвам: Бог ни е дал музиката в нас. Тя е крайният предел, тя е границата на нашия умствен свят. Музикалното чувство се намира от двете страни на челото, по ръбовете на челото. Казвам: Всеки ще постави музикален венец, че всеки като стане да изпее една песен. Вий станете сутрин, какво правите. Ще пеете „до”, после ще пеете „ре”, „ми”, „фа”, „сол” и т.н. След туй ще пеете секунди, терци. Терца аз наричам един интервал с един потенциал. Да кажем имате „до” и „ми”. „Ре” е потенциалът. Те съществуват на този интервал. „До” и „ми” като се вземат, черпят своята сила от „ре”. Имате една кварта - „до – фа”, имате два потенциала - „ре-ми”. Те са капитал. В една терца имате един потенциал, то е слънчев интервал. Ако имате една кварта, квартата не е тъй силна както терцата. Малко по-земна, по-груба е. Ако искате мекота - в една терца. Ако искате сила – в една кварта. Сега вий казвате: „Няма ли някой по-лесен път, да се не оплетем?” Има лесни пътища. Аз да ви кажа: Много лесен път има. Има пътища на дините, има пътища на дъбовете.

Отива един американец да учи философия при един германски професор. Казва му: „Господин професор, ние американците не обичаме дълго да се учим, няма ли някой курс за 5-6 месеца?” – „Има. Когато Господ иска да направи една диня, взема му 6 месеца. Когато иска да направи един дъб – взема му 100 години.” Туй, което лесно става – диня е. Това, което мъчно става – дъб е. За един добродетелен живот се изисква дълго време. Природата има изобилно време. Ние искаме някой път да съкратим времето, силата не е там. Изобилно е времето. Затова за предпочитане е да употребим повече време. Природата харчи повече време. Икономисва сила. Силата мъчно се придобива. Време изобилно има. Силата, с която разполагаме в дадено време, е ограничена. Ние искаме в кратко време много да постигнем. Ний сме вече на един опасен път. Ако натегнеш една жица повече, отколкото трябва, ще

се скъса. Някой път за предпочитане е половин тон по-малко, не е толкоз в натягане. Защото ако пеете сопран или бас, тоновете се различават. Сопранът има ясен тон. Ако искате един тон със съдържание и мекота, то е басът. В баса има едно отражение. На Земята онези, които искат да пеят меко, трябва да пеят бас, това казвам според теорията. На Земята басисти са жените, а мъжете са сопрани. Да се не заблуждаваме. Тоновите на сърцето се изявяват чрез баса. Тоновите на човешката мисъл се изявяват чрез сопрана. Тогава трябва да стане едно преплитане на тоновете на човешката мисъл с тоновете на човешкото сърце. И тогава се образува така наречената хармония вътре. Първото нещо, човек да съгласува неговата песен, каквото пее неговият ум, да пее и неговото сърце. Ако вий се събудите сутрин и не чувствате песен в себе си и не чувствате песен във вашия ум, вашето положение не е нормално. За да бъде нормално, вие трябва да чувате тази вътрешна хармония. Отглас трябва да бъде цялото битие. Движението на нашата Земя, движението на Слънцето, на всичките планети, и движението на всичките слънца. Онези, които имат развит слух, чуват Божествената хармония. Божествената хармония показва, че всичко е в ред и порядък. Щом една планета се разгласи, по тона се познава. Слизат да я поправят. Най-малките погрешки, които стават на Земята, музикалните същества слизат да ги поправят. Понеже ако не поправят малките погрешки, може да се образува някоя голяма катастрофа. Казвам: Законът на безлюбие в света внася най-голямото нещастие на хората. Аз не ви говоря за неща, които са невъзможни. Какво ви коства вас да дишате? Нали няма по-лесно нещо от дишането в света. Има ли нещо по-лесно от гледането. Какво ти коства да гледаш? Какво ти коства да слушаш? Какво ти коства да вкусиш хубавите работи? Какво ти коства да кажеш една хубава дума? Понеже в този въздух, който приемаш, какво ти коства на този нечист въздух като излиза да вложиш

една хубава Божествена мисъл? Какво ти коства да кажеш: „Аз съм готов да ти служа!!” Като кажеш – да го направиш. По някой път трябва да реагират върху нас, за да ни принудят със закон за заплашване. Казват, като умреш, в ада ще идеш. Всички тия неща хората говорят, без да ги знаят. Никой не е ходил в онзи свят. Данте описал ада – Данте не е ходил в ада. Милтон пише за рая и Милтон не е ходил в рая. Ако англичаните биха ходили в рая щяха да образуват.....Сегашните хора говорят за Господа. Този Господ, който създаде Слънцето, този Господ, който създаде растенията, хората, тури този музикален закон. Ние него трябва да намерим. Този Господ всички растения и животни Го слушат.

Аз ще ви приведа два примера. Във времето на гръцко-българската война, като са се оттегляли българите, един българин останал в гръцка територия. Той се скрил в една пещера и три дена седял гладен. Той бил от Казанлък – учител, с висше образование. Говорил философски, но в Господа не вярвал. Като седял три дни гладен, казал: „Господи, майка ми разправяше заради Тебе. Обезверих се, умирам от гладен. Ако ти съществуващ, ако отговаряш на молитвите по какъвто и да е начин, по който Ти можеш, избави ме, аз ти обещавам, че като ме избавиш, ще ида и ще говоря на хората за Тебе.” Седи така, размишлява, гледа една костена жаба иде, носи половин хляб, влече го, донася го до него. Остава хляба и се връща назад. Наял се, добива сила, минава гръцката линия, иде в България. Събира учениците и им казва: „Аз ще се изповядам. Мене учените хора не можаха да ме убедят за Господа, костената жаба ме убеди, че има Господ.” Но трябва да има един канал, светлина трябва да има, един път, по който да дойдат лъчите. Любовта трябва да има един път, по който трябва да дойде. Любовта върви по пътя в света. Този закон е законът на доброто. Той е пътят на Любовта. Ако ти не си добър, Любовта при тебе не може да се яви в тази форма, в която искаш. Той е

пътят на доброто. Ако ти не си готов да проявиш една щедрост, ако имаш последното петаче и не си готов да се разделиш с него, Любовта не те посещава. Любовта всякога обича хора, които могат да се разделят с всичко, което имат външно. Да няма нещо, за което да можеш да кажеш: „Това не мога да го дам.” Казвате: „Защо е така?” Бог е в света, който е дал всичко, Бог ти е дал една душа, която излязла от Него. Ако имал доверие да ти даде тази душа, не мисли, че иска да ти вземе душата. Душите живеят с Бога заедно. Душата, която Бог ти дал, няма да я вземе, тази душа ще я благослови. Не мисли, че твоята душа Господ ще я вземе; не мисли, че сърцето Господ ще го вземе. Като ти вземе сърцето, Той няма да го вземе за себе си. Той ще го вземе да пречисти това сърце. На това сърце ще тури отличен ум, ще тури душа, ще послужи и ще влезе да живее в душата и в сърцето. Ти ще почувстваш, какво нещо е благият живот. Тогава ще се изпълнят думите: „Като помислиш нещо, то ще стане.” Някои от вас искате да бъдете певци. Без Любов певци не можете да бъдете. Има много методи за пеенето. Вий искате да учите без Любов. Не се учи без Любов. Сега вие казвате: „Да имам това и онова.”

Ако в съвременна Европа се намериха 10 души хора, които да обичат Господа тъй с всичкото си сърце, като кажат войната да спре, ще спре. Няма 10 души. Трина души има. В Индия има един Ганди, който поддържа: „Не противи се злomu.” Другите где са? Още двама има, 10 души трябва да има. Казвам ви, че единият е в Индия. Преди две хиляди години се яви един човек, който положи душата си, показва какво нещо е Любовта Божия. Един човек се яви, който взе всичките дългове на хората, изплати ги, показва новия път на хората. Казва: „Обърнете се към Бога, понеже ако не се обърнете, за бъдеще ще ви дойде голямо изпитание, такова, каквото никога не сте виждали. Аз ида отгоре да ви предупредя. Обърнете се към Любовта, тя може да ви избави.” Ние живеем в

един свят на привидна Любов. Това не е Любов. Хората, които се бият, нямат Любов. Двама братя, които се хващат за космите, за имане, това не е Любов, това е неразбиране. В този егоизъм всеки от тях иска да вземе повече.

Та казвам: И вие вътре сте раздвоени. Като срещнете някого, казвате: „Той не е правоверен, той не вярва в Бога.” И аз понякога минавам за голям еретик, не съм правоверен. Аз бих се радвал аз да бъда еретик, а всички в света да живеят в Любовта. Да видя да не се убиват. Тия хора още се избиват в света. Каква Любов, каква човещина, каква култура има? Да говорим Истината. Германците толкоз убили, русите толкоз убили, англичаните толкоз убили. Сега може, то е тяхно схващане, то е тяхно разбиране. Колко кокошки, колко волове изколват в България, няма закон да ги защити, трябва да станат жертва воловете, трябва да станат жертва кокошките. Тяхното месо употребява ли се за ядене? Поне нека да ги консервират, да не отиват напразно. Защо ще ги избиват тия хора? То е вълча култура. 20-30 овци ще ги издави, тия овци се вмирисват. Ако има нужда от човешко месо, избият хората, да ги вземат. Това е култура на миналото. То не е сегашно разбиране. Всички тия хора, които ръководят, усещат това и страдат. Няма пълководец, няма държавник, който да не чувства скръб в себе си. Има нещо, което ги мъчи. Един българин, който убил 10 души хора, казва: „Отсега нататък се заклевам, прекъсвам с убийството.”

Да се повърнем. Тия работи, които сега хората ги правят, Бог ще ги поправи. Аз гледам по-оптимистично. Всичките тия хора, които сега умират на бойното поле, отиват при Господа. Той ги поглежда и казва: „Защо умряхте преждевременно?” – „Изпратиха ни тук.” Той ще им създаде нови тела и ще им каже: „Идете на Земята да работите с Любов. Отсега нататък да не убивате никого!” То е закон. Бог никого не убива. Ние не трябва да се радваме, че хората умират. Ние трябва да се радваме, че хората живеят. Ние не трябва

да се радваме, че хората са нещастни, сиромаси, прокажени. Нас ни радва животът, всичките хора да се радостни, очите им да са здрави, ушите им да са здрави, тялото им да е здраво, умът им да е здрав, всички да се радват. Какво трябва да проповядваме? Всички здрави трябва да бъдем. Всички чисти сърца трябва да имаме. Чисти умове трябва да имаме. Често разсъждаваме и казваме: „Лоши хора сме.” Аз разглеждам този въпрос и казвам: Много добри хора сме, не сме лоши хора. Много хатърджии сме. Дойде един приятел, каже: „Хайде за мое здраве една чаша”, дойде друг, пак една чаша. Десет души дойдат, пиеш за здравето, напиеш се, все за хатър. Днес за хатър, утре за хатър. Може да пиете за хатър, но единственото вино, което за хатър може да прием, то е водата. Другото вино за хатър не се пие. Дойде някой кажеш: „Дайте ми една чаша за здраве.” Ще пиеш няколко глътки.

Сега вие си въобразявате, че за бъдеще ще дойде един порядък, ще дойде Царството Божие на Земята. Това е въображение на вашия ум. То е въображението на младата мома, която излиза из бащиния си дом, мисли, като излезе, ще има къща, деца, нейният възлюбен ще бъде добър с нея, ще седи на мекичко столче, с автомобил, слугини ще има. То са въображения. Мисли като княгиня ще живее. Като се ожени, впрегнат я, ръцете задебелят, прави дрехи, каква ли не работа. Казва: „Какво мислех, какво излезе.” Право е мислила. Така е по закона на Любовта. Тази мома много хубаво е мислила. И момъкът много хубаво е мислил, така е по закона на Любовта, но понеже хванали кривия път, кривият път е причината. Не че е заблуждение. Те не са хванали онзи истински път на Любовта. Така е в Любовта.

Ние по някой път имаме характера на Якова, един от отците на еврейския народ. Бащата на Якова мислеше да благослови големия син, майката обичаше Якова. Според закона на евреите първият син вземаше благословието, по-малкият никакво

благословение не вземаше. На бащата понеже отслабна зрението, не виждаше, казва на големия син: „Синко, ще идеш да убиеш лов, да ми приготвиш, за да те благословя.” Майката, понеже обичаше Якова, той беше възлюбен на нея, казва: „Аз тебе ще те пратя ти да вземеш благословието.” Казва той: „Може баща ми да ме познае, че тогава ще навлека неговото проклятие.” – „Не бой се, аз ще уредя тази работа.” Пригответи тя храна и той я занесе на баща си, да му поиска благословието. Бащата казва: „Гласът ти е Яковов, но отвън си като Исава. Ще те благословя.” И го благослови. Ето след време иде Исав. Яков трябваше да странства.

Исав според мене представя Стария завет, Яков – Новия завет. Благословието Яков го взе по изкуствен начин. Това показва, че християнството в първата фаза няма да бъде прието, както трябва. Минаха две хиляди години на разни изпитания. Яков трябваше да носи последствията. Той, който взе с лъжа благословието, отиде при Лавана. Още по пътя видя Рахил, влюби се в нея. Казва: „Хареса ми се.” Бащата казва: „У нас има закон, седем години ще ми служиш заради нея. Тогава ще ти я дам.” След като слугува седем години, даде му по-старата дъщеря Лия. Тя е Старият завет, закона му даде. Казва: „Защо ме излъга? Слугувах ти за Рахил.” – „У нас такъв е обичаят, че младата не се дава преди старата. Ще слугуваш още седем години заради нея.” Рахил е Новият завет. Яков взе Стария и Новия завет, събра ги заедно. От Стария завет имаше 10 сина, от Новия завет – двама: Йосиф и Венеамин. Старият завет е плодороден в раждането на мъжки. Новият завет – само двама. Тогава трябваше да се върне назад Яков, да се примири с брата си. Законът трябваше да дойде – на примирението. Езичниците - християни и езичниците – евреи трябваше да се примирят. Исав – това е Старият завет, Яков – е Новият, но трябваше той да поправи погрешката. Той взе благословието с измама. Като се върна, смири се, коленичи пред брата си и се смири. И ние трябва като

Якова, които сме слугували за две жени 14 години, за Стария и за Новия завет, трябва да се върнем и да се примирим. Яков, като се връщаше при брат си Исава да се примири, яви се един ангел през нощта и се бори с Якова. Преподаде му урок, казва: „Ти трябва да се примириш с брат си. Трябва да живееш с брат си по Любов. Никаква лъжа не трябва! Да бъдеш справедлив!” После казва: „Аз няма да те пусна, докато не ми помогнеш да приложат туй, което искам в живота си.” Тогава ангелът го бутна по хълбока и Яков охромее. Оттам насетне евреите станаха много страхливи. Като ги бутна Господ по хълбока, дойде страхът. И досега евреите са почти най-страхливият народ. За материални работи са страхливи, там треперят. Страхът е едно чувство в света, всичките хора го имат. То иде от неизпълнението на Божия закон, или от напукането на закона на Любовта се явява страхът. Когато Любовта е отвън, се ражда страхът вътре; когато Любовта е отвътре, страхът е отвън. Тогава е истинското положение.

Казвам: Ние трябва да се върнем като Якова да възприемем Любовта в света. Мнозина имат изпитания, умират и отиват в другия свят. Дали има Господ или не, не знаят. Молят се. Човек трябва да има една опитност с Господа. Аз ще ви приведа един пример: Нали когато ви обичат, като ви приемат, запалват много свещи вкъщи, къщата е наредена, приемат ви с Любов. Когато не ви приемат с Любов, никакво осветление няма, къщата е затъмнена. Щом къщата е затъмнена, значи не сте познали Господа. Ако познаем Господа, всичките свещи в нашия ум ще се запалят. Когато познаем Господа, всичките свещи в нашето сърце ще се запалят. Когато познаем Господа, всичко в нашия ум ще оживее, ние ще се зарадваме. Туй показва, че нас ни приемат на гости. Не мислите, че вий сте собственици на вашите глави, на вашите тела. Вашите глави други ги управляват. Господ е, Който управлява главите ви. Досега човешката глава е под ръководството на Бога.

Че сърцето е нечисто, показва, че не се управлява от Господа. Мозъците на Господа са под управлението на Господа. Само човек е в състояние да измени човешкото естество. Когато ние се обърнем към Бога, Той ще запали всичките в нашия мозък, ще дойде Неговата светлина и Неговата топлина ще проникне. Тогава всичко в света ще се свърши. Гдето Бог присъства, всичко става. Писанието казва: „Когато пътищата са благоприятни на Господа, Той го примирява с всичките врагове. Щом ние се запознаем с Господа, тогава всичките противоречия, които съществуват в нас, те ще изчезнат.

Любов, която не може да люби враговете, е слаба Любов. Аз казвам, че злото има само един приятел –Любовта. Злото,което няма за приятел Любовта, тази Любов не е Любов. Казвам: В Божия закон Любовта е единствената сила в света, която превъзмогва всичките мъчности, понеже злото служи на нея. Ние като възприемем Любовта, всичките противоречия, които сега съществуват в света, ще се изменят. Хубаво е, не е лошо човек да се гневи. Не е лошо нещо. По някой път човек е сприхав. Такива каквито са хората, то е хубаво, само тия хора трябва да се ръководят от Любовта. Ние каквито сме, погрешката е там, че не се ръководим от Любовта. Онези, които скачат от десетина метра, без да си изкълчат крака, работата е там: Кракът затова е направен така, има три-четири свивки, на ходилото, на коляното, на хълбока. Като скача перпендикулярно, туй перпендикулярното падане образува една крива линия, че човек може безопасно да скочи.

Казвам: Любовта има всички възможности в света да се примирят противоречията, в които се намираме. Стихът казва: „Благославяйте тия, които ви кълнат, правете добро на тези, които ви ненавиждат; молете се за тия, които ви правят пакост или ви гонят.” Защото човек на Любовта е всемоушен. Някой път индуските

факири употребяват закона на Любовта. Когато имат Любовта, всичките зверове не ги закачат, бягат. Ако се отклонят, да не мислят за Любовта, ще хвъркнат от мястото, на което седят. Казвам: За бъдеще мислете добре. Или като се намерите в една мъчнотия, отправете ума си към Бога. Не казвам, че Го знаете. Не Го търсете някъде. Кажете: „Някъде е Господ, не Го знам.” Помислете заради Него. Вашата мисъл ще иде до Господа. Имаш някаква мъчнотия, отправи ума си към Господа. Имайте вяра на онова дете, което писало писмо на Господа в оня свят. И отговорил му. Директорът на пощата, като научил за писмото, събрал всичките в пощата и им казва: „Да съберем на това дете, което е писало на Господа, и да му помогнем.”

Та казвам: Онези от вас, които обичат хората, той е Бог. Онзи във вас, който мисли, Той е Господ. Вий кои сте? Вие, които се учите от Господа, едновременно съзнаваш, че има Един, който мисли, пък има един, който възприема това, което той мисли. Има Един, който раздава, ти чувстваш, че възприемаш. Ти си, който възприемаш. Казвам: Туй, което у вас мисли в даден случай, туй, което във вас е силно, мощно, на което може да разчитате, то е Господ. Не можеш да го локализираш някъде. Та казвам: Разчитай на Онзи Господ, който е у вас в даден случай. Ще се учите. Неговите пътища трябва да учите. Всеки приятел, когото имаме сега, много малко сте го разбрали. Някой човек се разсърди, може някой да те нахука, да ти каже много горчиви думи. Где седи лошото? Той дойде и се извини пред вас. Един човек, който ви нагруби, и после се извини пред вас, той се повдига във вашите очи. За мене един човек, който ме обиди и се извини, като че никак не ме е обиждал. Казва: „Ще ме извиниш, не постъпих както трябва.” Казвам: Сега всички трябва да постъпвате тъй. Не е лошо да обидиш някого, но признай погрешката в себе си. Или направиш някаква погрешка, да я признаеш в себе си. Аз, ако направя една погрешка, съдрал

съм дрехата на някого. Ще му изпратя нова дреха, ще му изпратя нов костюм. Няма да се извинявам, но казвам: Оставете съдраните дрехи заради мене, вземете новите дрехи заради вас. Вземайте съдраните дрехи заради вас, давайте нови дрехи, нищо повече. Не ходете да се извинявате. Никакво извинение! Скъсаш дрехата, дай нов костюм. Скъсаш шапката, дай нова шапка. Всички да раздавате. Сега раздавайте. По Коледа събират вехти дрехи за бедните. Новата култура изисква, Божественото изисква да дадем пресните плодове от дървото, най-хубавите нишки, които овцете са направили. Желанието да имаме вътре, макар да не можем да го направим. Имай най-хубавите мисли. Коего си намислил, направи го, не се спирай. Никога не казвай: „Това аз не мога да направя!“ Каквото ти дойде на ума, направи го! Тогава законът Христов казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моя закон.“ Казвам: По същия начин хлябът ще се увеличи, дрехите ще се увеличат, мирът ще се увеличи, всичко в света седемкратно ще се увеличи. Затуй може да направите опит. Ако опитът не става, не сте приложили Любовта.

Ако вложите Любовта си в Господа, да Го обичате, да няма никакво противоречие, ще се явят противоречия вътре. Старият и Новият завет ще дойдат. Яков обичаше Рахил повече от Лия. Тази, която не обичаше, я благослови Господ, даде ѝ 10 сина, тази, която обичаше, даде ѝ два. Трябва да разбираме тия материални работи. Всеки човек, който малко е влюбен, повече блага му дават, който е обичан, малко блага му се дават. Някои от вас, които сте много обичани, малко блага се дават. Щом сте малко обичани, много ще ви се даде. Господ ви дава много работи. Вий се запознавате с някой богат човек, като му кажете само две думи, отваряте сърцето му. Онази младата мома каза две думи и отвори сърцето на момъка. Защо вий по същия начин да не може да направите? Аз бих ви превел много примери. В историята има Любов не само между мъже и жени, Любовта не е само между мъже и жени, тя е

специфична. Някой път има Любов между жени и жени, някой път има Любов между мъже и мъже. Под думата „жени”, ние разбираме само тия същества, които по форма са жени. Цялата човешка раса са жени. На Земята няма мъже. Тепърва ще дойдат. Сега някои минават за жени, някои минават за мъже. Мъжът разбира нещо възвишено, благородно. Ние учим сега закона на Любовта. Под думата „жена”, разбираме да изучаваме живота. Вземете жените в тази форма. Формата на една жена, която служи за слугиня, ни най-малко е жена. Божественият живот, който е излязъл от Бога, той е жена. Тази жена, която е излязла, това е животът. Този живот Бог го внесе в Адама.

Та казвам сега: Не казвам да бъдете жени, но да възприемете Божествения живот такъв, какъвто е. Тогава ще бъдете истински жени и истински мъже. Жените, които внасят топлината в света, мъжете, които внасят Божествената светлина в света. Защото без тази светлина и топлина никакъв прогрес не може да стане. Следователно жените, като носители на Божествената топлина в живота, и мъжете, като носители на светлината, ще се съединят и тогава ще дойдат децата на Истината, които ще произведат Божествената сила, чрез която животът в света се разнася.

Бъдещата култура ще научи хората да живеят по Любов и никога да се не убиват.

Тайна Молитва.

39 беседа, държана на 12 юли 1942 г. неделя, 10 ч.
Изгрев – София.

ЩЕ ТИ ВЪЗДАДЕ

Отче Наш. „Иде, иде.”

Ще прочета само шестия стих от 6 глава от Евангелието на Матей: „А ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка и като си затвориш вратата, помоли се Отиц Твоему, Който е в тайно, и Отец Ти, Който види в тайно, ще ти въздаде наяве.” „Духът Божи.”

По някой път ние сме очаровани от живота, по някой път сме разочаровани. Момата е очарована от живота, понеже мнозина обръщат внимание на нея. После каквото облече, прилича й. Пък грозната не може да се свърти в кожата си. Природата работи толкоз хубаво, че сега няма да се свърти в кожата си. Природата работи толкоз хубаво, че сега няма да се спирам на това. Красивите хора са на място и грозните хора и те са на място. Грозотата и красотата, това са илюзии в живота. Перспективно е така. Вечерно време хората са грозни. Когато изгрява Слънцето, са красиви. Красотата зависи как пада светлината. Някой път някои хора като ги погледнеш в очите са красиви, някой път са много грозни. Някой път Истината като се погледне е красива, привлекателна, някой път не е красива.

Та казвам: Три неща има, които стимулират човека. То е неговият ум, който се занимава със светлината, то е неговото сърце, което се занимава с живота, то е неговото тяло, което се занимава с благата на Природата. Те са три стимула, които ни занимават. Човек трябва винаги да е в съприкосновение. Щом тялото ти не се занимава с благата на Природата, ти започнеш да скучаеш. Щом сърцето ти не се занимава с живота, ти пак скучаеш. Щом умът ти не се занимава със светлината, скуката иде.

Сега по някой път вие искате да знаете от какво зависи вашето щастие. Аз виждам, всичките хора са щастливи. Мене ми е чудно, хора, които имат толкоз блага, как може да се нещастни, как може при туй голямо щастие да бъдат нещастни. То е един въпрос, който не съм могъл да разреша. Как е възможно при такива големи щастливи условия да бъдат нещастни хората! Това не може да си представя и още не съм разрешил това. Защо хората като са родени щастливи, са нещастни?

Сега хората най-първо трябва да знаем какво е нашето предназначение. Като погледнем, самата Природа е едно разнообразие на същества, които Бог е създал. С Неговия ум, Той разбира отношенията на тия същества малки и големи, на всички тия небесни тела, които се движат в пространството, на всички тия сили, които функционират в света. Казвам: За нас туй е един голям безпорядък. За пример, по някой път вие виждате едно същество поглъща друго, вас ви се вижда странно. Но, когато едно езеро поглъща малките реки, изяжда ли ги? Изяжда ги. Като дойде реката до езерото, изяде я, престане вече, няма я. Тя е река, докато дойде до езерото. Щом дойде до езерото, изчезне. Но то е привидно. Тя, водата, след като влезе в езерото, тя продължава пак да върви по същия начин. Капките, които са образували езерото, всяка капка е пак отделна. Вие виждате като че са слети. Всяка една капка има свой живот в езерото. Сега да оставим противоречията, които съществуват в света.

Един човек е по-голям, друг е по-малък, един е по-голям, друг е по-сиромах, някой е невежа, друг е по-учен, някой е поет, някой е музикант. Всичкото разнообразие, което съществува, да го оставим настрана. Вие имате едно вретено вкъщи. Защо ви е това вретено? Разбира се, който иска да преде има нужда от вретено. Без вретено не се преде. Хурка трябва да има, прежда трябва да има. Имате един инструмент. Защо ви е? За свирене, да свирите на него.

Вие имате метла, метете с нея. Имате ръце, работите; имате очи, гледате; имате уши, слушате; имате уста, ядете сладко, говорите сладко. Да, устата е да се запознаете с хората. Казваш: „Защо ми е устата, не може ли без уста?“ Не може ли една бяла книга, без да е написана, че да има съдържание, както когато е написана. Трябва тази книга да се нацапа по един начин в черно, но разумно да се нацапа и тогава тази книга става съдържателна. Сега аз не искам да ви утешавам. Вие имате една болест, ревматизъм. Ревматизмът е малък комар, който се е качил, забил се в крака. За един комар ще тръгнете да търсите лекар, да му турят инжекции, да се махне комарът. Аз виждам като духна само, може да се освободя. Ще доказва сега какви са причините за ревматизма. Комарът, като кацне, намира голото коляно, /на/ облеченото коляно хич няма да дойде. После доста е хитър. Като намери дреха доста тънка и през тънката дреха хапе. Като туриш дебела дреха, хич не може да достигне.

Сега някой ще каже: „Така не се разсъждава.“ Че как се разсъждава? Всичките тия теории, които се образуват за болестите, това са такива направени драми, които нямат никаква основа. Аз може да ви нарисувам един човек, да го направя така, че да представя престъпник, без да е престъпник. Но и престъпникът може да го направя светия, без да е светия. Има една привидност на нещата. Природата не търпи привидни неща, тя не обича позлатяване. Хората обичат позлатяването, обичат да позлатяват. После Природата не цапа. Хората две неща са научили: да позлатяваме и да цапаме, туй което Природата никога не върши.

Сега някой ще попита: „Какво ми е дал баща ми?“ Баща ти е дал началото на живота. Казваш: „Каква роля има баща ми?“ Ако не беше баща ти, ти не щеше да се явиш на този свят. Щом си се явил, ще помислиш за онова начало. Ако не мислиш за онова начало, нищо няма да излезе. Дотогава, докато мислиш за първото начало,

ти живееш. Казваш: „Как да мисля?“ Ако онази река, която извира из извора, измени и не се съобщава с извора, какво ще стане? Ще пресъхне, не може да има съществуване. Благодарение на този извор се е образувала тази река. Това е за сравнение.

Сега искам да ви наведе на онези неща, на които вие може да разчитате. Може да разчитате на вашето тяло във формата, в която сега се намирате, тя съдържа всичкото ваше благо, всичкото богатство. Да кажем, за 20, 30, 40 години всичко е предвидено, светлина прониква във вашата глава, съдържание е вложено във вашето сърце и силите, с които се организирате, са вложени във вашето тяло. Сега по някой път казвате: „Как може да се предсказва?“ Предсказанието е много лесна работа. Аз може да предскажа на една зряла круша, кога хората ще дойдат и какви хора ще дойдат. Но тя сама ще ти привлече със своите плодове. После ще ѝ предскажа какви птици ще кацнат. Ще ѝ предскажа, какви мухи ще дойдат върху нея. Казвате: „Как?“ Аз може да ви предскажа какво ще бъде от вас, какво ще станете. То е написано. Ако е написано да бъдете поет, на челото е написано и отгоре го има, и отзад го има, и на ръката го има написано, навсякъде поетът е написан поет. Още като го видя, чета написано с големи букви – поет първостепенен. Религиозният човек и той е написан. За каквото е написан човек, това става. Ученият човек и той е написан. Човек като вземе хиляди семена и казва кое семе какво ще стане, знае от какво семе какво произлиза. Като го посееш, не излиза ли? Като посееш семето, излиза туй, което семето съдържа в себе си. То е на което трябва да се радвате и да обръщате внимание. Всеки човек, който ви среща, при каквито условия и да е, носи за вас едно благо, малко или голямо благо. Много пъти майката, която е бременна, среща един поет, туй дете се определя и то става поет. Ако не беше срещнала този поет, то не щеше да стане поет. Или пък някой път срещне един силен човек

пехливанин, детето става пехливанин. Този пехливанин дава. Някой път срещне красива мома и то става красиво; някой път срещне грозна мома и то става грозно. Външно става грозно, не по ум. Грозотата в живота е нощ. Красотата е ден. Знаем, че нощта е тъй полезна, както деня. Денят ни дава всички материали, с които трябва да разполагаме. Нощта обработва тия събрани материали. Грозната мома всякога е по-умна, понеже като не може да разчита на своята външна красота, разчита на своя ум, разчита на своето добро сърце, разчита на своята сръчност. Аз, когато говоря за грозотата, разбирам друго: черничка е малко, после не е красива, сухичка е, хлътнали са очите ѝ, очите са някак потъмнели, има нещо изкривено, космите ѝ са малко острички, дебеличка, ръцете не са оформени хубаво, сбутани са, елементарни ръце. Има практични ръце, има религиозни ръце, има философски ръце, има светийски ръце. Казва: „Той е светия.” Един светия, който няма светийски ръце, не е светия. Светийски нос има, светийски очи, уши, всичко е светийско. Ако му липсва нещо, той не е светия. Българите много лесно произвеждат светия. Ако лицето му е малко жълтичко, с потънали очи, жълто лице – минава за светия. Светията мяза на Слънцето, дето мине, осветява, дава от себе си. Той върви по определен път. Някой път, като Слънцето прави някоя пакост. Нали някой път хората слънчасват.

Важно е онова, на което може да разчитате. Вие седите и сте нещастен, мислите само за вашите работи. Да допуснем, че някой ви направи някоя пакост. Че аз може да ви кажа всичките ония пакости, които вас са ви направили, те са вашето благо. Вие не знаете, в книгата на Провидението е писано това. Аз съм привеждал този пример. Една мома, която се годила за 9 момци, последният излезе из търпение, че я набие, изкълчи ѝ крака. Лекарят, който дошъл да я лекува, бил млад лекар, той се оженил за нея. Благодарение, че я набил този, за да намери лекаря.

Вие седите някой път и сте обезсърчени от живота, мислите, че от вас нищо няма да излезе. То е едно заблуждение. Аз съм привеждал този анекдот: Един беден княз се влюбил в една много красива мома. Тя обичала много парите. Тя му казала: „Ако ми донасяш по една торба жълтици, може да се ожения за тебе.” Беден бил. Той се запознал с царя на духовете, на гномите. Започнал да ходи при царя гном, казва: „Ти може ли да ми дадеш една торба жълтици?” Той му обещал да му дава торба с жълтици, но момъкът трябвало да му дава по десет косми от главата си. Той си казал: „Десет косми, за една торба – лесна работа.” Занася една торба на нея. Давал косми от главата си, вземал торби, докато най-последно оголяла главата му. Отива един ден, но няма вече косми. „Няма коси, няма пари” – казал гномът. Сега дотук анекдотът, който го създал, добре върви, но сега с какво да ги сравним, на какво да уподобим косите? Косите са човешката мисъл. Докато умът мисли, има пари, докато тече тази мисъл, гномът пари дава. Като оголее главата, като няма нито една мисъл, престава кредитът вече. Бог, Който ви е дал в ръцете мощното, вие седите и казвате: „Бог не се грижи заради мене.” Най-първо тази мисъл не е вярна, тя е лъжлива. Бог е създал в тебе едно отлично тяло, създал една отлична глава, дробове, отличен стомах, майка ви се грижи за вас, братята ви се грижат и вие при богатствата, които имате, при дарбите, които имате, казвате: „За мене никой не се грижи.” И то не е вярно. Ти остава по някой път да благодариш на Господа за всичко, да напишеш едно писмо. Колко писма ти си написал за това, което ти е дал? Или чакаш, като умреш, да идеш при Него. Господ не иска умрели хора. Писанието казва така: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.” Ти при Него трябва да идеш, когато си жив. Нас са ни създали една идея, че Господ е страшен, при Него не се ходи. Трябва много хора да ни преведат до Господа. То е едно заблуждение. Всичките хора са проводници на Божиите

блага. Майката, бащата, братята, сестрите – това са проводници на Божиите блага. Зависи каква е майката, какво благо ще ти даде. Зависи какъв е братът, та какво благо ще ти придаде. Всичките приятели, всичките слуги, които идват, това са носители на Божиите блага. Много пъти онези, които идат да ви донесат едно благо, вие ги изпъждате. Да допуснем във вас влезе една хубава мисъл, искате да помагате на бедните. В туй помагане на бедните, вие ще намерите някой човек, който вас да ви помогне. Тия, бедните хора, не са така сиромаси, мислите, че тази сиромашия ще ви научи да намерите онзи път, по който вие може да се подигнете. После във вас, съвременните хора, влиза съмнението, има ли Господ или няма Господ. Аз всякога може да уверя най-големия безверник, че има Господ. Преди години един, като дойде, спори с мене има ли Господ или не. Това беше във Варна, той спори с мене, той е на 25 години и казва, че не вярва в Господа. Казвам му: „Ако Господ сега ти даде най-красивата мома, която да те обича, ще повярваш ли?“ – „Ще повярвам.“ Безверието е въпрос. Всяка мома, която е разлюбила един възлюбен, той не вярва, отрича го. Но то е едно заблуждение. Нашият сегашен свят се нуждае от тези религиозни неща. Религията, която е сега, тя е една система, но тия религии са отживели донякъде. Съвременните религии нямат онази преснота на вярванията. Дошъл Христос преди две хиляди години и страдал. Хубаво дошъл и страдал. Светиите страдали. Много добре, страдали. Христос, това е един случай. С него се обходиха не добре. Той не одобряваше поведението на ония хора. И те преди две хиляди години Го разпнали. Ти не живееш по Него. Ако Го обичаш, вземаш Неговата страна, живееш както Той е живял. Казвате: „Такъв живот не се живее.“ Че как да се живее? Казва: „Мислите ли човек да живее на Земята, той трябва да бъде като калугер, някъде да не живее с хората.“ То е първото заблуждение. Ти, ако станеш християнин, всичките ще обичаш. Че тога-

ва казва: „Ще се изгубя в тях, ако ги обичам всичките.” Тогава ти не разбираш живота. Ако си капка вода, ти не може да разхладиш гърлото на всички хора. Но ако си едно голямо езеро, няма ли да може. Не говорим ние за капката вода. Когато говорим за Любовта, разбираме онази Божествена Любов, която трябва да изтича в нас. Най-първо хората трябва да разбират. В Любовта ти най-първо ще възприемеш. Ние още не сме носители на Любовта. Ние само възприемаме Любовта. Най-първо трябва да възприемеш добре Любовта. Ако ти не я възприемеш добре, не може и да я предадеш добре. Тъй както в музиката, един не е учил хубаво да пее и ако дава уроци по пеене, как ще покаже. Ако криво е научил една песен, криво и ще я предаде. Ако е научил майсторски, ще я предаде тъй, както я е научил. Та казвам: Има една практическа страна на Любовта, която регулира. Във възприемането трябва да се научиш как да възприемеш една мисъл. Трябва да се научиш, как да възприемеш една сила вън от Природата. Ти искаш да бъдеш здрав човек. Някой път се усещаш уморен, неразположен духом. От никого не можеш да възприемеш тази енергия. Ако знаеш, от Природата може да вземеш и ще знаеш как да се обновиш. Тъй както съвременните шофьори, някъде малко въздух прониква, гумата е мека и ако този въздух не излезе от колелото навън, не може да има движение. Някъде въглища трябва. Някъде вода трябва. Всичките тия неща имат едно вътрешно съчетание. Ти пипаш ръката, тя е малко студена. Пипаш тялото, то е горещо. Пипаш краката, те са студени. Имаш неестествено положение. Главата трябва да бъде студена. Ръцете и краката топли. В тебе е станал обратен процес. Какво трябва да направиш? Ще направиш ръцете топли, главата си студена и краката си топли. Никога не бих ви препоръчал приятел, който има студени ръце и крака, и да образувате приятелство с него. Аз не говоря за студенина. Има една хладнина, която произтича от електричеството. Когато

от някой човек изтича много електричество, има една хладнина. Аз за нея не говоря. Студенината е един недоимък у човека, а топлината е изобилие. Студенината спира процеса на живота. Топлината поддържа този процес. Та казвам: Топлината на твоите ръце зависи от твоите чувства. Ти си неразположен. Свадил си се с майка си, с баща си, с брата си. Ръцете ще бъдат студени. Целият ден се свиваш и не си разположен. Баща ти и той не е разположен. Баща ти иска син му да се смали, а той се е надигнал. И синът иска баща му да го почита. Закон е, той трябва да почита баща си. Синът трябва да почита баща си. Аз ви казвам: Вий сте нещастни хора. Понеже не обичате баща си, не обичате и майка си. Аз разбирам. Дойде време, ти не обичаш душата си. Ти не обичаш духа си. Духът ти каже да направиш нещо, ти не искаш да го направиш, срам те е от хората, а да излъжеш не те е срам. Някой път да вземеш да поработиш някоя работа те е срам. Едно време ги беше срам хората гологлави да вървят. После боси със съдрани обувки да вървят, а сега нарочно ги дерат. Едно време, като направят една дупка, ще търсят кърпач да я направи. Сега направили 10-20 дупки, считат, че е модерно. Хлътнало ти лицето, никак не си разположен, усещаш, че стомашната ти система не е добра. Срещнеш хора, които са талантиливи, няма какво да ходиш при лекар, защото някой път някъде може да намериш някое талантиливо дърво, после може да намериш талантилива ябълка, круша. Ако имаш известно неразположение, външната форма на хората дава тяхното разположение. Вие не сте наблюдавали, вижте онези сериозните, гневливите или сприхавите. Още като срещнете някой човек, ще видиш, че е сприхав. Още като срещнеш, веднага като барут е. Една мома да си намери момъка, аз да му кажа, още в началото, че те не са един за друг. Той я гледа, а тя гледа на земята. Казва: „На земята гледа, който на земята гледа.....” Дойде някой на пазара и само на земята гледа. На пазаря, когато купуваш яйца

и те погледа, купи си от него. Но ако само на земята гледа, не купувай. Той ти продава масло, но той вътре има турена ряпа, а отгоре е маслото. Вътре е ряпата.

Аз ви говоря за този въпрос, понеже вие се намирате в семейството и в голям конфликт сте между хората. Хората не може да живеят заедно. Тук преди няколко месеца, доста богато семейство идат при мене, майката втора, дъщерята от първата майка неразположена спрямо майката. Зная причините. По някой път тя иска да се освободи, тя иска да има свое дете. При сегашните условия не може да има свое дете, пък и това не обича. И детето не я обича. Тогава се заражда едно стълкновение. Бащата пита какво да прави, може ли да ги примири. Аз дадох един пример: На майката един горещ чукундур, на дъщерята един горещ чукундур. Имайте предвид, че имате един социален въпрос, който е труден за разрешение. Този социален въпрос се явява разногласие между ума и сърцето ни. Явява се едно разногласие между нашата воля. Да кажем, искаш да станеш въздържател. Обещаващ, че вино няма да пиеш. Хубаво, не е лошо. Аз не съм за пълното въздържание. Пий. Но какво трябва да пиеш? Ти, ако искаш да опиташ волята си колко е силна, образува се един лош навик, ако можеш да поправиш този навик, ти си силен човек. Ти ще бъдеш силен да го образуваш, но ще бъдеш силен и да го премахнеш. То е волев човек. Ако създадеш един навик и не можеш да го поправиш, ти си слаб човек. Ако не можеш да създадеш един лош навик, ти си пак слаб човек. Ако създадеш един лош навик, че го изправиш, ти си силен човек, умен човек и добър човек си. Казвате: „Да създадем лоши навици.” Създадени са вече лошите навици. Много навици има в нас, които са продадени, съществуват. Какво трябва да правим с тях? Имаш един навик на подозрение. Най-малкото подозрение. Влизат някои хора, погледнеш вратата, погледнеш столовете, за зор заман. Като че като влизат, взимаш предвид. Ако е за бягане,

как да отвориш. То е един навик несъзнателен. Погледне ме, иска да проникне какво е моето намерение. Какво мисля, или иска нещо от мене, да изисква, мисли какво е моето разположение, ще търси някои характерни черти. Ако съм милосърд, ще бие на моето милосърдие, ако съм честолобив, на моето честолобие, че има добро мнение заради мене, ще говори за деди и прадеди, ще се покаже, че иска да му направя някаква услуга. И без да ми говори за моите прадеди, ще го направя. Аз съм като извор и без да ми говори за моето произхождение, аз не мога да не тека. Ако рече да ме хвали, няма защо да ме хвали, аз и без да ме хвали, тека. И като ме хвали, пак тека. Ако има какво да ме хвали, добре. Ако няма какво да ме хвали, пак добре. Ще си вървя нататък.

Казвам: Запознавайте се със себе си. Как може да се запознае човек със себе си? Ако Слънцето, което изгрява, не може да му се радваш, ако на един узрял плод не може да му се радваш, ако на едно цвете не може да му се радваш, ако на едно бръмбарче не може да му се радваш, питам тогава на какво ще се радваш? Кажете ми? Зарадвал си се на едно наполеонче. Зарадвай се на един лев, нищо повече. Един лев имаш, зарадвай се на единия лев. Имаш един наполеон, не го изваждай из джоба, докато не се запознаеш с него добре. Ще ви покажа сега една тайна, която трябва да пазите, за себе си я употребете. Ти обикни твоя наполеон. Той всякога ще идва в джоба ти. Ти като го обикнеш, където и да го дадеш, той пак ще се върне при тебе. „Как да го разбираме?” Разбирайте го, както искате. Законът е верен. Водата, която отива в океана, тя се връща през въздуха пак на сушата. Става кръвообращение вътре. Има неща, които трябва да ги вярвате. Има хора, които лекуват. Има прости хора, които са лекари. Такъв човек като хване болния, веднага оздравее. Казва: „Нищо ти няма, ще оздравееш.” Треска имаш, ще мине. Гърбът те боли и кракът те боли, веднага всичко изчезва. Казва: „Ще мине.” От този човек е излязло нещо от него.

Туй, което ти не си имал, този човек ти го е дал. Ний страдаме от недоимък на живота. Ония хора, които имат изобилен живот, дават от себе си. Ти се усещаш радостен и весел. Казвам: Предавайте от онова, което Бог ви е дал. Храниш една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка – туй значи да бъдеш проводник, да предадеш Божественото и да знаеш как да го предадеш. Ние грешим, като не вярваме. И в съвременната наука, ако ние оставим, хората се възпитават много добре. Аз често съм следил този въпрос и съм го проучвал. Гледам някои хора, като деца като са били, този го целуне, онзи го целуне, извеждат го от люлката, турят го в люлката, забелязал съм тия деца, които са много целувани, хора стават. Тия деца, които не са много целувани, не са обработени. Онази майка, която дълго време целувала детето си, от него става нещо. Майка, която оставила детето си, умряла, туй дете трябва дълго време да се блъска, да стане човек. В целувката на бащата ти, на майка ти, на брата ти, седи твоето благо. И в облъхването на вятъра и в целувката на светлината, в хубавите мисли, които хората изпращат, и в хубавите чувства, които ни изпращат, седи твоето благословение. Когато ние говорим да възлюбим Господа, подразбира да влезем във връзка с извора на живота. Ако има един в света да ни обича, Той е Бог. Ние трябва да бъдем разположени, когато отиваме при Бога. Трябва да изпразним всичко онова, което има в нас, трябва да се изпразним, защото Той ще ни даде нещо ново. Непотребните неща трябва да изхвърлим. Той ще внесе новия живот. И животът ще има смисъл. Някои мислят: „Като идем при Бога, какво ще придобием?“ Ако идеш при Бога, като се върнеш, ще обичаш жена си по-добре, ще обичаш децата си по-добре. Сладко ще ядеш, сладко ще пиеш, сладко ще спиш, добре ще бъдеш облечен. Не мислете, че като идеш при Господа, ти ще оставиш Господа. Не. Сегашната съвременна система е система за подобрение на тия блага. Светът има една

система, но по този начин светът няма да се оправи. Ако всичките хора биха възлюбили Господа, ближния си, светът щеше да се оправи и всичко ще дойде на своето място. Адвокатът ще бъде адвокат, той е потребен. Лекарят ще бъде лекар, той е потребен. Свещеникът ще бъде свещник, той е потребен. Учителят, майката, братята, сестрите, слугите, всички са потребни. Не е в знанието, което носим. Ние, съвременните хора, живеем без Любов и там е всичката мъчнотия. Търсим в парите силата. Не. Аз вярвам в едни пари, които Любовта ги е създала. Аз вярвам в едно право, което Любовта го е създала. Аз вярвам в едно възпитание, което Любовта го е създала. Тогава нещата са реални. Ти ще имаш едно дете, което ще те обича. Учителят ще има ученици, които ще го обичат. Онзи, който пее, ако по този начин се възпитава, гениално ще пее. Не като пее да се мъчи 7-8 часа, достатъчно е един час с Любов, отколкото 10 часа без Любов. Сега увеличавам часовете. Достатъчно е един час да шета с Любов, отколкото 10 часа без Любов. Та да не остава свободно време за разходка. Сега сме станали роби. Труд, по 10 часа ще копаяш. Вземете метлата и десет часа чистене. С метлата като чистите, дига се прах и това е най-нехигиеничното чистене. Като метеш, прашинките се дигат във въздуха и ще влязат в дробовете. Аз ако бях една къщница, ще взема влажен парцал, ще прекарам по предметите, ще хвана праха. После с кални обувка няма да влизам. После има много неща неверни. При мене са идвали и казвам: Туй го провери – казаха ми го. За пример, десетина души са ми казвали кога ще се свърши войната. Един казва на 14 юни мирът ще дойде, друг на септември. Друг на октомври. После някой казва на Коледа. Ще видим сега. Казвам: Тия работи провери. Едно дете проговорило и казало, че на 14. Казаха ми го. Вярвайте в това, което сте проверили.

Любовта на хората е още слаба и мирът не може да дойде,

понеже няма достатъчно Любов, нищо повече. Дотогава, докато снеговете се топят, реките ще преливат. Къщи ще влекат. Докато има големи порои, докато падат големи дъждове, ще има наводнение. Щом престанат дъждовете да ваят и снеговете да се топят, нещата ще дойдат в стария ред. „Кога ще престанат тия наводнения?“ - Когато ще престанат снеговете да се топят. Когато ще дойде мирът. Когато ще дойде Любовта. Казвате: „Господ не знае ли?“ Господ знае, но мирът е потребен заради нас, не е заради Господа. За Господа е безразлично дали хората се бият, или кротуват, Той ги гледа. Ако един грънчар вземе една сопа, ще изтроши грънците, кому ще направи пакост? Хората с войната правят пакост само на себе си. Знаете ли, че за всяко едно гневно състояние има един гняв в човека, че като се разгневи няколко пъти, около пет милиона клетки умират. Живи клетки умират. Ти, който дигаш една война и умираш пет милиона клетки в тебе, миролюбив човек ли си? Казваш: „Кога ще се оправи светът?“ Когато ти се оправиш. Че ти избиваш от два до пет милиона същества у себе си. Мъжът и жената се карат, всеки избие по пет милиона, десет милиона клетки. Синът и дъщерята се карат, по пет милиона, десет милиона избиха. Двадесет милиона избиха. Много миролюбиви хора са. Сега се бият на Земята. Ако целият християнски свят, навсякъде по Земята, ако хората обърнат поглед нагоре, тези, които вярват на думите, мирът как ще дойде. Аз да ви кажа: Имах един случай преди години, минавам на едно място, гледам около 7-8 деца, хванали един паток, вързали го, нанизали царевица на една нишка, той я нагълтал и те го разиграват. Той ял царевицата, нагълтал конеца, държат го те за конеца, той си отворил устата и играе. Не може да излезе царевицата от стомаха. Смят се децата. Минавам аз и казвам: „Децата, какво правите?“ Казва: „Този паток яде нанизана царевица.“ Рекох: „Не може ли да го пуснете?“ – „Как да го пуснем?“ – „Колко пари искате за

тези негова глупост? Какво искате?” – „Ако купиш шекер, може да го пуснем.” Казвам: Купих шекер и пуснаха патока. Отрязаха конеца. Аз можех да чета морал на тези деца. Казвам: Внимавайте, че Господ като ви гледа, един ден и той ще наниже някоя царевица на вас. И вие ще се намерите в положението на патока. Казвам: Не яжте нанизана царевица. Той е доста умен патокът. Ако му дадеш кафе не го яде, но не знаел, че има тънка нишка царевицата. Глътнал я, мислел, че ще я разкваси.

Та казвам: Този недоимък трябва да се премахне. Има неща, които трябва да се раздават в света. Да не съдим хората за това, което правят. Оставете, не говорете за това, което правят. Трябва да престанем да говорим за греха. Защо стават убийства в света? Двама момци се влюбиха в една мома. Единият убива другия заради момата. Ако единият каже, нека я вземе другият, няма да има никакво убийство. Някой път убийствата стават за пари. Та казвам: Ако се премахнат всичките ония неща. Че първото убийство, коя беше причината? Религиозна работа. Първите хора, като принесоха своята жертва на Бога, стана причина да се зароди едно убийство. Понеже димът на единия отиваше нагоре, а димът на другия – надолу. Следствие на това, единият убива брата си, защото неговият дим да пъпли по земята. За религиозни работи какви ли не войни не са ставали в света. Във вярванията в миналото, във всичките идейни хора са се убивали едни други. Та всичките спорове в семейството, че не са ли любовни работи. Сегашните мъже и жени, сегашните културни жени не живеят добре. Едно време живееха по-добре. Като тръгне сега, жената прави само погрешки. Забелязва на мъжа коя жена погледнал, какво говорил. Да се радва жената, че има воля в мъжа, че с която и жена да ходи, чист е мъжът, не е мислил да прави пакост. Така разрушаваме семейството. Онзи брат, който ходи със сестрата, лошо ли мисли? Онзи баща, който ходи с дъщеря си, лошо ли

мисли? Ти имаш един мъж, който баща ще стане. Ти му туряш големи престъпления, че тази жена, че онази жена, върши престъпления. Какъв баща ще стане? Казва: „Не бива туй да го търпиш.” Та казвам: Напуснете този ваш стар навик, той е останал от дявола. Ще го предадеш на мъжа. Подозрението ще го предадеш навсякъде. Имайте вяра, че ние живеем в Бога. Има едно същество в света, което е чисто. То е Бог. Ако мъжът обича една жена, ако той има Любов към нея, той никога не може да направи пакостна другата жена, изключено е. Туй е, което аз зная. Ако една жена обича един мъж, никога не може да направи пакост на друг мъж. Една жена, когато обича един мъж, никога не може да събуди лошата страна, ще събуди много благородна страна. Всичките мъже ще гледат с уважение и почитание. Когато мъжете не гледат по този начин, закона не разбират. Казвате: „Играем си с мъжете.” Онези жени, които си играят с мъжете, друг въпрос е. Онези мъже, които играят с жените, друг въпрос е. Ние говорим за закона. В Любовта престъпление няма. Сега вие ще кажете: „Ние къде сме?” Ако любите, от първите сте. Дали любим, то е друг въпрос. Ако не любите, ще се научите да любите. В това седи – „Да възлюбиш Господа Бога Твоего.” Това значи да възлюбиш баща си, да възлюбиш ближния си, да възлюбиш себе си. Три неща в света да възлюбиш: да възлюбиш Бога, да възлюбиш ближния си, да възлюбиш себе си. Това е редът, по който вървят. В дадения случай Любовта към Бога, това е бащата. Любовта към ближния е майката, а Любовта към себе си е синът. Нищо повече. Ако ти обичаш ума си, ако обичаш сърцето, ако обичаш и тялото си, ти не можеш да направиш престъпление. Престъпленията произтичат само като не обичаш ума си, сърцето си и тялото си. Ако ги обича, той не може да направи престъпление. Първото нещо е – трябва да имаме Любов. Или казано другояче: Не може да направиш престъпление, ако обичаше майка си, братята си, сестрите си,

ти ще направиш престъпление. Християнството седи в туй: Възлюбете всички. Любовта ще внесе във всяко отношение новия живот. Любовта - това е новият живот, това са новите хора, които влизат в света, новите семейства, новите бащи, новите майки, новите братя, новите сестри, новите учители, новите адвокати. Това е новото в света. Любовта трябва да влезе. Тя е мощната сила в света. Някои мислят – смирение. Смирението не е Любов. То е друг въпрос. Ние говорим за Любовта, която иде да изправи света и всичките недъзи в света. Дотогава, докато делиш парите с братя си, ти нямаш Любов. Що ми са тия пари? За мене всичко, което имаме на Земята, е мое. Може да се ползвам от всички блага на Слънцето. Ако е за пари, аз мога да заставя хората да ми дадат пари. Но външното заставяне е заблуждение. Аз разполагам с Любов, която е мощна сила. Не само за себе си. Аз една нощ ще направя и ще запаля света с Любов. Ще оставя той да се изправи. Ще запаля света с Любов и ще го оставя сам да се справи. Като се запали целият свят с Любов, всичките хора ще имат това, от което сега се нуждаят. Та казвам: Любовта седи да възлюбиш баща си с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, да възлюбиш майка си, да възлюбиш ближните си, и най-после и себе си като възлюбиш, ще възлюбиш ближните като себе си. Казвам: Сега да възлюби човек своя ум, да възлюби човек своето сърце, да възлюби човек своето тяло. Казваме другояче: Да възлюбиш своята душа, да възлюбиш своя дух, това е онова новото, което сега иде.

Ще ви прочета само малко нещо:

40 беседа, държана на 26 юлий 1942 г. неделя, 10 ч. с.

Изгрев - София.

РЕЧНИК

Уточнение: В текстовете на Беседите има рядко срещани думи, които поместваме в речника. В скоби са дадени букви и думи, които липсват в оригинала, но са дадени тук за пояснение.

Дирек /тур./ разг. – дървен стълб, дебела греди

Жидкий /рус./ - течен

Жидко /рус.наречие/ - разредено, рядко

Жидкост /рус./ - течност

Иждивявам /остар. книж./ - разходвам,
изразходвам, правя разходи

Коджа /тур./ - доста голям, като нар. доста много

Мазгали /тур./ - ост. – дупка или отвор в кула, крепостна стена,
за стреляне, бойница

Медлено /рус./ - наречие бавно, полека

Мертек /тур./ - диал. тънка греди под керемидите на покрив

Набросок /рус./ - скица, ескиз

Нити /рус./ - нитка, нишка, конец, смисъл, връзки

Пертурбация /рус./ - внезапно смущение, разстройство в хода на
нещо, душевно вълнение

Понюхат /рус./ - помирише, подуши

Прокол /рус./ - пробождање, продупчване

Рандеву /фр./ - среща

Скръжав – стиснат, алчен

Стяножелебива – стисната, алчна, икономична

Таман /тур./ - тъкмо, точно колкото трябва

Харания /тур./ - голям котел за топлене на вода

Хатър /тур./ - удоволствие, угода

Хромат /рус./ - куцам

Шиканира /фр./ - преча, извъртам в съдебен процес

СЪДЪРЖАНИЕ

СЪЖИВЯВА.....	7
<i>15 февруари 1942 г.</i>	
ЧОВЕШКАТА ДУША.....	23
<i>22 февруари 1942 г.</i>	
КЕСАРЕВОТО КЕСАРЮ, БОЖИЕТО БОГУ	40
<i>1 март 1942 г.</i>	
ЖИВОТ, ПЪТ, ИСТИНА	60
<i>8 март 1942 г.</i>	
ПРИСТЪПИХА ПРИ ИСУСА	78
<i>22 март 1942 г.</i>	
ДА ИЗПОВЯДАМЕ!.....	92
<i>29 март 1942 г.</i>	
БЪДИ ВЕРЕН.....	109
<i>5 април 1942 г.</i>	
ДЕЦАТА И ЦАРАСТВОТО БОЖИЕ	125
<i>12 април 1942 г.</i>	
НАСТАНА ДЕНЯТ	139
<i>19 април 1942 г.</i>	
НЕРАЗБРАНИТЕ НЕЩА.....	159
<i>26 април 1942 г.</i>	
ИДЕ В СВЕТА.....	177
<i>3 май 1942 г.</i>	
ВРАТА НА ЛЮБОВТА.....	195
<i>10 май 1942 г.</i>	
ГЛАДУВАТ И ЖАДУВАТ	211
<i>17 май 1942 г.</i>	
ВИДЕЛИНАТА СВЕТИ	228
<i>24 май 1942 г.</i>	

ВСЕЛИ СЕ МЕЖДУ НАС	244
<i>7 юни 1942 г.</i>	
РАЗУМНИ И НЕЗЛОБИВИ	259
<i>14 юни 1942 г.</i>	
НЕДЕЛИМОТО.....	275
<i>5 юли 1942 г.</i>	
НОВО РАЖДАНЕ	291
<i>12 юли 1942 г.</i>	
ПЪТ НА ДОБРОТО – ПЪТ НА ЛЮБОВТА.....	299
<i>12 юли 1942 г.</i>	
ЩЕ ТИ ВЪЗДАДЕ	320
<i>26 юлий 1942 г.</i>	
РЕЧНИК	337

Учителят Беинса Дуно

БЛАГОСЛОВЕН

Неделни беседи
28.09.1941 – 26.07.1942
Втори том

Първо издание

Предпечатна подготовка и печат
„Симолини 94“

© ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ЖАНУА’98”

Тел. 02/ 987 87 30

www.janua-98.com

ISBN 954-9589-07-2